CĂLĂUL DIN BERLIN

Roman de VICTOR von FALK

Scris pe temeiul memoriilor autentice ale călăului Iuliu Krantz din Berlin

VOLUMUL II

Edit. Tip. „Universul" Luigi Cazzavillan, Bucureşti, str. Brezoianu, 11 (casa proprie)

Călăul din Berlin

Volumul II

roman de

Victor von Falk

Scris pe temeiul memoriilor autentice
ale călăului Iuliu Krantz din Berlin

Roman foileton publicat de
Editura Tipografiei Universul Luigi Cazzavillan,
BUCUREŞTI, str. Brezoianu, 11
în anul 1895

Ediţie electronică RIF, 2024
ROMANIA INEDIT

Titlul original:

VICTOR von FALK
DER SCHARFRICHTER VON BERLIN
Roman nach Acten, Aufzeichnungen und Mittheilungen des Scharfrichters Julius Krautz

---

Romanul foileton „CĂLĂUL DIN BERLIN” de Victor von Falk,
a fost publicat în anul 1895
de către Editura Tipografiei Universul Luigi Cazzavillan,
BUCUREŞTI, str. Brezoianu, nr. 11,
în 169 fascicule (1352 pagini)

Digitalizare şi adaptare text: Seven RIF, 2024
Ediţia electronică este structurată în 3 volume.

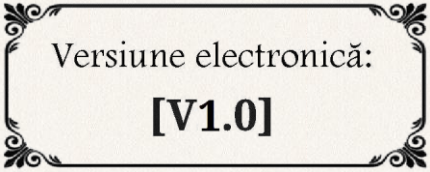

Corectură [V1.0]: noiembrie 2024

CUPRINSUL
Volumului II

XXXIV – Spovedania muribundului 5
XXXV – Fuga 13
XXXVI – Casa de joc 28
XXXVII – Fantoma foamei 47
XXXVIII – Ucigaşa de copii 59
XXXIX – Blestemul părintesc 74
XL – Spiritistul 91
XLI – Familia Büller 103
XLII – Duelul 113
XLIII – În iadul Berlinului 133
XLIV – Spargerea 141
XLV – Ruinaţi 160
XLVI – În cuşca leilor 170
XLVII – Cursa 188
XLVIII – Testamentul 205
XLIX – Castelul Drachenburg 218
L – Bănuită de omor 244
LI – În ghearele patimii 265
LII – Crucea de aur 282
LIII – Echipajul „Condorului” 290
LIV – În valuri gheţoase 293
LV – Execuţia 310
LVI – Frumosul Jack 336

CĂLĂUL DIN BERLIN
Volumul II

XXXIV – Spovedania muribundului

Într-o celulă mică a închisorii din strada Morbiţilor se afla închis Reinchard de câteva zile.

Fostul ajutor de călău fu supus la mai multe anchete şi întrebări, dar totuşi nu vru să mărturisească că ar fi mai avut tovarăşi în comiterea furtului la profesor.

Judele instructor spuse că e imposibil ca furtul să se fi comis de o singură persoană.

Mai ales că sunt probe că furtul s-a comis cu ajutorul a mai multor persoane dibace şi probate.

— Aşadar, stărui în afirmarea dumitale? se adresă judele prizonierului, şi nu vrei să spui numele tovarăşilor?

— N-am avut niciun ajutor, răspunse Reinchard.

Judele instructor se apropie de prizonier.

— Eu te fac atent la un lucru, zise el cu glas binevoitor, anume că procedezi prost dacă nu vrei să numeşti pe tovarăşii dumitale. Dar eu te încredinţez că prietenii dumitale, dacă vor fi prinşi, n-o să şovăie niciun minut pentru a te trăda, ştiind că prin aceasta vor obţine atenuarea pedepsei.

Reinchard tăcea cu perseverenţă.

Judele se întoarse şi dădu poruncă unui jandarm să-l ducă pe prizonier din nou în celula sa.

— Aşteaptă, băiete, o să te facem noi să vorbeşti, zise judele după ce rămase singur.

El trase un clopoţel şi intră un om mai în vârstă şi care prin îmbrăcămintea sa trăda pe burghez.

— Gardist criminalist Müller, se adresă judele către noul venit, am nevoie de un om vigilent şi dibaci, dar cunoscut în lumea criminalilor care trebuie să dezlege limba unui pungaş care nu vrea să mărturisească. Poţi să-mi aduci unul?

Noul venit răspunse:

— Domnule jude, pentru asta mai bun e piticul. El nu e necunoscut în lumea criminalilor, din contră, e considerat a fi unul dintre ai lor, şi a adus până acum multe servicii bune poliţiei.

— Atunci caută-l iute pe pitic, închide-l în aceeaşi celulă cu Reinchard şi spune-i că are să conteze pe o plată bună dacă va şti să afle cine sunt complicii.

— Vă pot garanta că mâine aveţi numele. Piticul lucrează iute şi nu face paradă de vorbă.

Müller părăsi odaia.

În seara aceea uşa celulei unde se afla Reinchard, fu deschisă şi un om mic bătrân fu târât în închisoare de doi gardişti.

Piticul se zbătea.

Înjura pe gardişti, muşca şi lovea în toate părţile.

În urmă venea paznicul pe care-l muşcase de mână. Îi dădu o lovitură zdravănă, aşa încât piticul căzu pe patul lui Reinchard.

Pe când se scula, slujbaşii ieşiră deja şi uşa se trânti în ţâţâni.

Piticul se repezi furios la uşă.

Izbi cu pumnii într-însa şi cerea să fie liberat.

După ce Reinchard se uitase liniştit câtva timp la dânsul, zise în urmă.

— Linişteşte-te camarade, aici e vorba să ţii sus capul şi să nu pierzi răbdarea.

Piticul deveni iute mai domol, aruncă o plivire la camaradul său şi răspunse:

— Ai dreptate băiete, dar e a dracului de tristă poziţia în care mă găsesc şi dacă nu izbutesc să scap de aici, atunci de bună seamă trebuie să stau zece ani în pensie.

— Atâta ai pe contul tău, piticule? întrebă Reinchard.

Piticul aruncă o privire de neîncredere asupra interlocutorului său.

Apoi zise:

— Pot să mă bizui în tine, ori poate şi tu eşti vreunul dintre albaştri? Sunt destui ticăloşi care îşi dau capul la de-astea.

— Dar eu nu sunt dintre aceia, zise fostul ajutor de călău, doar poţi să citeşti atâta în obrazul meu, piticule.

— Oho, obrazul deseori înşală, răspunse piticul, am văzut eu oameni de ăştia. Dar ia apune-mi cum te numeşti tu între oamenii de meserie?

— Mie-mi zice călăul Reinchard.

— La dracu, tu eşti care ai ajutat călăului să facă cu un cap mai scurt pe mulţime de nenorociţi? Mi s-a spus de tine canalie. Eu mă numesc „piticul” şi demonul meu este scotocirea buzunarelor. Este întâia oară când am ajuns în mâna albaştrilor, dar mi se pare că de astă dată mi s-a înfundat. Cu ce dracu te-a prins?

Reinchard şovăi câteva minute, apoi zise:

— Eu am… Ei, dar de ce să-ţi spun? În fine, poate eşti unul care o să mă spună albaştrilor. Eu nu sunt nebun să-mi pun capul în laţ!

— Ce fel, mă consideri spion? strigă piticul. Prostule, dacă vei ieşi afară, du-te şi întreabă între „tinerii grei” dacă cunosc ei pe piticul. Fiecare îţi va spune: „E un pungaş care face onoare corporaţiei”. Dar ca să ne înţelegem noi în grabă şi ca să ai încredere în mine, o să-ţi povestesc o faptă din viaţă mea.

Piticul se aruncă pe o saltea.

Reinchard se puse pe banca de lângă masă.

Piticul începu:

— Îl cunoşti pe Magistrul, zis şi Chiorul?

— Am auzit de el, răspunse Reinchard. Se zice că el e mai înţelept decât poliţia. Aceasta n-a putut să pună niciodată mâna pe el.

Piticul dădu din cap, apoi zise:

— Magistrul e şiret ca o vulpe, dar e un tigru şi sângeros ca o hienă. El ar merita să fie numit regele pungaşilor. Şi vezi, eu am lucrat odată cu omul acesta, şi încă într-o treabă foarte grea.

Reinchard întrebă:

— Se zice că Chiorul nu se sperie de sânge şi că a pus la pământ pe mulţi. Aşa e?

— Aşa e.

— Ei, l-ai ajutat într-o treabă de-asta, piticule?

— Da. Chiar asta vreau să ţi-o povestesc. Eu am aflat că un

negustor din Berlin avea să plece în Prusia-veche pentru a târgui vite. Eu ştiam că omul acesta ia cu sine de obicei, până la cinci mii de franci în bilete de bancă. Dar singur nu puteam să fac treabă, fiindcă negustorul era robust. Deşi presupuneam că el o să doarmă pe drum, totuşi nu mă bizuiam în forţele mele. Negustorul îşi purta întotdeauna banii într-o pungă de piele, ascunsă la piept. De aceea m-am dus la Magistrul şi l-am întrebat dacă vrea să-mi dea ajutor. Chiorul se învoi. Câteva minute după plecarea trenului, ne aflam amândoi în vagon. Magistrul se travestise în dulgher şi eu m-am deghizat ca mica lui copilă. Hainele mă prindeau bine. Dar îmi ţineam mereu dinaintea obrazului o batistă şi mă supăram tot drumul. Eu mă prefăceam a plânge mereu. Eram în acelaşi cupeu cu negustorul. Acesta întrebă la o vreme ce are copila de plânge atât de amar.

— „Oh, o mare nenorocire, boierule", răspunse Magistrul, „de opt zile mi-a murit nevasta. Şi acum trebuie să-mi duc copila la nişte rude îndepărtate, fiindcă eu n-am vreme de creşterea ei, deoarece trebuie să muncesc ziua şi noaptea pentru a-mi câştiga pâinea de toate zilele."

Astfel începu conversaţia; în vremea aceasta eu mă întinsesem pe bancă şi mă făceam că dorm.

— „Slavă Domnului, copila doarme", zise pretinsul meu tată, şi omul meu vesel că a încetat ţipătul şi zbieretul în cupeu, zise:

— „Noi o să-l rugăm pe conductor să nu mai lase pe alţi pasageri în cupeul nostru ca să nu se deştepte copila."

Şi într-adevăr la cea dintâi staţie conductorul fu rugat în privinţa aceasta. Astfel îşi iscăli sentinţa sa de moarte.

— Ce l-aţi şters? întrebă Reinchard cu o intonaţie deosebită.

Piticul dădu din cap.

— L-am îngrijit şi ridicat, răspunse el, dar ascultă mai departe. Eram ca la patru ceasuri depărtare de Berlin, eram în vreme de noapte. Trenul alerga peste şesuri şi câmpii. Negustorul de vite se lăsă pe spate, adormi şi începu să sforăie. Chiorul îmi trase un ghiont.

— „Acum!" şopti el.

Eu mă ridicai încet, scosei din buzunar o bucată de pânză îmbibată în răşină pe care o avem la mine. Mă uit încă o dată în stânga, Magistrul se uită în dreapta pentru a ne încredinţa dacă nu este vreo persoană în apropiere şi mă arunc iute pe cel adormit, îi lipesc pânza pe buze. El se deşteptă, ochii lui se uitau la noi stupid şi întrebători,

dar în acelaşi moment Magistrul îl prinse cu amândouă mâinile şi începu să-l sugrume. Negustorul se zbătea şi cu mâinile şi cu picioarele, el se opintea să scape de braţele noastre, dar toate sforţările lui fură degeaba.

— „Asta e! Gata!” şopti Magistrul după câteva minute, „partea dintâi e isprăvită urmează acum cea mai grea.”

Eu mă uitai întrebător la el. După opinia mea noi n-aveam decât să îi luăm banii şi să ne dăm jos la staţia cea mai apropiată. Chiorul era însă mai şiret decât mine.

— „Prostule”, zise el, „trebuie să ieşim numaidecât din vagon şi să luăm cadavrul cu noi. Atunci n-o să ştie nimeni dacă am omorât noi pe negustor sau el pe noi.”

„Ne-am pus la treabă. Chiorul luă o furcă, o puse sub braţele mortului, şi o legă cu celălalt capăt de mâna şi braţul său. Apoi deschise uşa. Ieşi pe scândura vagonului trăgând cadavrul după sine. De aici o luarăm de-a lungul trenului până la capăt. Eu mergeam în urmă. Aici Magistrul se repezi jos, eu de asemenea. M-am dat, ce e drept, de câteva ori de-a berbeleacul, dar am scăpat totuşi teafăr. Noi ne aflam într-un câmp întunecos unde am putut să despuiem cadavrul şi să-l îngropăm adânc în pământ.

Piticul tăcu.

Se uită la Reinchard ca şi cum ar fi vrut să ştie ce impresie făcuse asupra lui această povestire.

Fostul ajutor de călău se ridică de pe bancă.

El se uită în jurul lui, apoi se furişă lângă pitic şi se puse pe saltea şi întrebă:

— Dar spune-mi, a ieşit la iveală omorul?

Piticul răspunse:

— Până azi, nu. Se presupunea că negustorul, care se făcuse suspect prin aceea că rugase pe conductor să nu mai lase pe nimeni în vagon, ne-ar fi omorât pe noi. S-au făcut în urma lui cercetări, dar a fost degeaba. După şapte-opt ani un plugar a dat la arat de rămăşiţele unui cadavru uman, dar nu s-a putut niciodată stabili identitatea. Dar ce-ai, călăule Reinchard?… tu tremuri şi pe fruntea ta este năduşeală.

Reinchard prinse pe pitic de mână.

— Mi-ar plăcea să te întreb ceva, dar să-mi spui adevărul să nu minţi.

El îşi fixă ochii în pământ şi întrebă cu glas înfundat:

— Şi nu te urmăreşte negustorul omorât, când dormi, când eşti treaz? Nu se uită la tine cu ochii lui sticloşi? Nu-şi întinde braţele de oase spre a te prinde?

Apoi se opri sfârşit.

Picături de năduşeală se arătară pe frunte şi mâinile lui tremurau.

Piticul rămase surprins şi îl pândea cu un ochi.

Un rânjet răutăcios trecu peste obrazul lui şi zise:

— De unde ştii astea? Numai acela poate să vorbească astfel, care are sânge pe conştiinţa sa. Da, sângele nu e apă şi cine a vărsat odată îi rămâne lipit de mână.

Reinchard făcu iute un gest ca şi cum s-ar spăla.

— Şi nu se şterge, oftă el, sângele văduvei nu se spală şi nu pot să îi uit chipul.

— Da, e o stare mizerabilă!

— Şi merge din ce în ce mai rău, căci bătrâna e moartă şi îngropată. Dar acum o să se verse şi sânge de nevinovat, căci Barnov e nevinovat.

Piticul se zgudui, dar iute îşi recăpătă cumpătul şi întrebă:

— Barnov e nevinovat? Nu el a omorât-o pe văduva Nersler şi o să-l execute nevinovat?

— O să moară, mormăi Reinchard, şi vor fi doi oameni pe care eu i-am omorât. Pe bătrână am omorât-o fiindcă iubeam la nebunie pe o femeie şi îmi trebuiau mijloace băneşti ca să fug în America.

El se opri şi îşi acoperi obrazul cu mâinile, iar pieptul i se umfla de oftări.

— Îţi pare rău? întrebă piticul.

— Lasă-mă, răspunse brusc cel întrebat, eu vreau să uit şi numai povestirea ta proastă mi-a adus în minte toate astea.

— Ei, atunci să dormim, zise piticul.

Şi se aruncă pe saltea.

El adormi numaidecât.

Dar Reinchard nu putu să închidă ochii.

Acum îi părea rău că a spus piticului secretul său.

Deşi nu bănuia că piticul e agentul poliţiei, totuşi secretul său era dat pe mâna unui om care putea să-l exploateze.

— Viaţa mea e greşită… zise el în sinea sa. Mai bine ar fi dacă i-aş

pune eu însumi capăt.

La cuvintele acestea el scoase o sticluţă cu un lichid galben.

Era otrava cu care vrusese să trimită pe cealaltă lume pe rivalul său, pe călăul Krantz.

Dar acum când se uita la lichidul omorâtor groaza îl cuprinse.

Lăsă în jos mâna în care ţinea sticluţa.

Apoi bolborosi:

— Nu, nu, vreau să trăiesc. Deşi e mizerabilă viaţa mea, cine ştie dacă nu este revedere dincolo?

Genele lui se lăsară în jos.

Capul se rezemă îndărăt de peretele celulei.

În poziţia aceasta îl cuprinse un somn neliniştit.

Cu toate acestea buzele lui zâmbeau, fiindcă îi apăru în vis o femeie bălană care-şi întindea braţele albe spre el.

— Maria, şopteau buzele lui.

Şi lui i se păru că aude numele său…

Dar nu era glasul drăguţ ce venea de pe buzele pline ale femeii frumoase, ci un glas brusc, poruncitor.

Reinchard avu senzaţia ca şi cum ar visa, şi nu voia ca frumosul vis să-i fie gonit, de aceea strânse din ochi şi voia să mai păstreze înaintea ochilor săi sufleteşti frumoasa vedenie.

Dar vorbele poruncitoare răsunară din nou, el deosebi acum că este un glas de bărbat ce-l cheamă.

Sări somnoros în sus.

Înaintea lui stătea judele instructor cu mai mulţi amploiaţi şi gardişti.

— Reinchard Schmaller, strigă judele instructor cu glas riguros, mărturiseşte că dumneata ai fost cel care ai omorât pe văduva Nersler.

Reinchard îngălbeni.

Deodată pricepu tot.

El căzuse în cursa unui agent poliţienesc.

— Eu, bolborosi el, şi se uită sălbătăcit în jur, eu… cine… cine mă poate inculpa?

— Eu te pot, şi o fac, strigă piticul care rămăsese ascuns între oameni şi ieşise în faţă acum.

— Spion mizerabil, strigă Reinchard şi furia îi aprinse obrazul.

Mai iute decât să-l poată împiedica cei de faţă Reinchard se aruncă

pe pitic şi îl lovi ţeapăn cu pumnul în ochi.

— Lovitura aceasta e egală cu o mărturisire, zise judele, dar cu astfel de spirite ne-am obişnuit să procedăm altfel. Müller pune *manotele* (cătuşele) pe acest om.

Gardistul voi să-l prindă de mâini pe Reinchard.

Dar înainte de a putea face aceasta, Reinchard scoase sticluţa cu otravă şi o duse la buze.

Oamenii se aruncară pe el şi i-o smulseră din mâini, dar Reinchard zise cu buzile tremurânde:

— Prea târziu! N-am băut decât câteva picături, dar e de ajuns, o ştiu. Eu mor!

— Iute anunţă să vină medicul, zise judele unul gardist. Dar să se grăbească dacă nu vrea să sosească prea târziu.

Cu prizonierul se făcu o mică schimbare.

Paliditatea obrazului său se schimbă în culoare vânătă.

Ochii lui deveniră sticloşi.

Mâinile şi picioarele începură să-i tremure convulsiv.

Când peste un sfert de ceas sosi medicul, judele zise:

— Ar fi bine dacă şi-ar veni încă o dată în simţire, căci i-aş cere ceva lămuriri.

Medicul răspunse:

— E pierdut. Dar e posibil să o mai ducă până diseară. Ah, uite, devine mai liniştit, îşi vine în simţire.

Muribundul strigă:

— Apă, apă.

Şi scrâşnea din dinţi.

I se împlinise dorinţa.

După ce Reinchard îşi potoli setea arzătoare ce-l ardea, făcu semn că ar vrea să spună ceva judelui.

Acesta se plecă spre buzele muribundului.

Reinchard şopti:

— Trebuie să vorbesc călăului, dar iute, căci altfel e prea târziu.

Se făcu seară. Pe uliţe să aprinseră felinarele pe când călăul se apropia de patul fostului său ajutor.

I s-a spus că un muribund vrea să-i vorbească şi el alergă în grabă.

— Bine, că ai venit, meştere, zise bolnavul, ridicându-se cu greu în pat, trebuie să te rog de iertare, eu mor.

Respiraţia era din ce în ce mai anevoioasă şi după ce exprima câteva cuvinte, trebuia să facă o pauză, pentru a dobândi puteri noi.

— Am un păcat mare pe suflet, călăule, zise el, căci am atentat la viaţa dumitale. Şi te-am pizmuit pentru ce ai mai scump, pentru nevasta dumitale.

Obrazul călăului se întunecă şi privirile lui deveniră riguroase.

Reinchard îl prinse de mână şi îi zise cu glas solemn:

— Nu te mâhni, meştere, căci nevasta ta a rămas curată, şi n-a fost atinsă de planurile şi intenţiile mele răutăcioase. Moartea îmi stă pe piept şi în curând am să mă prezint înaintea supremului judecător şi nu vreau să mă despart cu minciuna pe buze. Îţi jur că nevasta ta a rămas curată şi neprihănită în cinstea ei de femeie.

Două lacrimi mari i se iviră în ochi şi lunecară pe obrajii săi galbeni în jos.

Călăul îl strânse de mână, nici el nu îşi putu stăpâni emoţia.

El zise cu glas tremurător:

— Îţi mulţumesc pentru mărturisirea ta, Reinchard, şi te iert din tot sufletul.

Muribundul nu mai auzi.

El se lăsă pe spate şi ochii i se fixară spre un punct.

Trăsurile lui se contractară exprimând o groază teribilă ca şi cum o fantomă nebună l-ar fi chinuit.

Deodată buzele lui se mişcară, şi el zise cu vorbe întrerupte:

— Condu-mă la eşafod, călăule, eu cunosc drumul, lasă că mă pun singur pe bloc – scufia îmi strânge capul – aoleo, aoleo – mă apasă – fierul rece – nu da – eu sunt – aoleo!

Un oftat lung ieşi din pieptul lui; mâinile contractate se îndreptară spre inimă, capul se dădu într-o parte. Reinchard murise.

Călăul îi închise ochii.

XXXV – Fuga

Hedwiga, nefericita copilă a inspectorului poliţienesc, îşi pierdu, prin dispariţia lui Hillmar şi a Olgăi, orice apărători în institutul de nebuni al doctorului Robin.

Îngrijitoarele o chinuiau şi supărau mereu, cu atât mai vârtos cu cât doctorul Robin spunea la fiecare ocazie că, nimeni nu plăteşte pentru

dânsa şi că e ţinută numai de milă şi compătimire.

Bineînţeles, bătăile şi lipsa de hrană avură o influenţi rea asupra stării sale de sănătate.

Şi copila atât de frumoasă odinioară începu să slăbească.

Dar fiindcă era inofensivă, i se dădea permisiunea să umble pretutindeni, prin coridoare, prin grădină şi dacă poarta n-ar fi fost păzită i-ar fi fost lesne să iasă afară.

Şi asta era unica ei speranţă.

Ea nu pierduse încă amintirea Olgăi, şi credea cu îndărătnicie că dacă o să iasă afară o s-o găsească negreşit.

Nebunii sunt în multe ocazii de o viclenie ce poate induce în eroare pe omul cel mai rece la judecată.

Şi mai ales îngrijitorii sunt traşi pe sfoară în astfel de cazuri, prin prefăcătorii rafinate.

Tot aşa era şi cu Hedwiga.

Ea ştia să gonească de la îngrijitori orice bănuială, prin purtarea sa ascultătoare şi prin blândeţea sa.

Astfel se întâmplă într-o frumoasă zi de iarnă în grădina institutului care era înconjurată de ziduri înalte.

Aceste ziduri erau în vecinătate cu grădina doctorului Robin, unde nimeni n-avea voie să intre, în afară de prietenii doctorului.

Afară de aceasta, grădina era înconjurau de două gârle şi nu se putea străbate peste ele.

Hedwiga se plimba prin aleile grădinii şi murmura un cântec monoton.

Deodată se opri dinaintea zidului şi îşi întinse braţele ca şi cum ar fi vrut să zboare peste ziduri.

Deodată căzu dinaintea ei un obiect pestriţ, ea se plecă şi îl ridică din zăpadă.

Era o brăţară de perle, fără vreo mare valoare pe care nebuna o considera drept o jucărie.

— Îţi place brăţara? întrebă un glas de deasupra zidului.

Copila nenorocită se uită în sus.

Deasupra zidului ea văzu o figură de femeie tânără îmbrăcată într-o mantie, o femeie care se uita la Hedwiga cu ochii ei negri frumoşi.

— Ţi-ar plăcea să ai brăţara acesta copila mea? întrebă străina pe Hedwiga.

Fiica inspectorului poliţienesc se uita mirată la femeie în sus.

În urmă zise:

— Nu-i aşa că tu eşti un înger, că tu o să mă scapi de-aici şi o să mă duci la mama mea?

— Nenorocita, murmură străina de peste zid, e nebună, dar ar putea să ne îndeplinească o mică însărcinare.

Apoi adresându-se nebunei zise:

— Eu nu sunt înger, copilă drăguţă, dar totuşi voi încerca să te duc la mama ta. Ţi-ar plăcea să scapi de aici?

— Negreşit, strigă nenorocita cu gesturi rugătoare.

— Şi de ce nu-ţi place aici?

Hedwiga răspunse:

— Nu, nu. Aceştia mă bat. Ei mă pun în închisoare. Aş vrea să mă duc la tatăl meu; el vrea cartea, cartea… El cere cartea…

Şi se uită rugătoare la străină.

Străina se uită uimită la fiinţa nenorocită, o lacrimă îi ieşi din ochi şi se strecură pe obrazul ei la vale, apoi şopti:

— Câtă mizerie ascunde în sine casa aceasta… Acum văd că e timpul suprem să scap pe amantul meu de-aici. Altfel îşi pierde minţile cu desăvârşire.

— O să-mi faci un mic serviciu, se adresă ea Hedwigăi. Şi-ţi făgăduiesc că te scap de-aici.

— O să fac tot ce doreşti, şopti Hedwiga.

— Poţi tu să te duci în despărţământul unde sunt bărbaţii?

Nebuna pricepu că aici e vorba de a comite un fapt oprit, ochii ei străluceau plini de învoire.

— Hedwiga poate să străbată unde vrea, zise ea, bărbaţii se bucură când Hedwiga merge la ei şi le zice: vino încoace să te sărut.

— Ea nici nu ştie ce înjosire e în vorbele ei, mormăi străina, oamenii glumesc cu biata copilă, dar e bine că e considerată inofensivă şi o lasă pretutindeni.

Apoi adresându-se nebunei:

— Vrei să-mi duci o scrisoare la destinaţia ei?

— Adu-o încoace, răspunse nebuna şi îşi întinse mâna.

Străina scoase din buzunar un carnet, scrise pe o foiţă câteva cuvinte, rupse foiţa şi o aruncă copilei.

Cu greu s-ar fi aflat cineva în casa doctorului Robin care să poată

descifra această scrisoare, fiindcă era scrisă în ovreieşte.

— E mult că mă bizui pe tine cu această însărcinare. Dar nu e alt chip.

Copila prinse scrisoarea cu dibăcie şi o ascunse în sân.

— Acum să-ţi spun cui ai să o dai. Dar înseamnă-ţi bine şi să nu uiţi. La etajul al patrulea e un bărbat cu părul şi barba neagră, caută să ajungi în celula lui. Când vei fi faţă în faţă cu el, întreabă-l: „O iubeşti pe Rosa?" Şi dacă-ţi va răspunde: „O iubesc", atunci să-i dai biletul.

Hedwiga dădu din cap.

Ea îşi însemnă fiecare cuvânt şi răspunse:

— O să-ţi fac toate. Dar atunci să vii, să mă ridici şi să mă conduci la părinţii mei.

Străina răspunse.

— Ţi-o făgăduiesc.

În momentul acesta glasuri de bărbaţi ajunseră până la ele.

Se părea că se ceartă.

Copila se retrase iute în dosul zidului.

Ea se gândi că e bine să nu fie văzută de bărbaţi.

Se retrase în dosul unor unelte de grădină ce se aflau îngrămădite acolo.

Era doctorul Robin cu ajutorul său Ştefan, care treceau prin grădină, adânciţi în discuţii înfocate.

Ei vor fi avut afaceri grave de discutat, fiindcă îşi aleseseră partea cea mai izolată a grădinii.

— Ce înseamnă asta? zise doctorul Robin necăjit. Tu mereu îmi aduci aminte de vechea mea făgăduinţă.

Ştefan răspunse:

— Pentru că eu n-am uitat. Îmi aduc bine aminte când mi-ai apus într-o zi: „Dacă vei fi credincios şi discret, Ştefane, atunci îţi voi dărui o sumă de bani ca să te poţi retrage în linişte la bătrâneţile tale. Ei, eu am fost discret, am fost credincios, îţi cer dar plata ce am meritat, căci altfel…

— Altfel?… Mi se pare că vrei să-mi pui condiţii?

Ochii doctorului se îndreptară fixatori la obrazul bătrânului ajutor.

Apoi zise cu glas răguşit:

— Ştefane, nu poate să ne aducă niciun folos dacă nu rămânem

uniţi, interesele noastre sunt comune şi unul poate să aducă pieirea altuia.

— N-am să pierd nimic, zise rece Ştefan, dar pentru dumneata stă reputaţia întreagă în joc. Ce ar zice lumea dacă ar afla că vestitul doctor Robin nu este decât un criminal ordinar?

— Taci! strigă doctorul, ori vrei să mă duci la extrem? Până acum nu este nicio dovadă contra mea.

Ştefan observă:

— Dar nenorociţii care au pierit în beciurile subterane?

— Au fost smintiţi şi numai operaţia îi putea scăpa.

Bătrânul râse cu răutate, însă el replică:

— Asta n-a fost operaţie… a fost omor. De altfel n-au amuţit toţi martorii, mai trăieşte pustnicul şi perechea amoroasă.

— Mai încet, zise doctorul, ar putea să ne audă.

— Zidurile n-au urechi, şi dumneata chiar acum spuneai că nu se poate aduce nicio probă contra dumitale. Şi dacă n-aş fi fost eu, ce s-ar fi întâmplat când acest Hillmar ar fi dat de secretul nostru? Şi numai cumpătului meu trebuie să-i mulţumim că încă nu suntem sub zăvor. Şi chiar de aceea eşti dator să mă plăteşti.

— Şi dacă n-o s-o fac?

— Atunci o să vezi, răspunse Ştefan, eu n-am să mă cruţ nici pe mine şi o să trădez tot.

— Nebunule, strigă Robin, tu vei fi capabil s-o faci. Bine, sunt în mâinile tale, trebuie să sufăr şantajul tău; spune-mi ce ceri?

— Eu sunt modest. Dumneata mi-ai făgăduit o sumă din care să pot trăi. Dă-mi zece mii de taleri.

— Zece mii de taleri? strigă doctorul uimit. Şi tu crezi că eu pot să-ţi plătesc suma aceasta?

— Eşti bogat, doctore, noi am făcut multe isprăvi bune. Eu ştiu că ai trimis deseori bani frumoşi bancherului dumitale; şi pot să-ţi apun că averea dumitale se urcă cam la o sută de mii.

— Aşa ar trebui să fie, Ştefane, zise doctorul. Dar fiindcă văd că ai pătruns atât de bine secretele mele, ia să-ţi mai spun unul: Lăcomia de bani m-a făcut să joc la bursă şi acolo am pierdut tot.

Doctorul zise aceste cuvinte cu glas înfundat.

Şi disperarea şi mâhnirea se oglindeau în obrazul lui.

Ştefan era cât p-aci să-l creadă, dar deodată observă în dosul

ochelarilor doctorului o privire răutăcioasă.

Îi fu de ajuns.

— Dumneata nu vei presupune, zise Ştefan râzând, că eu am să cred toate minciunile. Dacă n-ai bani, atunci trebuie să îi procuri. Îţi dau un interval de opt zile, în vremea aceasta să fie banii gata.

Apoi se despărţi cu paşi repezi şi nu băgă de seamă că doctorul îl chemă îndărăt în mai multe rânduri.

— Instrument mizerabil, scrâşni doctorul. Tu n-o să mă răstorni. Am să te zdrobesc şi să te arunc deoparte.

El se repezi spre casă.

Ajuns la prag, obrazul lui îşi căpătă liniştea obişnuită.

Nici urmă nu se mai vedea din emoţia prin care trecuse mai adineauri.

După ce se făcu linişte în grădină, Hedwiga se furişă din ascunzătoarea sa şi alergă ca o căprioară spre casă.

Ea, ce e drept, auzise convorbirea doctorului, dar nu pricepuse nimic.

Dânsa tot timpul era ocupată cu acel comision ce-i dăduse străina.

Ea îl ţinu bine în minte.

Se îndreptă iute spre despărţământul bărbaţilor.

Trecu neîmpiedicată prin etaje şi coridoare.

Ea căuta pretutindeni bărbatul ce-i fusese descris de străină.

În multe rânduri fu şicanată de paznici.

Dar ea suferi tot cu îndărătnicia proprie alienaţilor.

Ea îşi urmărea scopul său; nu făcu niciun semn de supărare ori de necaz.

Chiar trecu printr-un coridor lung şi slab luminat.

Deodată o uşă ce era în acest coridor se deschise repede şi un bărbat numai pe jumătate îmbrăcat năvăli afară.

— Ard, ard, striga alienatul scăpat din mâinile paznicilor săi, stingeţi-mă, flacăra mă arde din jos în sus, duceţi-mă de aici.

Cu braţele sale osoase cuprinse talia copilei şi o strânse către sine atât de tare încât nenorocita Hedwiga era aproape să leşine.

— Tu ai pus focul, strigă omul cu focul, şi se holbă sălbatic în ochii nenorocitei, eu mă frig, dar te omor şi pe tine.

Cu o furie bestială apăsă pe Hedwiga la perete şi se încercă să-i apuce umerii cu dinţii.

Dar Hedwiga se smuci repede din braţele lui şi o luă la fugă.

Ea alergă până la capătul coridorului.

Acolo începu să urce pe nişte scări de fier.

Omul o urmă.

El sărea ca un tigru şi era gata în fiecare moment să o înhaţe cu unghiile sale mari.

Goana sălbatică urmă pe scară în sus.

Hedwiga auzi cum horcăie în dosul ei prigonitorul.

Acum ajunse la ultimul etaj.

Aici toate uşile erau închise. Ea nu putu să fugă mai departe.

Se simţi pierdută.

Degetele reci ale alienatului o atinse deja.

Apoi o cuprinse de mijloc şi o târî până la parapetul de fier al scării. Prăpastia se vedea în adâncime. Cine cădea aici nu se mai scula ca om.

— Pleacă din foc, iute, strigă omul cu focal, jos e apă, iute în jos, pleacă, iute.

Nebunul puse pe nenorocită pe parapet, aşa încât jumătate din trup atârna spre golul dintre scări şi numai cu mâinile se ţinea de drugii de fier.

Deodată, în acest moment de disperare, o uşă se deschise şi un paznic se repezi afară.

El năvăli iute la nebun, apucă pe omul cu focul şi îl trase îndărăt.

Apoi prinse pe Hedwiga şi o împinse în odaia de unde ieşise el, închizând uşa în urma ei, spre o scăpa de prigonirea nebunului.

El avu de asemenea să se lupte cu omul cu focul, până îl birui cu ajutorul altor paznici care se adunară aici.

Hedwiga ajunsă în odaia aceasta, se aruncă pe un scaun şi trecură câteva minute până ce-şi veni în fire.

Când îşi ridică ochii văzu înaintea sa un bărbat ce stătea cu braţele încrucişate pe piept.

El părea că aştepta pe Hedwiga să-i spună ce înseamnă aceasta.

Abia observase copila pe acest bărbat când deodată se ridică şi zise cu glas tremurător:

— Iubeşti pe Rosa?

Bărbatul se uită cu uimire la copilă.

Deodată însă o scânteie de pricepere trecu prin mintea lui.

El îşi trecu degetele nervoase prin barba neagră ce-i înconjura obrazul palid.

— Dacă iubesc pe Rosa?… repetă dânsul. Ce vrei să spui cu asta? Da, iubesc pe o Rosa, o Rosa frumoasă, graţioasă. Dar nu ştiu dacă va fi să o mai revăd o dată.

În loc de răspuns alienata scoase din buzunar biletul ce căpătase de la străină şi îl dădu omului cu barba neagră.

Acesta se schimbă la obraz când văzu literele ovreieşti pe bilet.

— Chiar azi, zise el cu glas înfundat, azi, bine fie.

Şi se uită la nebună.

Apoi reluă:

— Cum să-ţi mulţumesc ţie, biată fată nenorocită că mi-ai adus acest bilet?… Deşi sunt sărac şi lipsit de toate în momentul acesta, aş fi în stare să fac mult pentru tine.

Câteva momente Hedwiga rămase gânditoare.

Deodată însă căzu în genunchi înaintea lui Barnov, căci el era, şi-şi ridică rugător mâinile spre el.

— Să plec, să plec, mormăi ea.

Barnov se uită plin de milă la ea.

— Te înţeleg, fiinţă nenorocită, zise el încet, ai vrea să scapi din acest loc de mizerie, ai vrea să fugi cu mine. Şi Dumnezeu ştie cât de bucuros aş face aceasta pentru tine. Dar e peste putinţă. Abia o să pot scăpa eu singur cu viaţă. Dacă am pleca împreună am cădea din nou în mâinile zbirilor şi ne-am nenoroci şi mai mult.

Ori că nebuna înţelese vorbele aceste, ori că fu urmarea emoţiei prin care a trecut, căci ea izbucni în suspine şi începu să plângă atât de amar, încât Barnov, mişcat se dădu îndărăt şi nu ştia ce să facă cu copila.

În momentul acesta uşa celulei se deschise şi intră paznicul lui Barnov cu o îngrijitoare din despărţământul femeilor, care apucă cu brutalitate pe Hedwiga de braţ.

— Aşadar, aici te-ai ascuns? strigă baba uscată şi galbenă, şi jos e zvon şi gâlceava de ce te-am lăsat fără supraveghere. Aşteaptă, asta o să mi-o plăteşti tu, creatură vicleană.

Ea o lovi cu pumnul în spate şi o izbi de mai multe ori de zid.

Barnov trebui să se stăpânească mult ca să nu o lovească pe îngrijitoare pentru nedreptatea ce făcea copilei.

Chiar şi paznicul lui Barnov părea a reproba această procedură, căci zise:

— Las-o în pace sărmana, căci o să-i rupi braţele. Nu e mare păcat ceea ce-a comis.

— În fiecare zi mă necăjeşte, scrâşni îngrijitoarea, e o fiinţă îndărătnică în care nu poţi să ai încredere. Eu nici nu ştiu de ce o mai hrăneşte doctorul. Cine ştie din ce casă proastă o fi, căci nimeni nu se interesează de ea.

Cu vorbele acestea împinse pe Hedwiga pe uşă afară şi o goni pe scară în jos.

— Lasă că o să-ţi aduci aminte de asta, strigă ea în urma nebunei, o să te liniştească pe tine câteva zile ce vei face în pavilion.

Pavilionul se afla la partea extremă a grădinii şi poate că odinioară va fi meritat acest nume, acum însă nu era decât o groapă umedă şi întunecoasă unde gemeau insectele.

Pavilionul acesta servea pentru nenorociţii ce se purtau neascultători faţă cu paznicii.

Hedwiga fu dusă de chinuitoarea ei cu forţa în această gaură întunecoasă şi o închise aici.

Tot cam pe timpul acesta doctorul Robin primi în biroul său o vizită care nu prea îi făcea plăcere.

Era un bărbat cu părul alb, şi care după îmbrăcămintea sa părea a fi un slujbaş.

El se prezentă cu vorbele următoare:

— Eu sunt inspectorul Scharf, şi am ordin de la superiorii mei să vizitez stabilimentul dumitale.

Robin se dădu îndărăt speriat, dar iute îşi căpătă cumpătul şi salută cu politeţe pe slujbaş.

— Nu pot să tăgăduiesc, domnule, zise el, că mă surprinde această vizită. Eu sunt de treizeci de ani doctorul acestui stabiliment şi poliţia n-a găsit nicio nevoie să-l viziteze. Eu ţi-aş fi foarte obligat, domnule, dacă mi-ai spune pentru ce crede poliţia de cuviinţă să ia această măsură.

Inspectorul poliţienesc aruncă o privire în faţa doctorului.

Trăsurile lui şirete şi viclene nu-i inspirau prea mare încredere.

— N-am de ce să ascund, domnule, zise poliţistul, că s-a trimis autorităţii un denunţ contra dumitale.

Robin îngălbeni.

— Un denunţ? întrebă el, şi îmi dai voie să întreb ce cuprins avea scrisoarea?

— Poliţia este pusă în cunoştinţă că în stabilimentul dumneavoastră nu merg lucrurile cum trebuie să meargă. Scrisoarea anonimă vorbeşte de maltratări şi schingiuri. Şi promite a face noi descoperiri în timp apropiat.

— Şi poliţia crede cu cale să facă o anchetă contra mea după denunţul unui anonim?

— Poliţia îşi face datoria, ea se duce unde i se face semn. De altfel dacă denunţul este fals şi mincinos, atunci ce-ţi mai pasă dumitale?

— Urmează-mă domnule inspector, zise doctorul, şi te vei încredinţa că este fals. N-o să găseşti la mine nimic în neregulă.

Robin conduse pe slujbaş prin toate saloanele şi deşi Scharf observă cu multă atenţie lucrurile, totuşi nu putu să afle nimic ce ar fi putut aduce vreo imputare directorului.

Alienaţii nu puteau să spună ce fel de chinuri îndură, iar de ordine şi curăţenie se îngrijiseră paznicii chiar în interesul lor.

Robin ştia cine e denunţătorul.

Nu putea să fie decât Ştefan care îşi făcea în chipul acesta cea dintâi încercare de şantaj.

— L-am lăsat să privească prea adânc în secretele mele, îşi zise doctorul, acum n-am decât să-i împlinesc cererea obraznică ori…

El nu-şi termină gândirea şi Ştefan se ivi lângă el şi-i şopti la ureche, în vreme ce poliţistul şedea pe patul unul bolnav:

— Tot mai eşti zgârcit doctore şi nu-mi dai simbria?

— Denunţătorule, scrâşni doctorul, vezi că silinţa ta a rămas zadarnică, poliţia nu poate să descopere nimic ce mi-ar aduce vreo încurcătură.

— Ei dar dacă m-aş apropia acum de poliţist şi i-aş şopti câteva vorbe la ureche, că să vină cu mine pe scări în jos unde să-i arăt lucruri ce l-ar umple de groază şi fior, ei, doctore atunci ar putea să-ţi fie primejdioasă această vizită.

— Îţi plătesc ce doreşti, zise doctorul, dar taci acum, mi se pare că el ne observă.

— Aş, nu, răspunse rece Ştefan, să încheiem târgul: dumneata plăteşti şi eu tac.

— Plătesc, răspunse maşinaliceşte doctorul.

Părea a se gândi în momentul acesta la alte lucruri.

Ştefan dădu din cap.

— Bine, zise el, dar să nu crezi că mă tragi pe sfoară. Mai târziu mă întorc să ridic banii.

El plecă. Îşi ajunsese scopul şi triumfa.

— Ce fel de clădire este aia în ruină? întrebă inspectorul poliţienesc, după un sfert de ceas, plimbându-se prin grădină.

— Este un pavilion vechi ce nu mai e întrebuinţat. Am aflat că nu corespunde scopului. Eu l-am făcut pentru ca să dea adăpost bolnavilor când i-ar apuca ploaia în grădină. Dar când ei ajungeau acolo, se întâmpla că închişii se certau şi se băteau.

— Aşadar, acum nu se află nimeni acolo?

— Negreşit, domnule inspector. Aşa cred că dumneata te-ai încredinţat că bolnavii mei sunt bine trataţi şi îngrijiţi.

— Aş dori însă să arunc o privire asupra aşa-zisului pavilion din grădină. Sunt însărcinat să controler toate încăperile casei dumitale. Aş dori să-mi împlinesc cu conştiinţă datoria. Apropo! Are casa asta pivniţă?

Robin tresări.

— Se înţelege că are, îngână el. Dar nu vei presupune, domnule inspector, că ţin şi în pivniţă bolnavi?

— Negreşit cred că aşa ceva este cu neputinţă, răspunse Scharf.

Doctorul respiră.

— Dar, continuă inspectorul, te rog să mă duci la pavilion.

— Dă-mi voie s-aduc cheia.

Proprietarul institutului se duse în casă şi strigă către una dintre păzitoarele ce treceau:

— Unde e cheia de la pavilion?

— Aici este, domnule director. Dar este o nebună într-însa.

— O nebună în pavilion? Drace!… Cine e?

— Hedwiga; am fost nevoită s-o închid, căci era nesupusă.

Robin bătu din picior.

— Iar fata aceasta idioată!… Cum s-o ascund acum de inspector? Mai bine n-aş fi primit o!..

Se întoarse la funcţionarul care aştepta şi-l conduse spre pavilion.

Ajuns înaintea uşii, se oprită amândoi.

Inspectorul ascultă.

— Mi se pare că aud un plânset de femeie, zise el.

Robin zâmbi silit.

— Cum s-ar putea? zise. Te înşeli, domnule inspector; eu nu aud nimic.

— Deschide, porunci Scharf. Putem să ne încredinţăm foarte lesne care dintre noi se înşală.

— Aş pune rămăşag cu dumneata că te înşeli, răspunse doctorul, silindu-se să lungească conversaţia. Cum s-ar putea să fie cineva în pavilion pe vremea asta?

— O să vedem, zise inspectorul neliniştit. Deschide!

Robin nu mai avea altceva de făcut decât să se supună.

Mâinile însă începură a-i tremura deodată cu atâta putere, încât nu putea să deschidă.

— De ce tremuri? întrebă inspectorul, deschide odată!

— Mi-a venit rău fără veste, zise Robin; mi se întunecă dinaintea ochilor. Te rog, aşteaptă numai un moment.

Scharf era cu mult mai priceput în meseria lui încât să nu vadă că doctorul Robin era într-o mare încurcătură.

Dar nu voi să fie nepoliticos.

— Cred, zise, şi de aceea nici n-aş vrea să te reţin prea mult; te rog dar să te grăbeşti.

Robin suspină adânc.

Îşi tortura creierul cu ce meşteşug să depărteze acest oaspete neaşteptat de la pavilion.

Deodată dinăuntru răsună o voce tremurătoare.

Urechile celor doi bărbaţi fură izbite de acest cântec:

Şi dacă eşti departe, tată,
Şi nu mă vezi pe mine,
O stea din bolta înstelată
Mă duce până la tine…

— Ce-i asta? exclamă inspectorul de poliţişti, este aici o taină la mijloc. Iar dumneata, continuă el, întorcându-se spre doctor, dumneata m-ai înşelat! Dă-mi cheia, să deschid!

Robin stătea la îndoială.

Dar Scharf îi smulse cheia din mâini.

Câteva secunde trecură şi uşa pavilionului era deschisă.

Inspectorul trecu pragul şi încercă să străbată cu privirile întunericul ce domnea în acel lăcaş.

Dar, cu toate că avea ochii foarte ageri nu vedea nimic.

— E cineva aici? strigă cu voce tare.

Un oftat uşor răspunse.

Scharf voi să înainteze.

O fiinţă era acolo.

Voia s-o ajute.

Dar era greu de înaintat aici.

Lespezile de pe jos lipseau în mare parte, şi în locul lor erau gropi adânci.

În tot momentul era în primejdie de a-şi rupe gâtul.

— Aşteaptă s-aduc lumină, exclamă Scharf.

Se întoarse spre uşă.

În acest moment răsună în grădină un ţipăt sălbatic.

Inspectorul îşi întoarse privirile în partea de unde venea acest zgomot.

O scenă ciudată îi izbi ochii.

Un om venea alergând dinspre casă.

Barba-i neîngrijită şi părul mare îi fâlfâiau în vânt.

În urma lui venea bătrânul Ştefan, strigând tare şi întinzând braţele după fugar.

Nebunul însă era mai iute de picior.

Pe fiece moment distanţa dintre el şi paznic era mai mare.

În momentul în care inspectorul zări această scenă, nebunul se apropiase de zidul împrejmuitor.

În ochi îi strălucea bucuria nespusă a unei speranţe de mult timp nutrită.

Atunci deodată i se aruncă în cale o figură întunecată.

Era Robin.

— Îndărăt! strigă el. Din casa asta nu scapă cineva atât de lesne! De acum eşafodul te-aşteaptă cu siguranţă.

Încercă să cuprindă pe fugar în braţe.

Dar Barnov îl izbi cu un pumn în piept, încât îl trânti la pământ.

Inspectorul de poliţie se întreba: să alerge în ajutorul doctorului?

Dar parcă o voce internă îl sfătuia să nu facă asta.

N-avea nicio încredere în Robin.

Nu-l trăgea inima deloc să-i alerge într-ajutor.

Fugarul era acum lângă zid.

Se uita cu ochi scânteietori spre creasta lui.

Cum s-ajungă deasupra?

Fără scară era cu neputinţă.

Iar timp n-avea de gândit.

Încă un minut şi Ştefan era să-l ajungă.

Acum ieşeau şi alţi paznici din institut şi se apropiau de zid.

Fugarul privea disperat împrejur.

Avea să fie prins oare în ultimul moment?

Avea să cadă iar în mâinile duşmanilor săi?

— Aici! răsună deodată un glas limpede.

În acelaşi moment, în apropiere, i se aruncă peste zid o scară de funie.

Cu iuţeala disperării Barnov se repezi spre ea, o apucă şi începu a se urca.

Acum se afla pe creasta zidului.

Fără să stea un moment la îndoială, sări.

— A scăpat ticălosul! exclamă Ştefan disperat. Acum vai de capul meu! Ce-o să-mi facă domnul director?

Robin se ridicase de jos.

— Ah! exclamă el, vasăzică într-adevăr se prefăcea numai că e nebun. Voia să scape de securea călăului, ucigaşul!

Scharf se apropiase.

Auzi acest din urmă cuvânt.

— Ucigaşul? repetă el. Ce, nu era un pacient de-al dumitale. Era ucigaşul Barnov, condamnat la moarte, răspunse Robin repede.

— Barnov? exclamă Scharf. Datoria mea este să-l prind, dacă mai este vreme.

Zicând acestea îşi scoase revolverul şi se întoarse spre Ştefan.

— N-a ajuns încă destul de departe ca să nu-l poată ajunge un glonţ, zise el; vei fi atât de bun să-mi dai voie să mă urc pe umerii dumitale?

Ştefan se arătă gata.

În momentul următor, Scharf, ajutat de Robin se repezi pe umerii

îngrijitorului.

La lumina slabă a lunii trebui să cerceteze câteva secunde până ce dădu cu ochii de fugar.

Acum însă acesta era la o depărtare de vreo sută de paşi.

Alerga de mână cu o femeie.

Fugeau amândoi, parcă ştiau că erau ameninţaţi de un glonţ de revolver.

Încă un moment şi aveau să ajungă în parc.

Atunci glonţul n-ar mai fi putut să-l ajungă.

Dar tocmai în acelaşi moment răsună o împuşcătură.

Un strigăt de durere răsună în acelaşi timp.

— Sunt lovit! exclamă fugarul.

Röschen îl prinse în braţe pe iubitul ei.

— Să-l urmărim acum! exclamă inspectorul întorcându-se spre Robin şi Ştefan. Sunt sigur că l-am rănit; trebuie să-l ajungem.

Cei trei bărbaţi se repeziră spre portiţa ce se deschidea în zid.

Dar când ajunseră lângă ea, văzură că cheia lipsea din broască.

Era în casă.

Iar trecură câteva minute, până când se aduse cheia.

Apoi urmăritorii porniră iar după fugar.

Căutară mult timp.

Dar nu găsiră decât urme de sânge pe jos.

Şi chiar şi aceste urme încetară de la o vreme.

Fugarul nicăieri.

— Planul de fugă trebuie să fi fost pregătit de mai înainte cu grijă, zise inspectorul întorcându-se îndărăt cu Robin în grădină.

— Să sperăm că poliţia va izbuti să pună mâna pe dânsul, strigă Robin scrâşnind din dinţi. Fuga a dovedit că nebunia lui era numai prefăcătorie. De-acum nu va mai scăpa de securea călăului.

— Acum, zise iar Scharf, ai bunătatea de a mă însoţi la pavilion. Acolo am descoperit o fiinţă omenească, căreia desigur nu poate să-i folosească în niciun chip şederea acolo.

Robin, de voie de nevoie, trebui să cheme câţiva oameni cu făclii ca să le lumineze.

Oamenii veniră.

Inspectorul cercetă toate colţurile pavilionului.

Nu descoperi nimic.

Robin îşi ascundea mirarea sub un zâmbet ironic.

— Vezi, domnule inspector, îl zise cu politeţe exagerată, vezi că te-ai înşelat de astă dată.

— Nu m-am înşelat, răspunse Scharf, întâmplarea e explicabilă… A fost o femeie în această închisoare mizerabilă, căci alt nume nu pot da acestui pavilion. Când eu m-am dus pe urmele fugarului, am lăsat uşa deschisă… Este evident că ea a profitat de acest moment ca să fugă.

Doctorul voi să răspundă.

Dar bătrânul Ştefan îl întrerupse, aducându-i o telegramă.

— Domnule director, îl zise, tocmai acum mi s-a adus această depeşă oficială.

Directorul luă depeşa.

O desfăcu, şi o citi.

— Nu se poate, exclamă el îngălbenind.

— Ce e? întrebă inspectorul.

— Citeşte!

Şi Robin îl întinse depeşa.

Inspectorul citi:

„Barnov, condamnatul la moarte, să se libereze imediat. Nevinovăţia-i este dovedită.

Primul procuror.”

— Şi eu am tras cu revolverul într-însul şi l-am rănit! exclamă inspectorul. Această depeşă a sosit mai târziu cu cinci minute!

XXXVI – Casa de joc

În odaia elegant mobilată pe care poliţistul american o avea lângă camera-i sărăcăcioasă, lordul Nelson stătea şi asculta cu atenţie încordată explicaţiile lui Bristol care-şi dezvolta cu o convingere din ce în ce mai mare, părerile despre asasinarea soţului doamnei Nelson.

— Crezi dar într-adevăr, zise lordul după ce Bristol isprăvi, crezi că există oarecare relaţii între contele Marco şi lady?

— Cred deocamdată, milord, numai atât că Lafleur, cameristul, şi contele Marco sunt una şi aceeaşi persoană.

— Asta însă este de necrezut, răspunse lordul Nelson. Ce l-ar fi

putut îndemna pe conte, care are o situaţie respectată, neatârnată şi o avere enormă, ce l-ar fi putut îndemna să intre sub masca unui servitor în casa răposatului meu frate şi acolo să ia parte poate la o crimă îngrozitoare? Numai o explicaţie ar fi posibilă; aceea adică că contele Marco a iubit-o pe lady şi şi-a măturat din cale un rival urgisit.

— Aceasta ar fi explicaţia cea mai simplă, zise Bristol gânditor. Se poate s-o fi iubit contele pe lady… Totuşi, mie nu-mi vine să împărtăşesc această părere.

— De ce? Lady e încă frumoasă; e în stare să mai prindă în laţurile sale pe un bărbat.

— Dar nu pe un bărbat precum contele Marco, răspunse Bristol hotărât. Acest om nu e dintr-aceia care să umble după femei; dimpotrivă, cred că e unul dintre acei dezgustaţi, care le urăsc pe femei. Nu; alte interese trebuie să fi avut el pentru a se travesti în haină de servitor şi a intra în casa fratelui dumitale.

— Dar cum crezi c-ai putea să descoperi acest secret, dacă într-adevăr e un secret la mijloc, întrebă lordul.

Dar în momentul următor adăugă zâmbind:

— Dar ce mai întreb? Parcă n-aş avea în faţa mea pe regele poliţiştilor, pentru care nu există nimic cu neputinţă!…

— Mă linguşeşti, milord, şi parcă era vorba să fim sinceri unul cu celălalt.

Lordul Nelson luă mâna lui Bristol şi o strânse.

— Dar sunt sincer, exclamă el, când îţi mărturisesc că te admir… Cum ai putut, într-un timp atât de scurt, să descoperi atâtea? Ai ştiut să câştigi încrederea lui lady, prefăcându-te pictor, ai descoperit cine era cameristul Lafleur, eşti, cum văd, pe urma crimei care a pus capăt vieţii fratelui meu şi nu mă îndoiesc că nu va trece mult şi vei putea să dai pe criminali pe mâna justiţiei.

— Pân-aici încă n-am ajuns, milord, zise poliţistul serios, şi cred că mai avem mult de lucru până acolo. N-am până acum absolut nicio dovadă despre crimă. Pân-acum am numai convingerea că lady este o femeie iubitoare de aventuri, pasionată, poate capabilă şi de o crimă. Asta e însă tot; şi desigur e prea puţin pentru a întemeia o acuzare. Lasă-mi însă timp mai mult; să mai stau câteva zile în casa lui lady şi, cine ştie, dacă nu-mi va veni norocul într-ajutor.

Lordul scoase un portofel elegant.

— Dă-mi voie, mister Bristol, zise, el să reglăm şi partea materială a afacerii noastre. Desigur ai avut deja multe cheltuieli… dă-mi voie să-ţi ofer un acont.

Zicând acestea lordul numără poliţistului zece bilete de câte o mie de mărci.

Bristol le luă cu un scurt cuvânt de mulţumire.

— Primesc aceşti bani, zise, deoarece într-adevăr am nevoie de nume însemnate, pentru ca să-mi pot ajunge scopul.

— Orice sumă îţi stă la dispoziţie, Bristol, exclamă lordul. Voi fi fericit totdeauna să pot să-ţi stau în ajutor cu bani. Iată adresa bancherului meu; oricând vei putea să te adresezi lui în numele meu.

— Milord, această încredere mă onorează, zise Bristol. Dar într-adevăr, cum am spus, e de mare importanţă ca să am la dispoziţie sume mari. Nu lucrez singur; am şi o mulţime de ajutoare pe care trebuie să le plătesc. Uite, chiar mi se anunţă unul.

Într-adevăr, cineva bătu la uşă.

Lordul se uită grăbit spre poliţist şi-l întrebă:

— Să plec?

— Nu, stai, răspunse Bristol. Poţi să asculţi ce-mi va spune spionul meu.

Deschise uşa.

Un omuleţ strâmb, ghebos, cu părul roşu intră.

Văzând pe lord se opri la uşă tresărind.

Se uita cu neîncredere la străin.

— Să mă întorc altă dată? întrebă el pe poliţist. Căci, continuă, am să-ţi povestesc multe lucruri, dar numai dumitale singur.

Lordul râse.

— Ce-ţi spuneam eu, Bristol, sunt de prisos aici.

— Poţi să vorbeşti nejenat înaintea acestui domn, Ralph, zise poliţistul. E un bun prieten al meu, înaintea căruia n-am niciun secret. Îmi aduci ceva veşti noi?

— Noi şi importante, răspunse ghebosul. De două zile, după cum mi-ai poruncit, nu m-am mişcat de lângă casa contelui; iar când ieşea, eram mereu pe urmele lui.

— Şi unde ai stat în timpul acesta?

— De, am mai intrat şi eu prin cârciumi, prin apropiere; nu e lucru

plăcut, ce e drept să faci meseria asta pe o vreme friguroasă ca aceasta, dar de, dacă e vorba să faci un serviciu unui om recunoscător ca dumneata…

— Ei, şi ce-ai aflat?

Ghebosul făcu o faţă misterioasă.

Răspunse:

— Am aflat că uneori contele Marco iese din casă travestit.

Poliţistul şi lordul schimbară o privire semnificativă.

— Travestit? zise Bristol. Şi în ce chip travestit? Vorbeşte repede!

— Pe la amiază, îl văd ieşind…

— Cum, pe jos?

— Da.

— Se zice însă că are trăsuri şi cai berechet.

— Are; cu toate astea mergea pe jos.

— Eu mă luai după dânsul. Observai, mai întâi, că îşi cam târa piciorul drept.

— Bravo, Ralph! exclamă poliţistul, ai un adevărat talent de criminalist. Şi unde se ducea contele?

— A făcut o vizită contelui Fernau, răspunse ghebosul.

— Contele Fernau? întrerupse lordul. Contele Fernau mi-a fost descris ca un om onest şi nobil. Dacă contele Marco îi e prieten, atunci desigur nici el nu poate fi un aventurier… Spune-mi cu cine te însoţeşti ca să-ţi spun cine eşti.

— Da, aşa zice proverbul, răspunse Bristol zâmbind; el are însă greşeala de a nu fi totdeauna corect… Oare contele Fernau nu poate să fie înşelat el însuşi asupra personalităţii contelui Marco? În tot cazul e bine că ştim asta. Poate în acest chip vom ajunge să descoperim şi pe altă cale informaţii asupra contelui Marco. Dar continuă, Ralph.

— După-amiază omul nostru s-a întors iar acasă. Ceasurile treceau încet. Îmi era al dracului de urât la postul meu. În sfârşit, seara, putea să fie pe la ora nouă, se deschise poarta. Fireşte, credeam că avea să iasă contele, dar mă înşelam. În locul lui ieşi pe stradă un lucrător. Îl zării numai un moment trecând pe lângă mine. Dar acel moment fu de ajuns ca să-mi vină gândul că acest lucrător nu era nimeni altul decât contele Marco.

— E cu putinţă? exclamă lordul.

Poliţistul îl rugă să tacă.

Ralph îşi continuă povestirea:

— Mă strecurai după dânsul. Într-adevăr, el era. Pretinsul lucrător târa piciorul drept întocmai aşa cum văzusem că îl târa contele în ziua trecută. Acum nu-mi mai pierdui din vedere omul. Se îndreptă spre colţul străzii şi se urcă într-o birjă. În momentul următor mă agăţai şi eu la spatele trăsurii. Călătorirăm aşa prin mai multe străzi, până când trăsura se opri. Lucrătorul se coborî. Se uita în toate părţile cu băgare de seamă. În sfârşit, coti într-o stradă strâmtă şi dispăru într-un birt. Era o cârciumă infectă. Deasupra purta firma „La iepurele alb”…

— „Iepurele alb”! exclamă poliţistul. Mi se pare c-am auzit sau am citit undeva acest nume. A! adevărat!… În cartea asta a fost.

Scoase o cărticică, răsfoi printr-însa şi exclamă deodată:

— Iată, aici e: „Iepurele alb”, o speluncă de bandiţi; antreprenorul, bătrânul Tom, e un pungaş şiret şi cap de bandă. E şi în serviciul poliţiei, dar încrederea într-însul e îndoielnică.

Lordul Nelson sări în sus iritat.

— De unde ai aceste informaţii? întrebă. Sunt ele corecte?

— Negreşit, răspunse poliţistul. Le am de la un coleg dintre cei mai dibaci din Berlin, de la inspectorul Scharf. Dacă contele Marco umblă pe la „Iepurele alb”, aceasta n-o poate face decât cu rele intenţii. Dar cât timp a stat în speluncă?

— Vreo două, trei ceasuri. Apoi s-a întors acasă. Peste o jumătate de ceas ieşi pe poartă iar contele Marco. De astă dată ieşi în trăsură. Cu sistemul meu îl urmării. Nu merse departe. Se opri la un restaurant elegant pe aleea „Sub tei”. Intră. Peste vreun ceas ieşi iar. Se urcă în trăsură şi zise vizitiului: „Strada Bülow”. Trăsura porni la galop. La colţul străzii Bülow trăsura se opri. Contele se coborî şi-şi urmă drumul pe jos. În curând ajunse la ţintă. Dispăru într-una dintre casele apropiate. Cât a stat aici nu pot spune; atâta ştiu că până în zori de ziuă nu ieşise încă. Atâta e tot ce am aflat. Acum aştept alte ordine.

— Sunt mulţumit cu dumneata, Ralph, zise poliţistul şi scoase din buzunar câteva monede de aur. Ia această mică sumă şi fii asigurat că-ţi voi fi recunoscător dacă vei continua să fii tot atât de zelos.

Ghebosul mulţumi.

Poliţistul îl invită să vină a doua zi ca să ia alte ordine.

După ce Ralph ieşi, lordul se întoarse spre Bristol cu vorbele:

— Acum cred şi eu că acest Marco duce o viaţă misterioasă. Trebuie să-l observăm de aproape.

— După cum vezi, milord, îl observăm deja, răspunse Bristol. Dar să nu pierdem vremea. Trebuie să aflăm acum ce-a căutat contele Marco în casa din colţul străzii Bülow. În acest scop trebuie să mă duc să vorbesc cu prietenul meu Scharf.

— Vino dar, zise lordul. Trăsura mea aşteaptă la colţul străzii. Vino să mergem.

— Nu pot să primesc graţioasa dumitale ofertă, milord, răspunse poliţistul. Nu e bine să fim văzuţi ieşind împreună din casă. Cine ştie dacă nu suntem spionaţi şi noi.

— Ai dreptate, răspunse lordul Nelson. Mă duc dar singur. La revedere! Şi te rog să-mi dai de veste îndată ce vei descoperi ceva de importanţă.

Când poliţistul rămase singur, se puse la masă şi îşi însemnă comunicarea ce i-i făcuse Ralph.

Peste vreun sfert de ceas plecă la Scharf într-o birjă.

Bătrânul îl primi cu amabilitate.

Se aşezară amândoi la o masă în camera de lucru a inspectorului.

Pe masă era o sticlă cu vin şi ţigări.

— Vrei să ştii aşadar, zise Scharf, după ce schimbară primele vorbe, vrei să ştii dacă e în strada Bülow vreo casă suspectă poliţiei. Într-adevăr, este una şi anume casa cu numărul 172. Casa are pe dinafară aparenţa unei locuinţe burgheze obişnuite şi pare a fi locuită de persoane respectabile.

Inspectorul deschise o carte de adrese, pe care o avea înaintea sa pe masă, şi continuă:

— În această casă locuieşte un medic, un profesor de la şcoala de comerţ, un rentier, un secretar guvernor şi un fotograf. Niciuna dintre aceste persoane n-au dat ceva de bănuit poliţiei până acum. Clădirea are însă un pavilion. În acest pavilion locuieşte o doamnă la Bourde, o văduvă care nu mai este tânără, dar e încă foarte întreprinzătoare. Doamna la Bourde întruneşte în fiecare seară în saloanele sale o societate compusă din oameni de bună condiţie de altfel, precum negustori, speculatori la bursă, ofiţeri, şi din când în când şi câte un aventurier.

— Bănuiesc că nici dame tinere nu lipsesc din această societate?

întrebă detectivul.

— Te înşeli, iubite coleg, răspunse Scharf. Dacă sunt dame în această societate, nu sunt decât patru, şi anume damele de cupă, de treflă, de pică şi de caro.

— A!... e joc de cărţi!

— Da, doamna la Bourde ţine o casă de joc. După câte o mică cină, societatea se aşază la masa verde şi începe un joc inocent. La început se bea vin roşu şi se joacă pe sume mici; peste două ceasuri se bea şampanie şi se joacă pe sume enorme.

— Poliţia are ştiinţă de aceste jocuri de noroc şi le tolerează? Asta mă uimeşte!

— Ce vrei, domnul meu? Practica poliţienească îndelungată a ajuns la concluzia că viciul izbit prea devreme, necopt încă, este o procedură greşită. Trebuie a se aştepta coacerea viciului cum se aşteaptă coacerea unei bube pentru a fi spartă.

— Ei, şi casa de joc a doamnei la Bourde?

— O avem mereu sub ochi; ştim în fiecare dimineaţă ce s-a întâmplat într-însa peste noapte, cine a jucat, cine a pierdut şi cine a câştigat. Fireşte, nu orice om care are pasiune pentru jocul de cărţi trebuie să fie numaidecât şi criminal. Pentru poliţie însă este în tot cazul interesant să ştie dacă pierderile domnilor din pavilionul doamnei la Bourde sunt totdeauna în proporţie cu veniturile lor.

— Îţi mulţumesc pentru aceste informaţii, iubite amice, zise Bristol şi întinse inspectorului poliţienesc mâna peste masă. Dar te rog încă ceva. Dumneata desigur ai mijloace şi căi ca să poţi face pe cineva să intre în asociaţia de la doamna la Bourde.

— Nu prea e uşor. Pentru dumneata însă voi face şi asta. Uite, această inimă de aur care atârnă ca o podoabă nevinovată la lanţul ceasornicului meu, este un semn de recunoaştere pentru ca să poţi trece pragul pavilionului. Iată, ţi-o dau, şi te rog să mi-o înapoiezi după ce-ţi vei fi ajuns scopul.

Bristol mulţumi încă o dată colegului său.

Apoi îşi luă rămas bun şi se întoarse acasă.

Aici îl primi doamna Graumann cu ştirea că o tânără fată venise de mai multe ori să întrebe de agentul Belling.

— O tânără fată? întrebă detectivul mirat. Cine poate fi şi ce poate să vrea cu mine?

— Nu ştiu, nu mi-a spus numele, răspunse gazda poliţistului. Mi se părea însă o fată cumsecade şi modestă.

În acelaşi moment clopoţelul de la poartă sună.

Doamna Graumann se uită pe ferestruia porţii şi imediat şopti întorcându-se spre Bristol.

— Iar e dânsa… Să deschid?

— Fireşte, răspunse Bristol, şi s-o conduci imediat în anticameră.

El se strecură repede în camera lui cea elegantă şi, cât putu mai repede, se transformă în bătrânul, sărăcăciosul şi gârbovitul de vârstă şi supărare, agent Belling.

Apoi ieşi în odaia vecină.

Fu mirat când recunoscu pe tânăra fată din casa lui lady, de la care avusese cele dintâi semne după care dânsul pornise în cercetările sale.

— Dumneata aici, scumpă doamnă? zise el cu glas tremurător ca de bătrâneţe. Ce cinste pentru mine! Nu pot să-ţi ofer decât un scaun de paie, dar te rog, şezi.

— Nu cred că am destulă vreme ca să şed, răspunse Elsa cu grabă şi speriată pentru că nu pot să lipsesc mult de acasă. Dar mi-ai spus, iubite domnule Belling, să mă adresez dumitale de câte ori voi avea nevoie de vreun sfat. De aceea am venit.

— Vorbeşte, copila mea, şi dacă voi putea să-ţi ajut, ştii că trec şi prin foc pentru dumneata.

— Să-ţi spun dar, iubite domnule Belling; eu nu mai pot să stau în casa lui lady Nelson.

— Ce spui, copila mea! Ţi-a făcut cineva ceva?

— Nu.

— Dar ce este?

— Cred, răspunse Elsa roşind şi plecând ochii, cred ca casa lui lady nu este un loc potrivit pentru o fată cinstită.

Bătrânul asculta cu interes.

— Hm, zise el; o damă atât de distinsă să aibă într-adevăr o asemenea casă? Explică-te, copila mea!

— Ah, mi-e ruşine, zise Elsa roşind din ce în ce mai mult. E grozav ceea ce trebuie să expun.

— Eu sunt un om bătrân, zise Belling, aş putea să-ţi fiu bunic; închipuie-ţi dar că vorbeşti cu bunicul dumitale…

Lacrimi se iviră în ochii fetei, începu să suspine.

— Bunicul! zise ea, ah, dacă ar mai trăi bunicul, ar fi altceva! Numai de când a murit el, am cunoscut ce e mizeria, ce înseamnă să fii orfan şi părăsit pe lume! Dar trebuie să mă grăbesc. Ascultă dar: Lady a primit deunăzi pe un om al cărui nume te va umple de groază. A primit pe călăul Iuliu Krantz.

— Pe călău! Şi ce căuta el la lady Nelson?

— Eu n-am avut curajul să cercetez, răspunse Elsa. Dar Dora, camerista lui lady, a ascultat la uşă şi s-a uitat pe gaura cheii…

— Ei şi?

— Mi-a spus ce-a văzut şi ce-a auzit fără s-o întreb.

— Ei bine?

— Mi-a spus că a văzut cum lady cu călăul se sărutau, nu numai o dată, ci de mai multe ori, şi iar, şi iar… şi că a auzit că vorbeau de dragoste şi…

— Şi?… întrebă bătrânul nerăbdător.

Elsa îşi întoarse faţa.

— Şi de un copil, şopti.

— Într-adevăr e ceva misterios, zise bătrânul după ce se gândi câteva momente.

— Şi nu e numai atât, continuă Elsa; nu demult lady a primit în casă pe un tânăr pictor, care locuieşte la noi şi-i face portretul…

Agentul zâmbi.

— Grozav! zise el, lady serveşte pictorilor de model!

Elsa făcu semn că da.

— Vei recunoaşte, continuă ea cu vocea tremurătoare de iritaţie, că o tânără fată nu poate să rămână în o aşa casă; de aceea te rog să-mi vii în ajutor ca să găsesc alt loc, fie oricât de modest. Sunt gata să fac orice, să fiu chiar servitoare, numai să-mi câştig pâinea onest.

— Vrednică fată! murmură bătrânul. Mă voi gândi la dumneata şi sper să-ţi pot găsi un loc bun. Acum însă te rog să te arăţi tot amabilă cu lady, ca să nu-i pierzi încrederea. Îţi voi da de veste îndată ce voi găsi ceva pentru dumneata.

— Îţi mulţumesc, zise Elsa mişcată. Dumnezeu îţi va răsplăti binele ce vei tace pentru o biată orfană. La revedere!

Elsa deschise uşa să iasă.

Bătrânul o chemă încă o dată îndărăt.

— Ia aşteaptă, drăguţă, niţel, îi zise el; nici nu mi-ai spus cum te

cheamă; şi trebuie să înţelegi că acesta e necesar, dacă vrei să-ţi pot găsi un loc.

— Mă cheamă Elsa Pretorins, zise fata întorcându-se; cel puţin Pretorins a fost numele tatii; dar la şcoală am fost înscrisă totdeauna după numele bunicului meu, Elsa Balder.

— Balder? exclamă bătrânul uimit şi în ochii-i obosiţi străluci deodată un foc de tinereţe. Balder? Şi ce era bunicul tău, fetiţo?

— Era gropar.

— Gropar? repetă bătrânul, ciudat lucru! Eu aveam un prieten vechi, dar acela nu locuia în Berlin, ci într-un oraş mic din Pomerania.

— Poate în Stolp? exclamă Elsa. Trăia mai înainte în Stolp?

— Da, da, răspunse bătrânul cu vocea mişcată, bunul, bătrânul meu tată… asta, vream să zic bătrânul meu prieten;, emoţia m-a zăpăcit; bunul meu prieten se numea Balder şi locuia în Stolp. Şi tu, fetiţo, eşti nepoata lui?

— Sunt fata unicei şi nenorocitei sale fiice, exclamă Elsa.

Bătrânul, adânc mişcat, repetă:

— Nenorocitei sale fiice şi…

Era să mai zică ceva, dar se opri şi îşi trecu mâna peste ochii umezi.

— Nişte amintiri vechi mi-au revenit, zise, luând cu blândeţe mâna fetei; bunul iubitul meu prieten Balder era un om onest şi de treabă. Ah, cât mă doare că nu mai pot să-l revăd! A murit aşadar, s-a dus, fără să mă mai fi văzut o dată!

— Într-adevăr trebuie să fi fost un bun prieten al bunicului, zise ea, căci te văd foarte mişcat de ştirea morţii sale.

— Şi de mama ta îmi mai aduc aminte, fetiţo, zise bătrânul. Era o fată frumoasă şi drăgălaşă; n-a fost aşadar fericită?

Elsa dădu din cap.

— Nu, răspunse ea cu durere; după o căsătorie fericită de un an a murit. Şi tata, tot atunci, a trebuit să mă părăsească fără veste; s-a dus şi nu i-am mai auzit de nume.

— Şi de ce şi-a părăsit tatăl tău singurul lui copil?

— Nu ştiu, răspunse Elsa, bunicul meu nu mi-a spus niciodată asta; când era pe patul de moarte, paralizia izbindu-l, n-a mai putut să vorbească şi să-mi spună ce avea poate de spus.

— Dar mama ta n-a fost singurul copil al prietenului meu Balder, continuă bătrânul după o tăcere scurtă. Aşa-mi aduc aminte că avea şi

băieţi.

— Da a avut doi băieţi, zise Elsa; dar n-au făcut multă bucurie bătrânului. Au plecat amândoi de tineri în lume. Bătrânul aştepta din zi în zi să primească vreo ştire de la fiii săi, dar în zadar. Poate că demult vor fi şi murit amândoi. Dar de ce plângi?

— Nu plâng, copila mea, răspunse bătrânul, ochii îmi sunt slabi şi lăcrimează. Dar acum du-te, lasă-mă singur. Mă voi îngriji de tine, fii sigură. Du-te!

Ea se plecă şi-i sărută mâna.

— Îţi mulţumesc, zise ea cu recunoştinţă; şi mai ales fiindcă ai fost un prieten al răposatului meu bunic; primesc cu mare bucurie ajutorul dumitale. La revedere dar.

Plecă.

De abia se închise uşa în urma ei, că detectivul aruncă departe peruca sură şi doborât de sentimentele sale, căzu pe un scaun.

— Am regăsit pe copila surorii mele, zise, şi poate sosesc chiar la timp pentru ca să apăr pe această fată nevinovată şi curată de experienţe rele. Ce putere are înrudirea de sânge!… Câtă sforţare mi-a trebuit ca să nu mă arunc de gâtul acelei fete drăguţe şi să exclam: „Fata surorii mele, ai găsit un apărător, un amic pentru toată viaţa. Un al doilea tată…”

Se opri.

— Tată? Repetă el; nu, pentru asta sunt prea tânăr… în sfârşit, viitorul va arăta.

În timpul acesta Elsa ieşise din casă.

Pe când ea trecea pe stradă, din colţ, o figură omenească se strecură deoparte ca să nu fie văzută.

Era un bărbat.

Pândise pe fată la intrare cum şi la ieşirea ei din casă.

Deşi acest om purta gulerul blănii ridicat şi pălăria înfundată pe cap, se vedea că avea păr roşu.

Cine l-ar fi ascultat, l-ar fi auzit şoptind pe englezeşte aceste vorbe:

— Ai secrete, şarpe mic ce eşti; te voi pândi şi nu vei mai rămâne tu multă vreme prietena lui lady.

*

Pavilionul doamnei la Bourde era luminat ca de sărbătoare.

Îndărătul ferestrelor însă transparentele erau trase.

O mică rază de lumină cădea abia în curte.

Erau trei saloane pline cu oaspeţi de-ai franţuzoaicei.

Fiecare dintre aceste saloane era destinat pentru scopuri deosebite.

În cel dintâi erau o mulţime de măsuţe, acoperite cu feţe de masă albe şi curate.

Aici se servea cina.

Bucătăria doamnei la Bourde era vestită.

Se mânca la dânsa mai bine decât la cei mai de frunte hotelieri.

În salonul al doilea se făcea muzică şi conversaţie.

Aici oaspeţii nu stăteau mult.

Treceau în al treilea salon, în care era masa de joc.

Aici, de obicei, domnea o tăcere sărbătorească.

Numai zăngănitul aurului şi argintului şi vocea monotonă a bancherului care anunţa când începea un joc nou, întrerupeau tăcerea.

Pierderea sau câştigul se primea cu aceeaşi tăcere.

Orice ceartă era interzisă cu asprime.

Iritaţia ce cuprindea pe jucători nu se cunoştea decât din ochii lor.

Doamna la Bourde era un fel de supraveghetoare a tuturor saloanelor.

Ea se silea neîncetat să procure oaspeţilor săi toată comoditatea.

Se pricepea foarte bine să facă pe doamna casei.

Doamna la Bourde ţinea de mai mult timp acest gheşeft.

Venise la Berlin cu puţini bani, ca văduvă a unul ofiţer.

Întemeiase acea casă de joc şi-i mergea bine.

Poliţia, după cum am văzut, ştia de existenţa acestei case de joc.

Ea tolera însă această casă de joc, mai ales pentru că-i servea şi ei.

Acolo îşi întindea poliţia cursa în care prindea adesea casieri fugiţi, funcţionari pungaşi şi aventurieri de tot felul.

Casa de joc a doamnei la Bourde avea însă, în afară de masa verde şi de bucătăria bună şi o altă atracţie, şi poate că aceasta era cea mai mare.

Era fiica franţuzoaicei, încântătoarea Melania.

Melania putea să fie de vreo optsprezece sau nouăsprezece ani.

Arareori s-ar fi putut găsi o fată mai plăcută şi mai frumuşică decât ea.

Dânsa se înfăţişa, ce e drept, totdeauna în societatea care se aduna în toate serile în saloanele mamei sale.

Dar toţi o respectau şi o tratau cum se tratează o fată din casele cele mai bune.

Cei mai mulţi dintre oamenii bogaţi care căutau distracţie în casa din strada Bülow, încercaseră să dobândească favorul frumoasei Melania.

Dar toate silinţele lor erau zadarnice.

Nici daruri, oricât de preţioase, nici proteste de dragoste, n-aveau niciun efect asupra inimii fetei, nici nu puteau să-i clatine virtutea.

Melania trecea drept o frumuseţe rece, nesimţitoare.

Şi totuşi purta o dragoste caldă, devotată în piept.

O iubire căreia jertfise deja tot ce o femeie poate jertfi.

Dar fatalitatea voise că bărbatul pe care ea îl iubea, să fie însurat.

Grozav a fost pentru fiica doamnei la Bourde momentul în care făcuse această fatală descoperire.

Abia ajunsese la vârsta de 17 ani şi era o fecioară în floare, când se ivi în salonul doamnei un om care stătea fără pasiune şi liniştit la masa de joc şi părea a fi acolo mai mult numai ca să privească.

Veni şi a doua şi a treia seară, şi în scurt timp deveni unul dintre cei mai regulaţi oaspeţi al casei de joc.

Nu însă masa verde, ci fata frumoasă îl atrăgea.

Se devotă aproape exclusiv Melaniei, şi deşi era cu 12 ani mai mare decât dânsa, îi cuceri inima cu asalt.

Ştia să vorbească cu atâta spirit şi cu atâta inimă, încât zi pe zi câştiga tot mai mult favorurile Melaniei.

În sfârşit, într-o seară, când se găsiră singuri, el îi spuse cât de mult o iubeşte.

Ea îi căzu în braţe şi se uită cu ochi mari şi întunecaţi la el, ca şi cum ar fi voit să-i spună: „sunt a ta, fă ce vrei cu mine!”.

Madame la Bourde nu observă multă vreme că fetiţa ei începuse să iubească pe oaspetele acesta al ei, despre care ştia că se numeşte Büller şi că este un negustor bogat.

Era mult prea ocupată ca să-l poată observa.

Cei doi însă se închideau în odaia Melaniei şi petreceau ceasuri întregi în dezmierdări.

Într-o zi însă bătrâna se pomeni că Melania îi cade în genunchi şi îi

mărturiseşte plângând că o ruşine grozavă o aşteaptă.

O discuţie intimă urmă între mamă şi fiică.

Mama iertă.

Dar în aceeaşi seară vorbi şi cu omul care răpise nevinovăţia fiicei sale.

Pretinse ca s-o ia de soţie, pentru ca să se repare greşeala.

— Ce fericit aş fi!… exclamă iubitul Melaniei, dacă aş putea s-o iau numaidecât! Mi-aş da viaţa să pot face aceasta. Dar sunt nenorocit şi v-am nenorocit pe toţi dimpreună cu mine. Am femeie şi copil… deşi pe femeia mea n-o iubesc şi am luat-o numai din obligaţie.

— Dar mi-ai sedus copila! exclamă doamna la Bourde aproape să leşine. Eşti însurat şi ai furat iubirea şi cinstea Melaniei; e o ticăloşie!

— Ai dreptate, răspunse Büller, nu pot să mă apăr decât cu aceasta că o iubesc pe Melania, o iubesc la nebunie!

— Max, exclamă în acest moment o voce care tremura de voluptate, Max, eu te iert, căci ştiu că mă iubeşti.

Melania se aruncă în braţele iubitului.

Doamna la Bourde nu era femeia care să tulbure fericirea fiicei sale.

Întristată, dar în tăcere, ea toleră relaţiile acestea şi Büller continuă a mai veni ca şi mai înainte, în casă.

Când veni ziua în care fiica francezei dădu naştere unul băiat, Büller se oferi să îngrijească de copil.

Şi deşi Melania ar fi ţinut bucuros copilul la dânsa, cu orice preţ chiar şi acela de a fi dispreţuită de lume, totuşi cedă stăruinţelor mamei şi iubitului, care amândoi se siliră să-i dovedească că copilul trebuie depărtat cu orice preţ din casă, pentru ca să nu strice reputaţia mamei sale.

Şi de câte ori ea se ruga de Büller să-i dea voie să-şi vadă copilul, amantul ştia să găsească pretexte ca s-o oprească de a-şi împlini această dorinţă.

Zicea mai ales că vrednicii ţărani cărora le dăduse să crească copilul, puseseră condiţia ca acesta să fie lăsat să crească ca şi cum ei îi erau într-adevăr părinţii.

Melania se pleca înaintea acestui motiv, nevoind să strice fericirea copilului său.

Şi în seara în care povestirea noastră ne aduce în strada Bülow, fusese între Büller şi Melania o scenă violentă din pricina copilului.

Pe când într-un salon se făcea muzică şi în altul se ciocneau paharele cu veselie, în odăiţa Melaniei aceasta stătea în genunchi înaintea iubitului şi-l ruga s-o ducă la fiul ei.

— Dar drăguţă, zise Büller mângâind cu mâna-i albă şi plină de inele părul fetei, ştii bine că deşi aş vrea să-ţi împlinesc dorinţa, nu pot. Ai răbdare însă; va veni şi timpul când vei avea copilul lângă tine.

— De câte ori m-ai mângâiat cu vorbe din acestea! răspunse tânăra femeie. Astăzi însă nu mă împac numai aşa, cu vorbe. Nu-ţi cer să vorbesc copilului meu de-aproape, ci numai să-l văd, de departe. Pentru Dumnezeu, eu să nu ştiu nici măcar cum e la faţă fiul meu! Nu ştiu dacă e blond sau brun, dacă seamănă cu tine ori cu mine; trebuie să-l văd, să-l cunosc!…

— Ei, mai aşteaptă câteva săptămâni răspunse el aproape nerăbdător; vom vedea de se poate. Până atunci însă promite-mi că n-o să mă mai chinui cu chestia asta.

— Te chinuiesc când îţi vorbesc de copilul nostru?

— Înţelege-mă bine, o întrerupse el, şi glasul îi deveni mai prietenos şi mai iubitor. Mă doare că trebuie să-ţi refuz o cerere dreaptă. Dar nu pot altfel! Ştii însă că te iubesc.

— Da, ştiu… Cu toate astea, Max, dacă s-ar întâmpla ca într-o zi să te duci şi să nu te mai întorci la mine? Cine-mi garantează că într-una din zile lacrimile nevestei tale nu te vor mai opri să vii la mine? Atunci eu cu ce voi rămâne? Cu ruşinea şi cu altceva nimic!…

— Cum poate să-ţi treacă astfel de gânduri prin minte, copilă? exclamă Büller şi strânse şi mai tare pe Melania la piept. Poate ai dori tu ca iubirea noastră să înceteze.

— Eu, Max, răspunse dânsa, aş muri dacă n-aş putea să te mai iubesc. Dar ai dreptate. De ce să vorbim de o nenorocire ce ne-ar putea ajunge? Să ne bucurăm de momentul de faţă. Dar acum să ne întoarcem în saloane. Un lucru te rog însă, Max, adăugă ea îndreptându-se cu iubitul ei spre uşă. Nu mai juca astăzi. Aşa mi-e de greu să te văd cu ceilalţi la masa verde.

— Dragă copilă, ştii că eu nu joc pe sume mari, răspunse Büller. Şi-apoi contele are să-mi dea azi o revanşă.

Cu aceste cuvinte ei intraseră în salonul de joc.

Büller se grăbi imediat spre masa verde, în jurul căreia deja

jucătorii se strânseseră.

— Cine ţine azi banca? întrebă Büller.

Unul dintre jucători îi răspunse:

— Căpitanul.

— Şi-i merge bine?

— Are un noroc infernal. Decavează pe toţi. Vrei să joci şi dumneata?

— Deocamdată nu. Dar socotesc să-mi încerc norocul în seara asta.

Büller se apropie de masă şi se uită câtva timp cu interes la joc.

Se juca încă pe sume mici.

Nu trecuse miezul nopţii.

Adevăraţii jucători nu sosiseră încă.

Un oaspete singuratic însă, care sosise de puţin timp, atrăgea atenţia generală.

Unii oaspeţi se uitau la dânsul cu priviri bănuitoare.

Era un bărbat înalt, solid, îmbrăcat într-o uniformă de căpitan de marină.

Faţa-i pârlită de soare dovedea că umblase mult pe mare, în climele calde.

Pe uniformă purta decoraţii care dovedeau că se luptase pe apă.

După ce mâncase, căpitanul intrase în sala de joc, se aşezase în faţa bancherului şi începuse să joace, primind pierderea ca şi câştigul cu aceeaşi linişte demnă.

Büller luase pe mama iubitei sale deoparte şi o întrebase cu grabă:

— Cum se face de-a intrat aici acest căpitan şi încă în plină uniformă?

Doamna la Bourde dădu din umeri.

— Are dreptul să intre aici, deoarece a arătat semnul de recunoaştere.

— Şi nu-ţi inspiră nicio bănuială?

— Dacă mi-aş bănui oaspeţii, iubite, demult n-aş mai face gheşeftul acesta. Câtă vreme stă liniştit, n-am nimic cu dânsul.

Pe când doamna la Bourde rostea aceste din urmă cuvinte, Büller îşi îndreptase deja atenţia spre alte persoane.

Se uita, prin draperiile de la uşă, în sala vecină, şi cu cât se uita, se întuneca tot mai mult.

Melania stătea în apropierea pianului şi vorbea cu un domn elegant

îmbrăcat.

— E contele, zise Büller încruntat, face curte Melaniei. Ei, conte, în amor nu poţi să-mi fii aşa primejdios ca în joc.

— Te rog, iubite amice, zise doamna la Bourde, nu face vreo scenă cu contele. E un om influent şi primejdios, şi cum cunoaşte relaţia dumitale cu Melania, şi-ar răzbuna în contra noastră, dacă-l iriţi.

— Crezi într-adevăr că ar putea să ne strice ceva?

— Negreşit. Am dovezi că cunoaşte până şi secretele poliţiei. Te rog, moderează-te.

Omul elegant care vorbea cu Melania, se apropie acum încet de Büller.

Purta peste hainele-i negre o mantie largă şi uşoară şi ţinea pălăria în mână.

Salută cu ironie pe negustor, în acelaşi timp însă şi cu politeţe.

— Domnul meu, zise contele Marco – căci el era –, eşti gata să primeşti revanşa ce-ţi datorez?

— Sunt gata, conte, răspunse iubitul Melaniei.

— Vino dar să ne începem duelul. Sper că te vei apăra cu arme tari.

— Sunt pregătit, conte, şi cred că voi putea suporta atacurile dumitale.

Doamna la Bourde se uita îngrijorată la cei doi oameni.

Sub aparenta lor politeţe se observa o duşmănie ascunsă.

Luară loc la o masă în salonul de joc. În momentul în care contele intrase în salon, căpitanul îl privise cu ochi scrutători.

Contele însă nu observă această privire.

El luă banca.

Din acel moment, jocul luă o altă direcţie.

Pasiunea jucătorilor creştea mereu.

Se puneau sume din ce în ce mai mari.

Grămezile de aur şi de bancnote pe care le avea contele înaintea sa, păreau a mări tot mai mult pofta de joc.

O tăcere mormântală domnea acum.

Se cunoştea că jocul era de astă dată serios.

Norocul părea a-şi fi stabilit domiciliul la bancă.

Mai ales când se punea sumă mai mare pe o carte, bancherul, contele, câştiga parcă la sigur.

Căpitanul de marină nu pierdea deloc din vedere mâinile contelui,

mişcările sale.

Voia parcă să-l prindă jucând fals.

Dar nu putu să observe nimic suspect.

Trecu un ceas.

Aproape toţi jucătorii se retrăseseră de la joc, după ce pierduseră sume mari.

Numai Büller mai ţinea piept bancherului.

Pierduse o sumă însemnată.

Se vorbea deja de o mică avere pe care ar fi pierdut-o.

Jocul era acum mai mult un duel între cei doi cartofori primejdioşi.

Niciunul nu voia să se lase biruit.

— Primeşti conţinutul acestui plic drept miză? întrebă Büller punând un plic închis pe dama de cupă.

— Primesc orice miză, răspunse contele Marco.

— Dă dar cărţile.

Contele rugă pe căpitan, care se afla tot în faţa lui, să taie cărţile.

Imediat el începu să le dea.

O tăcere adâncă domnea în jurul mesei de joc.

Deşi nimeni nu cunoştea conţinutul plicului, bănuiau toţi că aici trebuia să fie vorba de o avere.

Iritaţia lui Büller era vădită.

Fiecare muşchi al feţei sale era încordat; pupilele ochilor îi erau dilatate şi privirea-i scânteia.

Deşertă mecanic paharul de şampanie de lângă dânsul.

La fiecare carte care trecea pe sub degetele contelui, el tresărea uşor.

Trecură câteva minute.

Dama de cupă tot nu mai ieşea.

Contele luă în sfârşit o carte şi o ţinu aşa că nimeni nu putea să vadă ce este.

Se întoarse spre Büller şi-i zise:

— Dacă vrei, putem să încetăm. Mi se pare că e prea cald aici. Fruntea ţi-e plină de sudoare.

— Trage cartea, domnule conte, zise iubitul Melaniei răguşit.

— Dama de cupă, zise contele Marco nepăsător.

Luă plicul preţios şi-l puse în buzunar fără să-i examineze conţinutul.

Büller tresări pe scaun.

Faţa-i era palidă, buzele îi tremurau.

Fără voie îi scăpară aceste vorbe:

— S-a sfârşit!

— Nu mai jucaţi? întrebă Marco.

— Ba da, exclamă Büller, trebuie să mai joc!

Se plecă spre conte şi-i şopti:

— Primeşti o poliţă de 20.000 de mărci?

— Nu, răspunse contele Marco rece; eu după ce ies din casa doamnei la Bourde nu-mi mai aduc aminte c-am fost aici. O poliţă mi-ar reaminti un lucru neplăcut.

— Vasăzică refuzi să-mi dai revanşa?

— Îţi dau oricând; înţelegi însă că trebuie să ştiu pe ce jucăm. Ai un lucru preţios, ştiu eu; vrei să-l joci în schimbul unei sume de o sută de mii de mărci?

Privirile contelui şi ale negustorului se întâlniră.

O ciudată coincidenţă de idei avură amândoi.

Büller se plecă spre conte şi-i şopti:

— Vrei să înţeleg că te referi la Melania?

— Întocmai, răspunse Marco. Dacă voi câştiga, nu-mi vei mai sta în cale; dacă vei câştiga dumneata, îţi număr o sută de mii de mărci.

— Bine dar, fie. Începe repede.

Contele voia să ia cărţile, când deodată se auzi vocea căpitanului.

— Oamenii de onoare nu joacă decât până când ştiu că adversarul nu e ruinat.

Contele lăsă să-i scape cărţile şi sări în sus cu priviri furioase.

Căpitanul însă se uită la el foarte liniştit.

— Îmi dai voie să te invit la o mică plimbare afară din oraş, domnul meu? întrebă contele.

O bucurie ascunsă se întipări pe faţa marinarului.

— Sunt la dispoziţia dumitale, domnule, răspunse el, îndată ce voi şti cu cine am onoarea…

Contele dădu din umeri cu dispreţ.

— Sunt Waldemar, conte de Marco Sternenburg, răspunse.

— Îmi voi lua libertatea dar să vă trimit mâine martorii mei, zise căpitanul.

Cu aceste vorbe se întoarse şi părăsi sala cu paşi răsunători.

— Acum să ne întoarcem la jocul nostru, zise contele cu o linişte prefăcută, întorcându-se spre Büller.

— Nu mă mai chinui şi isprăveşte odată, zise acesta. Pun pe asul de cupă.

Cărţile se înşirară cu mare repeziciune.

Cartea a şaptea fu asul de cupă.

Büller pierduse.

— Melania! şopti el; am pierdut-o!

— Astăzi n-ai noroc, şopti contele cu răceală; cred însă că-ţi vei ţine cuvântul de onoare. De altfel am câştigat pe Melania prea ieftin; aş fi pus şi un milion pentru dânsa.

XXXVII – Fantoma foamei

În camera de lucru a doctorului Robin stătea Ştefan, vrednicul ajutor al directorului azilului de nebuni.

Încasa, rânjind, preţul faptelor sale mizerabile.

— Vezi Ştefane, că mi-am ţinut cuvântul? zise Robin. Acum ai o sumă cu care ţi s-a asigurat existenţa pentru bătrâneţe. Dar acum aştept de la tine ca şi tu să faci tot ce ţi se va porunci.

— Cine plăteşte bine, poate să se aştepte la supunere şi ascultare, răspunse îngrijitorul.

— Ascultă dar: Vizita poliţiei în casa noastră m-a surprins foarte neplăcut. Ştiu, ce e drept, cui am să mulţumesc pentru această întâmplare, şi zicând acestea priviri ciudat peste ochelari la Ştefan, dar cu toate astea nu-ţi voi ascunde că m-am săturat de a mai ţine bolnavii închişi în pivniţe. Dacă-i găseşte poliţia, sunt pierdut; ce se petrece deasupra pivniţelor, despre aceasta cred că pot să răspund oricând.

— Vrei să te scapi de cei închişi din pivniţe? întrebă Ştefan cu ochi pânditori.

— Vreau să scap de ei, da, dar astfel încât să nu poată să mărturisească împotriva mea…

— Numai morţii nu pot să mai mărturisească niciodată, răspunse Ştefan laconic. Un singur mijloc există prin care să putem scăpa de orice primejdie.

— Un singur mijloc zici?

— Da.

— Care?

— Otrava!

Robin se uită speriat spre uşă.

Parcă auzea un zgomot.

— Nu vreau să comit un omor, şopti. Cu toate astea ai dreptate; până când un om trăieşte, e mereu primejdios. Şi mai ales acel Hillmar… El, desigur, odată liber, nu s-ar mai odihni până nu s-ar răzbuna.

— Aşa cred şi eu, zise Ştefan.

Îşi trecu mâna prin părul cărunt.

— Dar dacă i-aş lua un jurământ că nu va căuta să se răzbune?

— Jurămintele sunt vorbe.

— Vasăzică crezi că nu e chip?

— Nicidecum; otrava singură va închide de veci gura duşmanilor.

— Hm!… propunerea n-ar fi rea, răspunse doctorul întunecat, numai dacă aş putea avea încredere în tine. Dar dacă ţi-ar veni încă o dată pofta de-a face pe prietenul poliţiei, s-ar putea constata uşor otrava în cadavre. Nu, am altă idee! Să nu-i omorâm, dar să-i lăsăm să moară.

— Ce vrei să zici prin asta? întrebă Ştefan. Nu te înţeleg.

— E foarte simplu, răspunse doctorul. N-avem decât să uităm că sunt locuitori noştri în pivniţă. În loc să le duci de mâncare, te plimbi, şi peste câteva zile vom găsi în pivniţă trei cadavre pe care nu se va cunoaşte urma vreunei crime.

— Drace! o idee admirabilă ai avut dumneata! exclamă Ştefan şi ochii lui străluceau de o bucurie diavolească. Ha, ha! prizonierii se vor mira întâi când vor vedea că sunt puşi la post; apoi vor slăbi din ce în ce, până când vor cădea ca muştele. Domnule doctor, acesta e un plan infernal, aproape tot atât de şiret ca şi mijlocul de-a măcelări pe prizonierii incomozi în interesul ştiinţei.

— Taci! porunci Robin. Atunci am făcut asupra unui bolnav o încercare de operaţie, sistem nou; atâta tot. De altfel îţi făgăduiesc că în ziua în care vom înmormânta în chipul obişnuit pe cei trei morţi, îţi voi plăti alte cinci mii de mărci.

— Asta-mi place, murmură bătrânul paznic; va fi o înmormântare forte veselă!

Doctorul se aşezase iar la masa de scris.

Deschise o carte de ştiinţă şi începu să citească într-însa cu atenţie.

Când observă că Ştefan tot nu mai pleca din odaie, se întoarse spre dânsul cu vorbele:

— Cred că nu mai avem nimic de spus în această afacere. Du-te!

Ştefan aruncă încă o privire, nu prea prietenoasă, spre stăpânul său, apoi ieşi din odaie.

În seara acelei zile, prizonierii doctorului Robin rămaseră pentru întâia oară fără mâncare.

— Poţi să-ţi explici ce înseamnă aceasta? întrebă Hillmar pe pusnic.

— Nu cred, răspunse acesta, să fie altceva decât o neglijenţă a pazniculuі. Dacă ticălosul de Robin ar fi avut intenţia să ne lase să murim de foame ar fi făcut aceasta mai demult. Ce l-ar face tocmai acum să voiască să ne omoare cu foamea?

— Nu ştiu, răspunse tânărul doctor; dar nu pot să-mi scot din minte o bănuială grozavă. Să aşteptăm însă până mâine.

Şi aşteptară.

Nenorociţii se aflau deja de patru zile în această penibilă aşteptare.

Cu priviri arzătoare tot se uitau spre ferestruia uşii, care însă nu se mai deschidea.

Grozăviile foamei începură să-i chinuie.

Cu toate astea încercară să se mângâie unul pe altul.

Dar când se înnoptă şi pentru a patra oară, fără ca vreo fiinţă omenească să se fi ivit în închisoarea lor, pusnicul exclamă:

— Văd acum că suntem condamnaţi să murim aici cu toţii. Robin vrea să se scape în sfârşit de noi şi, deoarece n-are curajul să se pună cu noi, ne lasă să ne sfârşim de foame.

Hillmar strânse pe Olga în braţe.

— Iubita mea soţie, exclamă el, cerul se vede că nu vrea să ne bucurăm împreună de viaţă. Fii tare acum, Olga! Să îndurăm cu curaj ceasurile grele care ne aşteaptă.

— E o moarte groaznică cea care ne ameninţă, răspunse fata cutremurându-se. Dar conştiinţa că voi muri în braţele tale, Hillmar, mi-o va uşura.

Îşi rezemă capul de umărul lui şi se uită cu priviri duioase spre dânsul.

Hillmar se plecă şi-i sărută ochii.

— Copiii mei, exclamă pusnicul şi-şi desfăcu braţele, veniţi la sânul meu, căci copiii mei iubiţi mi-aţi devenit de când soarta ne-a adunat împreună.

Puse mâinile-i slabe şi tremurânde pe capetele lui Hillmar şi al Olgăi şi zise din ce în ce mai mişcat:

— Primiţi binecuvântarea unul părinte, copiii mei, în ceasul morţii noastre. În suferinţă ne-am găsit împreună, o moarte comună ne este scrisă. Deşi nu ne unesc legături de sânge, totuşi nenorocirea ne-a împreunat atât de puternic ca pe un părinte cu copiii lui!…

— Tată, exclamară Olga şi Hillmar deodată, iubite tată.

Cei trei nenorociţi se îmbrăţişară.

Când se despărţiră iar, Hillmar se clătină şi ar fi căzut la pământ dacă Olga nu l-ar fi susţinut.

— Nu ştiu, zise tânărul doctor, dar de câteva ceasuri mi se întunecă mereu înaintea ochilor şi de-abia pot să mă ţin pe picioare. Nu poate să fie slăbiciunea morţii de foame, ar fi prea curând.

— Mâna îţi e rece ca gheaţa, iubite, zise Olga şi se uită la Hillmar cu nespusă grijă. Ţine-te, nu mă lăsa încă singură, te conjur!

Pusnicul se plecă spre salteaua de paie şi scosese dintr-însa un pachet.

— Acum e timpul zise, ca să facem ultima jertfă ca să ne susţinem viaţa cât vom putea mai mult. Căci cât timp omul trăieşte, trebuie să spere.

Cu aceste cuvinte desfăcuse pachetul.

Hillmar şi Olga văzură o mulţime de coji de pâine, pe care bătrânul le întinse pe masă.

— Se poate? exclamă Olga. Din mâncarea mizerabilă ce ţi se dădea ai mai pus şi deoparte?

— M-am gândit eu că se poate întâmpla odată ceea ce se întâmplă astăzi… Mi-am luat precauţii. Aceste coji, oricât sunt de uscate, totuşi ne vor ajunge ca să ne mai târâm viaţa vreo opt zile.

— Şi vrei să împarţi cu noi proviziile dumitale? întrebă Hillmar. Nu, aceasta n-o putem primi. Îţi dai viaţa dumitale pentru ca s-o prelungeşti pe-a noastră cu câteva zile chinuite şi zadarnice.

— Nu putem primi, nu, nu, zise Olga.

— Aţi uitat, zise bătrânul c-aţi primit iubirea mea de tată? Şi nu e oare prima datorie a tatălui ca să-şi dea şi viaţa pentru copiii săi?

Luaţi dar, şi împărţiţi aceste coji.

La început cojile păreau tari ca piatra. Dar cu încetul ele părură foarte bune nenorociţilor.

— De-am avea cel puţin apă, zise Olga; setea e şi mai grozavă decât foamea.

— Dar şi setea e potolită niţel rozând cojile acestea, zise pusnicul. Mănâncă numai, copila mea, şi gândeşte că mulţi naufragiaţi ar fi fericiţi să aibă aceste coji de pâine ca să nu moară de foame.

— Dar naufragiatul, răspunse Hillmar, are cel puţin speranţa de a fi scăpat; noi însă ne luptăm pentru viaţă, deşi ştim că nu putem scăpa de soarta noastră teribilă.

— Fiul meu, răspunse pusnicul, pe cine Dumnezeu vrea să-l scape, îl scapă, chiar şi dacă toate puterile omeneşti ar părea zădarnice. Aşezaţi-vă să vă povestesc o întâmplare din viaţa mea. Poate această povestire vă va da încrederea în mila atât de puternică a lui Dumnezeu.

Hillmar şi Olga se aşezară lângă pusnic.

Acesta începu să povestească.

— Eram tânăr. Aveam o dorinţă arzătoare să plec să văd lume străină, ţări îndepărtate. Părinţii mi-i pierdusem de timpuriu. Ei îmi lăsaseră o avere destul de însemnată. Eram bogat şi neatârnat. Nimic nu mă împiedeca să nu-mi împlinesc dorinţele demult nutrite. Dar cum aveam şi o fire aventuroasă, îmi zisei că chipul cel mai plăcut de-a face cineva călătorii pe mare, este să fiu eu însumi marinar. Mă făcui deci marinar. Din portul Bremerhaven plecai peste câtva timp tocmai spre China. Fantezia mea se împlinea peste aşteptare! Căpitanul nostru, un om tânăr, prinsese dragoste de mine. Eu învăţasem medicina. Căpitanul mă angajă deci ca medic de corabie. În primele zile ale călătoriei noastre toate merseră de minune. Eu, n-aveam nimic de lucru pe corabie; toţi erau sănătoşi. Îmi petreceam cea mai mare parte din vreme în discuţii cu căpitanul şi cu un nepot al proprietarului corabiei, un tânăr foarte cumsecade anume Andersen. Sosirăm peste vreo lună în apele chinezeşti. În depărtare vedeam nişte insule mici despre care căpitanul ne spuse că făceau parte din Antilele Mici. Nu ne apropiarăm de aceste insule, deoarece căpitanul ştia că erau locuite de malaiezi care n-aveau altă meserie decât pirateria. Într-o dimineaţă ne găseam cu toţii pe bordul vasului,

„Curcubeul” îl zicea; când deodată simţirăm o zguduitură teribilă. Pilotul încercă în zadar să scoată vasul din bancul de nisip în care se înţepenise. Eram opriţi pe loc. Ne puserăm pe lucru toţi şi lucram din răsputeri, când pilotul scoase un ţipăt de groază şi arătă cu mâna în direcţia în care se afla insula cea mai apropiată. Ne uitarăm şi noi în acea direcţie. Îngălbenirăm. Veneau spre noi vreo 10–12 luntri, cu o iuţeală uimitoare.

— „Ocheanul!” porunci căpitanul.

I se aduse instrumentul. Se uită câteva momente cu mare băgare de seamă. Apoi lăsând ocheanul jos, zise:

— „Copii, acum trebuie să ne luptăm pentru viaţă! Sunt malaezi, în număr cel puţin de zece ori mai mare decât noi. Repede, armele, în mâini şi fiţi gata!”

Ne luarăm armele, cât puturăm mai repede. Ni se aduse muniţie din belşug şi ne pregătirăm să facem malaezilor o primire serioasă.

— „Ochiţi fiecare înainte de a împuşca şi daţi foc fără milă!” exclamă căpitanul. „Dacă izbutesc să ajungă pe bord, gândiţi-vă că suntem pierduţi şi noi şi vasul.”

De-abia isprăvi de vorbit că o ploaie de săgeţi căzu asupra noastră. Dar abia ne încredinţarăm că niciunul dintre cei 14 care eram pe bordul „Curcubeului” nu fusese lovit şi dădurăm foc odată cu toţii. Ochiserăm toţi asupra luntrii celei mai apropiate. Succesul salvei se văzu imediat. În luntre începu să domnească mare neorânduială şi imediat ea începu să se dea îndărăt. Câteva minute malaezi părură a ţine sfat. Apoi mica flotă se despărţi deodată, şi luntrile începură a porni în diferite direcţii cu o iuţeală uimitoare. Până la noi soseau strigătele de răzbunare ale piraţilor.

— „Vor să ne împresoare!” exclamă căpitanul. „Acum vom avea să respingem atacuri din toate părţile. Să ne împărţim: trei oameni să rămână cu mine, trei îl iei dumneata, Andersen, trei doctorul şi doi pilotul.”

Abia ne împărţirăm, luntrile duşmanilor se apropiară iar la bătaia arcului şi în câteva clipe, fără a se mai speria de împuşcăturile noastre, ajunseră lângă corabie. Aruncară un fel de scări cu cârlige de bord, şi începură să urce. Noi luptam cu disperare. Dar oriunde gloanţele noastre doborau un duşman, se iveau doi în locul lui. Un măcel teribil începu. Căpitanul nostru mai ales se lupta ca un leu. Cu

patul puştii răsturna, unul după altul pe malaezi, după cum se arătau. Şi Andersen respingea cu mult succes atacurile din partea lui. Era un vânător bun şi niciun glonţ din câte slobozea nu mergea în vânt. Eu aveam o luptă grea cu vreo zece malaezi care ajunseseră aproape în acelaşi timp pe bordul corabiei. Unul dintre marinarii mei avu nenorocirea să cadă jos, făcând o mişcare greşită. Imediat unul dintre malaezi îi tăie gâtul, dar şi fiara căzu peste victima sa lovit de un glonţ din puşca mea. Duşmanii însă nu slăbeau. Nu căzuse încă din partea noastră, decât un singur om. Deodată răsună un strigăt lung de durere îndărătul nostru. Mă întorsei repede şi văzui pe Andersen plin de sânge, căzând jos. Un malaez îl lovise cu cuţitul. În acest moment auzii vocea căpitanului care îmi şopti:

— „Totul e pierdut; dacă vrei să scapi, sări în luntrea de salvare; vin şi eu numaidecât.”

Căpitanul înainte de atacul furios al piraţilor, lăsase la apă cea mai bună dintre luntrile de salvare. Prevăzuse sfârşitul luptei şi-şi rezervase o luntre de salvare. Mă coborâi în luntre. Pilotul era deja acolo. Malaezii începeau acum să jefuiască corabia. Pilotul avea un cuţit ascuţit în mână gata în tot momentul să taie funia cu care era legată luntrea. După un minut penibil, în care de zece ori trebuia să ne temem că vom fi descoperiţi şi ucişi de duşmanii noştri, căpitanul sări şi el în luntre, repede ca fulgerul.

— „Înainte!” exclamă, „înainte, ori suntem pierduţi!”

Pilotul tăie funia. Luntrea porni pe apă. În câteva secunde furăm la o depărtare de vreo sută de paşi de „Curcubeul”. Căpitanul arătă spre corabie fără să zică o vorbă. Malaezii care se înfundaseră, în timpul cât durase fuga noastră, prin părţile inferioare ale corabiei, acum se întorseseră pe bord. Observară abia acum fuga noastră. O furie grozavă îl cuprinse.

— „O să ne urmărească şi să ne ajungă uşor”, exclamai eu speriat.

Dar căpitanul dădu din cap.

— „Ăştia n-o să mai vâslească în viaţa lor”, zise el.

Nu puteam să înţeleg deocamdată aceste cuvinte. Dar în momentul următor o întâmplare înfricoşată veni să mi le explice. O detunătură groaznică răsună, şi în locul unde fusese „Curcubeul” se ridică deodată un nor de fum gros. Apoi o grămadă de resturi de corabie se iviră, purtate de valuri. Zguduitura fusese atât de puternică încât, deşi

ne aflam la o depărtare respectabilă, eram ameninţaţi să fim răsturnaţi. Cârmaciul nostru era însă un om dibaci. Vâslirăm cu putere şi în curând ne găsirăm în siguranţă.

— „Sărmanii noştri camarazi, au pierit şi ei”, zise atunci căpitanul, „dar mai bine aşa decât să fi fost chinuiţi până la moarte de malaezi. Înainte de a fugi de pe vas, am pus un fitil la ierbărie şi i-am dat foc. L-am potrivit aşa ca până să ajungă focul la praful de puşcă, noi să fim în siguranţă.”

— „Dar ce ne vom face acum?” întrebă pilotul. „Încotro o s-o apucăm?”

— „Trebuie să nădăjduim că o să dăm peste vreo corabie care să ne ia pe dânsa. De altfel suntem în mâna lui Dumnezeu.”

O săptămână ne plimbarăm astfel, fără plan, fără cârmă, pe mare. Tot ce avusesem cu noi de ale mâncării consumasem şi de trei zile nu mai aveam nici apă dulce. De nicăieri nu vedeam spre noi vreo corabie. Era ca şi când ne-am fi găsit într-un pustiu de apă. În ziua a noua, în sfârşit, spre seară, văzurăm trecând în depărtare o corabie mare. Acum era acum. Trebuia să facem un semn, să dăm cumva de veste despre prezenţa noastră. Eu luasem cu mine o puşcă. Ne legarăm batistele ca un steag de puşcă, le fâlfâirăm în aer şi începurăm să strigăm cât puteam. Dar nimeni nu ne auzea. Corabia trecu mândră şi nepăsătoare în depărtare. O pierdurăm din vedere. Atunci ne cuprinse o disperare grozavă. Fuseserăm atât de aproape de mântuire şi tot nu putuserăm s-o ajungem. Iarăşi se lăsă noaptea neagră peste mare şi iarăşi se făcu zi. Astfel mai trecură trei zile şi trei nopţi. Ziua ne ardea soarele de miazăzi, şi ne pârlea, iar noaptea vedeam izbucnind din apă boturile de rechini, care parcă ne aşteptau cadavrele să le sfâşie. Foamea şi setea ne chinuiau din ce în ce mai mult. Niciunul dintre noi nu mai rostea o vorbă. Mişcam numai maşinaliceşte vâslele. Cea mai mare parte a zilei o petreceam ca într-un fel de somn cu friguri. Era acum a 12-a zi de când rătăceam aşa. Atunci căpitanul se smulse din gândurile-i întunecate şi exclamă:

— „Trebuie să luăm o hotărâre. Unul dintre noi trei trebuie să se jertfească pentru ca să salveze pe ceilalţi doi.”

Era ceva grozav. Dar nu era altă scăpare. Trebuia să ne resemnăm să ne hrănim cu carne şi cu sânge de om! Trebuia să tragem la sorţi care dintre noi trei să moară. Plecarăm capetele în tăcere. Căpitanul

scoase din buzunar hârtie şi făcu trei bilete. Pe unul dintre ele scrise cuvântul: „scăpare.” Cel care avea să tragă acest bilet, trebuia să se sacrifice. Înfăşură biletele, le puse într-o pălărie şi le amestecă. Întinse pălăria pilotului să aleagă, apoi mie. Al treilea bilet îl luă el. Ne desfăşuram hârtiile ca prinşi de friguri. Eu îngălbenii de groază. Pe biletul meu era cuvântul grozav în aceste împrejurări: „scăpare!”

— „Sărman tânăr”, zise căpitanul, „ţi-aş fi dorit o moarte mai bună. Dar ce s-a făcut s-a făcut. Îmbrăţişează-ne încă o dată şi apoi îngenunchează. Mai ai un glonţ în puşcă… Fii sigur că nu vei suferi mult.

Mă îmbrăţişară amândoi şi ne luarăm adio unui de la altul. Apoi îngenuncheai. Căpitanul ridică arma şi mă ochi la inimă. Cu gândul la Dumnezeu, îmi luam adio de la lume. În momentul următor n-aveam să mai exist. Căpitanul trase. Dar puşca nu luă foc. Umezeala o pătrunsese.

— „Se vede”, zise căpitanul, „că Dumnezeu nu vrea să jertfim viaţa ta tânără. Copii să mai aşteptăm 24 de ceasuri!…”

Aşteptarăm. Se făcu iar seară. Ne culcarăm disperaţi. În zori de zi însă ne deşteptarăm deodată toţi trei şi scoaserăm o singură exclamaţie de surprindere. Auzisem voci omeneşti în apropierea noastră. Zăpăciţi de somn ne uitarăm împrejur, şi ca prin vis văzurăm o luntre apropiindu-se de noi. În luntre erau oameni care ne salutau cu veselie. În depărtare văzurăm apoi o corabie mare, mare… Apoi eu leşinai. Eram scăpaţi.

Bătrânul isprăvise.

Câtva timp domni o tăcere mare în celulă.

Apoi bătrânul zise:

— Vedeţi dar că nu trebuie să dispere cineva, căci adesea când pierzania pare mai sigură, mântuirea e aproape.

Dar chinurile nenorociţilor creşteau din ceas în ceas.

Cojile de pâine doar puţină putere le putuseră da.

Hillmar căzu mai întâi pe salteaua de paie.

Nu se mai putea mişca din loc şi începea să nu mai cunoască pe bătrân şi pe Olga.

— Nu mă cunoşti, iubitule, exclamă Olga înspăimântată şi îngenunche lângă dânsul. Eu sunt Olga ta, zi-mi pe nume, dă-mi mâna. Hillmar, Hillmar! nu mă auzi?

— Apă, oftă bolnavul, apă!

Olga exclamă cu inima strânsă:

— Cu niţică apă poate l-am readuce la cunoştinţă. Ah, tată, tată, scapă-l!

Prinse amândouă mâinile pusnicului şi-l atrase lângă bolnav.

Bătrânul se uită cu băgare de seamă la Hillmar.

Îi pipăi apoi pulsul şi-i puse mâna pe fruntea arzătoare de friguri.

— Friguri de nervi, murmură, şi nu le va suporta dacă nu vom putea să le combatem.

— Cum?

— Cu apă! Nu e alt mijloc.

— Dar nu putem să-l lăsăm să piară! se tângui Olga. Poate vei găsi în experienţa dumitale un mijloc ca să-l scapi!

— Uiţi, copila mea, răspunse bătrânul, că mergem toţi trei cu paşi siguri spre moarte. Cine ştie dacă nu e mai bine să se sfârşească acum de boală decât să sufere şi el chinurile care ne aşteaptă pe noi?…

— Nu, nu trebuie să moară! strigă disperată Olga.

Se aruncă asupra corpului iubitului ei şi-i acoperi faţa şi mâinile cu sărutări.

Deodată însă sări în sus îngrozită.

Strângându-se lângă bătrân, şopti:

— Ascultă! tată, aiurează, este în delir.

Bolnavul se ridicase puţin cu greutate, se uita primprejur.

Cu voce tremurătoare începu:

— Pisica… uite-o.. Vine de colo… duceţi-vă după pisică… ea ştie drumul… prin aer… scăpaţi…

Pusnicul îşi întoarse faţa întristat.

— Vede, şopti el, vede pisica de care i-am povestit că a găsit calea în închisoarea mea. Frigurile îl fac să delireze, să creadă că drumul pe care a venit pisica poate să ne slujească şi nouă spre scăpare. Dar va!! nu e decât o închipuire produsă de friguri!

— Iar vorbeşte de pisică zise Olga, a căreia faţă se umpluse de lacrimi. Nu sunt oare mijloace de a-l readuce la cunoştinţă?

— Cu câteva picături de apă am putea face mult; dar de unde să le luăm? Şi eu încep a vedea negru înaintea ochilor şi picioarele abia mă mai ţin. Ce vrei însă copilă, de ce-mi prinzi braţul şi te uiţi aşa de fix la mine?

— Îşi va reveni în fire, exclamă Olga cu ochi strălucitori, căci ceea ce poate apa, poate şi sângele.

— Ce vrei să zici, copila mea? întrebă pusnicul. A! te înţeleg! Vrei să-ţi dai din sânge ca să astâmperi frigurile lui Hillmar…

— Da, tată… Nu mai sta la îndoială; iată-mi braţul, taie o venă şi ia sânge cât îţi trebuie.

Îşi dezveli braţul.

Bătrânul văzu că cu toate grijile îndurate, braţul tinerei femei era tot fraged şi trandafiriu.

— Bine, zise, dacă stărui, să fie… Dar îţi repet, Olga, că nu e decât o mică amânare, căci acum şi eu cred că nu vom putea scăpa de moarte.

— Şi chiar de-ar trebui să murim în această închisoare, totuşi aş dori ca Hillmar să-şi mai dobândească o dată cunoştinţa. Taie dar, şi vei vedea că ştiu să suport durerea.

Bătrânul luă cuţitul şi făcu o mică tăietură la braţul fetei.

Îndată izvorî din tăietură sânge roşu deschis.

— Apropie-ţi braţul de buzele lui, zise pusnicul; poate va fi încă în stare să sugă sângele.

Olga nici nu clipise măcar când bătrânul îl făcuse tăietura.

Duse braţul la buzele bolnavului.

Hillmar părea că prinde putere la fiecare picătură de suc nobil ce-i picura în gură.

— Uite-l că deschide ochii, strigă Olga veselă. Mă recunoşti, iubitule? Vorbeşte… spune că mă recunoşti… zi-mi pe nume.

— Olga, şopti Hillmar, tu eşti?

— Eu sunt, exclamă fata, eu!

Pusnicul ajută bolnavului să se ridice.

Acesta se uită cu priviri mirate prin închisoare.

— Ce, tot aici suntem, şopti el, nu suntem scăpaţi, nu suntem liberi? Ah, vasăzică n-a fost decât un vis şi deşteptarea mă recheamă la realitatea grozavă.

Îşi sprijini capul de mână şi se uită întunecat împrejur.

— Ai visat ceva? întrebă pusnicul. Spune-ne şi nouă ce…

— Se făcea, zise Hillmar, că în momentul suprem, când eram aproape de moarte, că o pisicuţă intra în celula noastră şi ne făcea semne să mergem după dânsa. Ne luarăm după ea. Pisica ne arătă o

deschizătură mică în zid. Ne strecurarăm toţi printr-însa şi ajunserăm într-un coridor lung şi întunecos. După ce umblarăm mult, ne izbi în sfârşit ochii o rază de lumină, apoi aer proaspăt, – în sfârşit eram liberi!

— Liberi! repetă pusnicul cu durere, nu e decât un vis, copilul meu, suntem închişi bine şi condamnaţi să ne sfârşim în chinuri.

Ceasurile trecură încet. Fiecare clipă părea a apropia mai mult pe nenorocitele victime de ceasul cel din urmă, grozav, înfiorător.

Erau deja cu toţii atât de slabi, încât abia se puteau ridica de jos, unde zăceau.

Niciunul dintre ei nu zicea o vorbă. Din când în când numai se chemau pe nume ca să se încredinţeze că mai trăiau.

Bătrânul, din când în când şoptea câte o rugăciune, iar când isprăvea Hillmar şi Olga şopteau împreună:

— Amin, amin!

Ştiau acum că dacă n-aveau să primească ajutor în câteva ceasuri, totul avea să se sfârşească.

Speranţă şi chin, întreaga viaţă cu toate grijile şi supărările, cu lumina dragostei şi norii dezamăgirii.

— Mai sărută-mă o dată, iubitule, se rugă Olga, sprijinindu-şi capul de pieptul lui Hillmar. Apasă-ţi buzele tale pe ale mele şi strânge-mă în braţe, să mor aşa.

Hillmar o strânse la piept.

Îşi apropie faţa de-a ei şi-şi apăsă buzele pe buzele ei.

În această îmbrăţişare păreau a se cufunda într-un vis fericit din care nu se aşteptau să se mai deştepte.

— Hillmar, viaţa, fericirea mea, adio!…

— Adio, iubito! N-am putut să trăim împreună, dar e o fericire şi să murim împreună.

— Sărută-mă, sărută-mă!

După aceste vorbe se făcu o tăcere adâncă în celulă.

Numai din când în când se auzeau oftaturi slabe.

Dar erau atât de uşoare încât nimeni n-ar fi putut să spună dacă erau oftaturi de durere sau de fericire.

XXXVIII – Ucigaşa de copii

Oaspeţii doamnei la Bourde care asistaseră la jocul disperat între contele Marco şi Büller, iubitul Melaniei, dispăruseră cei mai mulţi în momentul în care văzură că gluma se îngroşa.

Fiecare se temea să nu se nască vreun incident şi să nu fie citat ca martor.

Încetul cu încetul se strecurau acum şi cei din urmă oaspeţi.

Şi Büller îşi îmbrăcă în cele din urmă mantia şi întinse mâna de adio Melaniei.

— Şi când te voi revedea? întrebă fata.

Büller încreţi sprâncenele şi se feri să se uite în ochii fetei.

— Se poate, răspunse el cam încurcat, să fiu nevoit să plec într-o călătorie mai îndelungată zilele acestea.

— Într-o călătorie?

Melania îngălbeni.

Dar se reculese îndată şi exclamă:

— Să merg şi eu cu tine, Max! Te rog, te conjur să mă iei şi pe mine!

— Dar, draga mea, trebuie să înţelegi că nu se poate. Sunt afaceri comerciale care mă cheamă în provincie, şi cei mai mulţi cu care am afaceri cunosc pe nevastă-mea. Ce vor zice când mă vor vedea însoţit de tine?

— Lasă-i să zică ce-or vrea. Dacă te temi aşa de tare, eu mă voi ascunde, să nu ne vadă.

— Însă…

Melania nu-l lăsă să sfârşească.

— Ah! exclamă ea, ce gând grozav îmi trece prin minte!

— Ce gând?

— Max, tu vrei să mă laşi şi să fugi din Berlin. Ţi-ai pierdut ultima rămăşiţă a averii astă-noapte la joc şi acum eşti nevoit să te faci nevăzut ca să scapi de ruşinea falimentului şi de închisoare.

— Mă chinui în zadar, Melania… Într-adevăr, am pierdut sume mari la joc, dar sunt departe de a-mi fi compromis situaţia.

— Dar şi dacă ar fi aşa, şopti Melania, te rog să mă iei cu tine. Şi dac-ai ajunge cerşetor, împart bucuroasă cu tine o viaţă de mizerii… Haide să plecăm în altă ţară, departe. Să vezi cât vom fi de fericiţi!

Büller era mişcat.

— Fiinţă credincioasă şi bună, îl zise, nu sunt vrednic de iubirea ta! Dar lasă… mă voi gândi la propunerea ce-mi faci… Să reîncep o viaţă nouă cu tine, dincolo de ocean, poate ar fi singurul mijloc ce mi-ar rămâne.

— Şi n-am pleca săraci de tot, continuă Melania; mama ne-ar da parale; ea are multe şi pentru mine e gata să se jertfească. Haide să vorbim cu ea.

— Nu încă, se rugă Büller; lasă să ne hotărâm întâi noi.

— Dacă doreşti şi tu, ca şi mine, pentru noi amândoi o viaţă liniştită, hai să plecăm, Max, te rog, zise Melania, urmărindu-şi ideea cu încăpăţânare. Şi nu-i aşa, adăugă ea şoptind, că-mi promiţi să ne luăm şi copilul cu noi?

— Lasă, lasă, răspunse el silit, o să mai vorbim despre asta. Acum e târziu şi ne trebuie odihnă la amândoi. Adio, dragă.

Se plecă spre dânsa şi o sărută.

Apoi dispăru şi el, cel din urmă oaspete al doamnei la Bourde.

Melania se uită gânditoare în urma lui.

— Dar dacă nu mă mai iubeşte? şopti ea. Ah! atunci s-ar sfârşi toate.

— Melania! strigă în acest moment doamna la Bourde din camera de joc, vino un moment încoace.

Fata se duse.

Ajungând în odaia din fund, găsi pe mamă sa cu un plic în mână, privindu-l cu atenţie.

— Ştii, copila mea, zise doamna la Bourde, că am obiceiul totdeauna să caut pe jos după terminarea jocului. E mai bine să pun deoparte eu ce se pierde, decât servitorii. Dar acum uite ce-am găsit sub scaunul lui Büller.

— Dă-o încoace, zise Melania, este o scrisoare deschisă. Ai citit-o?

— O, nu… N-am dreptul acesta. Dar cred că tu, copila mea, care ai jertfit atâta pentru acest om, eşti în drept s-o citeşti.

— Poate că nu s-ar cădea nici din partea mea, zise fiica doamnei la Bourde, uitându-se la rândul ei la plicul de hârtie ordinară purtând o adresă scrisă cu o scriere grosolană. Dar nu ştiu, pare că o voce secretă mă îndemnă să citesc scrisoarea. Da, trebuie s-o citesc.

Scoase scrisoarea din plic.

Privirile-i alunecară repede pe rândurile strâmbe ale scrisorii.

Cu cât citea, se vedea o neliniște mare cuprinzând-o și crescând mereu.

Când isprăvi, căzu pe un scaun, exclamând:

— Dumnezeule! copilul meu!

Doamna la Bourde se apropie îngrijorată de fiica ei.

— Pentru Dumnezeu, Melania, ce este?…

— Ah, mamă!…

— Ce s-a întâmplat?

— Scrisoarea asta…

— Ce spune?

Melania își acoperi fața în mâini, ca și când s-ar fi ruşinat de cuprinsul scrisorii.

Câteva minute nu putu rosti nicio vorbă.

— Ai încredere în mine, copila mea, zise mamă-sa stăruind. Ştii că eu nu sunt numai mama ta, ci și prietena ta cea mai bună.

— Mamă, mamă, exclamă în sfârșit fata și începu să sărute mâinile mamei sale; citește această scrisoare și spune-mi ce trebuie să cred despre omul pe care îl iubesc mai mult decât îmi iubesc viața?

Doamna la Bourde luă scrisoarea fatală.

Cum o citi, i se întunecă și ei fața.

— E grozav! exclamă ea, aceasta e o faptă mișeleasc㠖

— Nu, nu, mamă, nu fi atât de aspră, se rugă Melania, nu ştim poate totul. A fost înșelat, poate și dânsul. Dă-mi să mai citesc încă o dată scrisoarea.

Două lacrimi mari căzură pe hârtie când Melania reîncepu să citească cu voce înceată, tremurătoare:

„Iubite, domnule Büller.

Te vei mira că-ți cunosc numele și locuința.

Dar nu suntem noi de ieri, de alaltăieri, trebuie să ştim cu cine avem de-a face.

Scopul acestei scrisori este să-ți dăm de veste că micul Max mai trăiește, dar slăbește din zi în zi și în puțină vreme va fi acolo unde tatăl său dorește să-l ştie…

În cazul când se va întâmpla ceva, ce nu se poate ști, te rugăm să ne trimiți trei sute de mărci înainte pentru înmormântare.

După ce vom primi banii, credem că vom putea să-ţi vestim întâmplarea tristă.

Cu stimă,

Femeia cu piciorul de lemn.

N.B. Adresa noastră o ştiţi. Suntem tot în strada Acker 24, în curte, catul al 4-lea."

Această scrisoare era cu multe greşeli de ortografie şi de gramatică, pe care însă am crezut de prisos să le mai reproducem.

Se vedea după scrisoare că autoarea ei trebuia să facă parte din clasele cele mai de jos ale societăţii.

— Dar acesta e un omor! exclamă doamna la Bourde; un omor de copil! Şi crezi Melania, că e într-adevăr vorba aici de copilul tău?

Melania se ridicase.

Părea liniştită, după faţă.

Era într-adevăr hotărâtă.

— E copilul meu, zise ea; îndoială nu poate să fie. E timpul suprem să-l scap.

Voia să plece.

— Ce vrei să faci? exclamă doamna la Bourde. Nu cumva vrei să pleci acum noaptea?

— Orice ceas, orice minut lăsat să treacă, este o întârziere criminală, răspunse Melania. Poate chiar în acest moment îmi omoară copilul. N-auzi tu cum strigă după mine, cum îşi întinde mânuşiţele spre mama lui?… Mă duc, copilul meu, mă duc.

Ieşi.

Se urcă în odaia ei, îşi aruncă o mantie pe umeri şi îşi puse o pălărie.

Doamna la Bourde se duse după ea şi încercă încă o dată s-o oprească.

— Aşteaptă cel puţin până dimineaţa îi zise, gândeşte-te că pot să ţi se întâmple o grămadă de neplăceri pe stradă.

— Ce-mi pasă?

— Lasă-mă cel puţin să te însoţesc, într-un sfert de ceas mă îmbrac.

— Într-un sfert de ceas copilul meu poate să fie omorât. Nu, mamă, lasă-mă să plec, n-am niciun moment de pierdut.

— Du-te dar cu Dumnezeu, copila mea, exclamă bătrâna şi strânse încă o dată în braţe pe fiica sa. Dar poate n-ai parale la tine.

— Într-adevăr, nu m-am gândit la asta.

— Ţine dar punga mea. Sunt câteva sute de mărci într-însa în aur şi în bancnote mici. Cred că vei avea nevoie de bani; vei putea mai uşor să-ţi răscumperi copilul.

Melania abia mai auzi cuvintele din urmă.

Ieşise deja din casă.

Peste câteva minute se găsi în stradă.

Se grăbea cât putea să ajungă până în vreo piaţă să găsească o birjă.

Întâlni câţiva beţivi care se oferiră s-o însoţească.

Un copilandru palid se agăţă de paşii ei şi nu voia să se depărteze de dânsa cu toată privirea dispreţuitoare cu care ea răspunsese la vorbele lui.

— La dracu, fetiţo, ce eşti aşa sălbatică şopti copilandrul. Crezi că nu ştiu eu ce fel de fată eşti? Pe vremea asta se ştie ce dame umblă pe stradă. Vino cu mine.

Îşi trecu braţul în jurul ei şi încercă s-o strângă la piept.

Dar Melania îl împinse cu atâta putere încât copilandrul se clătină şi era cât p-aci să cadă.

— Oho! eşti sălbatică de tot, pisicuţo! exclamă acesta şi se apropie iar de ea. Dar e în zadar. Trebuie să-mi dai o sărutare.

O cuprinse iar în braţe.

— Ajutor! strigă acum fata, ajutor!

În acest moment se ivi figura întunecoasă a unui bărbat lângă dânsa.

Două mâini puternice apucară pe tânărul palid şi îl trântiră în mijlocul străzii.

— Mişel ce eşti! strigă necunoscutul apărător al Melaniei, să mai cutezi să nu laşi în pace pe dama asta, dacă vrei să afli ce palme ştie trage un maşinist!…

— Domnule, eu sunt student; trebuie să te baţi cu mine.

— Te bat cât pofteşti, n-ai grijă. Dacă vrei ceva cu mine, să ştii că mă numesc Iohann Stubernauch şi sunt inspector la fabrica de maşini a contelui Fernau. Scuzaţi, domnişoară, zise întorcându-se spre Melania, care asistase tremurând de iritaţie, la această scenă. Scuzaţi

că am fost silit să vorbesc cum am vorbit cu băieţandrul ăsta; dar l-am observat de mai mult timp şi nu m-am putu stăpâni să nu-i dau o lecţie.

— Îţi mulţumesc domnule, zise fata grăbită; m-ai scăpat dintr-o situaţie penibilă, cu atât mai penibilă cu cât mă grăbesc foarte şi nu pot găsi o birjă.

— Vino cu mine, domnişoară dacă vrei şi îţi voi găsi numaidecât una. Altfel, dacă vei merge singură, la tot pasul ţi se pot întâmpla scene de astea. Voieşti să-mi dai braţul?

Melania simţea instinctiv că avea de-a face cu un om cinstit.

Luă braţul lui Iohann.

— Desigur s-a îmbolnăvit cineva la dumneavoastră acasă? întrebă acesta după un moment de tăcere. Căci într-adevăr, trebuie să mărturisesc că trebuie mult curaj unei fete tinere ca să iasă din casă între unul şi două după miezul nopţii. Cauţi un medic, nu-i aşa?

— E vorba într-adevăr de un bolnav, răspunse Melania şi primejdia creşte din minut în minut. Dar slavă Domnului! Iată şi staţia de birje. Nu mai am decât să-ţi mulţumesc pentru amabilitatea dumitale.

— Până la birjă însă trebuie să-mi dai voie să te conduc, zise Stubernauch râzând.

Observase că fata voia să se despartă de el înainte de-a auzi şi dânsul ce adresă avea să dea birjarului.

Nu se depărtă până când nu ajută Melaniei să urce în birjă şi auzi cum dădu birjarului adresa:

— Strada Acker, 24! Dar repede; plătesc îndoit!

. . . . . .

Casa din strada Acker, spre care ducea acum trăsura pe Melania, era o clădire înaltă, cu patru caturi, locuită de un mare număr de mici familii.

Populaţia cea mai săracă a Berlinului locuia aici.

Erau oameni care în luptă continuă pentru viaţă nu puteau dobândi nici măcar atâta ca să aibă mobilele lor proprii.

Partea dindărăt a casei era şi mai mizerabilă; cu drept cuvânt putea fi numită o baracă.

Din etajul al patrulea al casei, care venea imediat sub acoperiş, de obicei răsunau ziua şi noaptea plânsete de copii mici.

Din când în când înjurături femeieşti sau ceartă de oameni beţi venea să facă o variaţie la aceste concerte.

Aşa era şi în noaptea asta.

Fără să le pese de somnul celorlalţi locuitori al casei, cei din catul al patrulea făceau un zgomot infernal.

Ba certuri, ba râsete, ba cântece de oameni beţi răsunau toate de-a valma.

— Iar scandal, ziceau locatarii din celelalte caturi, ticăloasa aia de la al patrulea îşi toacă paralele câştigate cu crime.

Într-adevăr aşa trebuia să fie.

Într-o odaie cu tavanul jos, dar spaţioasă, din etajul al patrulea, în jurul unei mese pe care ardea o lampă, stăteau femeia cu piciorul de lemn şi bărbatul ei, fostul cantonier.

După feţele lor aprinse se putea vedea că iar făcuseră un chef.

Pe masă, lângă lampă, era un samovar mare în care fierbea apă.

Lângă apă o sticlă mare cu spirt concentrat.

Turnau din sticlă în pahare şi peste spirt ceva apă fierbinte şi beau întruna.

— În sănătatea ta, exclamă Mathias şi ciocni cu nevastă-sa. Ai avut o idee minunată să venim la Berlin. Aici poate câştiga, cine se pricepe, parale multe, şi noi ne pricepem… ha, ha, ha…

— Aşa, bărbăţele, că ne pricepem? zise femeia cu piciorul de lemn râzând şi înghiţi paharul întreg. Am pus o sumuliţă frumoasă deoparte. Dacă ne merge tot aşa, în curând vom fi oameni bogaţi.

— Vom fi, drăguţo, poţi să crezi, că vom fi. La mulţi ani, babo!

Iar se ciocniră paharele şi femeia cu piciorul de lemn se apropie de bărbatul ei.

— Dă-mi o sărutare, moşule, eşti un drac şi jumătate.

— Şi tu eşti o muiere îndrăcită, şi deşi nu-mi place să sărut decât ceva tânăr şi frumos, totuşi am să te sărut şi pe tine.

Se strânseră în braţe.

— Ştii, dragul meu bărbat, după ce vom fi strâns ceva părăluţe, ne luăm tălpăşiţa şi ne mutăm în alt oraş unde vom trăi boiereşte cu banii noştri. Ha, ha! atunci o să putem fi şi noi cinstiţi, o să ne dea mâna!

Plânsetul încet al unul copil întrerupse planurile îndrăzneţe de viitor ale femei cu piciorul de lemn.

Ea se uită spre alcov a cărui uşă era deschisă.

Exclamă furioasă:

— Mi se pare că bastardul ăla de negustor iar ţipă. O să-l fac eu să tacă numaidecât…

— Strânge-l de gât, îngână Mathias şi izbi cu pumnul în masă de săriră toate paharele în sus. Nu te lasă nici noaptea să-ţi bei în pace grogul. Strânge-l de gât!

— Lasă, bărbate, am eu alt mijloc ca să-l fac să tacă, zise femeia râzând, rachiul.

Ticăloasa luă un pahar cu rachiu şi intră în alcov.

În curând plânsetele copilului încetară.

Mathias începu să râdă.

— Se pricepe drăcoaica, zise el, se pricepe să umble cu copiii. Ha, ha! acum tace, şi-a luat porţia.

Peste câteva momente femeia cu piciorul de lemn se întoarse.

Se aşeză la masă şi zise:

— Să fi văzut, bărbate, cum se apăra viermele întâi; dar l-am apucat de nas şi a trebuit să deschidă gura şi atunci i-am turnat porţia. Acum este amorţit.

— Dar ceilalţi? întrebă fostul cantonier.

— Aceia nu mişcă. Le-am dat câte o bătaie la tuspatru înainte de culcare. Adevărat că-ţi dau mult de lucru, bărbate, dar e şi ăsta un venit bun.

— Dar şi noi ţinem la preţ.

— Aşa şi trebuie! exclamă bătrâna şi îşi umplu iar paharul. Vezi, bătrâne, dacă sunt demoazele de-alea care fac câte un pas greşit şi pe urmă ar vrea să-şi ascunsă greşeala, ce s-ar face de n-ar fi oameni de bunăvoinţă ca noi care să-l crească copiii din flori?

— Şi nici nu trebuie să-i creşti tocmai mari, întrerupse Mathias pe nevastă-sa, uitându-se cu ochi şireţi la ea.

Femeia răspunse la această observaţie a bărbatului ei cu un hohot de râs.

— Ai dreptate, şopti. Copiii ăştia sunt fragezi ca nişte musculiţe, numaidecât răcesc şi pier. Nu ne-au murit chiar nouă trei copii în trei săptămâni?

— De aceea e bine să iei totdeauna înainte un avans bun. De pildă pe câte un an înainte banii de întreţinere.

— Dar pe unul dintre copii îl hrănim degeaba, observă Mathias. Mai bine l-am fi lăsat ghebosului. N-o să ne întoarcem niciodată cheltuielile făcute cu el.

— Prostule, exclamă femeia cu piciorul de lemn. Băiatul ăsta plăteşte cât nu ştii, căci acum ştim cine e nobilul care are a face cu el. Ai trimis scrisoarea contelui?

— S-a trimis, zise Mathias şi îşi goli paharul dintr-o singură înghiţitură.

În acest moment se auziră paşi pe trepte.

Cei doi ticăloşi ascultară.

— Doar n-o fi poliţia? şopti fostul cantonier schimbând faţa.

— Eşti laş ca totdeauna, răspunse femeia tot şoptind. Las' să vină şi poliţia, dacă vrea; la noi nu găseşte nimic ea.

— Dar copiii? o întrerupse Mathias îngânând. Poate ne-a denunţat cineva, ştii, pentru fiica cusătoresei care a murit aşa fără de veste şi mamă-sa nu voia să creadă.

— Du-te de vezi, şi dacă vin la noi opreşte pe oricine ar fi, câteva minute pe prag, zise femeia grăbită; pân-atunci să fac niţică regulă pe-aici.

Mathias, obişnuit s-asculte de nevastă-sa, fără replică ieşi.

Femeia cu piciorul de lemn încuie uşa în urma lui.

Apoi se grăbi cât putu cu piciorul ei de lemn în alcov.

Luă copilul din patul murdar pe care zăcea şi-l duse în odaie, în patul ei.

Apoi ascunse repede sticlele şi paharele şi aruncă o privire neliniştită spre uşa care ducea din alcov în pod.

— Numai de nu s-ar deştepta maimuţoiul din pod, şopti ea, încolo toate sunt în ordine.

Apoi se apropie de uşa pe care ieşise bărbatul ei şi ascultă.

Auzi o voce femeiască.

— Ce, iar o fi cusătoreasa nebună? murmură ea. Vine iar să ne ceară copilul, deşi ar trebui să ştie că e mort şi îngropat de două săptămâni.

Deschise uşa şi scoase capul.

— Cu cine vorbeşti, bărbăţele? întrebă.

— Deschide, deschide, pentru Dumnezeu, zicea vocea femeiască, vreau să-mi văd copilul.

Uşa fu împinsă de afară şi Melania se repezi în odaie.

— Dar doamna, zise femeia privind cu lăcomie la îmbrăcămintea scumpă a străinei, nu ştiu nimic despre vreun copil al dumitale.

Îşi apropie faţa obraznică de faţa Melaniei.

Fiica doamnei la Bourde, se dădu îndărăt îngreţoşată de mirosul de rachiu ce respira ticăloasa.

— Oamenii cinstiţi nu umblă noaptea, murmură Mathias. Tocmai voiam să ne culcăm, eu şi nevasta şi dracu' să ia pe oricine ne tulbură la un ceas atât de târziu.

Melania îşi propusese să procedeze cu hotărâre de la început.

Era vorba să-şi redobândească copilul şi acest gând îi da înzecit curaj.

— Dacă vorbiţi aşa cu mine, zise întorcându-se spre fostul cantonier, voi şti cui am să mă adresez ca să vă pun la regulă. Poliţia nu e departe şi am în mâini dovezi care ar putea să vă devină foarte neplăcute.

Femeia cu piciorul de lemn făcu semn cu ochiul bărbatului ei.

— Fii pe pace, bărbate, îi zise. De ce să nu întrebe doamna de copilul ei? Fiecare îşi iubeşte copilul şi îndată ce vom şti de care îngeraş este vorba…

— E vorba de copilul pe care vi l-a încredinţat negustorul Max Büller, zise Melania. Unde e? Arătaţi-mi copilul, vreau să-l văd.

Era atâta hotărâre, atâta seriozitate ameninţătoare în cuvintele-i din urmă, încât femeia nu cuteză să se împotrivească şi arătă cu mâna spre patul în care zăcea copilaşul amorţit cu rachiu.

Faţa-i era palidă şi slabă.

În jurul buzelor părea întipărit un zâmbet dureros.

Vinişoarele i se vedeau la temple, iar la gât avea de jur-împrejur o dungă subţire albăstrie care semăna grozav cu un semn de strangulare.

— Acesta e copilul meu, exclamă nenorocita. Femeie, spune ce ai făcut cu el?…

Câteva minute domni o tăcere adâncă în odaie.

Nimic nu se auzea afară de oftatul uşor al mamei şi respiraţia şuierătoare a copilului, respiraţia care de obicei anunţă apropierea agoniei.

— Copilul meu! exclamă Melania şi căzu pe patul pe care zăcea

mititelul. Dragul meu copil! Mi te-au asasinat, mi te-au sugrumat, şi eu te-am lăsat!... N-am alergat să te apăr, să-ţi ajut!… Ah, că nu ştiam unde să te găsesc!…

Se ridică deodată şi privind cu ochii scânteietori spre femeia cu piciorul de lemn, exclamă:

— Vreau să ştiu adevărul, mă înţelegi, adevărul! A ştiut tatăl acestui copil ce faceţi voi cu dânsul? Spuneţi-mi adevărul şi poate nu vă voi denunţa…

Femeia se uită încurcată spre bărbatul ei.

Acesta însă se strecurase afară lăsând pe nevastă-sa să isprăvească singură ce avea de isprăvit cu străina.

— Nu vrei aşadar să vorbeşti, zise Melania ameninţătoare. Bine, va şti poliţia să te facă să vorbeşti.

— Pentru Dumnezeu, doamnă, nu te iuţi aşa, îngână femeia, o să-ţi spun totul… Dar îţi jur că am îngrijit de copil ca de ochii din cap. Viermuleţul însă de la început era slăbuţ şi de aceea am zis bărbatului meu chiar de-atunci: „Mathias, băiatul acesta n-o s-o ducă…” Şi zău, îmi părea rău din suflet, căci iubeam aşa de mult pe băiatul ăsta, ca şi când ar fi fost al meu.

Lăcrimă cu mare greutate şi îşi şterse ochii cu şorţul stropit de rachiu. În acelaşi timp se uita chiorâş spre Melania ca să vadă ce efect făceau vorbele acestea asupra ei.

— Nu umbla cu mofturi, zise mama copilului cu voce aspră, văd eu foarte bine cum ai îngrijit de copilul meu. Şi că ai încercat să-l omori, sunt în stare să dovedesc, căci am în mâini o scrisoare în care te oferi cuiva să omorî copilul în schimbul unei sume de 300 de mărci.

Femeia cantonierului se dădu îndărăt speriată.

— Minţi, zise ea cu glasul şuierător, n-ai nicio scrisoare, n-am scris nimănui aşa ceva.

— Dar asta ce e?

Melania scosese scrisoarea şi o ridică în aer.

Femeia se uită mai multe momente cu spaimă spre hârtie.

Deodată se repezi ca o pisică spre Melania şi voi să-i smulgă scrisoarea.

— Dă-mi scrisoarea, şopti cu glas sugrumat, sau de unde nu, nu mai ieşi vie din această odaie.

Melania nu se aşteptase la acest atac.

Izbită de femeia cu piciorul de lemn, ea căzu la pământ lângă patul pe care zăcea copilul ei.

Dar mai înainte că femeia să-i fi putut lua scrisoarea, o ascunse iar în haină.

Femeia cu piciorul de lemn îi strigă încă o dată:

— Dă scrisoarea încoace îţi zic sau se poate întâmpla ceva de ce o să-ţi pară rău!…

— Puteţi să mă asasinaţi, zise Melania ridicându-se de jos, dar să nu vă închipuiţi că această faptă ar rămâne ascunsă. Sunt mai mulţi oameni care ştiu c-am venit aici şi dacă nu mă voi întoarce veţi fi răspunzători.

Femeia cantonierului crezu de cuviinţă s-o ia pe altă coardă.

— Putem să vorbim înţelepţeşte împreună, zise ea. De ce să ne nenoroceşti şi să ne denunţi la poliţie? Ia-ţi copilul şi lasă toată istoria aceasta uitată. Desigur nici pentru dumneata n-ar fi lucru plăcut să afle lumea c-ai avut relaţii cu un om însurat.

Vorbele din urmă femeia le rosti cu deosebită expresie.

Voia să arate Melaniei că avea şi ea arme în mână.

— Această ameninţare e zădarnică, zise fiica doamnei la Bourde. Numai eu sunt răspunzătoare de faptele mele şi n-am să întreb de opinia lumii. Dar ţi-am spus de mai înainte că sunt dispusă să uit unele lucruri, dacă îmi vei răspunde la întrebarea: ştia tatăl copilului ce faceţi cu dânsul?

Femeia cu piciorul de lemn stătu la îndoială ca să răspundă.

— Să-mi spui adevărul, exclamă Melania.

Cu toate astea vocea-i tremura rostind aceste vorbe.

Ceea ce avea să spună ticăloasă aceea de femeie avea să hotărască dacă mai putea să-l iubească pe Max sau dacă trebuia să-şi smulgă dragostea din inimă.

— Domnul care ne-a încredinţat copilul, zise femeia după o mică pauză, nu i-a dorit decât binele.

— Ai spus adevărul? întrebă Melania bucuroasă.

— Pot să jur. Domnul ne-a spus să îngrijim bine de copil.

— Dar cum a ajuns la voi? De unde v-a cunoscut?

— Noi avem anunţ în gazetă că ne oferim să creştem copii mici pentru o remuneraţie modestă. Au venit mai mulţi la noi să-şi lase copiii, şi între ei şi domnul acela. Şi dacă vrei să-ţi spun tot adevărul,

află că suma pe care o plătea pe lună pentru copil, ar fi fost de ajuns ca să se crească zece viermuleţi de ăştia.

— Vasăzică ai abuzat într-un chip ruşinos de încrederea lui, zise Melania. Dar a fost şi greşeala lui că n-a venit să vadă cu ochii lui cum îl îngrijiţi pe copil.

— A venit de două ori la început, pe urmă n-a mai venit. Banii i-am primit regulat. Dar mai pe urmă când a venit, a luat copilul în braţe şi a oftat: „Sărman copil, ar fi mai bine să nu fii pe lume, căci niciodată n-o să-ţi pot fi tată adevărat”.

— Şi aceste vorba voi le-aţi explicat aşa că dorea să-l ucideţi copilul? exclamă Melania indignată.

— Poate a fost o neînţelegere, răspunse ticăloasa dând din umeri. Dar de obicei, iubită doamnă, copiii ăştia sunt foarte de prisos pe lume şi îşi face cineva o adevărată pomană când îi…

— Taci! întrerupse Melania vorbele cinice ale ucigaşei de copil; nu vreau s-ascult planurile dumitale negre. Ajută-mi să îmbrac bine copilaşul şi în timpul acesta bărbatul dumitale să se ducă să caute o trăsură. Niciun moment nu mai trebuie să stea acest copil sub acoperemântul dumneavoastră.

— Cum vrei, iubită doamnă, dar nu va fi bine să porţi afară copilul pe frigul ăsta, noaptea.

— Mai bine afară decât aici. Repede hăinuţele copilului.

— Hăinuţele? zise femeia batjocoritoare, dar de unde vrei să aibă hăinuţe? Tată-său nu i-a adus şi banii îi plătea numai pentru îngrijire, nu şi pentru haine.

— Voi lua dar pernele pe care doarme copilul. Iată, ţi le plătesc.

Melania scoase punga şi o deschise.

Şchioapa obraznică îşi vârî numaidecât nasul să vadă cât era de plină.

Melania scoase două monede de aur şi le întinse femeii.

— Cred că te mulţumeşti, zise.

Apoi se repezi spre pat, luă copilul, îl înfăşură bine şi-l luă cu dragoste în braţe.

— Acum o să fie altfel, o să fie bine, drăguţul meu; acum dragostea de mamă o să vegheze asupra ta şi tu te vei însănătoşi…

Se plecă să sărute copilul, dar se dădu îndărăt speriată.

— Pentru Dumnezeu! Aţi dat copilului rachiu!... exclamă ea. Ah ce

ticăloşii a avut să sufere copilul nevinovat. Dar acum, repede, să plec de-aci. Ai vreun şal să-l învelesc?

Şchioapa dădu din umeri.

— Aşa bogaţi nu suntem.

— Dă-mi dar mantia care mi-a căzut jos.

Femeia cantonierului se plecă. Dar tocmai în acel moment se auzi o bătaie uşoară la uşă.

— Ce-i asta? murmură ea; pare că e nouă vizită. A dracului noapte!

Şi întorcându-se spre uşă strigă:

— Aşteaptă niţel, deschid numaidecât…

Apoi se întoarse iar spre Melania.

— Treci, te rog, un moment cu copilul în alcov. Voi da drumul numaidecât acestui vizitator.

Melania, cu necaz urmă pe şchioapă în alcov. N-avea ce face.

Ajungând în alcovul rece, Melania fu surprinsă de un sunet ciudat.

— Ascultă, ascultă, zise, mi se pare că aud nişte sforăituri.

Şchioapa ridică lampa.

Pe pragul care ducea în pod era întins un om care ţinea strânsă în mână o sticlă cu rachiu.

— E Mathias, zise femeia furioasă. Vita dracului iar s-a îmbătat! Dar nu-ţi fie frică, nu-ţi face nimic.

Şi mai înainte că Melania s-o fi putut opri, şchioapa dispăru din alcov. Trecu în odaia cealaltă şi deschise uşa.

Un bărbat înalt, înfăşurat într-o mantie largă intră.

Îşi aruncă pălăria supărat pe un scaun şi zise cu voce adâncă şi sonoră:

— Prea mi-ai pus la încercare răbdarea, femeie!

— Ce vrei, domnule, cine eşti şi de ce nu vii ziua la noi?

— Pentru că ştiu că păsările nopţii la ceasul acesta le întâlneşti mai sigur. Ştiu eu ce fel de păsări sunteţi voi. De altfel, e ciudat că mă întrebi ce vreau eu. Nu mi-aţi scris voi?

Femeia şopti cu faţa înveselită deodată.

— Ah, dumneata eşti contele Marco?

— Eu sunt, zise contele măsurând de sus până jos pe ticăloasa şchioapă.

Femeia voi să se apropie de el, rânjind.

— Îndărăt, strigă contele, şi află că nu-mi plac familiarităţile cu

oameni de felul vostru. Să ne facem afacerea şi atât. Unde e copilul de care mi-aţi scris?

— Doarme. Vrei să-l vezi?

— Mai târziu. Acum spune-mi ce dovezi aveţi că e copilul florăresei mute, de care mă interesez?

— Da, te interesezi atât de mult, zise femeia pânditoare, încât ai pus să se răpească copilul sărmanei mute.

Contele Marco sări în sus cu sprâncenele încruntate.

— Ce vrei să zici, femeie? întrebă; am pus să se răpească copilul, zici? Aceasta este o minciună sau o nebunie!

— Poate că într-adevăr a fost o nebunie, zise femeia cu o privire veninoasă, ca omul pe care l-ai însărcinat cu aceasta să-şi fi pus în joc viaţa pentru câteva monede de aur şi să fi ajuns în situaţia de-a fugi pe acoperişurile caselor, urmărit.

Contele Marco îşi revenise în fire.

— Îmi placi, femeie, zise cu o nepăsare nobilă. Pari a fi vicleană, hotărâtă şi activă. Astfel de oameni caut şi eu, şi-i plătesc bine când am nevoie de serviciul lor…

— Bărbatul meu şi cu mine ne vom pune oricând bucuros în serviciul domnului conte.

— Nu voi uita. Acum însă să vorbim de afacerea noastră. Ce dovezi aveţi, aşadar, că băiatul e acela pe care-l caut?

— Poate ştiţi, domnule conte, că băiatul când a fost răpit avea legat la gât un lănţişor de aur cu o medalie mică de argint?

— Da, e semnul de recunoaştere al familiei Grimm, murmură contele. Vasăzică copilul purta acest semn?

— Da, şi pe medalie erau săpate semne ciudate.

— Poţi să-mi arăţi această medalie? întrebă contele cu un interes vădit.

— Este la gâtul copilului, răspunse şchioapa. Bărbatul meu a vrut să i-o vândă, dar eu nu l-am lăsat. Ştiam eu că acel lănţuşor avea pentru noi un preţ de o mie de ori mai mare decât ce puteam lua pe el vânzându-l.

— Ai procedat foarte înţelept! Adu-mi dar copilul încoace; vreau să-l văd. E sănătos şi tare?

— Foarte tare şi frumos; nu l-am lăsat să slăbească, deşi nu ne plătea nimeni nimic pentru el. Ştiam eu ce fac!

Porni să aducă copilul.

Dar în acel moment din alcov răsună un strigăt grozav.

Uşa fu împinsă cu putere.

— Ce-i asta? exclamă contele Marco; se întâmplă o crimă acolo?

Vârî mâna în buzunarul mantiei să scoată revolverul.

Dar în acelaşi moment lăsă să-i cadă mâna şi rămase cu ochii pironiţi la uşa alcovului.

Nu putea să înţeleagă şi să-şi explice ce vedea acolo înaintea sa.

Pe prag era Melania care ţinea în braţe un copil, ai cărui ochi deschişi şi sticloşi parcă anunţau moartea apropiată.

Cu un strigăt sfâşietor de ajutor răsunară pe buzele ei aceste vorbe:

— Copilul meu moare, ajutaţi-mă, ajutaţi-mă!

Îndărătul Melaniei se ivi umbra neagră a beţivului care se deşteptase şi întindea braţele doritoare către tânăra femeie.

— Aduceţi un doctor, repede, pentru Dumnezeu, strigă Melania şi strângea copilul la piept. Poate mai este scăpare, poate i se mai poate da ajutor. Ce staţi şi vă uitaţi toţi la mine aşa disperaţi? Fie-vă milă de-o sărmană mamă, fie-vă milă!

Contele se apropie să se uite mai bine de Melania.

Nu-i venea să creadă că vede în acel loc pe fiica doamnei la Bourde.

— Melania! exclamă el; dumneata eşti într-adevăr în acest loc al mizeriei.

Melania căzu în genunchi. Picioarele n-o mai ţineau.

— Conte, şopti ea eu vocea stinsă, scapă-mi copilul, copilul meu iubit!…

Contele Marco, se plecă asupra copilului care acum zăcea nemişcat la pieptul mamei sale.

— Prea târziu, zise, copilul e acum între îngeri; şi-a dat sufletul în braţele mamei sale.

Şi se uită cu durere şi cu milă la nenorocita mamă.

XXXIX – Blestemul părintesc

În camera joasă a unei locuinţe ţărăneşti, care nu se distingea nici printr-o prea mare curăţenie, nici prin bună stare, zăcea Barnov pe un pat mare, cu capul palid adâncit în perne.

La căpătâiul său Rosa îi mângâia cu drag fruntea.

— Acum eşti scăpat, exclamă fiica cămătarului, cu expresia unei nespuse fericiri. Doctorul când a plecat, mi-a dat asigurarea că peste două sau trei săptămâni vei fi destul de restabilit ca să poţi pleca într-o călătorie mai mare.

— Şi eu mă simt mai tare, şopti bolnavul. De când doctorul mi-a scos glonţul din rană şi mi-a oprit sângele, ştiu şi eu că rana nu mă va omorî.

— Nu trebuie însă să te oboseşti vorbind, zise Rosa. Cu cât te vei cruţa mai mult, cu atât mai degrabă te vei însănătoşi.

— Trebuie însă să vorbesc cu tine, zise Barnov, căci trebuie să aflu, în sfârşit, prin ce întâmplare s-a făcut să scap, deşi glonţul ticălosului de Robin m-a lovit în ultimul moment.

Rosa împreună mâinile ca pentru rugăciune şi se uită spre cer cu priviri duioase.

— Şi mie mi se pare o minune, zise ea, şi atunci, în momentul îngrozitor în care mi-ai căzut în braţe fără cunoştinţă, nu mai credeam să putem scăpa din ghearele lui Robin. Strângându-mi toate puterile de care sunt capabilă, te-am dus până la tufişul cel mai apropiat. Aici ţi-am apăsat o batistă pe rană, din care curgea sânge mereu. Mi-am întins mantia pe jos şi te-am aşezat încet pe ea. Rămăsei atunci gândindu-mă ce erai de făcut. În fiecare moment urmăritorii noştri se apropiau, desigur, şi dacă întârziam mai mult, nu putea fi nicio îndoială că Robin şi oamenii lui aveau să ne descopere.

— „Deşteaptă-te”, îţi strigam disperată aplecându-mă spre tine. „Barnov, iubitul meu, deschide ochii şi spune-mi ce să fac.” Dar tu nu te mişcai. Stăteai palid şi cu ochii închişi, şi din rană sângele îţi curgea mereu. Atunci mă părăsi şi pe mine curajul… Nu puteam să fac nimic decât să plâng amar.

— Iubita mea nevastă, zise bolnavul cu o privire de recunoştinţă şi dragoste, cât a trebuit să suferi din pricina mea.

— De aceea voi şi fi îndoit de mândră, răspunse Rosa, atunci când ne vom găsi în deplină siguranţă. Voi putea să zic atunci că mi te-am răscumpărat. Ascultă însă mai departe: Auzeam deja glasul celor care ne urmări au. Deja venea până la noi lumina făcliilor ce purtau. Atunci deodată auzii îndărătul meu o voce care-mi zicea:

— „Acesta e omul care a fugit din casa de nebuni şi pe care-l caută acum. Dacă nu-l vei duce în grabă de-aci o să-l găsească şi o să-l ducă

îndărăt de unde a fugit.”

— „Nu, nu”, exclamai eu înspăimântată, „asta nu poate să se întâmple, nu trebuie să se întâmple.”

Zicând acestea, privirile-mi căzură asupra omului din faţa mea. Văzui că era îmbrăcat sărăcăcios şi că pe faţa lui se vedea grija şi amărăciunea. Scosei punga, o deschisei şi-i arătai conţinutul.

— „Îţi dau toţi aceşti bani”, îl zisei în grabă, „dacă ne vei găsi, omului acestuia şi mie un adăpost sigur.”

El se uită la noi examinator.

— „Fie”, zise după un moment, „dar degrabă!”

Se plecă şi te ridică de jos. Îi ajutai şi eu şi astfel te duserăm din parc peste şosea în pădure, cale de vreo jumătate de ceas. Ne odihnirăm apoi un moment, în care timp îţi legarăm din nou rănile. Apoi plecarăm iar mai departe, până ce dădurăm de o colibă dărâmată pe jumătate. Era într-o stare cu totul părăsită. Cu greu se putea explica, cum putea să fie locuită. Eu însă eram fericită că străinul ne dusese acolo, căci îmi ziceam că desigur era să fim găsiţi aici. Te aşezai pe o canapea veche, singurul culcuş ce era în colibă. Necunoscutul nostru salvator aduse apă rece cu care-ţi spălai rănile şi le legal cât putui mai bine.

— Şi atunci m-am deşteptat, zise Barnov. Îmi aduc aminte bine, că erai lângă mine şi că în mijlocul odăii stătea un om înalt şi bărbos.

— Te-ai deşteptat, dar numai pentru câteva minute, zise Rosa, căci pe urmă ai căzut în nişte friguri cu delir, care mă puneau iar pe griji.

— „Trebuie să se scoată glonţul din rană”, zise omul nostru, „şi asta nu se poate face aici. Trebuie să mergem în altă parte.”

În mijlocul odăii era o masă mare rotundă pe care ardea o lumânare de seu. Îi pusei pe masă toţi banii pe care îi mai aveam la mine şi-i zisei:

— „Iată, toţi aceşti bani sunt ai dumitale. Acum nu ne lăsa, ci dă-ne sfat şi ajutor.”

Omul luă banii. Atunci văzui că n-avea decât un braţ, cel stâng îi lipsea; era numai un crâmpei.

— „O să vă părăsesc pentru o jumătate de ceas, zise el; mă duc să văd dacă un prieten pe care l-am la Schönhausen e dispus să vă primească. Dar desigur o să trebuiască să-i daţi şi lui ceva.

— „O să-i dăm”, răspunsei eu în grabă. „Am prieteni care sunt gata

oricând să ne trimită bani câţi ne trebuie.”

— „Bine, zise ciungul.”

Apoi plecă. Înainte de a ne lăsa, puse pe masă o ulcică cu cafea şi o bucată de cârnat.

— „O să vă fie foame”, zise, „iată, mâncaţi; altceva n-am. Eu trăiesc simplu de tot.”

Râse cu amărăciune şi plecă. Eu mă întinsei în pat lângă tine şi îţi pândeam respiraţiile. Mă gândeam ce-o să fie cu noi. Ce era să se întâmple dacă omul care ne primise la dânsul, se ducea să ne trădeze. Tremuram la acest gând. Dar îmi ziceam că teama îmi era zadarnică. Într-adevăr, ce putea să-l îndemne să ne trădeze, după ce-şi dăduse toate silinţele ca să te pună la adăpost? Trecu mai multă vreme. În sfârşit se apropiară paşi de uşă. Omul nostru intră însoţit de altul îmbrăcat ţărăneşte.

— „Aceştia sunt oamenii, Claus Wagner”, zise ciungul. „După cum ţi-am spus, omul e rănit de un glonţ, care trebuie scos cât mai în grabă de un doctor, căci altfel e rău. Casa dumitale e la capul satului, putem să ne ducem omul fără să fim observaţi şi fără ca nimeni în sat să prindă de veste că ai adăpostit un străin în casa dumitale.”

Ţăranul, un tip de om avar şi lacom, se scarpină după ureche. Câteva minute ne lăsă în îndoială.

— „Aş face, ce-mi cereţi”, zise, „dar numai moartea e gratis şi cine ştie dacă nu voi veni astfel în conflict cu poliţia?”

— „Prostule, dacă ar fi lucru curat şi limpede, n-ar avea oamenii nevoie de tine, murmură omul nostru, ci s-ar adresa la cel dintâi spital.”

— „Nici nu cer să ne primeşti degeaba în casa dumitale”, zisei eu uitându-mă rugătoare la ţăranul încăpăţinat. „Voi plăti împărăteşte, îndată ce voi primi bani de la nişte prieteni.

Claus Wagner râse ironic.

— „Afară numai dacă nu faceţi o socoteală greşită, domnişoară”, zise, „căci eu ştiu că atunci când ceri bani de la prieteni, de obicei nu-i găseşti acasă. Dar fie; ceea ce pot însă să vă ofer nu e lucru mare.”

— „Nici nu cerem”, răspunsei eu, „decât atâta numai să putem da bolnavului cât mai curând ajutor medical. Nu vedeţi că e în delir, şi că dacă întârziem mult, se poate întâmpla cea mai mare fatalitate?”

— „Dar tocmai de asta mă tem eu”, zise Claus Wagner, „că, dacă

aducem doctor în casă, va da de veste în sat şi cine ştie ce mi se poate întâmpla.”

— „Adu doctorul din satul vecin”, zise ciungul. Acum însă, lasă vorbă lungă şi haide la lucru!”

Peste o jumătate de ceas erai dus pe o targă, acoperit cu mantia mea. Ai fost transportat astfel în casa în care ne găsim şi-acum. În ziua următoare deja doctorul se afla la patul tău. Cu teamă nespusă am asistat la operaţia scoaterii glonţului. Dar ce rază de bucurie îmi străbătu sufletul, când doctorul se întoarse, în sfârşit, spre mine şi zise:

— „E scăpat!”

— Scăpat! şopti bolnavul; dar nu suntem scăpaţi cât timp ne găsim încă aici… Desigur sunt urmărit, sunt căutat în toate părţile şi dacă voi fi găsit aici…

Faţa palidă a bolnavului se roşi de iritare şi vocea-i amuţi aproape rostind vorbele din urmă.

— Te conjur, Barnov, nu te gândi la asta; să mai stai numai opt zile şi vei fi destul de tare ca să te pot duce mai departe de aici.

— Dar unde? oftă bolnavul. Unde pot fi eu sigur? Unde nu voi fi urmărit şi în primejdie de-a fi prins? Dar ce ai, Rosa, plângi? Vezi, şi tu disperi că putem să fugim mai departe?

Fiica lui Jonas Bruck îşi şterse repede lacrimile.

— Nu, nu e nimic, zise, nu disper că n-am putea scăpa. Ne vom duce în Olanda şi de-acolo mai departe. E indiferent unde ne vom găsi altă patrie; dar…

— Dar… acest nenorocit dar… zise Barnov disperat.

Rosa dădu din cap cu tristeţe.

— O piedică puternică ni se pune în cale, zise ea. Până acum nu ţi-am descoperit-o; dar acum trebuie să-ţi spun adevărul trist şi îngrijorător: Nu mai avem bani!

— Dar scrisorile pe care le-ai scris, lui lady, tatălui tău?

— N-am primit niciun răspuns.

— Claus Wagner, avea dreptate; nu poţi să te încrezi în nimeni.

O bătaie puternică la uşă întrerupse discuţia.

Când Rosa se duse să deschidă, văzu pe ţăranul care îi primise în casă.

Faţa lui nu prevestea a bine.

Examină pe bolnav cu priviri obraznice, de asemenea şi pe fată.

— Ei, zise el, cum văd, aţi trecut hopul… Eu am făcut ce am putut şi aţi scăpat în casa mea de moarte. Acum însă vin să vă întreb cum stăm cu răsplata făgăduită? Vă ţineţi de vorbă? Ei, răspundeţi!

Îşi înfundă mâinile în buzunare şi se încruntă la el.

— Vii să-ţi ceri banii, Claus Wagner, zise fiica cămătarului cu glas nesigur. Nu putem să-ţi luăm aceasta în nume de rău; eşti în dreptul dumitale.

— Ha, ha! râse ţăranul, sunteţi prea buni că vreţi să-mi recunoaşteţi dreptul meu. Dar cu atâta nu mă mulţumesc eu. Vreau să văd ceva aici în palmă, peşin. Dar mi se pare că e aşa cum bănuiam eu şi că m-aţi tras pe sfoară.

— Nu, nu, despre asta să fii sigur, exclamă Barnov, strângându-şi puterile renăscute. Dar până acum n-am primit încă banii pe care îi aşteptăm.

— Asta-i istorie veche, îl întrerupse Claus Wagner; mi-a apus-o şi domnişoara asta şi de o sută de ori, dar acum n-o mai cred. M-aţi păcălit, am văzut eu bine. Dar las, că şi pe dumneata, în locul patului cald pe care l-ai găsit aici, te aşteaptă afară eşafodul.

Wagner se uită maliţios la bolnav.

Voia să vadă ce efect făceau vorbele lui.

Bolnavul căzuse îndărăt pe perină cu o uşoară exclamaţie.

Rosa se uită la el palidă ca moartea.

Ea ştia acum că totul era pierdut, că trădarea-i pândea afară şi că Barnov până a doua zi avea să fie dat pe mâna justiţiei.

— Nu ne nenoroci, omule, exclamă ea, nu ne trăda, te conjur, ai încredere în noi, îţi vom da bani câţi vrei.

Claus Wagner stătu un moment la îndoială.

— Până mâine vă mai dau răstimp, zise cu asprime. Dar nu credeţi că mă mai las să fiu tras pe sfoară. Dacă până mâine-seară nu-mi număraţi cel puţin 500 de mărci, mă duc la oraş şi spun poliţiei c-am prins pasărea pe care o caută, pe Barnov, care a fugit din casa de nebuni şi care trebuia să fie executat ca ucigaş. Ce e drept, e împuşcat, dar tot mai poartă pe umeri un cap de decapitat… ha, ha…

Râse cu cruzime.

Apoi ieşi din odaie.

Trecu în camera lui.

Aici, la o masă stătea un om bărbos care-şi pusese pălăria jos şi trăgea la fumuri dintr-o pipă scurtă.

— Aici eşti, ciungule, zise Wagner, fără a se arăta prea bucuros de vizita oaspetelui său. Ai împuşcat ceva azi-noapte?

— Nu, Wagner, n-am nimic astăzi, răspunse ciungul. Pădurarii sunt ai dracului, nu mai e de făcut nimic cu vânătoarea. Şi cu toate astea îmi trebuie bani!

— Bani? ştii că n-am nici eu.

— Minţi, Claus Wagner. Desigur ţi-au dat ceva străinii.

— Dracu să-i ia pe străinii tăi, murmură ţăranul. Nu mi-au dat nicio para; ba şi doctorul a trebuit să-l plătesc eu.

— Ce, crezi că mă păcăleşti pe mine cu minciuni de-astea? Ştiu eu bine că ţi-am adus în casă o adevărată comoară; fata este a bancherului Jonas Bruck din Berlin care e unul dintre cei mai bogaţi oameni din capitală.

— Şi chiar de-ar fi tatăl ei Rothschild, răspunse ţăranul, îţi spun că acum e săracă lipită. Dar acum i-am prins şi eu; ori îmi dau bani, ori îl denunţ.

Ciungul zâmbi ironic.

— Şi… îmi făgăduieşti că dacă-ţi vor plăti, îmi dai partea mea?

— Ce parte? răspunse Claus Wagner; parcă tu n-ai smuls cât ai putut penele străinilor ăstora? Ba le-ai luat tot ce-au avut şi mi i-ai pus mie în cârcă goi şi cu punga goală. Ba dacă voi pune mâna şi eu pe vreo doi gălbenaşi, nu sunt prost să-i împart cu nimeni.

Ciungul puse deoparte pipa.

— Vasăzică, începu el cu o linişte teribilă, aşa te porţi cu mine? Bine, atunci îţi spun şi eu că n-o să capeţi niciun gologan.

— Parcă asta ar atârna de la tine, zise Wagner dispreţuitor. Poţi să zici tu orice, până când îi voi avea pe ăştia în mână.

Arătă spre odaia în care erau Barnov şi Rosa.

— Când le voi spune una şi bună, banii sau eşafodul, voi vedea eu cum vor alege.

— Ia citeşte mai întâi ce zice aici, zise ciungul scoţând liniştit o gazetă din buzunar. Dacă ştii citi, ia vezi ce spune aici…

Arătă un articol din gazetă.

Wagner dădu din umeri şi zise:

— Citeşte tu, ciungule, ce spune acolo.

— Să-ţi spun pe scurt, exclamă bărbosul. Tocmai atunci când Barnov fugea din institutul doctorului Robin şi când acesta împuşca după dânsul, se dovedise nevinovăţia bietului om şi se dăduse ordin să fie pus în libertate. Ei, Claus Wagner, ce zici acum?

Ţăranul izbi cu pumnul în masă de trosni toată.

— S-a dus dracului tot gheşeftul dacă oamenii mei află această veste.

— Dacă află, zise ciungul apăsând asupra vorbelor. Atârnă însă de la tine ca să nu afle. Promite-mi c-o să împarţi cu mine ce poţi să storci şi eu îţi promit că nu le voi spune nimic.

Zgârcenia ţăranului se revoltă.

Se schimbă la faţă de furie.

Dar îşi zicea că n-am ce să facă!

Dădu dar mâna cu ciungul şi zise oftând:

— Bine, ciungule, fie cum zici.

— Să bem dar aldămaşul, Wagner, ia scoate rachiul ăla.

Ţăranul scoase o sticlă şi două pahare şi le umplu.

Bând la pahare de rachiu, cei doi ticăloşi începură să-şi pună la cale gheşeftul.

În timpul acesta Rosa stătea disperată pe patul lui Barnov şi-şi sprijinea capul de mână.

— Nu ţi-am spus, zise bolnavul, că n-o să fim niciodată fericiţi împreună? Aşa e scris în stele, sau – adăugă întunecat – este poate în joc mâna răzbunătoare a sorţii care mă loveşte pe mine, vinovatul, şi pe tine, care ţi-ai legat soarta de a mea.

O lacrimă se ivi în ochii lui limpezi şi fideli.

Rosa se plecă spre el şi-l sărută.

— De ce te chinui şi de ce mă chinui şi pe mine cu gânduri de-astea? zise ea. N-ai făcut nimic ce să nu-ţi poată fi iertat de Dumnezeu.

— Nu ştiu, răspunse Barnov întunecat; poate am comis odată un păcat greu… Dar alţii m-au pus; am fost sedus şi înşelat.

Oftă adânc şi-şi acoperi ochii cu mâna.

— Să nu mai vorbim însă de asta, zise după câtva timp cu voce slabă. Poate va veni un timp când voi putea să-ţi povestesc toate, dacă-mi va fi scris să mai trăiesc mult.

Rosa se întoarse de la el şi se apropie de fereastră.

Nu voia să o vadă că plângea.

— Dar timpul trece şi trebuie să luăm o hotărâre, zise după un timp oarecare Barnov. Crezi, Rosa, că se mai poate să primim banii până mâine?

— Tata trebuie să ne ajute, zise Rosa cu hotărâre. Nu poate să ne lase să ne prăpădim, când n-are decât să întindă mâna pentru ca să ne trimită cât ne trebuie ca să mulţumim pe ţăranul ăsta şi ca să putem fugi.

— Ne trebuie mai multe mii, zise Barnov.

— O să-l rog dar pe tata să ne trimită cinci mii de mărci, zise Rosa. Ştiu că iubeşte banul mai presus de toate şi e rece ca piatra când îl roagă cineva ceva. Dar cu copila lui nu va fi fără de inimă. Ne va ajuta.

Se aşeză la masa de lângă fereastră, luă o coală de hârtie şi începu să scrie.

Scrise vreo două ceasuri.

Două coli întregi umplu cu rugăminţi şi adesea o năpădeau lacrimile scriind.

— Şi-acum să duc scrisoarea la poştă, zise întorcându-se spre iubitul său, dar în acest timp nu sta gânditor şi întunecat. Trebuie să fiu sigură de dânsa.

— Mă laşi singur? oftă bolnavul, singur cu acest om grozav care mă chinuie cu ameninţări?

— Ştii, iubite, ce greu îmi este să mă despart de tine. Dar trebuie, pentru un sfert de ceas. Nu pot să încredinţez scrisoarea asta unui om ca Wagner.

Rosa se învălui într-o mantie cu blană, îşi puse o căciulă pe cap şi se plecă spre bolnav să-l sărute pe frunte.

— Încearcă să dormi, îi zise, mă întorc îndată.

Cu aceste vorbe vru să plece.

Dar se opri pe prag.

Îşi aduse aminte că ţăranul o oprise să iasă din casă.

Ce era să facă dacă-i ieşea acum în cale şi o trimitea îndărăt în odaie?

Deschise uşa cu precauţie.

Se uită primprejur în tindă.

Îşi zicea că poate Wagner nu era acasă.

Dar nu!

Ţăranul stătea în odaia de-alături, la masă.

În momentul următor însă Rosa tresări iar de bucurie.

Wagner căzuse cu capul pe masă şi dormea.

Rachiul îl îmbătase.

Rosa se strecură încetinel afară din casă.

Era o zi frumoasă de iarnă.

Curat şi proaspăt, aerul rece astâmpără fruntea arzătoare a fetei.

Dacă inima-i n-ar fi fost apăsată de alte griji, s-ar fi bucurat şi ea de frumuseţea naturii.

Aşa însă mergea grăbită prin sat.

Oamenii pe care îi întâlnea erau toţi îmbrăcaţi de sărbătoare şi păreau a se îndrepta spre unul şi acelaşi loc.

Rosa aruncă repede scrisoarea în cutia poştei, apoi se îndreptă şi ea în direcţia în care îi vedea mergând pe toţi.

Acorduri puternice îi răsunară deodată în urechi şi se văzu în faţa bisericii.

Fata ovreiului simţi inima strângându-i-se în piept.

Ca şi inconştientă, se apropie de Casa Domnului.

Dar iar se opri.

— Ce fac eu acum? îşi zise biata fată. Nu sunt pe drum de-a păcătui? Eu o copilă a lui Israil, vreau să intru într-o biserică creştină? Nu, nu, să plec de-aici!...

Şi totuşi nu plecă.

Inima o îndemna să intre măcar pentru câteva minute, în biserică.

Voia să se roage fierbinte pentru scăparea lui Barnov.

Voia să roage pe Dumnezeu să îmblânzească inima tatălui ei şi să-l facă să trimită banii pentru fugă.

Cu ochi plecaţi trecu pragul bisericii.

Nu vedea, dar simţea că ochii oamenilor erau îndreptaţi spre dânsa.

Într-un colţ al bisericii, căzu în genunchi.

Preotul tocmai începuse predica.

— Speraţi în Domnul! aceasta era tema pe care şi-o alesese.

Cuvintele preotului căzură ca un balsam pe inima tinerei fete.

Când se termină predica şi oamenii începură să iasă din biserică, Rosa părea că nu mai era pe lumea asta.

Rămase tot în genunchi.

Deodată simţi o mână atingându-i uşor umărul şi auzi o voce blândă zicându-i:

— Copila mea, nu ţi-ai terminat încă rugăciunea? Eşti singură în biserică. A! ai plâns; vasăzică eşti nenorocită şi ai căutat mângâiere şi protecţie la Dumnezeu?

Fata făcu semn din cap că da.

— Bine ai făcut, zise preotul Juny, căci el era; soarta dumitale se va îmbunătăţi desigur. Dar dacă ai nevoie de ajutor omenesc, copila mea, atunci spune-mi mie ce gând te apasă şi eu voi fi gata să-ţi stau în ajutor cu fapta şi cu sfatul.

Ca o rouă răcoritoare cădeau aceste vorbe ale vrednicului preot pe inima întristată a fetei.

Instinctiv se simţea atrasă spre acel bătrân respectabil şi zise cu vocea mişcată:

— Am să-ţi mulţumesc deja mult sfinţia ta. Prin vorbele pe care le-ai rostit adineauri de pe amvon, m-ai mângâiat mult în durerea mea. În timpul din urmă pierdusem credinţa în Dumnezeu şi în oameni. Trebuia o mână puternică să mă scape de disperare. Cuvântul preotului creştin a mişcat şi inima ovreicei.

— Ovreicei? întrebă preotul Juny, eşti evreică dumneata?

— Da, răspunse Rosa, şi nu-mi voi tăgădui niciodată credinţa.

— Dar cum ai ajuns în biserica noastră?…

— Am simţit o trebuinţă neînvinsă de rugăciune. Este indiferent, în asemenea momente dacă eşti sub acoperământ creştin sau ovreu, destul numai să păşeşti înaintea lui Dumnezeu cu conştiinţă curată. Nu e oare Dumnezeu pretutindeni să ne asculte?

— Şi desigur te-a auzit, bună copilă, zise preotul şi întinse fetei mâinile amândouă. Vino cu mine în casa mea şi povesteşte-mi ce te-a întristat aşa de mult şi te-a făcut să plângi?

Rosa porni maşinal după preot.

Ea ar fi dorit să se întoarcă mai degrabă acasă la iubitul ei bolnav.

Ajunseră în sfârşit.

Juny conduse pe tânăra fată în camera sa de studiu şi o rugă încă o dată să aibă încredere într-însul şi să-şi deschidă inimă înaintea lui.

Rosa începu, mai întâi cu voce încetă şi sfioasă, apoi din ce în ce mai curajoasă să-i povestească tot.

Îi spuse cum iubise pe Barnov şi cum îl urmase în nefericire, cum îl

scăpase din casa de nebuni şi-l adusese acolo în sat.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât mai mare mirare inspira preotului.

Îşi trecu de mai multe ori mâna peste frunte, ceea ce făcea totdeauna când se gândea adânc la ceva.

Deodată exclamă adânc mişcat:

— Barnov, Barnov… acest nume l-am mai auzit sau l-am citit de curând. Îmi aduc aminte că m-a mişcat foarte mult soarta acestui Barnov… Da, da, a fost condamnat la moarte şi pe urmă… Sofia! Sofia!

Se deschise uşa camerei de alături.

Muta se arătă pe prag şi se uită întrebătoare la preot.

— Unde e gazeta aceea Sofia, în care vorbea de Barnov?

Sofia se duse la birou şi căută prin hârtii.

Peste câteva minute veni şi întinse preotului o gazetă.

Acesta o desfăcu cu mâna tremurătoare şi citi, lăsând şi pe Rosa să se uite în gazetă:

„Condamnat fără vină.

În ultimul moment ni se comunică din partea poliţiei ştirea uimitoare că Barnov, care fusese condamnat la moarte şi care acum se află într-o casă de nebuni, ca să i se examineze starea mintală, a fost condamnat cu desăvârşire fără vină.

Adevăratul făptuitor al omorului ce se pusese în sarcina lui Barnov a mărturisit totul.

Dus la închisoare, el s-a otrăvit, fără ca temnicerii să bage de seamă decât atunci când era prea târziu.

Acest nenorocit a expiat în închisoare.

Barnov va fi pus imediat în libertate…”

Un ţipăt puternic întrerupse citirea preotului.

Rosa, palidă la faţă, căzu pe un scaun şi era acum adânc leşinată.

Muta alergă şi se sili să recheme fata în viaţă.

Preotul se uită zâmbind la dânsa şi murmură:

— Atât de curând ştie Dumnezeu să se arate celor care se încred într-însul.

Rosa deschise iar ochii încetinel.

Îndată ce simţi puterile revenindu-i, sări în sus şi luă gazeta.

— Lasă-mă acum, exclamă rugătoare, nu mai trebuie să pierd niciun minut. Trebuie să duc ştirea îmbucurătoare iubitului meu care a suferit atâta. Doamne, Doamne, numai de nu l-ar înnebuni ştirea aceasta!

— Te voi însoţi, dacă vrei, exclamă preotul Juny.

Îşi luă pălăria şi porni cât îl puteau purta picioarele bătrâne, pe urmele fetei.

Dar înainte da a părăsi odaia, se întoarse încă o dată spre Sofia şi exclamă:

— Pregăteşte în grabă o supă bună, copila mea, şi ceva potrivit pentru un bolnav. Şi tot ce vei mai găsi de cuviinţă din casă, să împachetezi într-un coş şi să trimiţi la Claus Wagner.

Apoi plecă după Rosa.

Fata lui Jonas Bruck era deja departe.

Mai mult zbura decât mergea.

Iar cu sufletul era în cerul fericirii şi al bucuriei celei mai curate.

Cu mâna sigură deschise uşa casei lui Claus Wagner şi nu se sperie nicidecum când ţăranul îi ieşi în cale cu faţa încruntată.

— Unde ai fost? strigă el cu ochii mânioşi, ţi-am spus că nu-ţi dau voie să ieşi din casă?

Rosa răspunse cu mândrie:

— Nici n-am nevoie de voia dumitale pentru ca să ies din casă când îmi place.

Ţăranul se uită cu mirare la fata îndrăzneaţă.

— Ce, o iei pe coarda obrăzniciei? zise el. Fiindcă vezi că cu binişorul nu poţi face nimic, crezi că o să isprăveşti mai mult cu răul. Dar bagă de seamă, ştii că o singură vorbă din parte-mi poate să vă afunde în prăpastia nenorocirii.

Rosa îl măsură de sus până jos şi nu-i răspunse nimic.

Intră în odaia bolnavului.

— Ce mult ai stat, exclamă Barnov când o văzu, şi ce mult am avut să sufăr în lipsa ta. Acest om nemilos, crud, în mâinile căruia am căzut, m-a ameninţat iar.

— Bate-ţi joc de ameninţările lui, iubite, zise Rosa şi se aşează lângă pat. Dar făgăduieşte-mi mai întâi că vei rămâne liniştit la cele ce-ţi voi spune, căci ştii că doctorul a spus că vreo mişcare poate să-ţi strice.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Barnov grăbit. Ochii tăi strălucesc,

vocea-ţi tremură. Acesta nu mai este iritarea produsă de nefericire. Fericirea vorbeşte în ochii tăi.

— Fericirea, da! exclamă Rosa; fericire fără nume. Nevinovăţia ta, iubite, s-a dovedit… Eşti liber, nu mai eşti ucigaş, nu mai eşti urmărit. Eşti al meu!

Bolnavul părea că uitase toate recomandările doctorului.

Sări din pat şi, stând drept, cuprinse cu amândouă mâinile pe femeia iubită.

O atrase în tăcere la piept.

În sfârşit, îşi recăpătă şi vocea.

Primele cuvinte pe care le rosti, fură:

— Acum sunt mai vrednic de tine, fiinţă bună şi iubită care ai împărţit cu mine toate durerile. De-ar da Dumnezeu să fiu în stare să te răsplătesc pentru sacrificiile tale.

— Amin, zise o voce bărbătească din uşă.

Pe prag apăru figura demnă a preotului.

Toată după-amiază preotul rămase cu tânăra pereche.

Un om aduse din casa preotului de-ale mâncării pregătite pentru bolnav.

Fericirea venise acum să lumineze casa sărăcăcioasă.

Seara, când preotul plecă, luă pe Rosa deoparte şi-i zise:

— Acum lucrul de căpetenie pentru dumneata e să împaci pe tatăl dumitale, ca să-ţi dea binecuvântarea pentru cununie.

— Tata este cam încăpăţânat, zise fata întristată. Mă tem că nu va ierta aşa de lesne pe Barnov care s-a convertit la creştinism.

— Ei, o să vedem, răspunse preotul Juny. Adesea peste noapte îţi vine câte un gând bun, cine ştie dacă nu mi-o veni şi mie unul.

Rosa fu foarte mirată când a doua zi, pe la amiază, veni un om şi o invită din partea preotului.

Putea acum să-l lase singur pe Barnov.

De când fusese preotul în casa lui, Claus Wagner se schimbase cu totul.

Era acum omul cel mai supus şi mai prietenos.

Pe de o parte se credea dator să caute a şterge impresia urâtă ce lăsase oaspeţilor săi până atunci, pe de alta, credinţa sigură că va fi răsplătit îl dispunea bine.

Când Rosa sosi la casa preotului, fu primită cu dragoste de fata

mută şi condusă într-o odăiţă.

Muta îi strângea mâna cu priviri voioase ca şi când ar fi vrut să-i dea de veste că o aştepta o bucurie mare.

Peste un sfert de ceas veni preotul Juny, o salută şi el cu prietenie şi o rugă să treacă în cancelarie, căci avea să-i comunice ceva important.

Rosa fu cuprinsă de un sentiment cu neputinţă de descris, când preotul deschise uşa şi o lăsă să intre în cancelarie.

Dintr-un colţ al odăii se ridică un om mic şi gârbov, îmbrăcat într-o blană roasă de molii.

Rosa se uită la dânsul.

Văzu doi ochi, cu pleoapele roşite, aţintiţi asupra ei.

Exclamă mai mult temătoare decât veselă:

— Tată! eşti aici!

— Da, aici sunt, zise Jonas Bruck iritat; am venit să-mi văd copila nemulţumitoare şi care şi-a uitat de cinste. Scrisoarea pe care mi-a scris-o acest respectabil domn, în care spune cu atâta elocinţă despre iubirea aproapelui şi despre pelicanul care-şi nutreşte puii cu sângele lui, – scrisoarea aceasta singură m-a făcut să vin.

— Îţi mulţumesc, de o mie de ori îţi mulţumesc, zise Rosa întinzând amândouă mâinile spre tatăl ei.

Dar Jonas Bruck se întoarse de la dânsa.

— Acum nu pot să-ţi iau mâinile, zise, câtă vreme ele sunt încă ale altuia, ale unui om pe care-l urăsc şi-l dispreţuiesc pentru că a tăgăduit credinţa părinţilor săi şi s-a făcut creştin, spre ruşinea oamenilor noştri şi a religiei noastre.

— Nu vrei să ierţi în veci pe Barnov?… exclamă tânăra fată în durere. Ce, fiind creştin nu poate oare să fie om atât de bun şi de vrednic ca oricare ovrei?

— Fiica dumitale are dreptate, zise preotul Juny; e o ruşine în veacul al nouăsprezecelea să se facă astfel de deosebiri… Catolicul, ortodoxul, ovreiul, sunt deopotrivă fiii lui Dumnezeu, cel prea bun care a poruncit făpturilor sale: iubire, pace şi bună înţelegere. Întinde mâna fiicei dumitale şi dă-i binecuvântarea să se cunune cu acela pe care l-a ales şi care desigur îţi va fi un fiu bun!

Jonas Bruck însă dădu din cap cu energie şi răspunse:

— Noi, ovreii, avem o carte veche în care e toată înţelepciunea şi în

care zice că nu trebuie să laşi pe ai tăi să cadă în pierzare. Şi eu nu vreau să las pe Rosa…

— Dar tată, eu nu pot fi fericită decât cu Barnov.

— Ai fi nefericită cu el, îţi spun eu, căci un om care-şi părăseşte credinţa e capabil de orice rău şi e dispreţuit de toţi oamenii.

— Tată, să nu-l vorbeşti de rău!…

Dar Jonas Bruck nu mai asculta.

Din ce în ce mai iritat, continuă:

— Ce, am pus la o parte toată viaţa mea, am făcut afaceri bune şi rele, cu primejdie şi cu nopţi nedormite, am câştigat o avere, pentru că ăla să mă petreacă la îngropăciune şi să-mi zică: „Bine că a murit!” Şi să-mi ia banii, aurul meu drag şi să-l împrăştie în cele patru vânturi, până la cel din urmă gălbenaş? Nu, nu, mai bine nu-mi mai trebuie copil, dacă nu te laşi de omul acesta…

— Nu pune pe fiica dumitale în faţa unei alegeri atât de grozave, zise preotul Juny. Este un păcat mare ceea ce faci.

— Păcat! exclamă Jonas Bruck, dar ceea ce-a făcut dânsa, când şi-a părăsit pe tatăl ei bătrân şi a fugit după acel criminal, după acel…

— Nu-l mai insulta, tată, că-mi sfâşii inima. Şi dacă într-adevăr îmi impui să aleg între tine şi Barnov, ştii pe cine am să aleg: iubesc pe Barnov şi nu-l voi părăsi…

Jonas Bruck se dădu îndărăt furios.

Faţa-i galbenă îngălbeni şi mai mult. Ochii-i mici străluceau de mânie.

Strânse pumnii şi strigă cu vocea răguşită:

— Te blestem!… nu mai eşti copila mea!… Vreau mai bine să mor singur şi părăsit, decât să te văd la patul meu de moarte!

— Taci, nenorocitule, exclamă preotul, taci, căci nu ştii ce vorbeşti.

— Ba ştiu, ba ştiu, strigă cămătarul; ştiu că în acest moment mi-am îngropat copila şi că acum mă duc să pun doliu şi să-mi presar cenuşă pe cap şi să uit pe-această nevrednică.

Se întoarse să plece, dar Rosa se aruncă înaintea lui în genunchi şi zise suspinând:

— Nu, nu se poate, tată, să respingi de la tine pe singura ta copilă, numai pentru că Barnov s-a făcut creştin.

— Dacă eşti nevasta lui, trebuie să crezi ceea ce crede şi dânsul. Şi cine ştie dacă n-ai şi părăsit deja casa lui Israil. Ai putea oare să-mi

juri că piciorul nu ţi-a călcat încă într-o biserică creştină?…

— Jur!… vru să răspundă Rosa.

Dar amuţi înainte de a putea rosti această vorbă.

Ca un trăsnet o izbi gândul că într-adevăr în ziua trecută chiar intrase într-o biserică creştină şi se rugase.

— Taci, exclamă bătrânul, taci, nu poţi să juri… Ai părăsit şi tu credinţa părinţilor tăi. Ah! ce-a trebuit să dea peste mine la bătrâneţe!…

Se îndreptă spre uşă.

Preotul făcu o ultimă încercare să-l oprească.

Dar el se smuci şi arătă cu un gest că totul se sfârşise.

Sofia şi preotul îşi dădură toate silinţele să mângâie pe Rosa.

Aceasta însă rămase nemângâiată multă vreme.

Lacrimi fierbinţi îl picurau din ochi. Blestemul părintesc o apăsa greu.

*

Trecură 14 zile.

Frigul iernii începea să slăbească. Barnov se ridicase din pat.

Demult perechea îşi făcuse planul pentru viitor.

Voiau să se ducă să-şi caute norocul în ţări îndepărtate.

Mai întâi voiau să se ducă la Hamburg şi acolo să aştepte o ocazie ca să plece la America sau la Australia.

Poate, aşa spera Barnov, izbutea şi el să găsească o slujbă pe un vapor care să-l transporte gratis.

Preotul Juny stăruise ca Rosa să primească împrumut de la el trei sute de mărci pentru călătorie la Hamburg şi pentru primele cheltuieli indispensabile.

— O să-mi înapoiezi aceşti bani, îi zisese, îndată ce vei putea. Ştiu că nu-mi pierd banii împrumutându-ţi-i dumitale.

Era o zi frumoasă de sfârşit de iarnă când trăsura preotului porni cu călătorii de la casa lui Claus Wagner.

Înainte de a porni însă, preotul le zise:

— Aşteptaţi încă un moment. Sofia a împachetat nişte lucruri de care aveţi nevoie în călătorie. Afară de asta trebuie s-o aşteptaţi ca să facă şi ea cunoştinţă cu domnul Barnov.

Barnov pân-atunci nu ieşise deloc din casă, ca să nu se expună

curiozităţii ţăranilor.

— A! iat-o că vine! exclamă Juny şi arătă spre Sofia.

Muta venea încet, cu un coş mare în braţe.

— Adio, dragă copilă, îl zise Rosa de departe; nu ne uita. Noi ne vom gândi totdeauna la tine.

Sofia se apropiase de trăsură.

Se uita cu un zâmbet gata pe buze spre perechea din trăsură.

Dar în acelaşi moment se dădu îndărăt îngrozită.

Un ţipăt nearticulat îl ieşi din gâtlej.

Era ca şi ţipătul unul rănit de moarte.

Apoi căzu leşinată în braţele preotului.

Barnov îngălbenise ca un mort. Se uita la fata mută cum s-ar uita cineva la o stafie.

Apoi strigă vizitiului:

— Mână, mână mai repede!

Şi cum acesta nu prea grăbea, îi luă hăţurile din mână şi dădu bice calului.

Acesta sări o dată în sus sub usturimea biciului, apoi porni, ca glonţul.

Preotul rămase uitându-se uimit când la fata leşinată, când în urma trăsurii care nu întârzie a dispărea în depărtare.

Apoi clătină din capu-i cărunt şi şopti:

— Un secret grozav trebuie să fie la mijloc… Sărmană copilă, această emoţie poate să-ţi fie fatală!

XL – Spiritistul

În odaia lordului Nelson stătea agentul Belling în atitudinea supusă, plecat.

Lordul tocmai îi oferise o ţigară şi-l rugase să se aşeze lângă dânsul.

— Văd de pe faţa dumitale, iubite Bristol, zise lordul, că iar îmi aduci o veste bună. Nu mă mai lăsa deci să aştept mult. Vorbeşte!

Detectivul care, de câte ori intra în casa lordului, ca să nu fie recunoscut de servitori lua masca agentului Belling, se aşeză, îşi aprinse ţigara şi răspunse:

— Milord, sper că zilele acestea voi termina afacerea noastră. Acum am dobândit şi eu convingerea că lady a otrăvit pe răposatul dumitale

frate. Acum nu ne mai lipseşte decât o mărturisire din partea ei.

— O mărturisire, zise lordul neîncrezător; femeia aceasta e în stare să tăgăduiască chiar şi sub securea călăului. Nu, în această privinţă să nu speri nimic; acum însă, când ai o mulţime de motive de bănuială, Bristol, acum ar trebui, dumneata, criminalistul dibaci şi în acelaşi timp influent, să ceri de la autorităţile de aici să dezgroape cadavrul fratelui meu şi să-i examineze interioarele.

Bristol zâmbi, apoi răspunse:

— Milord, aceasta s-a făcut deja. Ieri-noapte s-a dezgropat cadavrul şi a fost examinat de către doi medici cunoscuţi şi de unul dintre cei dintâi chimişti de aici.

Lordul Nelson sări în sus uimit şi se apropie şi mai mult de detectiv.

— Ce spui! exclamă, vasăzică dezgroparea s-a făcut?

— S-a făcut, da. Însă nu în chip oficial. Pe calea acesta ar fi trebuit să împlinim formalităţi care ar fi ţinut săptămâni întregi, şi atâta vreme nu avem.

— Dar atunci nu înţeleg cum s-a făcut autopsia.

— Milord, noi americanii avem o deviză care zice: „Ceea ce nu mi se permite, îmi permit eu”. Ei, aşa am făcut şi eu.

— Vasăzică ai făcut lucrurile în secret?

— Cu desăvârşire în secret şi pot să îţi apun, milord, că toată afacerea nu ne-a luat timp mai mult de trei ore. Ce, crezi c-am venit la Berlin să-mi pierd timpul în zadar? De două săptămâni am vizitat zilnic cimitirul în care odihneşte fratele dumitale. Am făcut cunoştinţă îndeaproape cu toţi groparii. Paznicul cimitirului este un om care nu dispreţuieşte argintul. De aceea nici eu n-am întârziat a-i pune în palmă câte un bacşiş gras. Aşa, încetul cu încetul l-am convins. La început a cam făcut nazuri când i-am spus ce planuri aveam. Dar în loc de argint am scos atunci aur, şi în sfârşit s-a învoit ca să-mi scoată pentru câteva ceasuri cadavrul lordului Nelson din mormânt.

— Dar doctorii, chimistul?

— Milord, cu bani găseşti orice oameni îţi trebuie. Ieri-noapte, pe la ora 12, eram adunaţi toţi în jurul mormântului fratelui dumitale. Paznicul cimitirului cu doi gropari scoaseră sicriul din criptă şi-l duseră într-o odaie din casa celui dintâi. Acolo învăţaţii se puseră numaidecât pe lucru.

— Şi rezultatul autopsiei?

Bristol tăcu un moment. Suflă cenuşa de la ţigară.

— Nu s-a găsit nicio urmă de otravă.

— Nicio urmă? exclamă lordul; vasăzică bănuiala noastră nu era întemeiată?

— Pentru mine unul, răspunse detectivul, autopsia n-a dovedit altceva decât că femeia şi complicii săi au fost destul de şireţi ca să aleagă o otravă care nu lasă urme. Cunoştinţa mea de oameni însă nu face decât să-mi întărească bănuielile. Am observat destul pe lady pentru ca să ştiu că e capabilă de orice. Da, sunt convins că e o criminală. Vreau însă să scot mărturisirea din chiar gura ei.

— Asta n-o să poţi dobândi niciodată! exclamă lordul Nelson.

Începu să se plimbe în sus şi în jos prin odaie.

Apoi el continuă:

— N-o să-şi iscălească ea însăşi niciodată condamnarea la moarte.

— Ceea ce nu ne va spune de bună voie, zise iar Bristol cu liniştea lui obişnuită, vom şti să scoatem dintr-însa prin alte căi. Sper că am descoperit aceste căi. Trebuie să prinzi omul totdeauna în partea lui slabă. Lady are o groază mare de stafii, este foarte superstiţioasă. E vorba să ştim exploata această superstiţie a ei.

— Dar cum? Ce legătură poate fi între frica de stafii a lui lady şi mărturisirea pe care voim să i-o stoarcem?

— Acesta e secretul meu, răspunse Bristol. Dar, ca să-mi pot pune planul în lucrare, am nevoie de ajutorul dumitale, milord. Dumneata trebuie să joci un rol în comedia pe care trebuie s-o aranjăm. Primeşti?

— Sunt cu totul la ordinele dumitale, răspunse lordul Nelson convins. Dispune de persoana mea cum vrei. Ce trebuie să fac? Ce rol mi-ai rezervat?

Detectivul scoase cartea de notiţe, rupse o foaie şi scrise pe ea o adresă.

— Vei fi atât de bun, milord, zise el, să te duci astă-seară între orele opt şi nouă la acest domn şi să-i spui că vii de la amicul Franzis de la New York şi te pui la dispoziţia lui pentru probă? Apropo! Am nevoie de fotografiile fratelui dumitale, de toate de care dispui…

Lordul aduse mai multe albume, le răsfoi şi dădu americanului mai multe fotografii de-ale fratelui său.

Bristol se uită la toate cu mare atenţie.

— Fratele dumitale era mai înalt sau mai mic ca dumneata, milord, întrebă el.

— Eram de aceeaşi statură şi asemănarea între noi era atât de mare, încât mai demult se întâmpla adesea că eram confundaţi unul cu altul. Numai în timpul din urmă boala l-a schimbat mult.

— Îţi mulţumesc, răspunse Bristol, acum ştiu destul.

Înveli portretele într-o bucată de hârtie şi le puse în buzunar.

Apoi îşi încheie haina şi-şi luă pălăria.

Lordul îşi luă ziua bună cu multă căldură de la el.

Peste câteva minute, agentul Belling, bătrân şi bolnăvicios, se cobora greoi pe trepte şi ieşea din casa lordului.

Tot aşa greoi şi tuşind din când în când, se întoarse acasă şi urcă cele patru rânduri de trepte până la locuinţa sa de la văduva Graumann.

Gazda sa îi deschise uşa şi-i şopti repede:

— Călăul Krantz e aici. Zice că i-ai scris. L-am dus în camera cea sărăcăcioasă.

— Bine, foarte bine, răspunse detectivul şoptind.

Printr-un zâmbet îşi arătă mulţumirea ce-l pricinuia această ştire.

Deschise uşa anticamerei şi intră repede.

În mijlocul odăii sărăcăcioase pe care o cunoaştem, stătea călăul Krantz şi se uită curios la omul care intra.

— Eu sunt agentul Belling, zise detectivul înclinându-se politicos. Cu cine am cinstea?

Krantz scoase din buzunarul mantiei o scrisoare.

— Cu cel căruia i-ai scris aceasta, zise scurt.

Bătrânul aruncă o privire asupra plicului şi exclamă mirat:

— A! dumneata eşti călăul Krantz? Îţi mulţumesc că ai venit. Te rog să te aşezi. Îţi voi spune numaidecât despre ce e vorba.

— Sunt curios să aflu, să-ţi spun drept, răspunse Krantz şezând pe un scaun. De când am primit scrisoarea dumitale, în zadar mi-am bătut capul să ghicesc ce poţi să doreşti de la mine.

— Vei afla numaidecât, onorabile domn Krantz. Dă-mi voie numai un moment. Eu, om bătrân sunt obişnuit cu pipa şi aş vrea să-mi aprind una înainte de-a începe să vorbim.

Nu fără un scop oarecare, detectivul luă o pipă din cui şi o umplu de tutun; nu fără scop o aprinse încet şi îşi dădu toată silinţa ca pipa

să nu răsufle bine.

Bristol voia să câştige câteva minute ca să-şi facă bine planul în ce chip să smulgă de la călău mărturisirea relaţiilor ce avea cu lady.

Vizita călăului venise mai curând decât o aşteptase.

Era însă destul de şiret ca să nu rămână mult timp în încurcătură.

— Uite ce e, iubite domnule Krantz zise el. Sunt agent şi iau asupră-mi orice însărcinări din care pot câştiga câte ceva. E vorba acum de o afacere delicată. Ţi s-ar cere să dai o mărturisire într-o afacere foarte importantă pentru o familie nobilă şi stimată. O cunoşti pe lady Cristina Nelson?

Krantz tresări.

Se uită fix la Belling, fără să răspundă.

— Ce vrei cu această întrebare? zise după câteva momente.

— Vreau să ştiu dacă o cunoşti pe lady în persoană?

— Da; am făcut cunoştinţă.

— Şi i-ai câştigat prietenia? adăugă agentul Belling uitându-se chiorâş la Krantz.

Călăul sări în sus.

— Nu cred c-aş fi dator să-ţi răspund la aceasta, zise iritat.

— Nu eşti dator, zise Belling dând din umeri. Dar ar fi bine să ne înţelegem cu binişorul. Sunt dovezi sigure că ai avut relaţii amoroase cu lady, că…

— Domnule, ce vrei cu toate astea, strigă Krantz încruntat, vrei să storci bani de la lady pretinzând c-ai şti un asemenea secret?

— Leafa mea mi-o primesc din altă parte, zise bătrânul nepăsător şi fumându-şi pipa în linişte. Şi ca să nu crezi, continuă, că am intenţii rele, iubite domnule Krantz, am să dau cărţile pe faţă. Lady ar avea să aştepte de la o rudă bogată şi nobilă a bărbatului ei, o moştenire însemnată, pe care însă ar pierde-o dacă s-ar şti că lady are aventuri galante. Acum, s-a denunţat acestei rude bătrâne, de către o altă rudă, că lady trăieşte foarte uşuratic aici la Berlin şi că, între alţii te-a avut şi pe dumneata amant. Acea rudă bogată a dorit să afle adevărul şi astfel m-a însărcinat să cercetez eu afacerea şi să-i raportez.

— Dar cine poate afirma că eu am avut relaţii amoroase cu lady? întrebă călăul iritat.

— Tocmai asta e vorba, onorabile, răspunse Belling. O cameristă spune că te-a pândit pe gaura cheii şi te-a văzut sărutându-te cu

lady…

— Da! exclamă Krantz fără voie, dar a fost numai o comedie din partea lui lady pentru ca să-mi smulgă un secret. M-a sărutat şi m-a strâns în braţe, dar numai ca să-i spun ce s-a făcut copilul pe care mi l-a furat ticălosul ăla de ghebos, nu ştiu cum şi pentru ce.

Detectivul ascultase cu mare băgare de seamă aceste vorbe.

Vorbele despre secretul pe care lady voia să i-l smulgă călăului, dispariţia misterioasă a copilului, – toate acestea i se păreau fapte foarte importante.

Tocmai voia să încurce pe călău în astă discuţie, când se deschise uşa odăii sale care da în coridor.

Un omuleţ apăru pe prag şi începu cu o voce ascuţită:

— Ştiri importante, domnule. Astăzi contele Marco…

Deodată însă scoase o exclamaţie de groază.

Era Ralph ghebosul.

Palid ca moartea, rămase rezemat de uşă.

Călăul, cum îl zări, se repezi la el cu o săritură puternică şi îl prinse de piept cu putere.

— Ce-ai făcut cu copilul? strigă furios. Mărturiseşte, ticălosule, ori te sugrum!

— Copilul, copilul! exclamă ghebosul tremurând de spaimă, nu ştiu unde e… Mi l-au furat şi l-am căutat în zadar.

— Minţi! strigă el; ascultă domnule cu ce minciuni umblă băiatul ăsta…

Zicând acestea, călăul se întorsese iar spre detectiv şi slăbi din mâini pe Ralph.

Ghebosul se folosi de acest moment. Se smuci o dată cât putu şi se repezi pe uşă afară, trântind-o după dânsul.

Un singur moment avu vreme.

Dar acest moment îi fu de ajuns ca să învârtească cheia în broască.

Krantz izbi furios cu pumnii în uşă.

— Trebuie să-l prind, strigă el, trebuie să pun mâna pe el, mincinosul şi hoţul de copil, ca să-l pedepsesc după cum merită.

Doamna Graumann alergă speriată şi descuie uşa.

Călăul se repezi ca o săgeată pe urmele ghebosului.

— A întârziat, zise detectivul zâmbind şi uitându-se în stradă. Ralph a dispărut demult la colţ şi n-o să-l mai prindă. De altfel eu nu

pot dori decât ca să scape ghebosul; e cel mai bun spion pe care-l am.

*

Peste trei zile detectivul urcă, pe la ora unsprezece seara, într-un cupeu care îl aştepta într-un colţ de stradă.

Dădu birjarului adresa unei case din strada Kanonier.

Bristol îşi făcuse toaleta cu grijă, îmbrăcase frac negru, pusese legătură neagră de mătase şi luase pălărie neagră înaltă.

Uitându-se în oglinda atârnată îndărătul cupeului, trebui să-şi mărturisească lui însuşi că avea înfăţişarea unui om care mergea la o îngropăciune.

— Acest instrument ce e drept nu se potriveşte cu costumul, continuă scoţând din buzunar un revolver mic, dar solid. Nu cred, ce e drept, să am nevoie de el azi, dar nu se ştie ce vor zice domnii spiritişti despre surprinderea ce li se pregăteşte.

După un drum de un sfert de ceas, trăsura se opri în faţa unei case elegante din strada Kanonier.

Bristol coborî şi intră în curtea splendid luminată.

— Încotro? întrebă glasul portarului.

— La mister Slade, răspunse detectivul încet.

— Ai carte?

Bristol scoase o carte mică pătrată pe care era o pecete curioasă ce reprezenta un cap de mort mâncat de şarpe.

— Poţi să treci, domnule zise portarul.

Americanul porni repede pe trepte în sus.

Un tânăr îl primi la etajul de sus.

Era secretarul lui mister Slade, însoţitorul şi ajutorul său.

Părul stufos şi blond al tânărului era despărţit la mijloc şi lipit pe frunte.

Purta o haină încheiată până sus care îi da înfăţişarea unul teolog.

— Domnul meu, zise ajutorul lui mister Slade lui Bristol, domnul Slade nu primeşte încă… Şedinţa nu se va deschide decât peste un ceas, în care timp am ordin să nu-l tulbur.

— Oricum, răspunse detectivul, ai bunătatea şi spune lui mister Slade că amicul Franzis din America e aici şi voieşte cu orice preţ să-i vorbească înainte de şedinţă. De altfel ştii, domnule, că în zilele din urmă am vizitat de mai multe ori pe mister Slade şi totdeauna am fost

primit.

— Să încerc, zise bălanul. Dar nu e bine să fie tulburat mister Slade în rugăciune. Spiritele trebuie rugate cu rugăciuni zeloase ca să apară.

— Bine, bine, zise Bristol nerăbdător, te rog du-te numai…

Peste câteva minute secretarul lui Slade se întoarse şi vesti că meşterul vrea să vorbească numaidecât cu amicul Franzis.

Bristol fu condus printr-un şir de odăi ciudat mobilate, până i se deschise o uşă scundă prin care se vedea într-o odaie mică scundă.

Era odaia de rugăciune a spiritistului.

Tavanul acestei odăi era zugrăvit în formă de firmament cu stele.

Pereţii reproduceau scene grozave de pe timpul potopului, oameni şi animale luptându-se pentru viaţă în valuri copleşitoare.

Într-un colţ era un scaun de rugăciune de lemn negru.

O carte groasă era deschisă pe el.

Mister Slade era în genunchi înaintea scaunului.

Când intră Bristol, spiritistul se sculă repede, îşi şterse cu o batistă sudoarea de pe frunte şi ieşi înaintea vizitatorului.

— Mă iartă, meşter Slade, zise Bristol întinzând mâna spiritistului, mă iartă dacă ţi-am întrerupt discuţia cu spiritele. A trebuit însă să vorbesc încă o dată cu altă persoană înainte de a începe şedinţa. Sunt toate în ordine, meşter Slade?

Vestitul spiritist îşi răsuci mustaţa mică neagră, zâmbind.

Apoi răspunse:

— S-au făcut toate pregătirile, amice Franzis, n-ai nicio grijă. Dacă dama despre care vorbeşti e câtuşi de puţin încrezătoare în secretele artei mele, apariţia nu va rămâne fără efect asupra ei.

— Foarte bine, răspunse detectivul, eşti într-adevăr un meşter, domnule Slade, şi nu pot să nu-ţi exprim admiraţia mea cu care ştii să stăpâneşti pe oameni şi să le inspiri iluzii.

Slade se uită la Bristol cu ochii săi mari, serioşi şi strălucitori.

— Nu crede, amice Franzis, zise el, că tot ce vezi la mine e produs numai de dibăcia unul prestidigitator. Îţi jur că sunt într-adevăr lucruri între cer şi pământ despre care ştiinţa noastră de azi n-are nicio idee. Am văzut şi eu multe lucruri despre care trebuie să mărturisesc că nu sunt în stare să le explic. Spiritele umblă încoace şi încolo, intră într-o legătură misterioasă cu cei vii şi am convingerea tare că după moarte nu se sfârşeşte totul, că sufletul nu piere deodată

cu trupul.

— Şi ce crezi, mister Slade, că se întâmplă cu noi după ce suntem înmormântaţi şi s-aşează deasupra noastră o piatră grea de mormânt?

— Umbra mortului călătoreşte nevăzută printre noi. Ea stă adesea în apropierea noastră atunci când bănuim mai puţin; se amestecă în viaţa noastră, făcându-ne bine sau rău, după cum ne e prietenă sau duşmană. Sunt şi momente în care umbra aceasta se arată vizibilă, e vorba numai să avem puterea magnetică ca să chemăm şi să reţinem spiritele.

— Dar, meşter Slade, observă Bristol, eu însumi am fost martor la pregătirile ce aţi făcut pentru aceste apariţii de spirite… Gândeşte-te numai la criminalul din Chicago pe care l-am demascat cu ajutorul dumitale.

— Da, amice Franzis, răspunse spiritistul, şi-ţi mărturisesc sincer că puterea pe care o am asupra oamenilor care cred, o folosesc adesea pentru a urmări un scop al meu sau pentru a face serviciu poliţiei sau altora, care au bani destui ca să-mi plătească. Aceasta însă nu schimbă faptul în sine, că sunt apariţii şi că adesea mi s-au arătat.

— Bine, mister Slade, fie cum zici. Astăzi însă te rog să faci tot posibilul ca să reuşim.

— Voi face ce-mi va sta prin putinţă şi sper că lordul…

— Va face şi el ce-i stă prin putinţă, întregi detectivul. Mister Slade, sunt însărcinat să vă număr 500 de funţi sterlini îndată ce şedinţa va avea succesul dorit.

O bătaie surdă în zidul camerei anunţă spiritistului că membrii şedinţei din acea zi erau în număr complet în sala de primire.

Era timpul să înceapă.

Rugă pe compatriotul său american să treacă cu ceilalţi oaspeţi în salon şi făgădui să vină şi el îndată.

Salonul în care se strânse societatea spiritistă era mobilat bogat şi luxos, ca şi când stăpânul acelei case ar fi fost milionar.

Bărbaţi şi dame stăteau în grupuri prin diferite colţuri ale salonului.

Toţi erau îmbrăcaţi în negru.

Toţi aparţineau societăţi celei mai înalte din Berlin, dar pe feţele lor se citea sila de viaţă şi stingerea oricărei energii.

Discuţia se ţinea şoptind.

Nu s-auzea niciun cuvânt tare.

Servitorii se strecurau în tăcere printre oaspeţi şi le prezentau ceşti cu ceai tare, aromat.

Bristol, intrând în salon, privi în toate părţile şi constată numaidecât cu mulţumire că lady, precum şi contele Marco, erau acolo.

Amândouă aceste persoane, atât de importante pentru dânsul, stăteau discutând lângă cămin, în care ardea focul.

Lady şedea pe un scaun lângă un paravan, iar contele în picioare înaintea ei.

Detectivul se strecură neobservat în dosul paravanului.

Putea, de aici, să asculte cel puţin o parte din discuţia celor doi.

— Sunt uimit că te găsesc şi pe dumneata aici, lady, şoptea contele Marco. Ce, şi dumneata eşti o admiratoare a minunilor misterioase pe care le invocă acest om minunat, mister Slade?

— Da, sunt şi eu, răspunse lady Nelson, şi totuşi n-aş fi crezut niciodată să iau parte la o şedinţă spiritistă… Închipuie-ţi însă ce mirată am fost când am primit azi-dimineaţă o scrisoare cu o invitaţie misterioasă.

— Tocmai aşa am păţit şi eu, răspunse Marco; şi eu am primit o invitaţie misterioasă, dar trebuie să mărturisesc că am primit-o cu bucurie. Apropo, lady, cum mai merge cu tabloul dumitale? Ţi-a terminat portretul favoritul dumitale acel domn Walldorf?

— Nu-mi mai aduce aminte de acel nemulţumitor, răspunse lady plecând ochii cu cochetărie. Închipuie-ţi, conte, că într-una din zile a dispărut fără urmă, fără ca să-mi fi isprăvit portretul şi fără să-mi fi lăsat un rând de adio… Ce zici de acest capriciu de artist?

Contele încreţi sprâncenele şi şopti:

— Crezi că e un capriciu de artist? Eu, lady, doresc din inimă pentru dumneata, să fi fost numai un capriciu şi să nu fi fost acest presupus pictor altcineva…

— Altcineva?… Ce vrei să zici cu asta? Ă! conte, mi se pare că atmosfera din această casă a început deja să aibă influenţă asupra dumitale. Ai început deja să vezi stafii. Ori poate crezi că acest Walldorf era vreun agent deghizat?

— Nu cutez să cred aceasta, zise Marco cu răceală; dar nu e cu neputinţă. Eu unul m-am ocupat mult cu persoana acestui artist şi am luat mai întâi informaţii dacă există un pictor Walldorf.

— Fireşte că există! şopti lady; este chiar în galeria de tablouri, un tablou semnat de el.

— Aşa este; dar acel Walldorf a murit acum trei ani într-o călătorie pe care a făcut-o în Egipt.

Lady îngălbeni şi voi să răspundă ceva.

Dar înainte de-a putea zice o vorbă, uşa salonului se deschise şi mister Slade intrând, invită pe oaspeţii săi să-l urmeze.

Spiritistul duse pe oaspeţi, vreo 24 la număr, într-o sală mare întunecată şi-i rugă să ia loc în jurul unei mese acoperită cu postav negru.

După ce se aşezară cu toţii, îi puse să-şi aşeze mâinile pe masă aşa ca degetele fiecăruia să se atingă de degetele vecinilor săi.

Bristol se aşezase lângă lady.

Prin întuneric el căuta mereu să citească expresia feţei frumoasei femei.

Trecu vreo jumătate de ceas, fără că niciunul dintre cei de faţă să fi rostit vreun cuvânt.

Tăcerea adâncă, întunericul odăii, degetele întinse, începură a-şi face efectul lor magnetic asupra simţurilor.

Deodată se făcu o mişcare în cerc şi masa începu şi ea să se mişte, încoace şi încolo, ca şi când s-ar fi aflat pe o corabie jucată de valuri.

Iritaţia care cuprinse pe spiritişti, creştea din ce în ce.

Ochii începeau să le strălucească prin întuneric.

Se auzeau oftaturi, respiraţii grele şi mâinile de pe masă începură să tremure şi să se strângă ca de crampe.

Masa se clătina mereu ca şi zguduită de-o forţă nevăzută; încetul cu încetul însă, mişcarea aceasta se potoli şi cei de faţă căzură îndărăt, pe scaunele lor, obosiţi.

— Aceasta e introducerea, îşi zicea Bristol. Efectul e făcut; apariţia spiritelor poate să înceapă.

Şi începu.

Deodată se auziră trei lovituri care nu se puteau hotărî de unde veneau.

— Spiritele se anunţă, zise vocea gravă a lui Slade. Pot să apară?

— Să apară, ziseră mai multe voci ale oaspeţilor înmărmuriţi.

— Şi care dintre cei răposaţi să vină şi să ne vorbească?

Câteva momente domni o tăcere adâncă.

Apoi o voce răspunse:

— În cimitirul Friedrichshain, unde zac cei căzuţi în revoluţia din martie 1848, este un mormânt pe care e scris: „Un necunoscut”. Cine a fost acela al cărui mormânt n-a fost stropit de lacrimile niciunei rudenii, niciunui prieten? Să ne apară acest necunoscut!

Iar răsunară trei lovituri, care acum păreau a veni dindărătul zidului care se afla în faţa lui Slade.

O lumină fosforescentă trecu deodată asupra acestui zid şi se arătă o figură albă, în formă de umbră în mijlocul lui.

Se putea deosebi exact figura unui tânăr de vreo optsprezece ani, înconjurată de un păr stufos.

— Tu eşti necunoscutul? întrebă Slade şoptind aproape; mormântul tău e în cimitirul de la Friedrichshain?

— Eu sunt, răspunse apariţia, şi vocea cu care rosti aceste vorbe părea a veni din adâncimea unui mormânt.

Spiritiştii fură cuprinşi de un fior adânc.

Chiar şi Bristol nu se putea opri de a se simţi cam mişcat.

— Spune-ne dar cum te numeşti şi cum ai fost omorât? întrebă Slade.

— Un glonţ m-a lovit pe când treceam pe stradă. Eram student, speranţa unică a unei sărmane văduve care n-a mai aflat niciodată, din orăşelul ei din Westfalia, ce i s-a făcut copilul ei dispărut.

Din ce în ce, apariţia de pe zid începu să se şteargă, până ce dispăru cu desăvârşire.

— Spiritele nu răspund la mai mult de trei întrebări, zise Slade. Dar ce-i asta? exclamă el deodată.

Se auzeau nişte bătăi puternice şi imperioase în zid.

— Un spirit cere să-l ascultăm, zise, şi cunosc după bătăi că are să ne spună ceva important. Are să ne facă o descoperire îngrozitoare.

Fără voie oaspeţii spiritistului se strânseră mai aproape unul de altul.

Fiecare presimţea că avea să urmeze o scenă de groază.

— Te auzim, spirit, care ceri să te ascultăm, exclamă Slade. Te aşteptăm să ne apari şi să ne spui de ce nu ai linişte şi pace?

Iarăşi se ivi lumina fosforescentă pe zid.

O umbră începu să se arate iar.

Faţa acestei umbre avea o asemănare izbitoare cu aceea a lordului

Nelson care fusese îngropat cu câteva luni înainte.

O exclamaţie uşoară răsună.

Dar imediat ea amuţi.

Contele Marco închisese cu palma gura lui lady Nelson.

— Tăcere sau totul e pierdut, şopti el.

— Ce vrei, spirite, întrebă Slade, şi de ce ne-ai apărut?

— Vreau răzbunare! răspunse un glas grozav, înfiorător.

— Răzbunare? Asupra cui vrei răzbunare?

— Asupra celor care m-au asasinat, care m-au otrăvit când eram bolnav şi fără apărare.

— Şi cine sunt ucigaşii tăi?

Spiritul privi cu ochi sticloşi spre scaunul pe care şedea lady şi întinse mâna spre dânsa.

— Iertare! iertare! strigă în acest moment vocea unei femei şi o figură întunecată sări în sus de pe scaun.

Dar o mână de fier o ţinu în loc.

Era detectivul.

O sili să se aşeze iar pe scaun, şi-i şopti în ureche:

— Otrăvitoareo!… Eşti demascată!…

Dar pe când zicea aceste vorbe, trebui să lase braţul lui lady, căci deodată simţi o durere arzătoare la încheietura mâinii.

Un cuţit ascuţit îi tăiase, cu iuţeala fulgerului, venele.

Bristol simţi că leşină.

I se făcu negru înaintea ochilor, nu mai văzu decât două figuri repezindu-se spre uşă.

Apoi auzi o voce cunoscută exclamând:

— A fugit!... Urmăriţi pe ucigaşă!…

Apoi nu mai auzi nimic.

Leşină adânc.

XLI – Familia Büller

Max Büller, iubitul Melaniei, locuia în centrul Berlinului într-o casă mare şi bine împărţită.

În această casă îşi avea şi biroul.

Büller moştenise şi casa şi negoţul de la părinţii săi.

Aceştia câştigaseră cu muncă onestă, ca negustori de cafea şi zahăr,

o avere frumoasă.

Büller făcuse şi el ca mulţi alţii, cărora le cade în braţe fără veste o avere mare.

Nu-şi putea închipui că averea pe care o avea putea să se sfârşească vreodată, cu atât mai mult cu cât negoţul continua şi înflorea.

Vechiul şef al întreprinderii, Tobias Knabe, care servise şi sub tatăl lui Büller, conducea şi acum afacerile cu mult zel şi dibăcie.

Büller stătea în biroul său particular, o cameră mică dar mobilată cu un lux plăcut.

Înainte-i avea un registru mare.

Tobias Knabe, un om mic, gras, cu părul tăiat scurt, cărunt, ras pe faţă şi foarte curat îmbrăcat, stătea înaintea lui.

— Iubitul meu Knabe, zicea Büller nerăbdător, ştii că preţuiesc şi stimez experienţa dumitale şi sufăr să-mi spui multe, având în vedere că eşti de 40 de ani în casa noastră. Dar ce e prea mult, e prea mult. Te rog să întrerupem discuţia!

— Să întrerupem discuţia!... exclamă omul mic şi gras; aşa zici totdeauna Max, când ţi-e greu să mai asculţi adevărul…

— Adevărul, întrebă Büller, pe acela îl ascult bucuros oricând. Dar ceea ce-mi spuneai adineauri Knabe, să nu-mi iei în nume de rău, dar nu e adevărul. Nu suntem ruinaţi, căci casa Büller şi fiii, nu cade aşa uşor, la orice suflare de vânt.

— Nu suntem ruinaţi, nici n-am zis asta. Nu suntem încă, dar suntem pe cale de-a ajunge. Falimentul Gotthilf Frey & Comp din Bremen ne costă deja 80.000 de mărci. E o lovitură puternică.

— O lovitură puternică, repetă Büller. Dar din aceasta nu mi se poate face o vină. E o nenorocire comercială.

— Niciun negustor nu e apărat de asemenea nenorociri, zise iar Knabe, dar pentru ca să le putem suporta, ar trebui să stăm mai bine decât stăm, ar fi trebuit să facem ceva economii, şi nu le-am făcut, iubite domnule Max. În anii din urmă ai cheltuit sume enorme pentru dumneata.

Büller se ridică supărat.

— Cred că nu stau sub controlul dumitale, zise el; fac cu banii mei ce poftesc şi-atât.

— Nu vorbesc acum ca procurist al casei dumitale, ci ca prieten, iubite domnule Max, ca prieten al dumitale şi al răposatului dumitale

părinte. Crede-mă că nu sunt dintre acei bătrâni care nu ştiu decât să fie aspri şi neînduplecaţi cu cei tineri. Ai tot dreptul, iubite Max, să trăieşti în oarecare lux, deşi ştiu că consoarta dumitale nu prea e iubitoare de strălucire şi paradă. Dar pentru Dumnezeu, iubite Max, spune-mi în credinţă ce s-au făcut sumele enorme care s-au strecurat în anul din urmă din casa noastră?

— Ei, am avut şi eu nevoie! exclamă Büller; am datorii din vremea tinereţii, am prieteni care trebuie ajutoraţi.

— Nu eşti sincer, şi asta mă doare, domnule Max, nu se poate să cheltuieşti cu astfel de lucruri sume aşa de mari. Eu socotesc că trebuie să fi speculat la bursă.

— N-am speculat.

Bătrânul procurist dădu din cap cu tristeţe.

— N-ai încredere în mine aşadar? zise cu durere. Nu ştii cât de mult mă întristezi şi cât de puţin lucrezi în interesul dumitale. Dar bine, fie cum vrei… Trebuie să-ţi mai reamintesc că mâine e termenul de plata al poliţei date lui Karl Müller la Hamburg.

— Deja expiră? Credeam că mai e timp.

— De patruzeci de ani de când servesc în această casă nu mi s-a întâmplat niciodată să mă înşel asupra datei vreunei poliţe, răspunse Knabe dând din umeri. Trebuie să plătim douăzeci de mii de mărci. Afară de asta, avem să limpezim, tot mâine, socoteala cu fabricile de zahar din Magdeburg.

— Ce dracu?!… şi ce sumă este de plată?

— Unsprezece mii cinci sute de mărci. Am cerut deja două amânări şi dacă nu plătim mâine, riscăm de a fi declaraţi în stare de faliment.

— Într-adevăr şi suntem aproape în această stare, oftă Max. Acum văd şi eu. Am încasat tot ce am avut de încasat; am exploatat creditul la estrem. Ce să facem, Knabe, ce să facem?

— Nu ştiu decât un mijloc, zise procuristul, care ne poate scăpa din încurcătură şi te rog să nu te gândeşti mult, ci să-l alegi pe acesta. Ştii că ţi-am încredinţat acum câţiva ani economiile pe care le-am făcut în viaţă, 60.000 de mărci, într-un plic mare… Ei, nu fi mândru, Max, şi primeşte această sumă împrumut.

Büller întoarse repede faţa şi părea a evita privirea procuristului său.

— Răspunde, zise Knabe, şi zi da… Dar de ce-ai îngălbenit aşa? Ce,

te-ai supărat că ţi-am oferit eu un împrumut? Dar tot în casa dumitale i-am câştigat. Haide, nu mai sta la îndoială; nu vezi că nu e alt mijloc?

— Nu, nu, exclamă Max, nu pot, nu pot; nu mai zice nicio vorbă despre asta!…

— Nu poţi, zise Knabe cu stăruinţa ce-i era proprie; bine voi face dar eu plăţile cum voi şti. Te rog dă-mi plicul meu sau dă-mi voie să mi-l iau din casă.

Bătrânul se îndreptă spre casa cu bani.

Dar Max îl opri.

— Te rog, zise cu vocea nesigură; lasă, nu primesc jertfa dumitale.

— Bine, dacă n-o primeşti. Dar te rog să-mi dai banii, căci în acest caz nici eu nu mai primesc procentele bogate pe care mi le-ai plătit până acum. Da, da, nu te uita la mine aşa. Vreau să-mi dai banii.

Max se apropie şi mai mult de Knabe

Îi puse mâna pe umeri şi-i zise cu vocea mişcată:

— Mă sileşti să-ţi fac o mărturisire dintre cele mai penibile.

În ochii bătrânului se ivi deodată o rază de dureroasă înţelegere.

— Vrei să-mi faci o mărturisire, zise Knabe cu vocea tremurătoare. Înţeleg… Vrei să-mi mărturiseşti că banii mei…

— Nu-i mai am, răspunse Büller cu vocea sugrumată; s-au dus şi ei cu ceilalţi..

— Cum, economiile unei vieţi întregi, siguranţa bătrâneţilor mele, s-a dus de tot… nu ţi-a mai rămas nimic?

— Nimic! şopti Max. Zi-mi ticălos, zi-mi hoţ, sunt vrednic să-mi zici orice.

Căzuse pe un scaun lângă masa de scris şi-şi ascunsese faţa în mâini.

Knabe îşi şterse o lacrimă.

— Ticălos, hoţ, murmură el, nu, aceasta n-o voi zice. Ai zis-o dumneata. Eu însă nu-ţi voi face nicio imputare, cum nu ţi-am făcut în viaţa mea. Am făgăduit la patul de moarte al bătrânului meu prieten Büller să nu părăsesc niciodată pe fiul său, cât va trăi. Îmi voi ţine jurământul. Dar, domnule Büller, adăugă ridicând vocea şi arătând în sus spre locuinţa particulară a lui Max, colo sus e o tânără femeie palidă de suferinţe şi doi copii care nu ştiu ce-i aşteaptă în viaţă, şi care ar fi în drept să te tragă la răspundere şi să-ţi zică: „Ce faci? Ne risipeşti averea, ne răpeşti hrana vieţii, ne pătezi numele lăsat curat şi

onorabil de părintele tău!…” Ce te-a putut îndemna la asta?…

— Să-ţi spun eu, zise din uşă o voce limpede, dar în acest moment dureros mişcată. Să-ţi spun eu ce l-a făcut pe acest om să se arunce într-o prăpastie fără fund.

Tobias Knabe se întoarse speriat.

— Dumneata eşti, doamnă Büller, îngână, ai fost dar aici, ai auzit…

— Am auzit tot, răspunse nevasta negustorului şi ştiu destul. A căzut legătura care-mi acoperea ochii şi mă orbea. Ştiu acum de ce om mi-am legat viaţa pe vecie.

Vocea-i era înecată de lacrimi.

Büller se ridică şi se apropie încet de dânsa.

— Matilda, zise el, ceea ce avem de vorbit noi, trebuie să se vorbească între patru ochi. Vino sus.

— Domnul Tobias Knabe poate să audă tot ce avem să ne spunem, răspunse femeia, o tânără cu o înfăţişare dintre cele mai plăcute; de ce să ne temem acum de martori, când tu în faţa a o mulţime de martori ai făcut ceea ce ai făcut. Da, ştiu acum unde îţi petreceai nopţile. Le-ai petrecut într-o casă de joc dintre cele mai mizerabile, la o amantă, fata femeii care ţinea casa de joc.

Max se dădu îndărăt.

Se descoperise dar totul!

Nevastă-sa trebuia să-l dispreţuiască.

N-avea nicio scuză, nu găsea niciun răspuns.

Trebuia să sufere în tăcere acuzaţia ce i se făcea.

Tobias Knabe stătea cu mâinile împreunate şi se uita cu ochii ficşi la nenorocitul său patron.

— Vasăzică în joc de cărţi s-a dus totul, şopti el, o avere întreagă şi cinstea acestei case!

— Ei, da, am jucat! exclamă Büller, am fost înamorat de o fată care m-a biruit cu farmecele ei. Pasiunea m-a subjugat. Ce, sunt şi eu un om şi nimic mai mult. De ce să ne mai chinuim acum unii pe alţii? Dar nu mai sunt acum decât două căi… Sau mă ierţi şi eu îţi făgăduiesc că mă voi lăsa de viaţa de până acum, sau nu, şi atunci trebuie să ne despărţim…

— Pentru Dumnezeu, numai asta să nu faceţi! exclamă Knabe. Spune-i că aceasta nu se poate, doamnă Büller, gândeşte la copilaşi.

— Mă gândesc la copiii mei, răspunse Matilda. Şi mă gândesc la

aceea că acestui om nu i-aş face decât o plăcere dacă i-aş reda libertatea. Dar nu; nu voi cere să ne despărţim… Însă nu-l voi ierta niciodată.

— Dar ce viaţă o să fie aceasta? zise Büller întunecat.

— Fiecare dintre noi va trebui s-o suporte cum poate, zise Matilda. De bine, de rău. Ai călcat în picioare o inimă credincioasă şi ai nesocotit cinstea femeii tale. Poate că în viaţa lungă ce-ţi mai rămâne de trăit vei simţi şi tu ce vasăzică a trăi fără iubire.

Şi plânse.

În acest moment uşa se deschise cu violenţă şi intră o cameristă.

— Cum cutezi să intri aici fără să baţi la uşă? exclamă Knabe.

Dar camerista nu răspunse.

Era palidă şi plecă ochii.

— N-o certa zise Matilda cu blândeţe; a intrat abia de ieri în serviciul meu şi e încă neînvăţată. Ce este, Hedwiga, ce vrei?

— O damă e sus şi vrea să vorbească cu domnul, zise fata încet.

— O damă care vrea să vorbească cu mine, exclamă Büller. Vin, dar nu pot să-mi explic cine poate să fie.

— Îmi dai voie să primesc eu în locul tău această vizită ciudată, zise Matilda cu hotărâre. Cred că e mai cuviincios să primesc eu vizita unei femei.

Plecă din birou.

Camerista ieşi după ea. Era tot cu ochii plecaţi.

Vorbele lui Knabe părea că făcuseră o mare impresie asupra ei.

— Eşti bolnavă, Hedwiga? întrebă Matilda. Ai o înfăţişare suferindă.

— Nu, răspunse fata, sunt sănătoasă.

— Poate nu-ţi place în casa mea? Eşti tot abătută. Deşi te-am primit numai după recomandarea domnului Bindermann, se părea însă că primeşti bucuros să intri la mine. Fata, drept orice răspuns, se plecă şi sărută mâna stăpânei sale.

— Poate dorul de casă o întristează aşa, îşi zise Matilda. Sărmana fată!

Între timp sosise sus.

Deschise uşa salonului în care se introduceau de obicei străinii.

În mijlocul camerei era o femeie tânără, elegant îmbrăcată.

La vederea doamnei Büller, ea tresări uşor şi salută cu capul.

— Vrei să vorbeşti cu bărbatul meu? începu Matilda cu răceală. Sper însă că ceea ce ai să-i spui, poţi să-mi încredinţezi şi mie, nevasta lui.

— Doamnă, răspunse străina cu o politeţe rece, poţi să-ţi închipui că presupuneam, când am intrat în această casă, că pot să te întâlnesc şi pe dumneata. Dar afacerea pentru care am venit…

Deodată străina păru că-şi schimbă hotărârea.

— În sfârşit, fie, zise. Doamnă, înaintea dumitale vezi pe o nenorocită.

— O nenorocită? întrebă Matilda neîncrezătoare. Şi pot eu să-ţi ajut?

— Negreşit, doamnă, şi de la vorbele ce ai să exprimi atârnă fericirea vieţii mele. Dumneata poţi să hotărăşti de fericirea şi onoarea mea, şi sentinţa dumitale, doamnă, poate să mă omoare.

— Sunt crime care nu pot fi ispăşite decât cu moarte, răspunse Matilda cu intonaţie aspră. Dar vorbeşte, şi spune-mi mai întâi cum te cheamă?

— Mă cheamă Melania la Bourde.

Matilda făcu câţiva paşi îndărăt.

— Melania la Bourde? întrebă ea, aşadar dumneata porţi numele acesta şi, totuşi, îndrăzneşti să intri în casa mea pe care ai necinstit-o şi zguduit-o din temelii?

Melania îngălbenise.

Ea se ţinu de marginea mesei ca să nu cadă.

Căută să răspundă, dar nu găsi niciun cuvânt.

Soţia negustorului continuă înainte cu patimă:

— Dumneata, după cât ştiu, eşti fiica unei proprietărese de casă de joc. Asta poate să fie pentru dumneata o scuză oarecare, căci nu ţi s-a dat creşterea cuvenită. Dar chiar şi femeile căzute şi necinstite nu se ating de bărbaţi însuraţi. Dar dumneata ai răpit unei soţii pe bărbatul său, dumneata ai zdrobit fericirea unei familii, ai călcat în picioare reputaţia unei case de comerţ. Spune-mi dar, acum ce vrei, ce cauţi, ce ai să-mi spui?

Melania suspină adânc şi răspunse:

— Acuzaţiile dumitale sunt grele, dar adevărate, doamnă. Se poate că am făcut tot ce-mi imputaţi, dar inconştient, asta v-o jur. Când am început să-l iubesc pe Büller, nu ştiam că mai e cineva care are dreptul

la dânsul.

— Şi socoteşti că poţi să mă faci să cred asta? Să mă mulţumesc cu minciuna aceasta?

— Eu nu mint niciodată, doamnă, şi n-am minţit nici de astă dată.

Şi fiica doamnei la Bourde se ridică drept în sus.

Apoi continuă:

— Dacă aş vrea să duc o viaţă de minciuni şi înşelăciuni, atunci n-aş sta aici în faţa dumitale, şi nu ţi-aş spune acea ce vreau să-ţi spun. Trebuie să ne lămurim. Eu am greşit iubind pe domnul Büller cu toată puterea sufletului meu tânăr. Dragostea aceasta a fost atât de puternică încât n-o să treacă nici peste zeci de ani. Dragostea aceasta desigur scuză ce am făcut. Ea poate fi fericirea sau pierderea mea.

— La obiect, strigă Matilda, vremea trece.

— O să apun pe scurt. Am fost iubită şi ştiu că amantul meu nu doreşte decât să meargă mână în mână cu mine prin viaţă. Aşadar, te rog doamnă, te conjur, renunţă la inima ce nu-ţi mai aparţine şi eu o să te binecuvântez până în ceasul de moarte.

Un râs ascuţit fu răspunsul la vorbele acestea.

Apoi soţia negustorului se îndreptă spre uşa ce ducea în interiorul odăii, o deschise şi strigă:

— Ia veniţi încoace, Max, Gertruda, veniţi iute!

Doi copii bălani şi drăguţi ieşiră din odaia laterală, o copilă cam de cinci ani şi un băiat de patru ani.

Ei se alipiră de mama lor şi se uitau cu ochi sfioşi la străină.

— Vedeţi femeia aceasta, zise femeia negustorului eu glas violent, ea vrea să mi-l răpească pe tatăl vostru. Ia rugaţi-o să nu facă asta.

Copila începu să plângă, băiatul strânse din pumnişorii săi mici, dădu cu piciorul în pământ şi zise:

— Ieşi femeie murdară… şi noi iubim pe tatăl nostru.

Melania începu să lăcrimeze.

Ea se gândi în momentul acesta la micul cadavru ce-l pusese în pământ cu câteva zile înainte de aceasta. La copilul ce era sângele şi carnea ei şi care forma singura verigă în lanţul iubirii ce o lega de Büller.

Numai mama ei şi dânsa stăteau lângă groapă şi când groparul zise: „Să ne închinăm”, atunci ea se puse în genunchi şi începu să se roage lui Dumnezeu, nu însă pentru mântuirea sufletului bietului copilaş, ci

cu gândul la Max al ei.

La groapa copilaşului se hotărî ea să termine odată cu această viaţă plină de minciuni şi să lămurească raportul între dânsa şi soţia lui Büller.

— Acum ştii ce am să-ţi răspund, zise Matilda cu asprime, ai auzit ce ţi-a spus copilul.

— Doamnă, încă o dată te rog, cedează-mi pe bărbatul ce nu te mai iubeşte.

Matilda îşi ridică capul cu mândrie.

— Cine ţi-o spune, strigă ea, bărbatul meu a greşit, dar o să se întoarcă la mine îndată ce-i voi da iertarea ce mi-a cerut.

— Cum? iertarea ce ţi-a cerut? bolborosi fata doamnei la Bourde, nu se poate doamnă, nu se poate. Asta ar însemna că mă înşală, că mă trage pe sfoară.

Matilda râse cu ironie.

— Crezi că nu se poate ca un bărbat să-şi înşele amanta, precum şi-a înşelat soţia? întrebă ea cu glas batjocoritor.

În momentul acesta se deschise uşa şi Büller intră.

Când se află faţă-n faţă cu cele două femei se dădu îndărăt speriat.

Chiar voia să se retragă când deodată îl opri strigătul soţiei sale.

— Bine că vii, zise Matilda, vorba ta o să hotărască. Te rog, apropie-te!

Max se apropie.

Privirile lui se fereau de ochii Melaniei, care voia să-şi citească sentinţa din obraz.

— Priveşte la copiii tăi, zise Matilda cu glas tare, priveşte la mine, căreia mi-ai jurat la altar credinţă pentru viaţa întreagă şi priveşte la amanta ta căreia într-un moment vesel îl vei fi dat o promisiune uşoară, şi te hotărăşte acum iute şi fără rezervă. Vrei să te ţii de cuvântul dat ei ori de cuvântul dat nouă, de care te leagă legătura de sânge şi jurământ sfânt?

Max puse capul în pământ.

— Vorbeşte, stărui Matilda.

Copiii se apropiară şi-i cuprinseră genunchii zicând:

— Vorbeşte, tată, vorbeşte.

— Da, vorbeşte, strigă şi Melania al cărei obraz se aprinse de emoţie, hotărăşte, tu ştii că eşti al meu căci eu mi-am jertfit ţie

tinereţea mea; inima ta bate pentru mine, mi-ai jurat-o de o mie de ori. De ce şovăi acum? Acum e momentul să rupi orice stavilă şi să te dai pe faţă!

Max îşi ridică ochii încet şi se uită cu priviri duioase la Melania.

Apoi îşi întoarse ochii la copii săi. Se uită la capetele lor drăguţe care se ridicau la el cu priviri dulce şi încrezătoare.

— N-am voie să stau la îndoială, ca să aleg, mormăi el, copiii mei, nevasta mea, îmi impun să rămân cu dânşii, altfel ce s-ar întâmpla cu ei?

— Şi ce o să se întâmple cu mine? strigă Melania cu ochii aprinşi, eu care sunt nimicită fără tine, Max?

— Iartă-mă, Melania, iartă-mă! Am păcătuit faţă de tine, dar sper ca să-mi pot repara vina pe altă cale.

Fata doamnei la Bourde şovăi câţiva paşi îndărăt.

— Pe altă cale? strigă ea îngălbenind, tu crezi că poate printr-o sumă de câţiva bani ce-mi vei arunca la picioare drept milă, poţi să-mi vindeci rana ce mi-ai făcut? Nu, aici nu este alt mijloc, tu trebuie să mă faci nevasta ta.

Ea se sforţă să-şi ascundă lacrimile şi se rezemă cu mâna de masă ca să nu cadă.

Büller se apropie de ea şi încercă să o prindă de mână.

Ea însă îşi băgă mâna repede în manşon.

— Lasă-mă, zise ea cu glas înăbuşit, am îmbătrânit în momentul acesta cu zece ani, căci văd că viaţa mea va fi de acum înainte pustie şi fără scop.

— Pustie? repetă Max, trebuie să înveţi a uita. Dumneata o să găseşti o inimă care să se potrivească cu a dumitale, şi care să te despăgubească de suferinţele ce ai îndurat.

— Niciodată, strigă Melania, aş fi avut încă o mângâiere dacă nesocotinţa dumitale nu mi-ar fi zdrobit cea din urmă speranţă.

— Ce fel? strigă Max în vreme ce Matilda se uita curioasă la interlocutoare.

— Copilul meu, Max, copilaşul nostru e mort. Ticăloasa căreia l-ai încredinţat, l-a chinuit de moarte, şi bietul copilaş a murit în braţele mele.

— A murit? strigă Max şi plecă capul.

El simţi că privirile dure ale soţie lui erau îndreptate spre dânsul.

— L-am îngropat, zise Melania cu glas tremurător. Eu şi mama eram singure la groapa lui. Copilaşul e mort, sunt grozav de singură…

Fata şovăi şi căzu pe covor.

Pe când se deşteptase, se află pusă într-un colţ al canapelei.

Büller nu se afla în odaie.

Soţia lui şi copiii stăteau în mijlocul odăii şi păreau a aştepta deşteptarea ei.

Melania se ridică în sus.

— Ai auzit ce ai să faci, îi zise Matilda, să înconjori casa aceasta şi să-ţi petreci viaţa în ispăşire şi în ruşine.

— Ştiu ce am să fac, răspunse fata doamnei la Bourde, crezi doamnă că cinstea şi viitorul se jertfeşte numai aşa pentru nimicuri, că omul se dă biruit îndată după cea dintâi învingere? Nu, doamnă, eu mai am arme cu care să mă lupt. Şi am să întrebuinţez aceste arme: să te păzeşti pe cât îţi este cu putinţă.

Soţia negustorului râse în bătaie de joc.

— Eu să mă lupt cu dumneata pentru bărbatul meu? strigă ea.

— Da, ai să te lupţi, strigă Melania cu o sinistră hotărâre, o luptă cu cuţite, până ce una din două are să cadă. Până atunci nu mă liniştesc şi n-o să am pace.

Matilda arătă cu mâna spre uşă, apoi strigă:

— Afară din casa, a cărei cinste al călcat-o în picioare.

— Eu mă duc, dar răzbunarea mea o să te ajungă.

Peste câteva minute Melania părăsi odaia şi plecă în birjă spre casă.

Ea se puse într-un colţ al birjei şi plângea amar.

Apoi şopti din timp în timp:

— Da, la luptă. Să înving ori să fiu învinsă. M-a atins prea adânc când m-a părăsit, şi m-a pus mai jos decât pe slujnica lui.

XLII – Duelul

Contele Marco şi lady părăsiră iute casa spiritismului şi urcară în trăsura ce-i aştepta la poartă.

Marco ajută lui lady să urce, apoi strigă vizitiului:

— Acasă, în grabă, chiar de-ar crăpa caii.

Caii o luară la goană. Copitele lor abia atingeau pământul şi celelalte trăsuri ce circulau pe stradă abia puteau să-i ferească.

Gardiştii făceau semne să întrerupă această goană nebună.

Dar vizitiul contelui ştia ce plăteşte stăpânul său, căruia nu-i păsa chiar de-ar călca pe câţiva oameni.

În opt minute fură acasă cu caii plini de spumă.

Contele se dădu jos şi ajută şi lui lady să se coboare.

Amândoi intrară în casă.

Ajunsă în odaia contelui frumoasa doamnă se aruncă pe un fotoliu, îşi dădu capul îndărăt şi închise ochii obosită.

În timpul acesta contele dădu slugii sale poruncile necesare şi încuie uşa odăii sale.

Apoi începu să se plimbe cu paşi mari prin odaie, puse capul pe piept şi deveni gânditor.

Din când în când îşi arunca ochii la lady şi în privirea lui era ceva răutăcios şi ironic.

După ce lady Nelson deschise ochii, contele se opri dinaintea ei, îşi puse mâinile peste piept şi o întrebă cu glas plin de compătimire.

— Ei, cum te mai simţi frumoasă doamnă?

— Ce mă mai întrebi, răspunse lady, sunt aproape să disper. Totul s-a descoperit. Eu trebuie să mă aştept în fiecare moment ca să fiu târâtă în închisoare ca ucigaşă.

Ea sări în sus şi umbla emoţionată prin odaie.

— În casa mea, zise contele, eşti sigură pentru câteva ceasuri; mai târziu o să aflu vreun chip de a te scăpa de urmărire.

— De urmărire? Aşadar, crezi că sunt urmărită?...

Marco dădu din umeri.

— În privinţa asta n-ai să-ţi faci iluzii, frumoasă doamnă, răspunse el, dumneata te-ai rostit atât de limpede şi solemn pentru omorul soţului dumitale, încât judecătorul n-are decât să se provoace la vorbele dumitale, pentru a avea destulă bănuială. Dar cum ai putut să te laşi a fi astfel înşelată?

— Ce fel? Dumneata crezi că n-a fost realitate. Dar asemănarea ce avea spiritul cu lordul, glasul lui, hotărârea cu care şi-a făcut acuzarea?

— Dibăcia nu e vrăjitorie, râse contele Marco, dumneata eşti jertfa unui prestidigitator dragă Cristina, ai căzut într-o cursă proastă.

— Într-o cursă? Dar cum s-au făcut toate acestea?

— S-o fi prefăcut fratele lordului, omul de nesuferit care a provocat

scena de la înmormântare. Iar acum să mai ştii, frumoasă doamnă, că favoritul dumitale, cinstitul pictor german n-a fost altceva decât un detectiv mascat care însă trebuie să mărturisesc că şi-a jucat rolul admirabil.

— Aşadar, conte, crezi, zise lady punându-şi mâna pe umerii lui, că partida mea e pierdută?

— Da, ai făcut o prea mare greşeală. În momentul acesta s-o fi făcând percheziţie domiciliară la dumneata, eşti căutată pretutindeni pentru a te aresta.

— Atunci n-am încotro decât să fug în străinătate şi încă în noaptea aceasta.

— Spre a fi arestată de autorităţile unde eşti căutată.

Marco exprimase vorbele acestea cu un accent atât de zdrobitor, încât ea căzu pe un scaun şi strigă:

— Ce să mă fac? Sunt pierdută.

— Nu eşti pierdută, zise Marco, dacă urmezi sfatul meu.

— Şi ce ai să mă sfătuieşti? Marco, te conjur, nu mă părăsi. Şi dumneata eşti în primejdie dacă pune mâna pe mine.

Contele zâmbi.

— Nu te gândi la mine, lady, răspunse el, eu o să ştiu să-mi scot gâtul din laţ!… Afară de asta nimeni n-ar putea să bănuiască că este vreun raport între feciorul Lafleur şi contele Marco. Dar ia ascultă ce am aflat eu de bine pentru siguranţa dumitale.

El tocmai voia să se pună pe un scaun şi făcuse semn doamnei să facă asemenea, când se auziră deodată glasuri în sală care se certau.

Contele îngălbeni şi zise lui lady:

— Ce-i asta? Te caută la mine? Asta e prea mult.

Frumoasa femeie se uită încremenită spre uşă.

— Vin, strigă ea, o să ne găsească, scapă-mă, Marco, ai milă de mine, scapă-mă!

— Să nu-ţi pierzi cumpătul lady, şopti contele. N-o să te găsească aici, bizuie-te pe mine.

— Dar unde să fug? Casa va fi inspectată.

— Vino pe canapea, culcă-te, şopti contele; întinde-te, aşa. Acum ai curaj.

— Ce vrei să faci? întrebă lady speriată; Marco, pot să mă bizui pe dumneata?

— Da. Şi apoi nici n-ai încotro. Auzi, se sparge uşa, nu mai e timp de pierdut.

El apucă sfoara de mătase ce atârna deasupra canapelei şi o trase zdravăn.

Canapeaua se cufundă încet ca odinioară cu nenorocita Hedwiga care zăcea în somn hipnotic.

Şi covorul se strânse iar asupra locului unde fuse canapeaua.

În momentul acesta uşa se deschise şi intră inspectorul poliţienesc Scharf, lordul Nelson şi mai mulţi slujbaşi criminalişti.

Contele Marco le ieşi înainte.

— Domnilor, întrebă el, cu ce drept pătrundeţi astfel în casa mea? Domnule inspector poliţienesc Scharf, presupun că dumneata vii din oficiu, dar nu-mi explic ce cauţi la mine.

— Pe o ucigaşă, răspunse inspectorul poliţienesc şi se uită scrutător prin odaie.

Apoi adăugă:

— Scuză-mă, conte, că n-am putut să împlinesc formele obişnuite la intrare… Dar misiunea mea e grabnică.

— Nu ştiam că poliţia sparge uşile şi intră noaptea la oameni paşnici, chiar când are grabă, răspunse contele cu glas sarcastic. Fiindcă bănuieşti că o să fie o ucigaşă în casă mea, te rog să-mi dai lămuriri mai amănunţite.

— O să le ai. Domnul acesta, zise inspectorul poliţienesc arătând pe cel de lângă sine, e lordul Nelson, al cărui frate a murit repede acum câteva săptămâni. Se bănuieşte că ar fi fost otrăvit de către soţia sa.

— De lady Cristina Nelson, zise contele. Ah, acum încep a pricepe.

— Ai asistat cu un ceas înainte la o şedinţă spiritistă în casa lui mister Slade.

— Sper că nu comit vreo indiscreţie spunând că da, răspunse Marco, am primit invitaţia şi m-am dus. Altfel cu greu m-ai fi aflat la ceasul acesta în costum de salon.

Inspectorul şi lordul schimbară priviri semnificative.

— Şi ai întâlnit-o acolo pe lady Nelson? întrebă Scharf.

— Da. Dar ca să nu ai a-mi face întrebări, iacă îţi răspund eu înainte. Am băgat de seamă că lady, la apariţia spiritului bărbatului său s-a arătat foarte emoţionată şi suspectă. Am descoperit numaidecât că i s-a întins o cursă, şi că cunoscuţii ei vor fi puşi să

asiste la o scenă foarte penibilă. Şi deoarece eu nu sunt dispus să fiu citat ca martor care a asistat la o şedinţă spiritistă, m-am retras cât de iute.

— Ai plecat singur, fără să fii însoţit de vreo damă?

— Fără orice însoţire. Pe cine să fi luat cu mine?

— Pe lady, răspunse lordul, ea trebuie să se afle încă în casa aceasta.

— Domnul meu, eu nu cred că eşti în drept să-mi vorbeşti cu glasul acesta, strigă Marco lordului. Eu n-am să răspund decât acestui slujbaş, şi dacă te accept aici, este numai din consideraţie pentru domnul inspector poliţienesc Scharf, cu care am cunoştinţă de aproape şi pe care-l stimez.

Lordul nu răspunse nimic.

El strânse din dinţi şi abia se putu stăpâni.

— Sunt nevoit, continuă inspectorul poliţienesc, pe lângă declaraţia dumitale lămurită, să-ţi mai fac o întrebare. Nu porţi asupră-ţi un briceag mic ascuţit, pe care poate din întâmplare îl aveai la dumneata în vremea şedinţei?

— Dacă presupui că am o astfel de armă la mine, domnule inspector, atunci îţi dau voie să mă controlezi şi îţi pun la dispoziţie toată casa mea.

Inspectorul răspunse:

— Da, o să uzez de voia ce-mi dai.

El se adresă slujbaşilor criminalişti ce se aflau cu dânsul şi le porunci să inspecteze casa de sus până în beci şi în toate colţurile.

El însuşi rugă pe conte să-şi arate buzunarele în odaia sa de lucru.

Dar nici Scharf, nici slujbaşii săi nu ajunseră la niciun rezultat.

Din contră, se încredinţară că lady nu se află în casa acea.

Scharf dădu din umeri şi se adresă lordului.

— Ai văzut, milord, că ne-am aflat pe urmă falsă. Noi n-avem decât să cerem contelui scuze, şi să-i mulţumim că nu ne-a pus piedici în împlinirea datoriei noastre.

Contele se plecă uşor la aceste cuvinte.

Apoi zise:

— Sper că autoritatea va izbuti să pună mâna pe pretinsa ucigaşă. Trebuie însă să mărturisesc că eu nu pot bănui pe o damă atât de superioară şi inteligentă de o crimă atât de josnică.

— Că ea este ucigaşa nu mai e îndoială, răspunse inspectorul, fiindcă vorbele spuse de ea, sub impresia apariţiei spiritului, sunt o mărturie suficientă. Afară de aceasta lady până în momentul acesta nu s-a întors acasă la ea, probă că dânsa ştie că poliţia a descoperit crima şi că o aşteaptă acasă.

— Cum se poate, strigă lordul uitându-se cu neîncredere spre conte, ca ucigaşa să scape?

— Dumneata eşti de vină, răspunse Scharf, experimentul născocit pentru a scoate mărturisirea a fost bun şi eficace, dar trebuia mai întâi să avizezi autoritatea şi să-i ceri ajutor. Dacă aş fi pus lângă casa lui mister Slade slujbaşi de încredere, aş vrea să văd cine mi-ar fi scăpat.

— Aşadar, întreaga comedie din casa spiritistului a fost gluma acestui domn? întrebă contele cu răceală ironică.

Apoi adresându-se lordului adăugă:

— Atunci trebuie să-ţi mulţumesc pentru invitaţia la această petrecere curioasă. Şi dacă ai de gând să mai improvizezi vreo asemenea surpriză, te rog cu umilinţă să nu mă uiţi pe mine.

— Prea bine, răspunse lordul, sper că o să ne revedem.

Se întoarse şi însoţit de inspector şi de slujbaşi părăsi odaia.

Contele îşi chemă feciorul.

— Antoane, trimite pe un om de încredere să vadă dacă oamenii aceştia au părăsit casa şi vezi dacă nu cumva vreunul n-a rămas în împrejurimile casei să pioneze.

Apoi contele Marco se puse la masă, luă o carte şi începu să citească.

Dar gândul lui era aiurea.

Se părea că el îşi făcuse deja planul, căci din când în când trecea câte un zâmbet ironic pe buzele sale.

— Întâmplarea mă favorizează, mormăi el după ce se uită prin odaie ca să se încredinţeze dacă nu-l ascultă nimeni; am două motive ca s-o înlătur pe femeia aceasta cu orice preţ. Mai întâi fiindcă îmi cunoaşte secretul de monetar fals, fiindcă ea a fost turcoaica deghizată pe care am întâlnit-o la serbarea monetarilor falşi. Apoi dacă ar ajunge în mâinile poliţiei, ar începe să povestească şi de feciorul Lafleur. Ea îmi stă în cale, trebuie deci să dispară. Robin este omul meu. El o va primi în casa lui şi mă va scăpa de ea.

În acest moment uşa se deschise şi intră Anton.

El spuse contelui că n-a observat nimic suspect în jurul casei şi că un om de încredere trimis pe urma poliţiştilor, a văzut cum inspectorul şi lordul s-au urcat într-o birjă. Ceilalţi slujbaşi s-au risipit în toate direcţiile.

— Bine, zise Marco, dar paza la poartă să se facă de aici înainte cu mare băgare de seamă. Tu, Anton, să-mi dai de ştire imediat ce vei observa cel mai mic lucru suspect.

Anton plecă.

Contele scoase din sertarul mesei o cheie mică.

Se apropie de o uşă de fier care era ascunsă şi o deschise.

Intră şi se coborî în odaia subterană.

— Cine-i? întrebă un glas tremurător de femeie.

— N-ai teamă, frumoasă doamnă, şopti Marco, eu sunt, dă-mi voie înainte de toate, să fac lumină în întunericul ăsta.

El întoarse un întrerupător electric ce se afla lângă uşă şi odaia se lumină de o lampă ce se afla în tavan.

— Dumneata eşti, strigă lady uşurată, mă temeam că poliţiştii au descoperit ascunzătoarea mea şi au venit să mă înhaţe. Ah, Marco, cât am suferit în acest ceas. Mi s-a părut că mi se albise părul. Le auzeam glasul, paşii lor, ameninţările lor care ajungeau la urechea mea şi în fiecare moment socoteam că intră.

— Da, au fost cam aprinşi domnii aceştia. Dar primejdia a trecut. N-ai decât să fii cuminte ca să nu cazi în mâinile poliţiei.

— Ah, Marco, cum să-ţi mulţumesc?!… M-ai scăpat. Te-ai purtat nobil cu mine.

Contele Marco se plecă.

— Încă n-ai cuvânt să-mi mulţumeşti; nici nu eşti scăpată, răspunse el, dar ia ascultă-mă.

El se aşeză pe canapea lângă ea.

Îşi scoase tabachera şi începu să-şi răsucească o ţigară.

Apoi zise:

— Dumneata trebuie să dispari pentru un interval de timp. În scopul acesta trebuie să intri într-o casă care să-ţi ofere paza necesară. Eu cunosc o astfel de casă şi pot să mijlocesc ca să fii primită. E casa de nebuni a doctorului Robin.

Lady se cutremură.

— În casa de nebuni? întrebă ea tremurând. Trebuie să-ţi

mărturisesc, Marco, că la ideea de a fi internată în acest adăpost al mizeriei, mă cuprinde groaza. Să trăieşti între nebuni!… Să vezi la fiecare moment tulburarea sufletului omenesc!… asta e prea teribil!

— Dar nu este altă alegere pentru dumneata Cristina, numai doctorul Robin te poate apăra de urmăririle poliţiei.

— Chiar doctorul acesta mi-a făcut o impresie prea puţin simpatică, când l-am văzut la balul consulului englez. Este ceva şiret şi bănuitor în ochii săi.

— L-o fi înlănţuit farmecele dumitale, frumoasă doamnă, răspunse contele cu un zâmbet înăbuşit. Robin e galant. Şi cu toată vârsta sa, e foarte simţitor pentru frumuseţea femeiască. Decide-te, timpul e scurt.

— Sunt decisă, răspunse lady şi se ridică. Sper că va veni vremea când mă vei scăpa din închisoarea mea.

— Negreşit. Peste un an mai slăbeşte poliţia cu urmăririle. Alte incidente vor veni să-i atragă băgarea de seamă. Te uită pe dumneata şi atunci poţi să ieşi, să pleci în străinătate unde să trăieşti în veselie şi belşug.

— Dumneata uiţi, conte dragă, că în vremea de faţă sunt săracă. Moşia mea, casa mea, briliantele mele, totul se află în mâinile poliţiei, şi nu sper a le căpăta niciodată. Sunt o cerşetoare.

— O doamnă frumoasă ca dumneata nu e săracă niciodată, răspunse contele galant. Dar acum trebuie să te părăsesc, să văd ce fac sus. Trei zile trebuie să te mulţumeşti cu această locuinţă, pe urmă o să te mut.

El ieşi din odaie.

După câteva momente Marco se întâlni cu Anton.

Acesta îi zise:

— Domnule conte, bănuiala dumitale s-a adeverit. Casa este înconjurată… suntem observaţi.

Contele dădu din cap.

— Lasă-i pe câini să-şi facă treaba, noi totuşi o să-i tragem pe sfoară.

Câteva zile mai târziu, spre seară, un băiat îmbrăcat în zdrenţe părăsi casa contelui.

Semăna cu un savoiard.

Pe cap purta o pălărie cu marginile late care umbrea ochii lui mari şi fricoşi.

Ajuns pe stradă el strânse cu o mână mantia pe umeri, iar cu cealaltă trase spre sine flaşneta şi maimuţa ce se afla pe ea.

El nu ajunse însă la colţul străzii când un străin se apropie de dânsul şi îl întrebă:

— Vii din casa contelui Marco, băiete, ce ai căutat acolo?

— Signore, răspunse el cu glas gingaş, din care se putu recunoaşte vârsta lui, să nu mi trădeze, io fost la signor Antonio care si face servante del conte Marco şi care mi dat di mâncare căci mi fost foame.

Străinul râse de vorbele băiatului şi întrebă:

— Cum te cheamă?

— Beppo, boierule. Mi zice Beppo şi moimuţ mio si chiama Jocco.

— Ei, atunci du-te dracului cu maimuţă cu tot, zise străinul şi băgă mâna în buzunar şi-i dădu un ban.

— Grazie, signore, zise savoiardul şi o şterse înainte.

La câţiva paşi însă străinul îl strigă din nou.

O zguduitură trecu peste tot corpul savoiardului.

Străinul se apropie de el şi îl examină cu neîncredere.

— De ce tremuri, băiete, zise el, ţi-e frică?

— Io tremolo ca boierul să nu lua banul ce dat lui povero Beppo.

— Fii liniştit n-o să ţi-l iau, dar ia spune-mi Beppo…

Străinul îşi puse obrazul aproape de urechea băiatului:

— N-ai văzut în casa contelui vreo damă elegantă, ia gândeşte-te niţel Beppo; poţi să-ţi faci norocul.

Savoiardul clătină trist din cap.

— N-o mi face noroco, răspunse el, io n-o vazuta niciuna signora, dar io mi face atento dacă veni mane di novo.

— Da, şi dacă vei observa ceva, vino pe vremea aceasta aici, în colţul acesta.

— A rivideri signor, strigă băiatul şi o luă înainte.

Iute coti într-o stradă şi luă traversă aproape întreg Berlinul până ce ajunse la şoseaua ce duce la Pankov.

Aici îl aştepta în drum un muncitor îmbrăcat sărăcăcios.

El îi întinse mâna.

— Ai ieşit bine? întrebă muncitorul.

Savoiardul dădu din cap.

— Bine, răspunse acesta, cred că masca mea e bună fiindcă un slujbaş criminalist a vorbit cu mine şi totuşi nu m-a recunoscut. Dar şi

dumneata, conte Marco, încă eşti bine deghizat. Peruca şi barba te prind de minune.

— Nu aminti niciun nume, şopti muncitorul, deşi nu vezi pe nimeni în jur, dar totuşi e bine să fim cu precauţie.

Ei merseră cam o jumătate de ceas, când deodată o căruţă le veni din faţă.

Vizitiul nu era altcineva decât Ştefan, îngrijitorul din casa nebunilor.

— Iată căruţa, şopti muncitorul, ne-o trimite Robin. Să ne urcăm şi suntem scăpaţi.

Încă o dată se uitară în jur să vadă dacă nu-i vede nimeni, apoi iute se urcară amândoi în căruţă, care o luă înainte pe şoseaua acoperită cu zăpadă.

— Sunt scăpată, zise lady şi întinse contelui de lângă dânsa mâna.

— E pierdută, îşi zise Marco, care se plecă şi duse la buze mâna ei albă şi fină…

. . . . . .

Cam la patrusprezece zile după ce lady se descoperise în şedinţa spiritistului, contele Marco şedea la masa sa de scris şi dicta lui William o scrisoare, în vreme ce Anton îi aducea mâncarea pe o tavă de argint.

Secretarul bolnăvicios al contelui îşi ducea repede condeiul pe hârtie. Deodată se adresă lui Marco şi zise:

— Vreţi să iscăliţi, domnule conte?

Marco se ridică, bău paharul de Porto ce-l avea pe masă şi iscăli scrisoarea.

— Aşadar, ce ai scris lui Bruck, William? întrebă contele plecându-şi niţel capul spre secretar.

— Ceea ce mi-ai spus, domnule conte, răspunse William tuşind; i-am scris că eşti dispus să cumperi o moşie, şi el care este agent de astfel de afaceri, să caute dacă poate găsi undeva una potrivită. Preţul nu are importanţă, dumneata plăteşti în bani gata.

— În bani gata, repetă contele Marco.

Apoi adăugă:

— Sper că împrejurarea aceasta ai accentuat-o, fiindcă eu îmi cunosc pe omul şi ştiu ce impresie vor face asupra lui aceste vorbe.

Expediază scrisoarea numaidecât la adresă.

— La poruncă, domnule conte.

William ieşi cu scrisoarea.

În momentul acesta intră Anton.

El anunţă:

— Căpitanul de marină, Constantin de Lambert.

— Căpitanul Lambert? îşi zise Marco în sine, dar eu n-am niciun cunoscut cu numele acesta. Ha, ha, în fine, va fi fiind domnul limbut din salonul doamnei la Bourde. El va fi venind în persoană, îl loc să-mi trimită secundanţii săi… Asta e original.

Ordonă lui Anton să-l introducă.

El însuşi aştepta în mijlocul odăi.

Contele nu se amăgise.

Era într-adevăr căpitanul ce îl ofensase în vizuina cartoforilor şi care primise provocarea sa la duel.

— Domnule, mă miră că vii, zise Marco care răspunse cu o plecare uşoară la salutul milităresc al căpitanului, eu aşteptam în loc de dumneata pe secondanţii dumitale. Dar te rog, şezi.

Căpitanul mulţumi de invitaţie, dar rămase ca şi cum ar fi fost de piatră în acelaşi loc.

Cu o mână ţinea mânerul sabiei iar în cealaltă avea căciula cu trese de aur.

— Prin împrejurări am fost silit să vin în casa dumitale, domnule conte, zise căpitanul cu glas sonor, pentru că atunci când am primit provocarea nu m-am gândit că un duel în sensul adevărat al cuvântului nu poate să aibă loc între noi. Mai întâi că sunt cu desăvârşire străin în Berlin şi nu cunosc pe nimeni care mi s-ar oferi să-mi fie secondant. Mai departe rangul meu de militar mă opreşte de la orice duel, ce n-ar fi adus mai întâi la cunoştinţa superiorilor.

— Ah! atunci vii să-ţi retractezi ofensa? strigă contele zâmbind.

— Deloc, domnule răspunse căpitanul cu hotărâre, pe cât ştiu am zis că un duel în sensul adevărat nu poate să aibă loc între noi. Dar există un altfel de duel, fără publicitate şi fără scandal. Şi cu toate acestea tot atât de primejdios.

— Vrei să-mi zici duelul american, strigă Marco şi sări în sus de pe scaun. Aşadar, dumneata vrei ca soarta să decidă între noi. Ei bine eu sunt gata şi la aceasta, dar trebuie să te rog ca termenul sentinţei de

moarte să fie pus la şase luni.

— Primesc, zise căpitanul Lambert, şi te rog să-mi faci propunerile referitoare la felul de executare.

— Hotărăşte dumneata, zise Marco rece. Dacă îţi place o pârtie de piquet, şaizeci şi şase, dacă vrei soarta, ori capul.

— Nimic din toate acestea, zise căpitanul, să nu ne pierdem viaţa prin un joc de hazard, de vreme ce unul dintre noi trebuie să moară, eu fac o altă propunere.

— Mă rog, vorbeşte.

Contele Marco îşi turnă un pahar de vin şi îl goli deodată.

— Eu îţi propun duelul ce se obişnuieşte la indieni şi care se cheamă proba de foc.

— Proba de foc? Sunt curios!

— Când indienii au vreo afacere de onoare, ei nu recurg la arme, căci sunt cu drept cuvânt convinşi că aici cel mai tare bate pe cel mai slab. Oamenii de pe Gange cer sentinţa lui Brahma, şi ei recurg la proba de foc. Se aprind doi rugi egali de lemn de acelaşi soi şi fiecare dintre adversari îşi desemnează unul de-al său. Fiecare arde în sus şi adversari stau fiecare lângă rugul său, rugându-se lui Brahma să li se arate graţios. Acela pe al cărui rug flacăra se stinge mai iute se consideră învins, şi n-are decât să aleagă o moarte în Gange ori cu pumnalul în piept.

— Asta e negreşit o variaţie interesantă a duelului american, zise contele Marco, şi eu mă învoiesc la ea, dar mă tem că în Germania această probă de foc n-o să ni se accepte.

— Atunci să traducem în alt obicei ceea ce fac adepţii lui Brahma. Să alegem două lumânări şi să le aprindem deodată. Acela a cărui lumânare se stinge întâi va fi nevoit să-şi pună capăt vieţii în interval de şase luni. Te învoieşti?

— Negreşit, răspunse contele. Hotărăşte timpul şi locul unde avem să ne întâlnim.

— Eu socotesc că nu trebuie să amânăm treaba mult. Să facem duelul în seara asta. Locul să fie într-un cabinet particular al vreunui restaurant. Eşti liber să hotărăşti dumneata care restaurant.

— Bine, fie, răspunse contele. Aleg restaurantul de sub tei, promiţând că pe la ora zece mă voi afla acolo.

Căpitanul se plecă şi ieşi.

Contele îl însoţi cu galanteria unui cavaler până la uşă.

După ce se închise uşa în urma căpitanului, Marco râse cu hohot şi bolborosi:

— O să vedem cine o să piară în acest duel curios, tu ori eu. Mi se pare că acest căpitanul nu e făcut să suporte puterea magnetică a ochilor mei. Dar chiar dacă lumânarea mea s-ar stinge mai întâi, tot mai am un interval de şase luni în care pot să-mi aranjez treburile şi să părăsesc Europa pentru totdeauna.

Intrarea lui Anton întrerupse monologul său.

— O doamnă simplu îmbrăcată aşteaptă să vorbească cu domnul conte, zise feciorul; ea are un picior de lemn şi nu inspiră prea mare încredere.

— Trebuie ascultat fiecare, zise contele râzând. Fă-o să intre Anton, eu sunt azi în prea bună dispoziţie.

Câteva minute mai târziu, femeia cu piciorul de lemn intră în odaia contelui.

Ea se îmbrăcase cât putuse de bine; avea un şal turcesc pe umeri, care desigur era de furat.

Contele îl zise:

— Aşadar, dumneata eşti, doamnă.

— Henrieta Holz este numele meu, zise femeia când văzu că Marco nu-şi mai amintea numele ei. Vin pentru afacerea ce am tratat alaltăieri şi am fost întrerupţi prin moartea copilului. Pentru băiatul de care se interesează domnul conte…

— Ei, da, eu sunt dispus să-l primesc pe băiat, răspunse Marco, şi pentru îngrijirea lui de până aici să-ţi ofer câteva sute de mărci.

Femeia izbucni într-un hohot insolent.

— Câteva sute de mărci, strigă ea… domnul conte glumeşte. Noi nu suntem atât de proşti precum îţi închipui dumneata. Noi ştim că băiatul are un preţ oarecare. Îşi are băiatul istoria sa, căci altfel n-ai fi pus dumneata, domnule conte, ca să fie răpit de la florăreasa mută.

— Şi cu ce preţ vrei să-mi cedezi băiatul? întrebă Marco.

Se pare că femeia aştepta această întrebare.

— Cinci mii de mărci, răspunse ea, şi de aici nu se scade nimic.

— Cinci mii de mărci? strigă contele cu glas batjocoritor, atunci vei fi nevoită să-l mai hrăneşti multă vreme, căci pentru mine băiatul e departe să aibă această valoare.

— Ei, ce vrei dar să-mi dai pentru el? întrebă femeia cu piciorul de lemn cu un glas atât de negustoresc ca şi cum ar fi fost vorba de vânzarea unul câine.

— La cererea aceasta nu pot să-ţi ofer nimic.

— Ei oferă, dar mai ieftin de patru mii de mărci nu-l dau. Mai bine căutăm noi ce este la mijloc şi exploatăm noi înşine secretul.

— Faceţi ce vă place şi nu mă mai deranjaţi. Pleacă.

Femeia se apropie de uşă.

— Iar de vrem, scrâşni ea de pe prag, noi îl aruncăm în apă azi ori mâine, căci nu-l mai putem hrăni.

Nevasta fostului cantonier se uită pândind la conte.

Ea spera că la această ameninţare să înceapă din nou a trata.

Dar Marco îşi puse cu indiferenţă mâinile în buzunar şi zise:

— Dacă îl omorâţi, căutaţi să nu fiţi prinşi, căci v-ar costa prea mult. Acum, pleacă.

Femeia cu piciorul de lemn ieşi.

Trecând prin celelalte odăi, ea se uită cu băgare de seamă la toate lucrurile din jurul ei.

Când ieşi afară din casă, îşi zise în sine:

— O să vedem, domule conte. Am eu planul meu.

Iar Marco rămas singur, murmură:

— O să caut să vă iau copilul în alt chip. Nu veţi realiza planul vostru mizerabil.

Seara, contele ordonă ca trăsura să stea gata, căci trebuia să se ducă la restaurantul de sub tei, unde era fixată întâlnirea cu căpitanul.

Tot cam în acelaşi timp se apropiau de acelaşi restaurant, doi oameni, căpitanul Lambert şi lordul Nelson, în discuţie confidenţială.

— Aşadar, dumneata vrei să împingi cauza atât de departe, şopti lordul, şi să execuţi într-adevăr duelul, dragă Bristol?…

— N-am să pierd nimic, zise detectivul. Dacă pierd, atunci fac astfel încât căpitanul de marină să dispară, ceea ce este lesne. Dacă pierde contele, sunt încredinţat că el n-o să se omoare, cel mult o să părăsească Europa. Pentru mine însă afacerea e foarte importantă. Eu sper că contele în timpul duelului se va lăsa să fie stăpânit de violenţă, ceea ce mi-ar risipi cea din urmă bănuială despre viaţa sa de aventurier. Dar acum să te desparţi de mine, lordule. Ar putea să ne vadă contele şi să ne bănuiască.

— Mărturisesc, zise lordul, că azi nu mă despart bucuros de dumneata. Mă îngrijorează ideea că ai să fii singur cu contele într-un cabinet separat. În serviciul meu, dumneata ţi-ai pricinuit deja o rană gravă. Apropo, cum mai merge cu mâna?

— Mulţumesc, vindecarea face progrese. Şi spre norocul meu, nu s-a tăiat nicio o venă ori tendon mai important. Mănuşa mea acoperă rana şi pansamentul aşa încât nu se poate observa nimic.

— Şi eşti încredinţat că contele Marco ţi-a făcut această rană?

— N-a putut să fie altcineva.

— Dar e posibil ca lady să fi purtat vreo armă ascuţită asupra sa?

— Nu. Eu am simţit că briceagul a venit de la spatele lui lady pe care o ţineam zdravăn de braţ. Dar acum adio; eu vin peste noapte la dumneata; să faci astfel ca să nu fiu observat de slugi.

Ei se despărţiră printr-o strângere de mână.

Pretinsul căpitan intră în odaie.

Chelnerul îi spuse să intre în odaia unde îl aştepta deja contele.

Marco se ridică şi salută pe adversarul său cu o plecare indiferentă.

Apoi se întoarse la locul său şi umplu paharul său, cât şi un alt pahar cu şampanie spumegândă.

— Ei, acum să bem înainte de a începe lupta noastră pe viaţă şi pe moarte, zise el.

— Mulţumesc, răspunse căpitanul, dar cred că ar fi mai bine să isprăvim mai întâi cu afacerea noastră serioasă; din parte-mi îmi place să fiu treaz chiar când stau faţă în faţă cu moartea.

— Ah, poate, domnule, bănuieşti, zise contele, că te invit la un vestit restaurant italian, unde se toarnă otravă în chip de vin gustos. Dar n-ai teamă, nu ţi-am pus otravă; şi la ce mi-ar servi? În cadavrul dumitale s-ar găsi otrava, şi bănuiala ar cădea imediat asupra mea…

— Dar există şi otrăvuri care nu lasă nicio urmă, zise căpitanul cu intonaţie aspră.

Apoi adăugă:

— Se zice că lordul Nelson în chipul acesta ar fi fost otrăvit.

Contele îşi umplu paharul pentru a treia oară şi strigă:

— Nimic mai bun decât Clignot, el este regele vinurilor – aşa dacă lordul Nelson a avut nenorocirea să fie otrăvit de către drăgălaşa sa soţie, cadavrul lui a fost dezgropat, dar nu s-a găsit nicio urmă din lichidul otrăvitor într-însul.

— Pari a fi bine informat în cauza asta, răspunse pretinsul căpitan, fiindcă până acum n-am ştiut că otrava ce i s-a dat a fost lichidă, putea să fie tot aşa de bine în prafuri.

Contele Marco izbi paharul aşa de tare de masă, încât se sparse.

— Asta înseamnă noroc, strigă contele Marco şi se făcu că nu aude observaţia căpitanului, acum sunt dispus să mă pun la treabă. Vrei, domnule căpitan?…

— Negreşit, domnule. Sună să se aducă lumânări.

Contele apăsă pe butonul unei sonerii electrice şi deodată apăru un chelner. Acesta primi ordinul să aducă numaidecât două lumânări de aceeaşi lungime, de stearină.

Câteva minute mai târziu lumânările se aflau în mâinile contelui.

Marco încuie uşa pe dinăuntru.

— Nu trebuie să ne surprindă cineva, zise el.

— Nu, nu, negreşit, răspunse detectivul şi puse mâna pe revolverul încărcat ce-l avea în buzunar.

Aflându-se faţă în faţă unul cu altul, ei încălziră capătul dedesubt al lumânării la flacără şi îşi puse fiecare pe a sa pe masă.

Apoi le aprinseră în acelaşi moment. Lumânarea detectivului se aprinse şi începu să ardă cu flacără vie.

Feştila de la lumânarea contelui Marco se aprinse mai încet.

— El şi-a muiat degetul în buzunar cu benzină şi a atins feştila lumânării mele, îşi zise Bristol, dar bine, lasă să aibă acest avans.

— Ei, acum să lăsăm lumânările să ardă, zise contele Marco, lăsându-se pe spate într-un colţ al canapelei, şi să conversăm ca şi cum n-am asista la arderea făcliilor de îngropare a unuia dintre noi. Dumneata eşti căpitan, vei fi făcut călătorii interesante. Vei fi ştiind să povesteşti multe lucruri din lumea mare.

— În călătoria mea din urmă, zise căpitanul, am fost în Cuba. Ah! nu poţi să-ţi închipui ce ţară admirabilă. Eu am prieteni buni pe acolo, fiindcă am fost adeseori pe insulă. Din nenorocire însă călătoria mea din urmă a fost tulburată printr-un incident trist. Un prieten al meu, proprietarul unei plantaţii de cafea a fost omorât de către nevastă-sa. Mizerabila întreţinea relaţii amoroase cu un tânăr pe care l-am întâlnit din întâmplare la o excursie de călărit. Şi închipuie-ţi ticălosul a avut obrăznicia să se strecoare în casa bărbatului înşelat sub o mască.

— Curios, strigă Marco, şi ca ce s-a strecurat?

— Ca fecior de casă.

Contele Marco îşi ţinea ochii aţintiţi la obrazul căpitanului.

— Ca fecior de casă, repetă el, şi glasul lui nu dovedea nicio mişcare sufletească, şi el n-a fost descoperit sub masca aceasta?

— Nu, fiindcă părul său negru şi-l acoperise cu o perucă blondă şi luase un nume franţuzesc.

— Foarte interesant ceea ce spui, zise contele Marco zâmbind, dar eu cred că astfel de lucruri aventuroase nu se pot întâmpla.

— Ah! aventurieri se află şi în Berlin, pe lângă toată poliţia excelentă, ba aş putea zice că tocmai pentru că poliţia e excelentă, deoarece cunoşti principiul că criminalii locuiesc mai bucuros în aceeaşi casă cu poliţia.

— Ce spui? Îţi mărturisesc că nu mă pricep în lucruri de acestea. Dar ce ne pasă nouă de criminali, să ne vedem de lucrurile noastre. Vezi, a dumitale era înainte niţel, dar acum a ajuns-o a mea.

Într-adevăr lumânările ardeau aproape egale.

Cam un sfert de ceas domni o tăcere adâncă în odaie.

Niciunul nu zise nimic. Ei se uitau la flăcările ce ardeau încet dar cu siguranţă.

— Aşteptarea aceasta e plicticoasă, zise deodată contele Marco, ce rău e că omul nu poate să intre în pământ într-un chip mai înveselitor. Nu eşti dispus să facem un joc, domnule căpitan?

— Ba da, domnule conte, zise căpitanul, să cer cărţi?

— Nu e nevoie; am cerut eu să se aducă înainte de a veni dumneata. Iată-le. Facem o partidă de piguet.

Marco amesteci cărţile şi le împărţi.

Pretinsul căpitan ridică pe ale sale de pe masă şi le ţinu în mâna stângă, fiindcă mâna dreaptă era rănită.

Contele observă aceasta.

— Dumneata ţii cărţile în mâna stângă? zise el.

— Un obicei din copilărie, răspunse detectivul. Ei, fac multe lucruri cu mâna stângă… scriu, mănânc, etc., dar trag la ţintă cu mâna dreaptă.

— Bine, să începem jocul.

Acesta dură peste un ceas.

Amândoi uitară aproape cu desăvârşire de lumânări.

Deodată contele puse cărţile pe masă şi zise:

— La dracu, lumânările au scăzut şi mi se pare că a mea vrea să se isprăvească mai întâi.

— Într-adevăr nu pot să tăgăduiesc că flacăra lumânării dumitale şovăie în chip îngrijorător, semn că stă să se stingă.

— Se simte apropierea morţii, răspunse Marco. Dar vezi, domnule căpitan, eu primesc liniştit moartea.

Ochii contelui se aţintiră în privirea căpitanului şi păreau că se afundă în creierii lui.

Bristol simţi ceva curios sub privirile acestui om.

Un sentiment de grijă şi de supărare îl cuprinse fără să-şi dea seama.

Privirea rece a contelui îi era aproape insuportabilă şi cu toate astea nu se putea feri de ea.

Nu-şi putea desface ochii din ochii adversarului său.

Ce era asta?

El nu băuse, nici nu atinsese paharul cu buzele, şi totuşi simţi deodată o oboseală, o slăbire a voinţei sale, un nor de ceaţă peste simţurile sale.

Bristol îşi adună toată energia, dar paralizia gândurilor sale era din ce în ce mai considerabilă. Simţea că trece încetul cu încetul în inconştienţă.

În momentul acesta el făcu o mişcare şi apropie din întâmplare mâna rănită de obraz.

El sorbi deodată mirosul intens de carbol, în care îşi înmuiase mâna, şi aceasta avu un efect miraculos.

Simţea cum îşi vine în fire, cum i se întăreşte voinţa, şi deodată pricepu ce se întâmplă cu el.

Contele voia să-l hipnotizeze, el poseda forţa magnetică şi prin asta voia să-l stăpânească.

Detectivul se hotărî să observe cu mare băgare de seamă pe adversarul său.

Dacă contele Marco poate într-adevăr să hipnotizeze pe oameni, atunci forţa aceasta, în stăpânirea acestui om îndrăzneţ şi aventurier, este de o primejdie imensă, şi poate ea e cheia unor crime ce o fi comis deja.

Pretinsul căpitan nu se mişca, el şedea cu ochii pe jumătate închişi

şi prefăcându-se a fi cuprins de somn magnetic, observă manipulările contelui.

Năduşeala se ivi pe fruntea contelui Marco.

El se forţa grozav să taie voinţa căpitanului.

Un zâmbet de triumf era acum pe buzele sale.

Contele credea că a triumfat şi strigă cu glas poruncitor:

— Dormi, dormi!

Detectivul se făcu ca şi cum aceste vorbe ar fi produs asupra lui efectul dorit el începu să respire regulat ca unul ce doarme, genele lui se lăsară în jos atâta încât numai obrazul adversarului său putea să fie văzut.

— Ridică mâna, porunci contele Marco, şi în momentul acesta Bristol înţelese ce vrea primejdiosul său adversar.

— Are bănuieli, trecu deodată ca fulgerul prin mintea lui, că eu aş fi acela pe care l-a rănit cu briceagul la mână şi acum vrea să se încredinţeze.

El ridică încet mâna stângă.

Contele clătină nerăbdător din cap.

— Cealaltă, zise el poruncitor.

Detectivul n-avu încotro.

Dacă ar şovăi acum, contele ar afla că somnul a fost simulat şi poate ar recurge la vreun act de brutalitate.

Marco sumese încet şi cu precauţie mănuşa de pe dreapta căpitanului.

Se dădu însă îndărăt ca izbit de trăsnet când văzu că în jurul mâinii lui Bristol e un pansament.

— Asta nu e întâmplare, bolborosi el, e dânsul, dar de ce mă urmăreşte, de ce mă urmăreşte, de ce se amestecă în toate treburile mele, ce interes are în toate acestea? Ah, lumânarea s-a isprăvit. Sentinţa mea de moarte.

O flacără mică, apoi o linie de fum şi s-a stins.

Lumânarea căpitanului mai avea să ardă câteva minute.

Marco trase din nou mănuşa peste mâna dreaptă a adversarului său, când observă că genele hipnotizatului încep să se ridice.

— Se deşteaptă, şopti el, mi-am risipit gândurile şi nu le-am îndreptat îndeajuns spre somnul lui, dar iute, mai e încă timp.

Cu dibăcia unui prestidigitator ridică iute masa şi o suci fără

zgomot aşa că lumânarea aprinsă a căpitanului se afla dinaintea lui, pe când în partea adversarului stătea mucul stins al lumânării lui.

Apoi puse pe adversarul său iute la loc, iar el se lăsă în colţul canapelei.

— Ha, ha, căpitane, deşteaptă-te, mi se pare că dormi, strigă el cu glas brutal.

Bristol se făcu că se deşteaptă.

— Ce-i asta? strigă el cu o mirare prefăcută, frecându-şi ochii, mi se pare că am adormit. Dar Dumnezeule, lumânarea mea s-a isprăvit şi a dumitale, conte…

— Are bunăvoinţa să mai ardă, completă Marco cu o intonaţie tiranică. Dumneata ştii căpitane ce ai de făcut.

— Ştiu, răspunse Bristol cu intonare accentuată.

El se ridică.

— Domnule conte, zise el adresându-se adversarului său, dumneata o să auzi de mine.

— Sper, răspunse Marco cu o privire şireată. Cred că am avut de-a face cu un om de onoare şi aştept în intervalul de şase luni anunţarea morţii dumitale.

Căpitanul se plecă în tăcere şi părăsi odaia.

Cu o ură sălbatică privi Marco în urma lui.

— Ar fi trebuit să-l omor în hipnoză, mormăi el, e o greşeală să-l las să iasă viu din cabinetul meu. El o să se răzbune pe mine, căci eu simt – şi nu mă înşel – că omul acesta este vrăjmaşul meu de moarte. Din partea lui mă ameninţă o mare primejdie.

Pretinsul căpitan o luă cu paşi repezi pe sub tei către grădina zoologică.

Arborii din grădină, acoperiţi de zăpadă, străluceau sub lumina limpede a lunii.

Aerul era rece şi înţepător.

Bristol luă drumul spre locuinţa lordului.

Inima lui era plină, sufletul lui lucra cu fierbinţeală.

El simţea că avea nevoie să facă o plimbare mai lungă.

Lordul Nelson îl aştepta în poartă.

— N-am avut odihnă, zise englezul, am vrut să mă informez de soarta dumitale şi de rezultatul duelului.

Detectivul întinse lordului mâna, apoi se plecă la urechea lui şi-i

şopti:

— Contele Marco e criminalul cel mai mare şi mai primejdios ce mi s-a întâmplat să întâlnesc.

— Ai probe pentru a-l face justiţiabil?

— Încă nu, dar o să le găsesc, răspunse Bristol, şi un foc de emoţie ieşi din ochii lui. Mie îmi este ca şi cum aş auzi cornul ce te invită la vânătoare, şi eu plec şi vreau să omor gliganul, chiar dacă m-ar costa viaţa.

XLIII – În iadul Berlinului

O tăcere mormântală domnea în celula în care erau închise victimele doctorului Robin şi acestea se luptau contra mizeriei ce le izbea în săptămâna din urmă.

Capul Olgăi zăcea nemişcat pe pieptul lui Hillmar.

Ea deschise ochii pe jumătate şi se uită la iubitul său.

Dar nu se schimbă niciun cuvânt între cei doi iubiţi.

Ei ştiau ce-i aşteaptă, nu mai aveau nimic să-şi spună; ştiau că pentru ei nu era scăpare şi nu aveau decât dorinţa ultimă de a muri împreună.

Şi pustnicul renunţă la orice idee de scăpare.

El se întinse pe pământ şi se uita cu ochi sticloşi în gol.

Gândurile lui pribegeau prin trecut, el se gândea la ceea ce-a fost odinioară.

Câte nu i-a fost făgăduit viaţa şi ce puţin i-a dat.

Avea odinioară o poziţie înaltă, era om de influenţă şi de autoritate, curtezanii unui prinţ se plecau dinaintea lui. Dar astea toate erau puţin.

Moşneagul se gândi la copila pe care o ţinea odinioară pe genunchi, fiica sa.

Ce planuri nu făcuse el pentru dânsa, ce viitor îi croise, cum era să-i înzestreze viaţa cu bucurii şi plăceri şi apoi, deodată, un diavol îşi întinse mâna la fericirea lui, un demon îl prigoni cu ura sa satanică, şi clădirea vieţii sale căzu în ruine.

Tot ce înveselea inima lui fu nimicit ca semănătura tânără prin care trece un batalion de vrăjmaşi; copiii i s-au răpit, iar el a fost aruncat în închisoarea ticălosului de Robin, unde stă acum de aproape

jumătate din vârsta omenească.

Şi acum să scape?

Da, ar fi murit, dacă nu s-ar mai fi gândit la copiii săi.

Copiii săi!…

Ce s-a ales de dânşii, unde i-a dus soarta?

Au ajuns fericiţi ori diavolul ce i-a zdrobit viaţa lui s-a atins şi de soarta lor cu mâna sa brutală?

Fiindcă fără apărare şi fără reazem bietele copile au putut să rătăcească şi să ajungă în ruşine şi batjocură.

Ochii lui se înecară în lacrimi şi un oftat îi ieşi din piept.

— Copii mei, se auzi de pe buzele lui, oriunde v-aţi afla, orice s-ar fi ales de voi, primiţi binecuvântarea muribundului vostru tată. Această binecuvântare să vă ridice de vă aflaţi în ruşine, să vă consoleze de sunteţi în mizerie. Copiii mei, adio, adio! Ah, păcat că nu vă pot strânge măcar o dată în braţe, nu pot cu o sărutare părintească să-mi iau ziua bună de la voi. Vorbele mele de binecuvântare nu străbat aceşti pereţi groşi, cu toate acestea strig mereu, mereu: Vă binecuvântez!

După ce zise aceste cuvinte, îşi puse capul jos ca şi cum aştepta moartea în cea mai mare linişte.

Dar trupul lui bătrân şi zdrobit, avea încă mai multă forţă decât credea el.

Poate că se obişnuise de zeci de ani la această dietă insuficientă.

Şi în vreme ce Olga şi Hillmar zăceau într-o stare de ameţeală, pustnicul îşi avea toate simţurile şi-şi da seama de toate ce se întâmplau în jurul lui.

— Că mi se sfârşeşte viaţa, murmură el, pentru aceasta n-am decât să mulţumesc lui Dumnezeu. Uşa închisorii mele se va deschide şi puterea schingiuitorilor asupra mea piere îndată ce sufletul părăseşte trupul. Dar cu tinerii aceştia?… Pentru ei visasem o viaţă de fericire… Ei care sunt plini de viaţă, să termine aici în închisorile acestea, în chip atât de mizerabil… Asta e prea mult… Cerul nu va permite… Ei sunt atât de buni şi nobili încât e păcat de ei. Dumnezeul meu, nu lăsa să-şi piardă nădejdea în tine… Să consolezi ceasul meu din urmă…

Un zgomot curios făcu pe bătrân să tacă.

El se îndreptă pe jumătate în sus şi ascultă.

Pustnicul exclamă:

— Ce-a fost asta? Ce fiinţă vieţuitoare a produs zgomotul acesta?

Într-un zid al închisorii se auzi o tăiere şi ciocănire, o răzuire şi frecare ce nu putea să provină decât de la o lucrare ce se făcea afară.

Pustnicul se ridică cu greu şi se apropie de zidul unde se făcea zgomotul.

El ascultă cam un sfert de ceas.

În vremea aceasta el repetă de zece ori vorbele:

— Ce să fie? ce să fie?

El îşi reaminti tot ce i-ar putea da o lămurire oarecare.

Până aici în locul acela se afla o masă.

Abia cu câteva zile înainte o mutase Hillmar şi o puse în mijlocul odăii.

— Trebuie să fie vreun animal, zise pustnicul tremurând.

Şi apropiindu-se de perete de unde venea zgomotul, adăugă:

— Poate e vreun guzgan care vrea să iasă.

Moşneagul se opri şi plecă capul gânditor.

— Da… strigă el, nu poate să fie altfel. Raţiunea mea nu se înşală. Dar dacă se află aici un animal, înseamnă că zidul e gol, şi unde este un spaţiu gol este şi o deschizătură. Aici stau de faţă cu o descoperire interesantă.

El se apropie de masă cu hotărâre şi luă un briceag.

Apoi se apropie de perete.

Cu toată puterea ce-i mai rămânea începu să răzuiască varul.

El lucră un ceas întreg.

În sfârşit, dădu de bolovanii mari din care era construit zidul.

Trecu un ceas.

Puterile îl părăsiră.

Deodată căzu o bucată mare de var de pe zid.

Se făcu o deschizătură de mărimea unul cap de copil.

Bătrânul băgă mâna în deschizătura aceasta.

Spre marea lui mirare află că poate să pătrundă până la umăr cu braţul. Asta îl făcu să se convingă că aici nu e vorba doar de o deschizătură, ci de o ieşire veritabilă.

Retrăgându-şi braţul pusnicul observă spre marea lui mirare că de pe degetele lui uscate pica apă curată.

Îşi duse degetele la buze şi-şi răcori limba sa uscată.

El se apropie de patul unde dormeau Hillmar şi Olga.

Se aplecă spre ei şi începu să-i zgâlţâie.

— Deşteptaţi-vă, deşteptaţi-vă, strigă el, Dumnezeu o să ne ajute, el nu ne-a părăsit cu totul.

Hillmar îşi deschise ochii mai întâi şi îşi ridică capul niţel.

— A trecut tot? întrebă el.

— Nu, răspunse pusnicul. Scoală-te, Hillmar dragă, scăparea e aproape.

— Scăparea?!...

Această vorbă avu un efect mai mare decât orice băutură răcoritoare ori mâncare scumpă.

Scăpare!

O nouă viaţă curgea în venele lui Hillmar.

O forţă vie îi umplu trupul.

El începu să repete cu glas slab ca un muribund:

— Scăpare, spui, scăpare! Ah! nu mă înşela!

— Nu te înşel, Hillmar, dacă eu nu mă amăgesc. Dar vino însuţi şi vezi. O deschizătură în zid, şi apa, apă scumpă răcoritoare.

Hillmar scoase un ţipăt slab.

— Visul meu, strigă el mişcat, visul meu!

Apoi se ridică în sus cu ajutorul pustnicului.

Bătrânul îl conduse la locul unde se vedea deschizătura în zid.

Hillmar îşi băgă mâna înăuntru la porunca pustnicului şi strigă numaidecât:

— Aici e apă… pot s-o scot cu pumnul!…

— El îşi trase îndărăt braţul şi bău cu aviditate picăturile de apă ce putu scoate cu mâna.

— Cum îţi explici toate acestea? întrebă moşneagul.

Tânărul medic răspunse cu ochii focoşi:

— Foarte lesne. Este o ţeavă laterală a canalizării, prin care numai vara străbat câteva picături de apă. S-au pus ţevi de fier spre a avea o a doua conductă, dacă ţeava principală se strică.

Moşneagul ascultă cu emoţia crescândă explicaţia tânărului medic.

— Şi crezi, zise el, că acesta poate să fie un drum de scăpare?

— Cred şi sper necondiţionat. Pentru că fiecare dintre aceste ţevi e atât de mare şi voluminoasă încât cinci bărbaţi alături pot străbate prin dânsa, aici e chestia numai ca să lărgim puţin intrarea.

— Asta se poate, zise moşneagul cu încredere nestrămutată. Dacă

Dumnezeu ne-a condus până aici, o să ne arate el calea şi mai departe. Să ne punem la lucru şi să lărgim gaura din zid.

— Mai întâi să ducem însă Olgăi niţică băutură, apa îi va face bine şi o va întări.

Hillmar nu se înşelase.

La cele dintâi picături de apă, respiraţia copilei se linişti, încordarea dispăru de pe trăsurile el şi Hillmar strigă vesel:

— Acum somnul o va restabili!

Amândoi bărbaţii lucrară în interval de opt ceasuri, până când deschizătura fu atât de mare încât la nevoie putea un om să pătrundă prin dânsa.

Dar munca lor fu răsplătită.

Hillmar lumină niţel în canal şi strigă vesel:

— Canalul se lărgeşte înăuntru. Putem să străbatem, drumul ne este deschis.

— Dar o să găsim însă şi o ieşire? întrebă pustnicul.

Hillmar dădu din umeri.

— Nu ştiu, răspunse el, dar tot n-avem nimic de pierdut, şi trebuie să riscăm. Să o trezim pe Olga şi apoi înainte.

Bărbaţii se îmbrăţişară în tăcere. Fiecare ştia ce mult bine îi doreşte celălalt.

Apoi se apropiară de patul copilei.

Hillmar se puse în genunchi lângă dânsa şi şopti:

— Olga, dragă Olga, deschide-ţi ochii, ceasul salvării a sosit.

Olgăi i se păru că visează.

Ea îşi puse braţele în jurul gâtului iubitului ei şi şopti:

— Suntem scăpaţi Hillmar, sunt a ta.

— Încă nu suntem scăpaţi, strigă tânărul, dar cu ajutorul lui Dumnezeu o să ieşim din temniţa aceasta, atunci eşti a mea şi nimic nu ne mai desparte.

Acum se trezea Olga din amorţeala în care se afla până acum, şi ascultă cu plăcere vorbele iubitului ei.

Ea se oferi numaidecât să rişte drumul prin canal şi făgădui că va învinge orice greutate.

Un sfert de ceas mai târziu ei se aflau dinaintea deschizăturii gata să facă drumul cel greu.

— Acum adio, tu locaşul suferinţelor mele, de unde am dorit atât

de mult să scap, am scăpat şi fie ca niciun picior de om să nu mai intre aici. El acum să ieşim dragii mei, tot nu putem da de ceva mai periculos pe drumul nostru decât de moarte.

Hillmar intră cel dintâi în deschizătura întunecoasă, în urma lui veni Olga şi cel din urmă pustnicul.

Noaptea neagră îi cuprinse şi numai cu greu puteau străbate.

Ei erau până la glezne în apă, dar nu băgau acestea în seamă, ci mergeau înainte pătrunşi de forţă şi hotărâre.

Deodată Olga ţipă şi căzu în braţele lui Hillmar care o întrebă ce s-a întâmplat.

Ceva viu trecuse peste piciorul Olgăi şi fugi când copila dădu cu piciorul.

— A fost un guzgan, zise Hillmar zâmbind, şi de ăştia o să mai întâlnim mulţi pe drumul nostru. Dar prezenţa lor trebuie să ne bucure fiindcă aceasta probează că aici pot să trăiască fiinţe vieţuitoare şi că există o ieşire din acest labirint de canale.

— Înainte cu curaj, copii, strigă şi moşneagul. Noi n-o să ne sinchisim de întuneric; cine ştie, poate dăm de lumină numaidecât.

Trecură două ceasuri lungi şi triste şi ei mergeau înainte prin tunelul întunecos fără ca drumul lor să fi fost întrerupt prin vreun incident favorabil ori nenorocos.

Moşneagul se sforţă să menţină buna dispoziţie în ei; fiindcă, însă tot nu dădeau de vreo ieşire, nici de vreo lumină, Hillmar şi Olga începeau a se îngrijora.

Medicul se plângea de o durere de cap, de o apăsare în craniu, şi el trebuia să se aplece deseori spre a-şi umezi fruntea ori a-şi stinge setea.

Ei nu erau cu totul lipsiţi de alimente.

Moşneagul luase cu sine resturile de pâine ce mai avea, aceste coji de pâine înmuiate în apă tot mai erau un aliment suportabil.

În fine, interveni o împrejurare care făcu să se deştepte curajul în el.

Hillmar se rezemă cu mâna de perete şi căzu zăngănind un obiect de metal la pământ.

Tânărul medic făcu lumină cu chibritul şi recunoscu în obiectul căzu un mic felinar în care lumânarea nu era arsă decât pe jumătate.

— Cum a ajuns lanterna asta aici? întrebă pustnicul.

— Vă spun eu, răspunse Hillmar, în canalul unde ne aflăm, a fost nevoie de vreo reparaţie. S-au trimis lucrători şi unul dintre aceştia a uitat aici lanterna aceasta.

În timpul acesta el aprinse lumânarea ce se afla în felinar şi astfel puteau străbate mai cu uşurinţă prin întuneric.

— Numai de-am găsi odată o ieşire, se plânse Olga. Încep să mă doară picioarele stând mereu în apă.

Nimeni nu-i răspunse.

Atât Hillmar cât şi moşneagul erau încredinţaţi că asta nu putea să dureze mai mult de o jumătate de ceas.

Cu toate astea ce era de făcut? Trebuia să-şi continue drumul dacă nu voiau să renunţe la orice scăpare.

— Ce-i asta? strigă deodată Hillmar, ţeava s-a înfundat, ori ce se întâmplă? Eu sunt în apă până în genunchi, în vreme ce adineauri nu ajungea apa decât până la glezne.

— Nu s-a înfundat, răspunse cu glas înfundat bătrânul, ci am făcut o descoperire teribilă. Apa începe să crească.

— Să crească? strigară deodată Olga şi Hillmar şi se uitară în ochii moşneagului.

Acesta se aplecă cu lanterna în jos şi arătă la bulbucii de apă ce veneau din fund la suprafaţă.

— Ăsta e semnul netăgăduit că apa creşte. Creşte şi încă foarte repede.

— Atunci suntem pierduţi, strigă Hillmar, ţeava în care ne aflăm se va umple şi atunci suntem pierduţi cu desăvârşire.

Olga se aruncă la pieptul iubitului său, înspăimântată.

— Ah, şi eu sperasem că tot o să ajungem odată la lumină, că tot o să ne întoarcem la viaţă.

— Apa îmi ajunge până peste genunchi, strigă moşneagul. Şi tot nu e nicio ieşire, nicio scăpare.

— Cel puţin să nu ne oprim, strigă Hillmar. Moartea tot o să ne ajungă, dar să ne luptăm cu ea.

Ei străbăteau înainte, dar foarte încet, fiindcă apa creştea mereu, şi după un sfert de ceas ea ajunse până la pieptul lui Hillmar.

— Eu sunt un înotător dibaci, zise tânărul medic, dar deşi ne-am ţine un ceas la suprafaţă, în urmă tot o să pierim…

— Luptă-te, Hillmar, strigă moşneagul, luptă-te până mai este o

suflare în tine; dar, Dumnezeule, unde e Olga?

— Unde e? strigă Hillmar disperat; acum o clipă era lângă mine şi am lăsat braţul ei numai pentru un moment.

— S-a afundat! răspunse trist pustnicul.

Hillmar nu mai auzise cuvintele acestea.

El se plecase să o caute.

Trecu o jumătate de minut grozavă.

Apoi se ridică şi în braţe ţinea pe iubita sa, care era leşinat, dar tot în viaţă.

Tânărul medic se apucă cu mâna de acoperişul ţevii, prinse un mâner de fier şi se fixă cu o mână în vreme ce cu cealaltă ţinea pe Olga.

Părul copilei se despletise şi se lăsa în plete lungi în jos.

Obrazul ei palid semăna cu al madonei.

Hillmar se uita, cu toată situaţia primejdioasă în care se afla, la formele ei frumoase.

Dar el nu putu gusta mult această fericire contemplativă, căci glasul moşneagului îl deşteptă din visul său, Bătrânul întrebă:

— Ei, şi-acum?

— Ei, şi-acum?… repetă Hillmar cu disperare. Nu ştiu. Eu nu pot să stau nici trei minute în poziţia aceasta. Braţul mi-a amorţit, şi eu o să mă las în curând cu Olga împreună în apă.

— Ochii mei se întunecă, se plânse moşneagul, iar de pe picioare…

El tăcu şi plecă capul cu disperare. Deodată se cutremură.

Un ţipăt nebun ieşi de pe buzele lui; el strigă:

— Oameni, Hillmar, oameni!

Tânărul medic se zgudui.

El crezu că bătrânul şi a pierdut minţile.

Dar în momentul următor moşneagul se apropie de el şi-i zise:

— N-ai auzit, Hillmar, au fost glasuri de om; le-am auzit lămurit, trebuie să fie în apropiere vreo ieşire.

Hillmar ascultă cu încordare, deodată strigă:

— Da, e glas de om, e în apropiere.

— Atunci înainte, strigă moşneagul, strângeţi-vă încă o dată toate puterile şi să mergem în direcţia de unde au venit glasurile.

Încă o dată îşi strânseră nenorociţii toată forţa şi tot curajul şi merseră înainte. Hillmar ducea pe Olga când mergând când înotând.

— Lumină, strigă moşneagul cu glas tremurător şi lăsă felinarul în apă fiindcă nu mai avea nevoie de el.

Dalba lumină a soarelui îi copleşi de sus şi le arătă scurtul drum ce mai aveau de făcut.

Hillmar puse mâna pe o scară ce era pusă în apă şi urcă în sus, ducând pe Olga cu sine.

Moşneagul îl urmă.

Scara ducea într-un şes singuratic ce aparţinea marelui bazin de lângă Berlin. Niciun om nu se vedea în apropiere. Dar clădiri uriaşe se vedeau la câţiva paşi.

— Scăpaţi, strigă moşneagul şi îşi ridică mâinile spre cer.

— Scăpaţi, strigă şi Hillmar şi căzu leşinat lângă Olga leşinată.

Moşneagul se uită cu priviri clare spre soare.

Lacrimi mari lunecau pe obrajii lui uscăţivi.

— Te revăd, soare splendid, a cărui lumină am dorit-o atât de mult, strigă el covârşit de sentimente.

Apoi adăugă:

— Dumnezeul meu, ce frumoasă e lumea ta, şi cum am petrecut eu o jumătate de viaţă visând.

XLIV – Spargerea

În aceeaşi odaie unde nepotul doamnei la Bourde îşi dăduse micul său suflet, şedea la masă Mathias Holz cu o sticlă plină.

În faţă lui se afla un alt bărbat cu aspect îndoielnic, care închina des gazdei şi umplea paharele îndată ce se goleau. La cea dintâi privire aflăm că musafirul fostului cantonier este Magistrul, al cărui unic ochi strălucea în culoare verzuie, iar cel de sticlă era de-o rigiditate lugubră.

— Bea, Mathias, strigă chiorul, şi fie uitat tot ce s-a întâmplat între noi.

— Aşa e, răspunse Mathias şi întinse Magistrului mâna, crede-mă, n-am fost eu de vină că te-am lăsat singur cu cocoşatul şi am şters-o cu copilul… Nevastă-mea socotea, adică zicea… noi gândeam…

— Ştiu frate, ştiu, întrerupse Magistrul, cunosc pe nevasta ta, te cunosc şi pe tine şi ştiu cât preţuiţi. Vivat, noi o să mai facem trebuşoare bune.

— Trebuşoare bune, ăsta e lucrul de căpetenie, strigă Mathias, ei, n-avem cuvânt să fim nemulţumiţi, ne curg banii ca apa.

— Sunteţi norocoşi, răspunse Magistrul, căci azi e greu al dracului să fii necinstit.

El râse de gluma sa, îşi goli paharul, apoi adăugă:

— Opinia mea este, şi o văd mai bine decât pe mine, că ascunzătorii şi zarafii au devenit foarte dificili, albaştrii îi pândesc prea mult, şi de aceea nu prea îndrăznesc să facă treburi cu noi. Mie îmi merge rău, Mathias, trebuie să mă apuc de ceva căci altfel dau faliment.

— Dacă vrei să câştigi parale, ţine-te de noi, zise fostul cantonier lăudăros, pe ce punem mâna se preface în aur, şi nu-ţi poţi închipui ce şireată şi necesară e bătrâna mea. O femeie admirabilă, ţi-o spun.

Magistrul zâmbi.

— Da, da, schiloada e potrivită pentru treburi, are ochi ce văd tot, mâini ce iau tot.

— Ai dreptate, frate, răcni Mathias, vino să bem în sănătatea nevestei mele, să trăiască mulţi ani, ea e comoara mea.

— Numai de s-ar întoarce odată, zise Magistrul ciocnind paharele, întârzie prea mult.

— Poate face ispravă cu contele, şi asta nu merge atât de lesne.

— Ei, eu capăt după tocmeală, partea a treia, din ceea ce ne aduce băiatul.

— Ce am făgăduit, ţinem, mormăi Mathias, şi dacă mă gândesc bine, a fost prost din partea noastră că ne-am împotrivit la început de a-ţi oferi a treia parte. La dracu'! Ce gălăgie fac borţoşii ăia din nou?

Omul robust se ridică cu greu de pe scaun şi să duse în alcov.

Câteva minute după aceea se auziră ţipete groaznice de copii, aşa încât Magistrul deveni curios şi veni după Mathias.

Alcovul era gol, dar uşa ce ducea la mansardă era deschisă.

Odaia se afla tocmai sub acoperiş, tavanul era format de grinzi putrede şi rupte, ici şi colea era câte o gaură acoperită cu hârtie, prin crăpături străbătea aerul rece de pe stradă.

Lângă perete se afla un pat de lemn cum se obişnuieşte în locurile de arest ale soldaţilor. Patul era acoperit cu o velinţă murdară, şi pe acest pat se tăvăleau patru copii goi pe jumătate şi mizerabili. Erau trei băieţi şi o fată. Niciunul nu era mai mare ca de patru ani. Toţi

ţipau, zbierau şi plângeau.

Motivul pentru care ţipau şi se văietau era că Mathias intrase şi era gata să-i bată din nou.

El avea un bici împletit în mână, cu care se răstea la micii copilaşi.

— Aşteptaţi, canaliilor, strigă el, împărţind la lovituri, o să vă învăţ ca să tăceţi; da, târâţi-vă unul peste altul ca broaştele; tot nu scăpaţi de porţia voastră.

Nu se mai sinchisea el unde ajung loviturile; ce-i păsa dacă nimerea peste cap ori peste picioare? Bătaia îi făcea plăcere şi ţipetele copiilor îl distrau.

Rachiul pe care-l băuse îi sporea şi mai mult plăcerea, şi el ar fi schilodit pe bieţii copilaşi dacă Magistrul n-ar fi venit la timp.

— Ce dracu, Mathias, tu ai să omori pe copii, strigă chiorul.

— Aş, ăştia nu pier aşa de lesne, răspunse Mathias, nici nu-ţi poţi închipui Magistre, ce viaţă tenace au canaliile astea.

— Aveţi patru acum?

— Da, al cincilea a murit. Păcat de el, acela ne-ar fi adus bani frumoşi, că era copilul unui negustor bogat. Ei, dar e mort, fie-i ţărâna uşoară. Dar tot o să căpătăm noi ceva după mititeii ăştia. Pentru că vezi Magistre, în mansarda cea mare încap mulţi, şi în ce priveşte mâncarea noi nu ne-am obişnuit să dezmierdăm pe elevii noştri.

Dimineaţa şi seara capătă supa, bucăţelele de pâine necesară la acesta, le milogesc cele două babe; la amiază însă le face nevasta mea masă excelentă. Ea cumpără rămăşiţele dintr-un restaurant, şi tu nici nu-ţi poţi închipui ce delicat e ceea ce rămâne pe farfuriile muşteriilor. Capete de peşte, măruntaie de pasări, cu un cuvânt, tot ce se trimite îndărăt în bucătărie şi care altfel s-ar lepăda. Astea le cumpără nevastă-mea şi face o mâncare de minune.

Magistrul se întoarse şi se zgudui de scârbă.

— Şi sunt sănătoşi? întrebă el.

— Ca peştele în apă; dar eu mă şi îngrijesc pentru mişcarea necesară, văzuşi adineauri, chiorule.

— Bălanul cela e băiatul de care e vorba? întrebă magistrul încet.

Mathias dădu din cap.

— E copilul ce l-am luat de la cocoşat. De altfel la vârsta lui de doi ani, e un băiat îndărătnic şi obraznic, pe care l-aş fi schilodit dacă nevasta n-ar fi zis că băiatul ne va aduce parale.

— Bărbăţelule, unde eşti? se auzi deodată un glas piţigăiat.

— Asta-i baba mea, zise Mathias, vino Magistre sunt curios să ştiu ce-a isprăvit.

Amândoi bărbaţii coborâră în odaie, unde femeia cu piciorul de lemn îşi scoase şalul şi apucă repede un pahar de rachiu şi îl goli dintr-o înghiţitură.

— Da' frig al dracului e afară, zise ea, şi voi aţi lăsat să se stingă focul în sobă. Aşa e dacă te bizui pe bărbaţi.

— Ei, şi ce-ai isprăvit, şchioapo? întrebă Magistrul, aţi făcut tocmeala?

— N-am făcut nimic, scrâşni femeia aruncând mai multe bucăţi de lemn în sobă; mai bine ar fi dacă am lega bărdăhănosului de copil o piatră de gât şi îl vom arunca peste noapte în Spree.

— N-a vrut contele să dea nimic? întrebă Mathias iritat.

— Mi-a oferit câteva sute de mărci, zise şchioapa, în bătaie de joc, eu l-am luat în râs şi am plecat.

— Aşadar, n-ai căpătat nimic? întrebă Magistru. Nu cred, aici este ceva la mijloc. Ceva ofertă o fi făcut contele. Dar eu văd că vreţi să mă trageţi pe sfoară. Aveţi de gând să puneţi voi la buzunar întregul câştig.

— Treaba ta… cum crezi, se răsti femeia, dar dacă nu mă crezi, du-te la conte şi-l întreabă, dacă mai îndrăzneşti să te arăţi între oameni.

Vorbele din urmă îl izbiră pe Magistru ca un pumnal.

Ea făcuse aluzie la poliţie care îl urmărea ca pe ucigaşul mamei Karkoş şi că nicăieri nu era în siguranţă.

Toate gazetele anunţaseră deja căutarea lui şi el nu îndrăznea să iasă din bârlogul său decât noaptea.

De trei zile şi trei nopţi el petrecea în locuinţa făcătoarei de îngeri, care îi pregătise un pat în mansardă. Magistrul pricepu că aici e nevoie să mai slăbească nota dacă nu vrea să fie trădat.

— Eu cred că n-ai izbutit cu contele, zise el, bătând în retragere, dar dacă n-am reuşit cu planul acesta, atunci trebuie să ne gândim la altceva şi să nu ne punem mâinile în sân.

— Negreşit, strigă Mathias, nouă ne trebuie bani, bani mulţi.

— Noi trei am putea să facem vreo ispravă, zise chiorul încurajând, dacă suntem solidari, putem să le dăm de gândit albaştrilor.

— Eu aş şti ceva, zise femeia cu piciorul de lemn, dar e greu şi

foarte primejdios.

— Aş, ce primejdios, strigă Magistrul, cine nu riscă nu câştigă, spune şchioapo, ce este, noi trei suntem făcuţi să isprăvim ceva.

— Pe când părăseam casa contelui, zise femeia cantonierului, am întâlnit pe uliţă pe un domn îmbrăcat elegant ce îmi părea foarte cunoscut. Şi ştii cine a fost bărbăţelule, Stubernauch, lăcătuşul Stubernauch, care a avut norocul prost să fie numit inspector la contele Fernau. Ha, ha, ce elegant s-a făcut, eu am văzut că nu vrea să mă observe, de aceea am socotit, „stai, te duci la el şi îl abordezi de-a dreptul ca să se necăjească". Mă apropiai deci de el cu prietenie şi-i zisei:

— „Ah, domnule inspector ce veselă sunt că te revăd."

El se opri, mă salută şi mă întrebă amical:

— „Ei, cum îţi merge?"

Asta o făcu ca să nu aibă aerul de fudul.

— „Cum să-mi meargă domnule inspector", răspunsei eu, „şi rău şi bine. Nu fiecare are aşa noroc ca dumneata, domnule Stubernauch.

El mormăi ceva ce eu nu înţelesei. Dar în momentul acela se apropie un alt boier, pe care eu nu-l cunoşteam. Acesta anunţă:

— „Trăsura cu bani stă dinaintea casei contelui. Să se aştepte cu predarea până ce soseşti dumneata?"

— „Numaidecât", răspunse Stubernauch, care dădu din cap şi mă lăsă în drum.

— Ştii ceva, bărbate?

Mathias se scărpină în ceafă şi clătină din cap.

Ochii Magistrului se aprinseră de lăcomie.

— Ştiu eu ce vrei, şchioapo, zise el, ha, ha, trăsura cu bani aşteaptă dinaintea casei contelui. Astea sunt veniturile din fabrică, ce sosesc în fiecare lună proprietarului.

— Nu în fiecare lună, ci la sfert de an, zise femeia cu piciorul de lemn. Îţi poţi închipui chiorule, ce sumuliţă frumuşică se adună aici. Asta merită să te urci o dată pe fereastră.

— Se poate, şopti bătrânul, dacă ai curajul să pui o scară la fereastră şi să te urci fără zgomot. Odaia de dormit a contesei este spre grădină. Cu o scară poţi să ajungi la balcon, de aici la fereastra odăii de dormit.

— Dar contele nu-şi va fi ţinând banii în casă, zise chiorul, el îi va

fi trimis bancherului său.

— Se poate, dar numai în ziua următoare, până atunci rămân banii în casă.

— De unde le ştii astea, strigoaică bătrână? întrebă Magistrul atingând cu bunăvoinţă umărul babei.

— Eu l-am urmat numaidecât pe Stubernauch, şi am ispitit tot ce-am vrut să aflu. Afacerea e însă migăloasă. În casă sunt paznici şi ne pot observa când vom pune scara.

— Asta e treaba mea, răspunse Magistrul. Dacă fiecare dintre noi e la postul său, atunci o să izbutim. Veniţi să vă dezvolt eu planul meu, şi să mă ia dracul de nu vă fac mâine pe voi bogaţi.

Cei trei tovarăşi se puseră la masă şi începură a se sfătui cu glas şoptitor.

*

Contele Fernau stătea într-un halat elegant la masa de scris şi examina mai multe hârtii ce erau întinse pe masă.

Din când în când îşi întorcea capul şi arunca câte o privire de satisfacţie inspectorului Stubernauch care stătea în mijlocul odăii elegante.

— Eu sunt mulţumit cu dumneata, dragă Stubernauch, zise tânărul conte după câteva minute, dispoziţiile dumitale le aprob în toată privinţa şi îţi sunt obligat pentru îngrijirea şi atenţia cu care mi-ai condus fabrica în acest sfert de an.

— E de datoria mea, domnule conte, răspunse Stubernauch cu glas bine accentuat, să mă îngrijesc de interesul dumitale. Lucrul de căpetenie este că soarta lucrătorilor s-a făcut mai suportabilă şi oamenii lucrează mai cu plăcere. Apoi şi proprietarul are mai mult folos dacă lucrătorul este încredinţat că i se face dreptate şi că i se recunoaşte munca. Acum trebuie să daţi o dată pe la noi, domnule conte. O să fiţi primit cu totul altfel decât atunci când n-aţi întâmpinat decât mutre posomorâte.

— Da, mi-a făcut o impresie tristă, răspunse contele Fernau. A trebuit să recunosc că şi eu sunt de vină pentru această stare proastă. Administraţia era în mâini rele, o recunosc. Dar slavă Domnului, asta a trecut… Mă doare însă că bătrânul Brandt a trebuit să moară în chip aşa de grozav ca victimă a acestei stări nesocotite.

— Da, sărmanul bătrân, zise Stubernauch, el însuşi s-a prezentat justiţiei, şi când în ziua următoare i s-a deschis celula, nu s-a găsit decât cadavrul lui… El se strangulase cu mâinile sale. Dar dumneavoastră v-aţi îngrijit în chip uman de familia lui. Astfel nu s-a lăsat lipsă în urma nenorocitului.

— Dar să trecem peste asta, dragă Stubernauch. Iată chitanţă după socoteală. Totul e în regulă.

— N-ar fi bine, domnule conte, să duc banii numaidecât la bancher? Acolo sunt mai în siguranţă decât aici.

— Nu e nevoie; eu n-am tâlhări în casă. Banii vor fi bine păstraţi în masa de scris care se află în odaia de dormit.

— Domnule conte, în Berlin sunt mulţi răufăcători, şi eu nu mă tem de vreun tâlhar din casă, ci de tâlhari care ar putea să pătrundă în casă.

Contele răspunse:

— Dacă ţii atât de mult, trimit mâine banii la bancher. Azi nu vreau să mă deranjez. Sper că dumneata rămâi la mine până deseară, Stubernauch.

— Dacă doriţi, domnule conte.

— Atunci să vii la dejun. Se va servi în pavilionul din grădină.

Pavilionul contelui Fernau se afla lângă odaia de dormit şi era decorat cu tot felul de flori exotice.

Lumina străbătea de sus în jos printr-un acoperiş de sticlă.

Nu se putea închipui ceva mai plăcut decât încăperea aceasta.

Când contele intră cu musafirul său aici, de pe o bancă alcătuită de scoici, se ridică o fată tânără cam de şaisprezece ani.

Ea era într-un halat modest.

Fata se chema Rosamunda de Fernau, era sora contelui, şi dimpreună cu el proprietara moşiei părinteşti.

— Bună dimineaţă, dragă Artur, zise Rosamunda.

Şi oferi fratelui său obrazul său spre sărutare.

Apoi adăugă:

— Ţi-am păstrat cel dintâi ghiocel ce-am găsit în seră.

Apoi salută cu prietenie pe Stubernauch, întinzându-i mâna şi-i zise:

— Frumos că ai dat o dată pe la noi, domnule inspector. Tabachera ce-o brodam pentru dumneata e gata, şi o s-o aduc mai târziu.

— Pentru mine, contesă?… întrebă Stubernauch plin de uimire.

— Ei, ţi-am vorbit acum trei săptămâni de asta, credeai că glumesc, răspunse fata.

Inspectorul bolborosi:

— Aşa credeam. Cum aş fi îndrăznit să sper că degetele dumitale să se mişte pentru mine?

Fata răspunse:

— Dumneata ţi-ai mişcat braţele, domnule Stubernauch, când ai scăpat pe frate-meu de furia muncitorilor.

Şi aceste cuvinte le rosti cu glas melodios şi dulce.

Apoi adăugă:

— O, ştiu cât îţi sunt de obligată… Închipuie-ţi, dacă i s-ar fi făcut vreun rău fratelui meu pe care îl iubesc atât de mult…

Între timp se puseră la masă.

Contele Fernau umplea paharele.

Copila făcea pe gospodina cu atâta graţie, încât fratele ei se uita plin de satisfacţie la ea.

Şi îşi zise în sine:

— Câtă nevinovăţie, cât spirit şi câtă bunătate de inimă. Cât de fericit va fi bărbatul care o va lua de nevastă.

— Contele Waldemar de Marco Sternenburg, anunţă în momentul acesta feciorul.

Contele porunci feciorului să introducă numaidecât pe vizitator.

Rosamunda roşi uşor la anunţul feciorului.

Ea puse jos paharul ce-l ridicase la buze.

— Ce-l aduce pe contele Marco aşa devreme la mine? întrebă Fernau; dar oricum va fi, el va fi binevenit.

Marco intră.

— E binevenit? întrebă el auzind vorbele din urmă.

Apoi adăugă:

— Mi-ar plăcea însă să ştiu dacă e binevenit şi pentru mica silfidă.

Rosamunda nu răspunse nimic.

Ea plecă capul.

Dar Marco cu ochii săi ageri observă că copila îşi plecă ochii sub privirile lui şi sânul ei se ridica cu emoţie.

La invitaţia contelui Fernau, el se aşeză la masă.

În conversaţia ce se desfăşură, Marco se distinse prin spirit şi haz.

El ştia să aleagă subiectul aşa încât să intereseze şi pe Rosamunda.

Stubernauch observă că sora contelui n-are ochi decât pentru Marco.

Acesta vorbea de asemenea numai pentru ea.

Inspectorul burghez observă toate acestea.

El băgă de seamă că Marco, oricât era de spiritual şi amabil, totuşi e prea bătrân pentru mica contesă.

Contele Fernau întrebă pe musafirul său:

— Care e scopul vizitei dumitale, dragă conte?

Marco răspunse:

— Am treabă cu dumneata, dragă Fernau. Auzisem că eşti dispus să vinzi una dintre moşiile dumitale şi mi-ar plăcea s-o cumpăr. Poate o să facem iute tocmeala.

— Nu cred, răspunse contele Fernau, pentru că moşia de care vreau să scap nu e decât un castel vechi, cu trei fălci de pământ, cam la trei ceasuri de Berlin.

— Un castel vechi? întrebă contele Marco. Şi de ce vrei să-l vinzi?

— Fiindcă castelul Drachenburg are un precedent fatal pentru familia Fernau… Eu nu sunt superstiţios, dragă Marco, dar vezi, sora-mea cunoaşte lugubra istorie a castelului şi se înfioară când îi vorbesc de el.

— Nu-ţi bate joc, domnule conte, zise copila serios. Unul dintre străbunii noştri, un om sălbatic şi pătimaş, a răpit copila unui pădurar şi a dus-o în Drachenburg. Copila l-a urmat cu încredere, dar o aştepta o dezamăgire mare. Zburdalnicul se plictisi curând de dânsa. Fiindcă tatăl ei pretindea mereu să o ia de nevastă, el hotărî să scape de ea.

— Ce ruşinos, strigă contele Marco, ce prost!

— Nu-i aşa?… întrebă naiv Rosamunda.

Apoi adăugă:

— E trist să ai astfel de străbuni, deşi sunt sute de ani de când s-a întâmplat istoria aceasta cu Ingomar şi Agnes.

Contele Marco o întrerupse:

— Aşadar, se chema Ingomar şi Agnes perechea romantică?

Şi însoţi aceste cuvinte cu un zâmbet.

Apoi continuă cu aceeaşi intonaţie:

— Dar Ingomar de Fernau şi-a executat planul său negru?

Fata îi răspunse tot serioasă:

— Da. Într-o seară el duse pe Agnes în turn sub cuvânt să admire cerul înstelat. El o făcu să iasă pe platformă…

Marco o întrerupse iar:

— Ah, bănuiesc că a aruncat-o jos! exclamă el.

Fata continuă:

— Da… aşa a făcut mişelul!

— Dar ea a căzut moartă?

— Nu, a mai trăit câteva minute, câtă vreme a pronunţat un blestem grozav peste casa noastră. Un fecior bătrân, în braţele căruia a murit, a fost martorul acestui blestem… Niciun membru de sex femeiesc din familia Fernau, aşa a zis muribunda, să nu iasă vie din castelul Drachenburg, dacă va fi stat acolo mai mult de trei zile.

Rosamunda tăcu.

Obrajii săi se aprinseră.

Era vădit că povestirea aceasta o emoţionase.

— Şi într-adevăr, s-au întâmplat câteva cazuri triste, reluă cuvântul contele Artur, care ţinu să confirme şi să verifice această superstiţie. Printr-un incendiu izbucnit în castel a pierit acolo contesa Osihia de Fernau; nepoata ei s-a nenorocit la vânătoare şi a murit de asemenea în castelul vechi. Două surori, copile de paisprezece ani, surorile bunicului meu, au murit de difterie în castel, la cinci zile după sosirea lor acolo. O să admiţi dragă Marco că toate aceste nenorociri s-ar fi întâmplat şi fără blestemul frumoasei fete de pădurar. Superstiţia există însă. Şi nu mai am poftă să mă mai plictisesc cu vedenii de acestea.

— Eu însă mă înnebunesc pentru romantism, strigă contele Marco, şi sunt mai dispus acum să cumpăr castelul. Ce poziţie are?

— E foarte romantic şi grandios. E pe o stâncă ascuţită, înconjurat de jur-împrejur cu pădure.

— Spune-mi ce preţ are, conte, şi n-ai să te superi mai mult cu castelul Drachenburg.

— Dar nu se poate să cumperi un castel fără să-l fi văzut, zise Fernau, dar dacă îţi convine să facem acolo o excursie zilele acestea… Putem să facem şi o vânătoare, sălbăticiune e multă pe acolo. Asta ne va recompensa pentru singurătatea din castel.

— Singurătatea, strigă Marco şi se uită pe furiş la Rosamunda, singurătate doresc. M-am plictisit cu viaţa zgomotoasă din capitală. Şi

deoarece sunt condamnat să trăiesc singur, fiindcă văd că nu găsesc un suflet care să se potrivească cu al meu, care să fie capabil de amor aşa cum îmi închipui eu acest sentiment, o să mă îngrop în Drachenburg şi să mă fac un original.

— Şi cum de nu găseşti un suflet capabil de amor? întrebă Rosamunda şi se ridică de pe scaun, iubirea unui bărbat nobil nu poate să fie respinsă de nicio femeie care recunoaşte adevăratul merit al bărbatului, şi care are sufletul curat.

Ea se plecă cu graţie şi salută, apoi părăsi pavilionul urmărită de privirile bărbaţilor uimiţi.

— Ce să fie asta? întrebă contele Artur, n-am auzit-o niciodată vorbind astfel. Eu o consideram mereu ca pe un copil. Dar acum a vorbit ca fecioară matură.

Contele Marco se sculă.

El întinse mâna lui Fernau şi îşi luă ziua bună.

Contele Fernau făcu împreună cu Stubernauch mai multe plimbări.

Ei nu se întoarseră acasă decât seara.

— Acum e prea târziu ca să mergi la fabrică, zise el inspectorului.

— O, nu domnule conte, mi-ar plăcea să plec acum. Mă tem să nu se întâmple ceva în fabrică unde e nevoie de prezenţa mea.

— Eu nu te las, zise Fernau cu hotărâre. Vezi ce vijelie e afară, eu nu pot să te las să pleci pe vremea aceasta.

Putea să răspundă Stubernauch ce vrea, contele persista în hotărârea sa.

El povesti toată seara cu inspectorul său.

Erau ca doi prieteni.

La ora zece Rosamunda se retrase în odaia sa.

Fernau puse apoi să se pregătească un punch.

Ei îşi aprinseră ţigările.

Contele zise către inspectorul său:

— Sincer să-ţi spun, mi-ar plăcea, dragă Stubernauch ca castelul Drachenburg să treacă în posesia altuia. Eu râd de vorbele băbeşti, dar vezi, cu toate astea, s-a întâmplat un incident în viaţa mea ce m-a mişcat adânc şi care stătea în raport cu blestemul rostit de Agnes.

El umplu din nou paharele.

Îşi ridică pe al său la buze.

Stubernauch observă că o lacrimă îi cade în pahar.

— Mi se pare că scormoneşti amintiri triste, domnule conte, zise el. Mai bine să nu vorbim de astea.

— Nu, nu, inima mea e plină şi demult doream să vorbesc cu un om cinstit. Vezi, dragă Stubernauch, eu cu toată bogăţia şi poziţia mea socială, sunt foarte nenorocit. Deşi sunt tânăr, am o durere mare şi neştearsă. Iubeam pe o copilă frumoasă, cum nu se poate mai frumoasă, virtuoasă şi de caracter cum nu se mai găseşte o altă femeie… Se chema Marietta. Deşi era din nobilime, împrejurările au adus-o în mizerie şi trebuia să-şi câştige pâinea ca artistă pe trapez. O iubeam cum nu se poate iubi mai înfocat şi eram hotărât să o iau de nevastă. Ea se angajă pentru ultima dată la un teatru de mahala din Berlin. Mai erau încă opt zile până să se înceapă reprezentaţiile. Eu am făcut-o să vină cu mine la Drachenburg unde să trăim retraşi de ochii lumii. Spre a-mi adormi grija îmi ziceam că Marietta nu e din familia noastră, prin urmare blestemul nu are putere asupra ei. Credeam că nu m-am înşelat, fiindcă Marietta părăsi bine şi sănătoasă castelul. Opt zile mai târziu Marietta căzu de pe trapez. O mână criminală tăiase frânghiile.

— Grozav, strigă Stubernauch, şi a murit?

— Da, răspunse contele. A murit în braţele mele.

Pronunţând aceste cuvinte vocea contelui tremura.

Peste puţin timp el continuă:

— Atunci mi-am zis că legenda, deşi era veche, totuşi era adevărată, fiindcă Marietta deşi nu era nevasta mea în faţa oamenilor, dar era înaintea lui Dumnezeu, şi blestemul a ajuns-o şi pe ea.

Stubernauch întinse contelui mâna.

Apoi el zise:

— Mă doare sufletul pentru dumneata, domnule conte, care eşti cel mai bun dintre oameni. Dar şi eu am îngropat pe o fiinţă drăguţă, pe o fată pe care o iubeam şi pentru care mi-aş fi dat viaţa, fără ca să-i fi spus aceasta. Ea a murit la spital şi n-am putut nici să-i împodobesc mormântul, fiindcă mi s-a spus că cadavrul ei trebuie să servească ştiinţei.

— N-ai putut împiedeca acesta? întrebă contele revoltat.

Stubernauch dădu din umeri.

— Domnule conte, zise el, e fals când se zice că moartea e justă. Pentru săraci nu-i aşa. Ei trebuie să plătească cu trupul lor datoriile ce

au făcut cât au stat bolnavi în spital. Eu însumi eram sărac pe-atunci şi nu puteam să fac atâţia bani deodată.

Fernau dădu din cap.

Urmă o pauză.

Contele întrerupse tăcerea zicând:

— Uite, dragă Stubernauch, când Marietta a fost să moară, mi-a dat o însărcinare. Dumneata ai putea să-mi stai în ajutor în cauza aceasta.

Stubernauch zise cu grabă:

— De ce nu, domnule conte, dacă e cu putinţă?

— E cu putinţă, răspunse contele Fernau.

— Şi care este acea însărcinare?

— Să caut unde este soră-sa, o copilă nenorocită, lipsită de darul vorbirii şi să o iau sub paza mea.

Stubernauch sări în sus. El îşi holbă ochii şi tremurând de emoţie se uită la conte.

— Pe sora sa, strigă el cu glas înfundat şi această soră a sa se cheamă Sofia Grimm?

— Stubernauch de unde cunoşti dumneata acest nume? strigă contele.

— De unde îl cunosc? întrebă el şi lacrimile îi umeziră ochii, de unde cunosc acest nume? Fiindcă mi-a fost numele cel mai scump pe lume. Fiindcă copila de care vorbim era să-mi fie nevastă. Ea purta acest nume. Fiindcă Sofia Grimm, florăreasa mută, era sora nenorocitei dumitale Marietta.

Şi Fernau se ridicase.

El abia se putea ţine de mirare.

— Aşadar noi am iubit două surori, zise el cu căldură, două surori care poate erau egale în bunătate şi virtute. Stubernauch să fim prieteni, să-mi fii frate, ceea ce-mi deveneai dacă moartea nu mi-ar fi răpit ceea ce am avut mai scump. Întinde-mi mâna cea plină de bătături de munca cu ciocanul, eu o să-ţi păstrez prietenie şi o să spun fiecăruia care va voi să mă asculte: „Uitaţi-vă, ăsta e prietenul meu cu care soarta m-a legat prin legătura amintirii”.

Ei stăteau mână în mână, contele şi lăcătuşul şi încheiară legătură de prietenie pe viaţă.

Era la un ceas după miezul nopţii. Stubernauch merse să se culce.

Contele Artur plecă de asemenea în odaia sa de dormit.

Contele se dezbrăcă singur fiindcă îşi trimisese feciorul său devreme să se culce.

Se apropie încă o dată de geam ca să se uite niţei afară după cum îi era obiceiul.

Noaptea era întunecată.

Pe cer se târau nori greii, încărcaţi cu zăpadă.

În grădină zăpada era mare.

— Mă gândesc la tine Marietta, şopti Artur, mă gândesc la tine, tu glorificată. Nu poc să te uit. Uită-te la mine jos şi păzeşte-mă. Mă gândesc la tine Marietta.

Cu vorbele acestea el se depărtă de fereastră.

Se puse pe patul său cearceafuri de mătase, şi adormi în curând.

În grădină, sub balcon, se îndrepta în sus acum o figură, ce până aici era cu totul acoperită de zăpada aşa încât numai capul i se vedea.

Era Magistrul.

Criminalul sări cu dibăcia unei pisici în mijlocul grădinii, acolo scoase o fluierătură uşoară.

Deodată apăru o a doua figură ce până aici era ascunsă după statuia unui amor.

Femeia cu piciorul de lemn căci, ea era, se apropie încet.

Zăpada făcea să nu se audă niciun pas. Asta favoriza mult planul lor.

— Să punem iute scara, şopti chiorul, şi amândoi se îndreptară spre pavilionul din grădină, de unde luară o scară.

O duseră încet până la balcon. O ridicară în sus.

Magistrul se urcă sus, iar femeia cu piciorul de lemn pândea jos.

În momentul acesta femeia prinse de braţ pe tovarăşul său şi arătă tremurând spre mijlocul grădinii unde se vedeau două puncte înfocate.

— Un câine, strigă ea, el se apropie, ochii îi ard, îi văd dinţii grozavi prin întuneric.

— Tăcere, zise chiorul, suntem pregătiţi pentru cazul acesta.

El îşi băgă mâna în buzunar şi scoase un obiect mic, negru.

Un miros greu şi greţos ajunse la nasul câinelui.

El se aruncă în zăpadă şi începu să bată din coadă apropiindu-se cu lăcomie. Magistrul îi aruncă bucata. Câinele o prinse în gură.

În momentul următor animalul se cutremură, se lăsă pe o parte şi-şi

scoase limba.

— Ăsta n-o să ne mai tulbure, şopti Magistrul. Otrava şi-a făcut datoria. Acum la treabă, căci intervalul între ora două şi trei este cel mai favorabil.

El se târî încet pe scară în sus. Se aruncă peste marginea balconului, aşa încât acum se afla dinaintea uşii de sticlă ce ducea la odaia de dormit a contelui.

El încercă să o deschidă încet, dar în momentul următor şopti în jos femeii cu piciorul de lemn:

— Uşa e închisă, trebuie să sparg geamurile.

— Ai la tine diamantul şi smoala? se auzi de jos tot atât de încet.

Magistrul răspunse:

— Am de toate. Ţine sacul gata. Sper că Mathias o să fie cu băgare de seamă ca să nu fim tulburaţi. El o să facă uz de briceag, dacă nu merge altfel.

Peste puţin timp chiorul continuă:

— Atunci pot să încep, înăuntru e linişte, contele doarme, nimic nu se mişcă.

— Dar dacă s-ar deştepta?… întrebă femeia.

Ochiul Magistrului se învârti sălbatic, mâinile lui făcură o mişcare ca şi cum ar fi vrut să sugrume pe cineva.

Chiorul se apropie de uşa de sticlă ale cărei geamuri le pipăia cu atenţie.

Asta dură câteva minute, în fine pare că află locul potrivit.

Scoase din buzunar un obiect mic în formă de creion şi făcu cu vârful lui un dreptunghi pe geam.

Un sunet ascuţit de sticlă se auzi. El ascultă un minut ca să vadă dacă se mişcă ceva în odaia contelui şi văzând însă că e tăcere, îşi continuă treaba.

Pe bucata tăiată puse smoală, apoi o apăsă înăuntru.

Dar nu o lăsă să cadă, ci o lipi de faţa dinăuntru a uşii.

Apoi îşi băgă mâna prin deschizătura făcută şi dădu la o parte zăvorul.

Astea se făcură atât de repede şi cu atâta dibăcie, încât nu-i trebuiră decât câteva secunde.

Apoi el se plecă peste balcon şi zise tovarăşei sale:

— Uşa e deschisă.

Şchioapa răspunse încet:

— A mers atât de iute ca şi cum am fi avut cheia. Al dracului mai eşti, Magistre. Complimentele mele!

— Dacă sunt meşter…

— Aşa e.

— Acum urmează ce-i mai greu, răspunse chiorul, numai de nu s-ar deştepta înainte de-ai putea închide gura cu plasturele de răşină.

— Ei, dacă se deşteaptă, scrâşni femeia, păcatul lui. Ţi-am dat pumnalul bărbatului meu; fă-l să tacă.

Chiorul dădu din cap.

El se întoarse şi deschise încet uşa.

Se furişă uşor în odaie cu ghetele sale de pâslă.

Ochiul lui străbătu întunericul, el ştiu să se păzească de scaune ori altfel de mobile.

Ajunse lângă patul unde dormea contele Artur.

Se plecă spre el şi ca fulgerul îi apăsă plasturele pe gură ca să nu poată striga după ajutor.

Contele se deşteptă iute şi o privire aruncată în obrazul răutăcios al criminalului îl lămuri despre situaţia primejdioasă în care se afla.

Voi să sară din pat, dar Magistrul se aruncă asupra lui ca o fiară sălbatică şi îl puse jos.

Îl legă de mâini şi de picioare, aşa încât nu se putu mişca.

— Să nu te mişti dacă ţi-e scumpă viaţa, scrâşni chiorul şi-i puse vârful cuţitului în piept. La cea dintâi mişcare ce vei face pentru a scăpa, te înjunghii.

Fernau îşi închise ochii.

El se considera pierdut şi îşi frământa creierii cum s-ar putea să strige după ajutor fără să fie omorât numaidecât da Magistrul.

Chiorul în timpul acesta căuta cheile pentru masa de scris şi le descoperi sub perna pe care zăcea contele.

În momentul următor el îngenunche dinaintea mesei de scris şi deschise sertarele cu mâini tremurătoare.

Pretutindeni găsi pungi de piele: le desfăcu şi le găsi pline cu galbeni.

— Ăsta e un câştig bogat, mormăi criminalul şi scormonea cu mâna printre galbeni. Asta îmi va da mijloace să scap de afurisitul de Berlin şi să trăiesc în străinătate ca om bogat.

Se încărcă cu mai multe pungi şi ieşi în balcon.

— Ţine sacul, şchioapo, aici e bogăţie.

El aruncă sacii jos, apoi se întoarse cu vorbele:

— Mai am încă.

Veni îndărăt în odaia de dormit a contelui.

Abia trecu pragul şi o înjurătură sălbatică ieşi de pe bazele lui.

În mijlocul odăii stătea o figură zveltă, îmbrăcată în haină albă, şi din obrazul drăguţ şi copilăresc îl priveau doi ochi speriaţi.

Era Rosamunda care intrase în odaia de dormit a fratelui el, fiindcă o nelinişte vagă îi tulburase somnul şi visurile sale o făcură să se intereseze de fratele său.

Magistrul şi fata stăteau acum faţă în faţă, tăcuţi şi nemişcaţi, fără a şti ce să facă.

În momentul următor însă, chiorul se aruncă asupra copilei înmărmurită, o prinse de mijloc şi o puse pe canapea.

— Niciun cuvânt, strigă el, ori îţi bag cuţitul în piept.

Copila se cutremură la această ameninţare teribilă şi se uită cu groază la criminal pe care însă nu-l mişca nici privirea nevinovată a copilei.

— Gândeşte-te la ceea ce ţi-am spus, îi şopti chiorul la ureche, la cea dintâi încercare să faci zgomot ori să te mişti, te omor.

— Mişelule, strigă în momentul acesta un glas puternic şi chiorul fu prins dindărăt de două braţe puternice şi aruncat la pământ. Nu te apăra ticălosule, că te sugrum.

Stubernauch, căci el era, care apăruse la timp, îngenunche pe pieptul Magistrului şi-i strângea gâtul cu amândouă mâinile.

Chiorul îşi pierdu pentru un moment cumpătul.

Atacul neaşteptat, forţa cu care fu trântit la pământ, toate acestea îi tăiară puterea de a se gândi.

Dar asta numai pentru câteva minute şi iute îşi recapătă sângele său rece. El se umplu de bucurie când simţi că braţele lui sunt libere şi găsi pumnalul lângă sine.

Cu o singură mişcare puse mâna pe pumnal şi-l înfipse cu toată puterea în spatele lui Stubernauch.

Un şiroi gros şi negru ţâşni din rană. Mâinile ce-l strângea de gât se desfăcură şi Stubernauch căzu la pământ cu un ţipăt năbuşit.

Un zgomot sfâşietor răsună în odaia de dormit şi Magistrul se

îndreptă în sus.

— Ucigaşule, strigă Rosamunda, omoară-mă şi pe mine; căci nu mă mai tem de ameninţarea ta, strig ajutor.

Se îndreptă spre uşă şi o deschide.

Înainte însă de a-şi putea executa planul, Chiorul se aruncă pe ea ca un tigru, o trase cu o mână îndărăt iar cu cealaltă îi astupă gura.

— Tu-mi eşti prada cea mai preţioasă ce o s-o duc de-aici, zise el. Tu vei fi răscumpărată cu un milion, dacă nu vei sta decât o singură zi la mine.

El ridică în braţe pe fata care se cutremură sub strângerile lui, şi o duse spre balcon.

Degeaba se smucea bietul frate al Rosamundei.

El nu putea să scape de frânghiile ce-l ţineau legat.

Contele încercă să ridice plasturele de pe gură.

Dar criminalul ştiuse cum să-l facă imposibil.

Nici din partea lui Stubernauch nu era ajutor pentru biata copilă.

El era scăldat în sânge şi un leşin binefăcător îl cuprinse.

Chiorul ajunsese deja până la balcon. În momentul acesta Rosamunda izbuti să-şi scape gura de mâna criminalului, şi un ţipăt de ajutor răsună în grădină.

O furie fără margini cuprinse pe Magistru.

El şopti la urechea copilei:

— Vrei să mă trădezi în momentul din urmă? Taci, ori te arunc jos de pe balcon.

Nenorocita tăcu.

Ea nici nu se uită în obrazul bestial al Magistrului.

Glasul i se tăie şi era să-şi piardă simţirea.

Magistrul era ca turbat.

El se apropie de gratiile balconului, se plecă în jos şi strigă:

— Şchioapo, ia seamă, am făcut o vânătoare minunată.

De jos nu se auzi niciun răspuns.

Magistrul strigă din nou. Tot aceeaşi tăcere.

În fine, chiorul pierzându-şi răbdarea, strigă mai tare:

— Şchioapo, unde eşti?

Nici de astă dată neprimind răspuns, el căută locul unde a fost rezemată scara.

În acelaşi moment însă se dădu îndărăt speriat.

Pe scară se urca în sus o figură neagră cu barbă.

Nu era unul dintre tovarăşii săi, ci o figură înaltă, robustă, îmbrăcată într-o mantie.

Această figură fixă cu ochii pe Magistrul.

Chiorul înlemni de spaimă.

Nu putu să zică nimic, nici să facă vreo împotrivire.

El lăsă ca străinul să-l ia prada preţioasă.

După asta străinul strigă cu voce impunătoare:

— Acum şterge-o, banditule, căci altfel eşti prins.

Auzind această voce Magistrul se cutremură.

Ca şi cam ar fi fost muşcat de un şarpe, el înţelese pe cine avea înaintea sa.

Era străinul misterios ce îl găsise în casa mamei Karkoş.

Voinţa puternică a acestui străin îl subjuga.

— Pleacă, ucigaş mizerabil, zise încă o dată mântuitorul Rosamundei, căci altfel ştii ce te aşteaptă dacă vei fi găsit.

Chiorul crezu de cuviinţă să urmeze acest sfat.

El coborî cu dibăcia unei pisici peste balcon şi în câteva secunde se făcu nevăzut.

Rosamunda îşi veni în simţire şi în pudoarea-i încercă să scape de braţele mântuitorului ce o ţinea la piept.

Ea întrebă cu glas tremurător şi uitându-se împrejur:

— Unde mă aflu?

Se uită în obrazul străinului şi strigă:

— Conte Marco, dumneata eşti? Atunci e adevărat, n-am visat! Ah! frate-meu, bietul meu frate!

Fata năvăli în odaia de dormit a contelui.

Marco o urmă.

În momentul următor contele Fernau scăpă de legătură şi se ridică pe pat.

Frânghiile pătrunsese adânc în carnea lui, astfel că sângele ţâşnea pe urma lor.

Dar el nu se gândea la dânsul.

Refuză ajutorul Rosamundei şi al lui Marco.

Arătă la corpul care zăcea ca mort în mijlocul odăii şi zise:

— Nu mie, ci acestuia ajutaţi, el are mare nevoie de ajutor.

Marco şi fata numai acum văzură pe Stubernauch care zăcea într-o

baltă de sânge.

Pieptul lui se lăsa şi se ridica foarte încet.

— E mort, se văietă Rosamunda, bieul om, e omorât!

Contele Artur se uită disperat la prietenul care se jertfise pentru scăparea lui.

Contele Marco ridică pe rănit şi îl puse pe canapea.

— Iute, după un medic, strigă el feciorului ce intră speriat în odaie, putem să scăpăm o viaţă de om dacă vine ajutor în grabă.

XLV – Ruinaţi

Tobias Knabe, procuristul firmei „Ferdinand Büller şi fiul”, şedea la pupitrul său şi îşi rezemă capul alb pe mână.

Fruntea bravului bătrân era încruntată. Cute mari se vedeau pe obrajii lui, şi cine îl cunoscuse mai înainte vesel şi de spirit, acum nu l-ar fi recunoscut. Tobias Knabe avea gânduri grele. Bilanţul casei stătea rău.

Se putea aştepta ca în ceasurile mai apropiate să se spună:

— Ferdinand Büller şi fiul au suspendat plăţile, sunt ruinaţi!

— Ruinaţi, răsună în sufletul bătrânului.

Şi cu litere arzătoare pare că vedea dinaintea ochilor săi cuvintele:

— Ruinaţi, ruinaţi.

Da, ruina era aici.

Şi oricât se forţase bietul bătrân s-o amâne, s-o ferească, în cele din urmă tot se putea să apară.

Era inevitabil şi era fatal.

Numai cu câteva minute înainte de aceasta, mai mulţi oameni părăsiră micul canton unde se afla Tobias Knabe, care strânseră din pumni şi strigau:

— Lasă să vină la concurs! mai bine că pierdem totul. Şarlatanul care a jucat la bancă cu averea noastră, să-şi ia pedeapsa.

Bătrânul se rugă încet pentru stăpânul său, dar toate rugăminţile lui fură degeaba.

Inimile creditorilor rămaseră reci.

El nu ajunse la niciun rezultat. Oamenii îl prinseră de mâini şi îi ziseră:

— Dumneata eşti om cinstit, domnule Knabe, o ştim. Dar dumneata

încă eşti negustor, şi ca atare, te întrebăm: Cum numeşti dumneata pe un om, care cu luni înainte ştie că e ruinat, că n-are nimic şi cere totuşi, merge la prietenii săi, face împrumuturi de mii şi mii… spune, domnule Knabe, cum numeşti dumneata pe un astfel de om?

— Mişel, ăsta fu cuvântul ce veni pe buzele procuristului.

Dar el îl schimbă în ultimul moment într-un cuvânt mai bun şi zise:

— Îndurare.

— Îndurare? S-a îndurat el de noi? Noi încă suntem părinţi de familie şi trebuie să îngrijim de ai noştri.

— Dar acest Büller a fost mişel şi faţă cu copii şi nevasta sa, adăugă un altul.

— Ce-a făcut cu atâţia bani ce-a stors de la noi? I-a dat femeilor şi cartoforilor. Nu, omul acesta nu merită cruţare.

Cu vorbele acestea se despărţiră creditorii.

Bietul Tobias Knabe rămase adâncit în gândurile sale.

— Ce-o să fie acum? se întrebă bătrânul din nou. Ce s-o alege din „Ferdinand Büller şi fiul”, din firma mândră, faţă de care până aici fiecare îşi scotea pălăria?

Fără bani nu mai merge. Asta o pricepea şi bătrânul.

Dar nu se putea împăca cu ideea că firma în care el slujise patruzeci de ani de-a rândul, să nu mai existe.

El mai făcuse o încercare pentru a scoate bani.

Ieri a trimis o scrisoare la care a muncit două ceasuri întregi.

Vorbele curgeau anevoios din condei şi lacrimile îi îngreuiau scrierea.

Acum aştepta cu grijă pe acela căruia îi adresase scrisoarea. Deodată intră Büller şi întrebă cu tulburare:

— Încă n-a sosit?

Tobias Knabe oftă adânc, apoi răspunse:

— Din nefericire, încă nu.

Büller întrebă:

— Dar speri că o să vină?

Şi se puse la masă.

Deodată tresăriră amândoi.

În uşă se auzi o lovitură înceată.

— El e, zise bătrânul procurist.

Apoi îşi zise în sine:

— Fericitule Ferdinand Büller, nu privi la noi şi nu te supăra dacă ne apucă de guler acest cămătar şi nu-l dau afară din respectabilul tău birou.

Şi cu glas tare zise:

— Intră.

Printr-o întredeschizătură îngustă intră un moşneag care-şi strângea pe trupul său mizerabil o blană roasă şi veche.

El tremura de frig.

— Numele meu este Jonas Bruck, zise el pe nas. Am primit scrisoarea ce mi-a adresat-o domnul Max Büller. Şi am venit să-l vizitez, pentru că sunt negustor şi trebuie să ascult toate ce-mi spun oamenii.

— Poftim, şezi, zise Max şi-i arătă un scaun.

Apoi adăugă.

— Am să-ţi spun numaidecât despre ce e vorba. Domnul Tobias Knabe, prietenul şi procuristul nostru poate să ne asculte.

— Cunosc pe domnul Tobias Knabe, rânji moşneagul. Om mai cinstit ca el nu este în tot Berlinul. Asta se spune, şi se spun mai multe, ceea ce nu ştiu dacă e adevărat. Dar să vorbim de afacerea noastră. Domnule Max, răspunde-mi ca om cinstit, e adevărat că eşti falit?

Büller îngălbeni.

El bolborosi câteva cuvinte neînţelese.

Dar Knabe se puse iute înaintea lui Büller şi zise:

— E bine să nu se ascundă nimic şi să afli limpede adevărul, domnule Bruck. Da, firma „Ferdinand Büller şi fiul” e incapabilă să plătească în momentul acesta… Dar noi putem să probăm din condici că, dacă o mai ducem câteva luni, scăpăm de criză.

— Aşadar, totuşi e adevărat, zise Bruck.

Şi-şi frecă mâinile de frig.

Apoi adăugă:

— S-a isprăvit cu splendoarea şi firma „Ferdinand Büller şi fiul”, poate să doarmă. Dar cum să fac eu gheşeft cu oameni care au jucat averea la cărţi? Să dau bani acolo unde alţii şi-au pierdut banii lor? Ar fi o nebunie să faci un astfel de gheşeft. Şi Jonas Bruck nu e nebun. Nu, nu e nebun.

— Bruck, dumneata ai mai făcut gheşefturi nesigure, zise Büller

iute, nu mai vorbesc de mine, dar iată domnul Knabe pe care-l consideri omul cel mai cinstit, să-ţi arate că noi sperăm să fim în regulă în câteva luni. Mai multe case din Olanda ne datorează sume considerabile. Oamenii n-au putut să-şi lichideze datoriile fiindcă a fost un an rău. Dar în câteva luni plătesc şi atunci am învins orice greutate.

— Asta pot să ţi-o garantez, zise Tobias Knabe.

— Dacă domnul Knabe garantează pentru asta, răspunse Jonas, atunci e cu totul altceva. Însă mai întâi trebuie să ştiu ce sumă trebuie să dau.

Şeful şi procuristul se priviră întrebător. Amândoi stăteau la îndoială când fu vorba de spus suma care li se părea şi lor enormă în împrejurările de faţă.

— O sută de mii de mărci, zise în sfârşit Tobias Knabe.

Vorbele astea ale lui părură ca o putere electrică ce zgudui din cap până în tălpi pe Jonas Bruck.

El sări de pe scaun, îşi luă pălăria şi voi să apuce spre uşă.

— O sută de mii de mărci! strigă dânsul. Ce, credeţi că sunt nebun? Cum pot eu să arunc o sută de mii de mărci într-o aşa nesiguranţă? Daţi-mi voie să plec domnilor, cifra asta e aşa de mare, că mă apasă greu, mă înăbuşă, îmi trebuie aer, vreau să ies afară…

— Mai aşteaptă niţel, Bruck, zise Büller şi i se puse înainte. Ascultă bine ce-ţi spun. Dă suma aceasta pentru trei luni după ce te vei convinge că am de primit mai mult de două ori atâta de la negustorii olandezi. Iar la termen ai să primeşti îndărăt o sută patruzeci de mii de mărci.

Tobias Knabe se întoarse în altă parte murmurând ceva neînţeles, cu pumnii strânşi de furie.

Jonas Bruck însă, auzind vorbele negustorului, se oprise la uşă; el privi pe Büller drept în ochi, apoi se întoarse încet la scaunul de pe care se sculase.

— Într-adevăr, ai de primit atâţia bani din Olanda? întrebă el.

— Dacă-ţi spun odată, trebuie să ne înţelegi! exclamă procuristul cu asprime.

— Bine, reluă Jonas Bruck după un moment de luptă interioară; vreau să fac afacerea asta dându-ţi o sută de mii de mărci. Însă să-mi dai o poliţă de o sută patruzeci de mii.

— Ah, Bruck, cum să-ţi mulţumesc de binele ăsta?! exclamă Büller.

— Numai într-un chip poţi să-mi mulţumeşti: plătindu-mi exact poliţa la scadenţă. Mă duc acum să-ţi aduc banii, pentru că ceea ce e zis e zis şi dacă ai nevoie de capital, apoi desigur că nu poţi să aştepţi până mâine.

Îşi luă din nou pălăria şi porni.

La uşă se ciocni cu un individ al cărui corp greu îi făcu un carambolaj foarte neplăcut.

— Doamne păzeşte! exclamă Jonas Bruck, dar ce dracu, vrei să mă dai jos?… N-ai ochi? bagă de seamă!

Dar îndată ochii îl străluciră, un zâmbet de plăcere îi lunecă pe buze şi reluă cu glas domol:

— Ce, dumneata eşti, domnule Krantz? O! atunci izbitura asta mi-a făcut o plăcere nespusă pentru că mi-a dat ocazia să revăd un vechi prieten.

Călăul întinse ovreului mâna.

— Nu tot atâta plăcere îmi face mie treaba care mă aduce aici, răspunse el. Ştii că strânsesem din economii câteva mii de mărci şi că le-am dat domnului Büller ca să mi le pună în acţiuni sigure. Am aflat însă că se petrec aici lucruri deosebite şi m-am gândit că e timp să mă interesez de averea mea.

— Despre depozitul acesta nu ştiu nimic, zise Tobias Knabe către stăpânul său…

Max evită privirea întrebătoare a bătrânului.

— Domnul Krantz mi-a adus banii când dumneata te aflai de curând în călătorie, zise dânsul cu glas tremurător.

Şi încurcătura ce i se zugrăvi pe faţă fu observată de toţi.

— Ai să-ţi primeşti banii până la o para, strigă Jonas Bruck către călău. Ştii foarte bine, că acolo unde se află Jonas Bruck sunt şi bani. A bătut un vânt rău prin casa „Büller şi fiul”. Dar acum a trecut.

— Să n-ai nicio teamă, zise acum şi Büller către Krantz; banii dumitale sunt siguri şi dacă vrei poţi să-i primeşti îndărăt chiar mâine.

— Nu, nu, răspunse călăul, sunt pe deplin liniştit acum; te rog să-mi ţii banii şi pe viitor şi să mi-i înmulţeşti cum vei şti mai bine.

Jonas Bruck şi călăul părăsiră împreună biroul.

De-abia se închise uşa în urma lor şi Tobias exclamă cu amar:

— Ce-ai făcut tu, Max, ce-ai făcut? Până şi banii ce ţi-au fost

încredinţaţi i-ai risipit. Nu ştiu cum ai să ieşi din încurcătură!…

— Ai să vezi că am să ies, răspunse Büller cu un ton de mare siguranţă. Vei vedea cât de bine o să mă folosesc de suta de mii de mărci pe care Bruck o să mi-o aducă chiar azi.

— Dar ia gândeşte-te niţel la dobânda pe care ai s-o plăteşti bătrânului, reluă bătrânul procurist.

— N-am ce să fac: Jonas are o inimă tare, nu face nimic din iubire către aproapele său; numai interesul îl mişcă. Cu toate astea eu cred că fac o afacere minunată; de altfel, acesta era singurul drum să scap de belea.

— N-ai fi putut să-ţi procuri bani în alt chip? întrebă Knabe gânditor; n-ar fi fost în stare de pildă, unchiul dumitale, pastorul Juny, din Schönhausen, să te ajute?

Max îşi aprinse o ţigară şi trase de câteva ori din ea cu o mare mulţumire.

— Juny are avere, e adevărat, dar eu nu stau bine cu el. Predicile lui de morală au rupt într-o zi firele răbdării mele şi i-am spus pe şleau ce-mi zăcea pe inimă, că nu mi-e epitrop, că n-are experienţă, nici ştiinţă şi nu-i ascult sfaturile.

— Aşadar, eşti certat cu dânsul? întrebă Knabe.

— Dacă vrei să numeşti asta ceartă, fie şi aşa. Ne-am certat de atâtea ori, însă ştim amândoi la ce să ne aşteptăm. Moştenitorul lui o să fiu eu, în orice caz, pentru că afară de mine nu mai are nicio rudă.

Conversaţia fu întreruptă deodată, căci uşa se deschise şi două fete îmbrăcate elegant şi un bărbat intrară înăuntru.

— Ah! aceştia sunt servitorii cărora li s-au dat drumul, murmură Büller.

— Am venit să ne primim lefurile, domnule Büller, zise servitorul. După cererea noastră cucoana ne-a concediat şi a rămas în slujbă numai servitoarea cea nouă. Am fi putut să pretindem ca să mai stăm încă 15 zile, dar şederea în casa asta nu ne mai e acum aşa plăcută…

— Neruşinaţilor! Ieşiţi afară! strigă Büller şi arătă cu mâna spre uşă.

— Da, o să ieşim numaidecât, răspunse servitorul cu obrăznicie, însă mai întâi să ne dai dreptul nostru.

Tobias se repezi furios la un scrin, luă câteva monede de aur şi întrebă furios:

— Cât aveţi încă de primit câteşitrei? Spuneţi iute!

Servitorul spuse suma.

— Iată-vă banii şi acum plecaţi, răcni procuristul. Afară, ticăloşilor, şi nu cumva să îndrăzniţi vreodată a vă apropia de casa asta, măcar până la o sută de paşi.

Servitorii plecară murmurând şi făcând semne în batjocură.

— Şoarecii părăsesc corabia, zise Büller, au mirosit naufragiul.

— Nu mai vorbi de naufragiu! exclamă bătrânul. De ce te disperă până şi faptul ăsta că nişte slugi pleacă de la tine? Trebuie să ţii acum capul sus. Dar uite, eu trebuie să plec; am de terminat nişte afaceri. Dar diseară am să fiu aici, când va veni poate şi Bruck cu banii.

Zicând ultimele cuvinte, se îmbrăcă cu mantia, îşi luă băţul şi pălăria şi cu mult mai vesel de cum ar fi crezut-o cu un ceas înainte.

Max privi lung după dânsul.

— Ce-ar zice el, şopti dânsul, dacă ar şti că am luat deja banii de la bancherii olandezi, că i-am risipit? O! pe mine nu poate să mă mai scape nimic! Sunt pierdut, cel puţin pentru situaţia în care mă aflu, numai o cale de scăpare am înainte, fuga. Banii lui Bruck au să-mi servească a începe o nouă viaţă. Cu o sută de mii de mărci poate cineva să ajungă departe… Dar eu n-am să plec singur… Melania o să mă însoţească… În cealaltă parte a lumii o să trăiesc fericit cu ea.

Gândurile astea zguduiră pe Max ca şi nişte friguri.

El apucă un ziar ce-l avea înainte-i şi-l citi o bucată de vreme, întorcându-l şi sucindu-l.

În sfârşit, se păru că găsise ceea ce căuta.

— Minunat! exclamă el şi ochii îi străluciră în chip deosebit. Peste opt zile pleacă la America unul dintre cele mai mari şi mai iuţi vapoare oceanice, vaporul „Cimbria”, al unei companii colosal de bogată. Mă prefac că plec în Olanda, după afaceri. Fug cu Melania şi sunt în siguranţă mai înainte să fi bănuit cineva gândurile mele.

El era acum absolut hotărât în privinţa asta.

Nu-i rămânea decât s-o convingă pe Melania să-l urmeze şi să înşele pe ceilalţi asupra planului său.

Ceasornicul atârnat de un perete al micului birou anunţă prin bătăi sonore ora 11.

Büller îşi aminti că era vremea de cină.

Stinse lămpile, ieşi din birou şi urcă sus în apartamentul său care

odinioară-i era atât de plăcut şi care acum îl făcea groază.

Ce-l aştepta acolo?

Figura mânioasă a nevestei sale care deşi nu-i mai vorbise despre Melania, nu-i adresa niciodată vreun cuvânt, ca mută şi încruntată se învârtea în juru-i, ca o veşnică şi ameninţătoare amintire a răului ce dânsul îi făcuse.

Când Büller intră în cameră, Matilda se afla deja la masă, având înainte-i nişte bucate simple care prea puţin puteau să aţâţe pofta delicată a lui Max.

Dânsul se lăsă să cadă pe scaunul ce-i era rezervat.

Însă nici nu atinse mâncarea, ci numai îşi umplu un pahar cu bere şi-l dădu peste cap.

Matilda zise deodată:

— Am de vorbit ceva cu tine.

Büller se uită la ea uimit.

— Ah! aşadar, simţi trebuinţă de a vorbi iar cu mine? zise dânsul.

— E o chestie grabnică ce mă sileşte la asta, reluă ea cu o răceală grozavă. Am chibzuit mult şi m-am convins că ar fi o nebunie din parte-mi să voiesc a te despărţi de amanta ta. Nu te mai ţin legat de mine, te las liber să faci ce vrei.

— Iute îţi schimbi hotărârile. Abia sunt câteva zile de când mi-ai spus că niciodată n-o să te învoieşti la despărţire.

— Da, aşa este, dar văzui zilele astea că aşa o viaţă ca a mea e de nesuportat. Ştiu prea bine că inima ta nu mai este a mea, bătăile ei sunt pentru alta şi nu mai vreau să mă conving cu făgăduieli şi jurăminte. Am şi eu un caracter care-mi ordonă să primesc tot ce-mi aduce bine şi să arunc tot ce n-are valoare pentru mine.

Büller se rezemă de spatele scaunului şi se uită în tavan.

— Aşadar, eu nu mai am nicio valoare pentru tine, zise dânsul, şi mă laşi liber. Te rog să-ţi notezi bine cuvintele astea şi să le ai în minte când le vei cunoaşte gravitatea.

— Ce s-ar mai putea întâmpla de aici înainte? zise Matilda cu dispreţ. M-ai părăsit, m-ai înşelat cu protestele tale de iubire, ai risipit averea, m-ai adus în stare de cerşetoare. Ce mai poate să vină după toate astea? Ce aş putea să sper şi de ce m-aş mai teme? Lasă, ne despărţim… E mult mai bine pentru tine şi pentru mine…

Büller o întrerupse:

— Dar copiii noştri?… Ce ai să te faci cu ei?

Dar Matilda răspunse:

— Şi la ei m-am gândit, n-ai grijă… Am să muncesc pentru dânşii, am să-i hrănesc, să-i cresc. Când mă aflam mai adineauri în camera de dormit şi servitoarea îmi aduse copiii, pe care tocmai îi dezbrăcase, pentru ca să le dau sărutarea de seară, am jurat lui Dumnezeu să nu las pe blânzii îngeraşi să cadă în ruşinea pe care ai adus-o asupră-ne, şi am să muncesc de dimineaţa până seara pentru a le alina mizeria.

— Matilda, strigă Büller, sărind în sus, te opresc să-mi vorbeşti cu aşa ton!… E adevărat că nu m-am purtat bine cu tine, dar nu trebuie să mă aduci la o hotărâre de care ai să te căieşti amar mai pe urmă.

— Felul meu de viaţă e hotărât chiar de-acum, nu mă mai sperii de nimic!… Fă ce vrei. Poţi să te duci cu iubita ta unde pofteşti… Ştiam eu că aşa trebuia să se întâmple.

— Aşadar, tu vrei despărţirea? întrebă Max.

— O! da, întâmple-se orice… voi suferi tot.

În momentul următor uşa care răspundea spre camera copiilor se deschise şi servitoarea se arătă în cadrul uşii. Ea avea capul plecat şi umerii ridicaţi. În capotul de noapte cu care deja se îmbrăcase, părea mai palidă şi mai suferindă ca oricând.

— Ce este Hedwiga? Ce ai? întrebă tulburată nevasta negustorului, observând figura descompusă a fetei.

Büller, din parte-i arătă o mare grijă, căci servitoarea deschizând uşa lăsase să intre în cameră un miros de fum care nu putea să provină decât de la un incendiu.

— Ce priveşti aşa drept înainte ca o hăbăucă? exclamă iar tânăra femeie pentru care purtarea servitoarei devenea din ce în ce mai enigmatică. Vorbeşte odată!… Unde-mi sunt copiii?…

— Îngeraşii! Micii îngeraşi! zise Hedwiga cu glas solemn. Dânşii zboară spre tatăl ceresc… şi-i duc cartea… cartea!… Ei nu ard… O! n-au să ardă!…

— Nenorocito! răcni Matilda, ce-ai făcut?

— Nu vezi că e nebună? A înnebunit! zise Büller. Copiii! Copiii! S-alergăm!…

— Ia vedeţi numai cum zboară îngeraşii, şopti nenorocita fiică a inspectorului, care intrase ca servitoare în casa lui Büller, ascultaţi cântecul dulce al îngerilor!…

Ea deschise uşa lângă care stătea şi ţipete de groază izbucniră din pieptul lui Büller şi al nevestei lui.

Prin găurile uşii de la camera copiilor ieşeau flăcări şi fum şi se auzeau înăuntru murmure înăbuşite.

— Ard paturile copiilor, strigă Büller, nebuna le-a dat foc.

— Scapă-mi copiii! Scapă-i! se văieta Matilda.

Şi ca şi cum ar fi fost ea însăşi apucată de nebunie, se uita în juru-i cu ochii zgâiţi în chip sălbatic.

Büller nu auzi vorbele din urmă. Sări ca un tigru de la locul său, răsturnă o masă ce i se afla în cale, izbi pe nebună la o parte şi năvăli în camera ce ardea strigând mereu:

— Copiii mei! unde sunteţi?

Fu un minut înspăimântător.

Nevasta negustorului căzuse în genunchi şi murmura o rugăciune. În vremea asta nebuna râdea lângă uşă şi zicea:

— Îngerii, cântă… ascultaţi… Doamne, Doamne… Doamne…

Glasul uscat al fetei răsuna înfiorător ca un ţipăt de ajutor pentru ea însăşi.

Minutele în cursul cărora Büller stătu nevăzut, trecură încet, ca o veşnicie. În sfârşit el apăru cu copiii în braţe.

— Sunt răniţi, dar trăiesc încă.

Cu vorbele astea el îl depuse la sânul mamei.

Apoi adăugă:

— Focul e înăbuşit, n-ai să te temi de nimic. Alerg după un doctor.

Înainte de-a ieşi se uită să vadă ce face nebuna.

Dar aceasta se folosise de învălmăşeală şi dispăruse.

Când Büller se întoarse, peste un sfert de ceas, cu un doctor, pe care-l găsise în vecinătate, găsi la el pe Tobias Knabe care-i ieşi înainte şi-i zise întinzându-i mâna:

— Ţi-ai scăpat copiii, Max, asta e o faptă bună. Dar şi dumneata te-ai fript al dracului, exclamă bătrânul privind mâna lui Büller… Ai să rămâi desigur cu vreun cusur…

— Nu-i nimic, răspunse negustorul, numai copiii să trăiască.

— Au să trăiască, zise doctorul care observase deja pe copii. Sunt numai arsuri exterioare. În opt zile primejdia va fi înlăturată.

Scrise reţeta, dădu instrucţiuni şi se duse.

Copiii fuseseră puşi în pat şi Matilda stătea la căpătâiul lor.

Ea le-asculta respiraţia şi era nespus de fericită văzând că frigurile erau uşoare şi nu le împiedica nici somnul.

Tânăra femeie merse spre bărbatul ei şi apucându-l de mâna rănită îi zise:

— Max, să uităm tot ce s-a întâmplat între noi. Dumnezeu mi-a arătat că nenorociri grele ar putea să cadă încă asupră-mi.

El tăcu, se uită în pământ şi se păru că o luptă mare se petrecea în sufletul său.

Mereu tăcând, se desfăcu de braţul ei şi se dădu câţiva paşi îndărăt.

— Vorbe goale, zise dânsul cu asprime, cum a putut să devină de valoare în ochii tăi un lucru pentru care cu un moment înainte arătai atâta dispreţ. Poate simţurile te înşală. Datoria mea este să te păzesc de aşa înşelăciune. Noapte bună.

Ieşi pe uşă afară fără să audă rugămintea nevestei sale care-i zicea:

— Stai aici Max!

Şi fără să asculte de vorbele lui Knabe care se încercă să-l oprească.

Ajungând în coridor îşi luă pălăria şi se coborî iute jos.

Tocmai când să păşească pragul casei, îl întâmpina un factor poştal care îl întrebă dacă el este domnul Büller şi-i dădu o telegramă.

Max o desfăcu şi citi:

„Mă simt greu bolnav şi aş vrea să mai vorbesc odată cu tine.
Pastorul Juny, Schönhausen.”

— Să fie oare cu putinţă una ca asta? şopti Büller… unchiul meu să moară şi să devin eu stăpânul averii lui? E ca şi cum întâmplarea mi-ar întinde mreje amăgitoare ca să mă facă să întreprind călătoria… Îmi dă în mână atâtea mijloace mari… pentru că desigur moştenirea unchiului meu nu poate fi mică. Iute acum, la Melania, ca să mă asigur dacă vrea să mă însoţească.

XLVI – În cuşca leilor

Într-o zi luminoasă din iarna aceluiaşi an, pe străzile orăşelului Spandau mergea un convoi ciudat care, cu tot frigul înţepător, făcea pe locuitorii cetăţii să-şi deschidă ferestrele, ba chiar să se coboare cu grăbire în stradă spre a căsca gura mai de aproape la acea minune.

Era o trupă de circ care, ca de obicei, mai înainte de a-şi începe reprezentaţiile de pe maidanul de lângă zidul cetăţii, făcea o mică plimbare prin oraş spre a da tuturor o idee despre strălucirea ce poate să desfăşoare.

O căruţă mică, aurită, trasă de doi cai albi, deschidea cortegiul. Pe fiecare cal se afla un clovn care scotea sunete armonioase dintr-un corn de vânătoare. Pe perinele de atlas roşu ale trăsurii stătea un herald care ţinea în sus un steag având pe el însemnat cu litere strălucitoare numele societăţii artistice.

După căruţă urmau vreo doisprezece domni şi doamne, toţi călări pe cai măreţi şi îmbrăcaţi în costume fantastice, de toate culorile, garnisite ca şi şeile cu fire de aur şi de argint.

După dânşii venea iar o căruţă deschisă, aceasta foarte mare.

În ea şedea tolănit directorul cu întreaga sa familie, iar pe de lături călăreau câţiva cavaleri îmbrăcaţi în armuri de oţel.

Urma apoi un cor muzical iar după acesta un car mare, foarte deosebit de celelalte, tras de patru cai murgi; asupra acestuia se concentra mişcarea şi curiozitatea tuturor privitorilor. Nu era un car în înţelesul propriu, ci numai o cuşcă mare de fier pusă pe roţi. În cuşcă se aflau trei lei puternici.

Maiestuoasele animale se uitau liniştite, aproape cu dispreţ, la alde gură-cască şi se părea că nici ţipetele şi exclamaţiile cu care erau salutaţi pretutindeni, nici spaima trecătorilor surprinşi nu-i mira câtuşi de puţin.

Deasupra cuştii însă se ridica un scaun mare, în formă de tron, îmbrăcat cu catifea roşie iar pe dânsul stătea o fată fermecătoare.

Plete negre şi unduioase înconjurau figura-i fragedă, tăiată în chip nobil. O pereche de ochi mari negri, stăteau fixaţi departe spre orizont, dând capului o atitudine poetică.

Sub hainele ei strâmte se ghiceau forme virginale, dar totuşi puternice. Gherocul de catifea ce se lăsa numai până la genunchi, îi dădea aparenţa unei amazoane. Cizmele-i de lac erau împodobite cu flori de argint.

— Asta este îmblânzitoarea leilor, se şoptea prin mulţime, e o spaniolă, se numeşte Anita.

Şi auzind vorbele astea şi văzând strălucirea convoiului, fiecare îşi lua hotărârea să asiste la reprezentaţiile de a doua zi.

În seara sosirii, deja cupola circului cu toate amenajările sale erau gata instalate pe maidan, iar directorul Conradin Blume – aşa se numea – se uita mândru peste locul de unde avea să răsară triumful său în Spandau.

Lângă dânsul se afla fiul său Manuel, un tânăr voinic care la călăria de înaltă şcoală pe care o practica primea aplauze unanime, de nimeni din trupă disputate încă.

Se putea zice că el era steaua societăţii artistice.

În ziua aceea Manuel era mâhnit pentru că, cu tot costumul său bogat, fusese prea puţin băgat în seamă în cortegiul de dimineaţă şi toată atenţia publicului fusese atrasă de spaniolă.

— Cred că o să facem treburi bune aici, zise deodată directorul către fiul său. Vezi, Manuel ce idee bună am avut să angajez pe spaniolă, deşi cu plată foarte ridicată. Desigur ea o să atragă grozav publicul.

— Reprezentaţiile noastre au fost totdeauna atrăgătoare, tată, fără să fi avut nevoie de spaniola asta orgolioasă.

— Iubite băiete, fii cuminte, reluă Conradin Blume. Observ de câteva zile că nu eşti bine cu îmblânzitoarea. Gândeşte-te la interesul nostru… el trebuie să te preocupe înainte de toate… Dar ce s-a petrecut oare între ea şi tine? Te-o fi sărutat poate? Hai? Numai atâta?

— Asta-mi mai lipsea, să fac dragoste cu închipuita asta de spaniolă, bolborosi tânărul. Într-adevăr mi se pare frumoasă, mai frumoasă decât toate femeile pe care le-am văzut. Însă mai curând aş vrea să mă aflu sub copitele cailor mei decât să-i spun o vorbă despre asta.

— Şi de ce o urăşti? De ce eşti nepoliticos şi aspru cu dânsa?

— Pentru că pe mine mă supără faptul că toţi oamenii se învârt şi se îngrămădesc numai în jurul ei… pentru că eu am rămas eclipsat, sunt pus în planul al doilea, pentru că… Dar iat-o că vine.

Anita veni lângă director.

Ea purta acum, în locul costumului de catifea, o haină simplă, în care cu toate astea nu părea mai puţin elegantă.

Însă drăgălaşa ei figură era roşie de mânie şi prin ochii ei treceau luciri, ca fulgere pe cer înainte de furtună.

Ajungând lângă cei doi bărbaţi, se opri şi întrebă:

— Cine a dat ordin, domnule director, să se dea carne crudă

leoaicei mele?… Eu am oprit într-adins asta, v-am spus de atâtea ori, cu toate astea n-am fost ascultată. Vreau să ştiu cine a dat o poruncă contra voinţei mele.

Directorul răspunse:

— Eu nu ştiu cine să fi făcut aşa treabă, iubită domnişoară, şi nu pot să cred că unul dintre oamenii mei să-şi fi permis a te contraria. Dar să fii sigură că am să fac o cercetare aspră.

— E de prisos, întrerupse Manuel, eu am dat ordinul…

Îmblânzitoarea izbucni:

— Dumneata! ah! ar fi trebuit să-mi închipui…

Manuel roşi şi răspunse cu ochii însufleţiţi:

— Animalele nu erau liniştite în cuşcă şi întrebând despre cauza mugetelor lor, am aflat că nu li se dăduse hrană de azi-dimineaţă. Atunci am crezut că era la mijloc o neglijenţă a paznicilor care ar putea să-ţi aducă pagubă, şi am dispus să se dea leilor câteva bucăţi de carne crudă, pe care le-au înghiţit cu mare poftă.

— El bine, află de la mine că e o mare primejdie pentru mine ceea ce ai făcut dumneata. Dând animalelor carne crudă înainte de reprezentaţie, li se deşteaptă instinctul de-a sfâşia. Mâine am să trec foarte aproape de moarte.

Manuel aruncă ţigara ce ţinea între degete şi zise cu ton blând:

— Despre asta n-am ştiut nimic. Dar dacă crezi că vei fi mâine în primejdie, sunt de părere să amânăm reprezentaţia cu o zi.

— O! nu, asta n-o vreau, n-o cer… Sper numai că pe viitor ordinele mele n-au să mai fie anulate.

Zicând astea, se întoarse şi plecă. Manuel bătu din picior cu mânie.

— Atâta mândrie nu mai e de suferit, zise dânsul. Ea ori eu, unul dintre noi trebuie să se plece.

Directorul Contadin Blume îşi luase gazdă în cel mai distins hotel pentru că se considera pe sine reprezentantul demnităţii trupei.

Tot din acest motiv stătea acum în restaurantul hotelului şi spărgea gâturile a o mulţime de sticle cu vin roş.

De la ocupaţia asta plăcută îl deranjă fiul său Manuel, care intră deodată înăuntru şi zise:

— Tată, sunt afară nişte oameni care vor să vorbească cu tine, un bărbat şi o femeie. Mi se pare că au cu el şi un copil. I-am trimis s-

aştepte lângă uşa odăii tale.

Blume se ridică, nu prea era sigur pe picioare, vinul i se cam urcase în cap.

— Nu-i şi mâine vreme de vorbit? zise dânsul. E numaidecât nevoie să mă deranjeze din odihna serii?

Ieşi pe uşă supărat şi era cât pe-aci să-l cuprindă mânia văzând, după hainele celor ce-l aşteptau, că dânşii nu făceau măcar parte din societatea bună.

— Desigur sunt niscai colegi săraci, bolborosi dânsul, care vor să-mi ceară bani de drum. Femeia asta cu piciorul de lemn o fi căzut odinioară de pe frânghie.

Intră în odaie şi făcu semn musafirilor să-l urmeze.

Se tolăni pe o sofa şi întrebă răstit:

— De vreţi? Ce vă aduce aşa târziu la mine?

— Venim din Berlin să-ţi propunem o afacere, zise femeia cu piciorul de lemn.

— Mie? O afacere? E la mijloc vreo cumpărare de cai?

— Nu, dar vrem să vindem băiatul ăsta.

Zicând aceste cuvinte, îşi desfăcu mantia, scoase de sub ea un băieţel ca de vreo trei ani şi-l puse pe masă, sub nasul directorului de circ înmărmurit.

— Vreţi să-mi vindeţi copilul ăsta? întrebă Blume uitându-se zâmbind la capul blond, de înger al băiatului. Vreţi să-l faceţi artist călăreţ, hai?

— Ne-am gândit aşa că ai putea să ai trebuinţă de el, zise şi individul.

— Da, se poate să am, dar mai întâi trebuie să ştiu dacă aveţi dreptul să mi-l vindeţi.

— Băieţaşul e orfan, scumpe domnule, reluă iute femeia, mama lui a murit în călătorie şi nu ştiu ce ar fi devenit copilul dacă nu ni s-ar fi făcut milă de el şi nu l-am fi luat noi. Dar uite, domnule, că şi noi suntem oameni săraci care de-abia ne târâm zilele şi nu putem să-l mai ţinem. Dă-ne ceva bani ca o despăgubire de ceea ce am cheltuit şi ţine-l aici. O să iasă mai bine pe lângă dumneata decât pe lângă noi, nişte golani nenorociţi.

— Presupunând că ceea ce spui e adevărat, zise Blume, tot trebuie să mă conving dacă copilul îmi poate fi de vreun folos pentru mine,

căci altfel n-aş fi nebun să port cu mine o greutate de prisos.

— Ia uite-te numai, copilul e crescut ca un brăduleţ, reluă femeia cu piciorul de lemn, care parcă se grăbea să termine cu un moment mai curând mârşavul târg, vezi ce mâini, ce picioare are… o să fie mândreţea trupei când îl vei învăţa să facă tumbe pe frânghie şi-l vei îmbrăca în haine frumoase.

Directorul de circ ridică în sus copilul ale cărui pleoape se închideau de oboseală.

Îl privi cu băgare de seamă pe toate părţile.

Îi ridică braţele şi examină dacă se puteau lesne îndoi şi suci, îi depărtă picioarele unul de altul, îi pipăi şoldurile, îl bătu în spate, în piept, în ceafă.

În vremea acestei operaţii dădea din cap cu mulţumire.

Pe urmă zise:

— Băiatul e bun pentru circ, ce cereţi pe el?

Femeia stătu un moment la îndoială ca şi cum se întreba în sine ce valoare o fi având băiatul pentru director, apoi răspunse:

— Eu cred că două sute de taleri nu-i mult pentru aşa broscoi zdravăn.

— Atunci luaţi-vă copilul înapoi şi duceţi-vă liniştiţi cu el acasă, răspunse Blume. Auzi! 200 de taleri!… Dar de unde să-i scot eu? Şi când? Peste şase sau opt ani! Dar cât am să mai cheltuiesc pân-atunci? Optzeci de taleri vă dau, nicio para mai mult.

— E puţin, dar dacă nu e cu putinţă să căpătăm mai mult, n-avem ce face, trebuie să ne învoim. Şi-apoi ţinând încă băiatul la noi, ne-am alege cu o pagubă mai mare. Însă avem o condiţie de pus, domnule, şi va trebui să te ţii de ea. Băiatul are la gât un lanţ subţire de aur cu o monedă de argint, asta e singura moştenire ce i-a rămas de la mamă-sa. Dumneata să îngrijeşti ca să poarte mereu lanţul acesta. Numai atâta mai avem a te ruga, domnule director. Ne-am învoit?

Blume răspunse:

— Despre asta e lesne, vă făgăduiesc că lanţul n-o să-i lipsească. Acum luaţi-vă banii şi târgul e încheiat.

Trase un sertar al mesei de scris şi luă de-acolo un pumn de taleri, îi numără până la 80 şi îi întinse femeii care îi luă cu o vădită lăcomie.

Ea îi legă cu grijă într-o basma şi îi puse în buzunar.

După aceasta se întoarse spre uşă ca să plece, dar mai întâi se apropie încă o dată de copil şi începu să scâncească.

— Rămâi cu bine, sărmanul meu iubit, îl zise ea. Ah! Doamne, ce greu îmi vine să mă despart de tine, cred că fără tine viaţa are să-mi fie o povară şi n-am să pot trăi.

Voi să sărute copilul, dar directorul circului se întoarse spre dânsa şi-i zise cu glas aspru:

— Las' să isprăvim comedia aici… N-am crezut niciun cuvânt din istoria ce mi-ai spus. Ieşiţi afară îndată.

Femeia cu piciorul de lemn îl râse cu obrăznicie în nas.

Apoi făcu semn individului care o însoţea să o urmeze.

Când fură afară, şchioapa-i zise:

— Omule, n-am făcut bine c-am dat broscoiul? Optzeci de taleri bani gata şi pe urmă am scăpat de un vierme care cerea mereu mâncare.

— Cu aşa preţ l-ar fi cumpărat şi contele Marco, mugi Mathias.

— Nebun eşti!… îi răspunse brusc femeia. Apoi atunci s-ar fi dus dracului nădejdea noastră de-a avea vreodată o comoară. Acum suntem scăpaţi de ţânţar şi totuşi ştim unde se află. Şi când vom afla tot ce ne trebuie despre el, putem strânge şuruburile ca să mai ţârâie ceva. Deosebit de asta apoi, nu vreau să am nimic de-a face cu contele. Ştiu că el ne-a zădărnicit afacerea la Fernau.

— De ce ai fost şi tu atunci atât de dobitoacă încât să laşi banii, numai pentru că ţi-a zis o vorbă!

Şi Mathias privi cu ură pe nevastă-sa.

Aceasta îi răspunse:

— Nu cumva ai fi voit să stau să mă prindă? Îţi spun, Mathias, că dacă ar fi fost în locul meu omul cel mai tare, tot ar fi croit-o de fugă dacă contele i-ar fi răsărit deodată înainte aşa cum s-a arătat mie… N-ai auzit ce ne-a spus Magistrul despre dânsul? El zice că contele stă în legătură cu dracul şi nicio spargere nu se poate face când el vrea s-o împiedice.

Mathias şi nevasta lui aveau motive puternice să ocolească drumurile bătute şi să umble huş marginea.

Ei în loc să se întoarcă cu trenul la Berlin, se hotărâră să se ducă pe jos. Însă mai întâi intrară într-o cârciumă, cinară şi-şi umplură sticla cu rachiu. Mathias bău din belşug, după obicei, şi era foarte vesel şi

gălăgios când, dând braţul şchioapei, apucă cu ea spre casă. Dânşii lăsaseră deja îndărăt ultimele case ale oraşului şi se aflau pe drumul de câmp, când deodată zăriră la o parte o casă singuratică din al cărui etaj de sus străbătea o fâşie de lumină.

— Bărbăţele şopti şchioapa, aici ar fi o treabă pentru noi… Ce zici dacă am vizita căsuţa?.. Stă aşa frumos singuratică, la o parte, încât am putea ucide oameni în toată liniştea şi comoditatea, fără ca cineva de-afară să le audă ţipetele… ha! ha! ha!

— Asta e o idee bună, femeie, răspunse fostul cantonier. Hai să vedem dacă n-am putea să lunecăm înăuntru.

Deschiseră fără zgomot poarta grădinii şi intrară înăuntru.

Merseră aplecaţi prin grădină până ajunseră la nişte scări ce duceau la uşa casei.

— Aşteaptă aici, drăguţule, zise femeia cu glas înăbuşit. Eu mă duc singură înainte şi de vom fi descoperiţi, o să zic că vreau să cer de pomană pentru tine, un biet orb.

Apăsă cu mare luare-aminte mânerul uşii, dar când voi s-o deschidă observă că vechea uşă scârţâie tare în ţâţâni. Atunci scoase din buzunar o sticlă cu unt-de-lemn şi stropi balamalele care acum nu mai scoaseră niciun sunet.

Aşa se deschise încetişor şi şchioapa se află într-un vestibul luminat de o lampă.

Ea se uită împrejur cu băgare de seamă spre a descoperi vreo uşă deschisă sau rău închisă.

Deodată însă se cutremură şi ochii-i rămaseră fixaţi asupra unui butuc gros, rezemat de zid.

Pete roşii închise de sânge se vedeau pe butuc a cărui suprafaţă era tăiată însă în mai multe locuri.

O spaimă nespusă o cuprinse pe şchioapă. Ea se grăbi să ajungă cât mai curând la uşă unde căzu pe jumătate leşinată în braţele bărbatului ei.

— Ştii tu unde ne aflăm? zise ea cu un glas sfârşit. În casa călăului! Am văzut butucul cu care taie capetele oamenilor! Să nu mai stăm aici; haide să fugim!…

— Călăul nu-i decât un om şi el, răspunse Mathias cu linişte; nu mi-e frică de dânsul.

— O! te rog, mai bine să ne ducem de-aici, mi se înmoaie

picioarele, sudoare rece mi-a ieşit pe frunte, mi-e groază de casa asta!

Îl apucă de braţ şi începu să-l târască spre poartă.

Însă mai înainte de a ieşi în câmp, se auzi un glas detunător în urmă-le:

— Staţi! Cine sunteţi?

Din întuneric răsăriră siluetele uriaşe a doi bărbaţi.

Şchioapa recunoscu speriată pe călăul şi pe poliţistul Scharf.

— Ce căutaţi voi noaptea, aici în casa mea? mugi glasul lui Krantz.

— Ah! scumpe şi bunule domn, răspunse femeia cu un glas piţigăiat, ai milă de o femeie săracă care a avut nenorocirea să-şi piardă un picior şi trebuie acum să îngrijească de bărbatul ei orb!…

— O şchioapă şi un orb, zise poliţistul cu îndoială, mi se pare că avem de-a face cu nişte şarlatani.

— Ei, Martin, strigă Krantz, adresându-se spre casă, adu aici o lumânare. Vrem să observăm mai de-aproape pe vizitatorii noştri.

Femeia cu piciorul de lemn izbucni în plâns, repetând mereu că dânsa şi bărbatul ei sunt oameni săraci, nevinovaţi care au intrat în casa călăului numai pentru ca să ceară ceva de pomană.

— Iarna e aspră pentru nenorociţi ca noi, continuă dânsa plângând şi hăulind, nu-i de lucru, nu-i câştig şi urgia că bărbatul meu a rămas orb, ne-a trântit de tot în mizerie neagră.

În vreme ce muierea scâncea iar servitorul întârzia cu lumânarea, poliţistul se uita să distingă piciorul de lemn. Apoi începu să meargă încet spre casă, uitându-se cu băgare de seamă la urmele lăsate de acel picior.

Urmele rotunde erau adânc întipărite în zăpadă şi cu cât poliţistul le observa, cu atât părea că se convinge de un lucru ce îi venise în gând.

— Curios lucru, într-adevăr, murmură dânsul, sunt întocmai aceleaşi urme pe care le-am observat acum câteva zile în grădina contelui Fernau, când căutam să urmăresc pe îndrăzneţii spărgători.

Se întoarse lângă pretinşii cerşetori pe care îi supuse la un interogatoriu sever.

Însă orbul scoase din buzunar un certificat prin care dovedi că fusese cantonier, iar şchioapa dădu aşa răspunsuri dibace şi asemănătoare cu adevărul, încât Scharf nu găsi motiv ca să-i aresteze.

Mathias şi şchioapa răsuflară în libertate abia după un sfert de ceas

când se aflau departe de casa călăului şi se convinseră că nu sunt urmăriţi.

— Am fi putut da peste dracu, zise femeia, de m-ar fi căutat prin buzunare, căci ar fi găsit cei 80 de taleri şi ar fi început o cercetare amănunţită.

. . . . . .

. . . . . .

A doua zi, după-amiază, maidanul care se întindea departe de zidul de răsărit al cetăţii Spandau, nu părea destui de mare spre a cuprinde mulţimea ce alerga din toate părţile ca să asiste la întâia reprezentaţie a artiştilor călăreţi.

Pentru oamenii cei mai distinşi din oraş se aşezaseră în cursul nopţii nişte bănci care înconjurau în formă de semilună locul destinat pentru manej.

Ceilalţi spectatori completau cercul şi mulţi dintr-înşii stăteau de dimineaţă acolo pentru a-şi asigura locuri bune.

Însuşi călăul se afla acolo împreună cu poliţistul care petrecuse noaptea la dânsul.

Stăteau amândoi în rândul întâi, aşa că puteau să vadă tot foarte bine.

Un sunet lung de trompetă fu semnalul începerii reprezentaţiei.

Îndată apoi, acorduri răpitoare ale unei muzici bune, umplură aerul.

Manuel se repezi pe un cal de foc în arenă.

Strălucitul costum de jocheu îi stătea admirabil pe corpul său de bărbat voinic.

Se ţinea pe cal ca şi cum ar fi fost turnat în bronz.

Iar calul năprasnic asculta de apăsarea pintenilor săi, aşa de bine şi de iute, încât se cunoştea că animalul avusese de la început de maestru pe călăreţ.

Galopul devenea din ce în ce mai sălbatic.

Călăreţul era într-un moment pe coama calului, în celălalt moment era jos pe nisip, de unde iar sărea ca un şarpe boa de înlănţuia pântecele animalului.

În aceeaşi vreme îşi ridica boneta de jocheu, saluta în toate părţile şi un zâmbet de triumf îi trecea pe buze.

Aplauze detunătoare izbucneau în toate părţile.

Mai cu seamă damele priveau cu nespusă plăcere pe curajosul cavaler ce părea aşa de distins şi care nu ştia ce este frica sau îngrijorarea.

Emoţionat de aplauze, după ce înălţase entuziasmul până la culme, Manuel părăsi arena.

Şi în Spandau, ca pretutindeni, izbutise să devină copilul răsfăţat al publicului.

Cu toate astea, atenţia spectatorilor era atrasă de ultimul număr al programului, de apariţia spaniolei Anita, îmblânzitoarea de lei.

După ce se executară toate minunile artistice care fură pe deplin aprobate de public, veni în sfârşit momentul ca cea mai mare curiozitate a publicului să fie satisfăcută.

O mulţime de servitori împinseră în mijlocul manejului carul în care se aflau leii.

Deodată apoi căzu acoperitoarea cuştii şi din toate rândurile se auziră exclamaţii de uimire.

Erau înăuntru trei lei puternici care îşi măsurau închisoarea prin sărituri puternice.

Zgâlţâiau gratiile şi gemeau aşa ca să facă pe mulţi să se înfioare şi să se dea îndărăt.

Ce înspăimântătoare trebuiau să fie acele animale întâlnind libere, în pădurile lor, pe călătorul neatent sau dacă ar fi putut, într-un moment de neglijenţă, să scape din cuşcă.

Trâmbiţa răsună din nou, şi fără de veste se află în mijlocul manejului o frumoasă şi tânără fată, aşa de răpitoare, că în câteva minute ea fermecă publicul.

Anita purta acelaşi costum de catifea cu care-şi făcuse intrarea în Spandau. Liniile delicate ale corpului ei fecioresc se desenau pe deasupra stofei şi cea mai mică mişcare pe care o făcea era graţia şi gingăşia personificate.

Călăul apucase fără voie mâna poliţistului, căruia îi zise încet:

— Ce admirabilă creatură! Ce distinsă pare!… Eu nu cred să fi crescut între călăreţii circului.

— Scumpe prietene, răspunse poliţistul, se poate ca fata asta să fie dintr-o familie nobilă. Soarta se joacă adesea cu noi oamenii ca un copil cu păpuşile şi ne sileşte să apucăm pe căi la care nici nu ne-am fi

gândit. Cine ştie, continuă nenorocitul bărbat, oprindu-şi o lacrimă de-a curge, cine ştie ce surprinderi îmi rezervă Dumnezeu şi mie… pentru că eu încă nu pot să cred că copila mea e moartă.

— Nici eu n-am crezut asta niciodată, mângâie Krantz pe sărmanul tată; pentru că altfel s-ar fi găsit o urmă a cadavrului ei, am fi avut un indiciu după care să-l descoperim.

— Dar dacă Hedwiga trăieşte, oftă poliţaiul, de ce nu dă ştire despre sine?…

— Pentru că poate cineva o opreşte de-a face asta. Nu pot să-mi închipui altceva decât că e ţinută prizonieră şi că într-o zi o să-i dăm de urmă.

— Să dea Dumnezeu! şopti Scharf, numai atunci o să răsară din nou soarele vieţii mele şi zilele-mi de bătrâneţe vor deveni iar fericite.

— Tăcere, zise Krantz, iată începe acum spectacolul înfiorător. Nu ştiu ce sentiment ciudat mă cuprinde. Am curaj ca oricare altul, adesea trec pe-aproape de moarte, o am faţă în faţă; dar nu simţi dumneata acum ce rece mi-e mâna? Mi se pare că tremur; da, într-adevăr tremur pentru copila asta care, uite acum se urcă pe o scară, în cuşcă, să îmblânzească şi să umilească pe cele mai mândre fiare ale pustiului…

Se rezemase o scară de cuşcă. Anita se urcase pe ea.

Ajunse la uşa de gratii, o deschise încet, şi atunci deodată, ca fulgerul sări înăuntru.

Îndărătul ei căzu greoaie uşa de fier şi zgomotul ce-l făcu răsună înspăimântător.

Călăul şopti vecinului său:

— E acelaşi sunet trist pe care-l face toporul în butuc după ce-a retezat capul vinovatului.

Muzica începu să cânte cu putere şi, totuşi, printre tonurile trompetelor pătrundeau ascuţit ordinele cu care Anita voia să silească fiarele a i se supune.

Spectacolul ce se desfăşură din acest moment, fu emoţionant în cel mai înalt grad.

Anita învârtea deasupra capului său un bici scurt, de piele împletită şi din când în când îl izbea cu putere asupra leilor.

Aceştia mugeau înfiorător, aruncându-se asupra ei.

Cu deosibire leul cel mare, care se distingea prin o coamă într-

adevăr regală, se arătă îngrozitor şi de mai multe ori încercă să-şi bage ghearele în umerii Anitei.

Însă spaniola ştiu să se ferească cu o dibăcie de necrezut de îmbrăţişarea omorâtoare, sărind la o parte ori de câte ori leul se apropia prea mult.

După câteva momente spectatorii observară că fata voia să isprăvească mai curând.

Loviturile de bici în dreapta şi în stânga se îndesiră.

Leii se îngrămădiră într-un colţ; era întâiul pas spre victorie.

Publicul aplaudă cu frenezie.

Pe figura frumoasei Anita trecu un fulger de triumf şi ţinuta-i exprimă o mândrie nespusă când ochii ei se întâlniră cu ai lui Manuel.

Acesta stătea chiar lângă cuşcă, priveghind pe paznicii înarmaţi cu puşti şi postaţi acolo pentru siguranţa publicului într-un caz nenorocit.

Spaniola primi printre gratii două pistoale încărcate numai cu praf şi le slobozi asupra fiarelor.

Focurile oarbe avură un efect zdrobitor asupra sălbăticiei leilor.

Într-un minut străbătură de zece ori strâmta cuşcă, înainte şi îndărăt, sărind unii peste alţii şi împingându-se.

Când emoţia lor ajunse la cel mai înalt grad, Anita scoase o batistă albă din sân şi făcu un semn muzicii.

Deodată nişte acorduri plăcute umplură aerul, în tăcerea mormântală ce domnea pe maidan.

— Jack! strigă deodată spaniola către leul cel mare.

Atunci animalul se apropie umilit de picioarele ei.

Dânsa îşi trecu degetele-i albe prin coama lui aspră şi apoi îl sărută. Deodată apoi, când se credea că pacea e încheiată, ea îl Iovi din nou cu biciul. Leul sări în sus mugind.

Se auzi iar un ordin al fetei şi fiara se opri ca ţintuită de podeala cuştii. În momentul următor se petrecu o scenă care zgudui nervii spectatorilor ca un curent electric.

Răpitoarea copilă deschise gura leului şi capul ei mic şi gingaş dispăru în întunecoasa prăpastie din care nu se zăreau decât dinţii albi şi ascuţiţi.

Un ţipăt de oroare se ridică din mulţime. Cei mai mulţi nu îndrăzneau nici să respire, toţi tremurau pentru viaţa Anitei.

Krantz sări fulgerător lângă cuşcă având zugrăvite pe faţă emoţie şi

îngrijorare. Dar nu trecu mult şi figura fetei apăru iar zâmbitoare şi neatinsă.

O furtună de exclamaţii de bucurie se ridicară în aer.

Încercarea cea mai primejdioasă izbutise şi trecuse.

Mai rămânea însă o treabă, care deşi grea pentru îmblânzitoare, totuşi părea destul de mică pe lângă cea dintâi.

Anita trebuia să iasă din cuşcă şi chestia era că fiarele să nu sară şi ele pe uşă, după dânsa.

Spaniola se apropia încetişor de uşa de gratii.

Ţinea ochii fixaţi asupra leilor şi nu pierdea din vedere nicio mişcare a lor.

Deja ajunsese la uşă şi începuse s-o deschidă, când deodată leul cel mare care şi el îl observa mişcările cu neîncredere, sări deodată asupră-i şi-i înfipse ghearele în piept.

Nenorocita căzu jos ţipând, în vreme ce sângele îi curgea din rană umplându-i costumul de catifea.

O panică de nedescris cuprinse publicul; o mulţime de oameni, îngrijoraţi numai de siguranţa lor, o croiră de fugă văitându-se; alţii înlemniră şi se uitau cu ochii holbaţi de groază în cuşca leilor.

Numai câţiva dintre ei nu-şi pierdură cumpătul şi se gândiră să vină în ajutorul frumoasei spaniole.

Între aceştia era şi călăul Krantz.

Îndată ce văzu pe Anita căzând jos aproape leşinată de durere şi de pierderea sângelui, se repezi la un paznic care se pregătea s-o ia la sănătoasa, şi îi smulse puşca din mână.

Leul după ce trântise pe fată, stătea acum lângă dânsa şi o privea cu o poftă mare, ca şi cum se socotea din care parte să-şi înceapă prânzul.

Celelalte două bestii săreau ca nebune prin cuşcă; se părea că mirosiseră a sânge de om şi prin asta căpiaseră deodată.

Călăul puse puşca la ochi. Ştia că de la focul ce avea să dea atârna soarta Anitei. Dacă nu era să nimerească pe leu în cap, drept între ochi, unde glontele l-ar fi omorât ca un trăsnet, atunci în clipa următoare, sărmana copilă avea să fie sfâşiată.

Leul începu a se încorda ca să sară asupra prăzii… nu era niciun moment de pierdut.

Krantz simţea că-i tremură mâinile, însă o privire ce aruncă în ochii

siniştri al leului îi dădu siguranţa necesară.

Glontele porni, o detunătură se auzi şi scena sinistră fu învăluită de un nor de fum.

Când acest nor se risipi, oamenii care înconjurau pe călău scoaseră exclamaţii zgomotoase de bucurie.

Leul căzuse pe podeaua cuştii cu picioarele îndoite sub el; dintr-o rană mică ce avea în frunte picura sânge. Trupul lui mai fu zguduit o dată de un tremur şi pe urmă rămase nemişcat.

Bestia murise.

Ceilalţi doi lei stăteau alături într-un colţ al cuştii, se îngrămădeau unul în altul şi nu îndrăzneau să ridice capetele.

Krantz apucă iute o altă puşcă şi se repezi pe scara ce ducea la cuşcă. Trebuia acum să o scoată pe Anita din cuşca leilor.

Însă cineva-i stătu deodată înainte. Era Manuel.

— Dă-ne şi nouă voie, zise dânsul, să facem ceva pentru spaniolă. Cu glontele dumitale, abătut numai de-o linie, ai fi putut s-o ucizi pe Anita, sau dacă n-ai fi nimerit fiara, ar fi fost tot aşa de rău.

— O! să fi aşteptat eu ca unul dintre dumneavoastră să vină în ajutorul fetei, atunci într-adevăr nenorocirea s-ar fi petrecut, zise călăul iritat.

Zicând acestea dădu pe Manuel în lături şi păşi fără frică pe scară în sus.

Apucă pe Anita în braţele lui puternice, în vreme ce-şi ţinea ochii fixaţi asupra celor două fiare asmuţite de apropierea unul străin.

Izbuti să se coboare cu corpul leşinatei.

După câteva momente rănita se afla în patul ei, într-o căruţă a societăţii artistice.

Un doctor se afla lângă dânsa şi o îngrijea.

El declară că rănile nu sunt primejdioase.

Dar cereau vreme multă până să fie vindecate.

Apoi doctorul zise uitându-se jur-împrejur prin vagon:

— Domnişoara nu poate să stea aici desigur. Dacă nu are aici o rudă sau un prieten care s-o primească, atunci am să dispun să fie dusă la spital.

Dar călăul zise cu grabă:

— O! asta n-ai s-o faci, domnule doctor. Dacă domnişoara va voi să se încredinţeze mie, atunci casa mea îi e deschisă.

Manuel, cu o emoţie vădită şi cu glas tremurător, exclamă:

— Eu nu cred că Anita să se învoiască la asta. În orice caz trebuie întrebată.

Şi se uită cu tristeţe la Anita care stătea nemişcată.

O luptă se petrecea în inima tânărului care până atunci se arătase duşman al spaniolei.

Doctorul întrerupse gândurile lui Manuel.

Adresându-se către fiul directorului circului, medicul zise:

— În cazul de faţă, nu e vreme de pierdut, domnule. Trebuie luată imediat o hotărâre. Rănita are nevoie de îngrijire sistematică. Dumitale, domnule, nu-ţi rămâne decât să mulţumeşti domnului Krantz în numele colegei dumitale. Te sfătuiesc să primeşti o ofertă atât de generoasă. Gândeşte-te că rănita va găsi în casa acestui domn toate îngrijirile necesare unei bolnave. Afară de asta, domnul Krantz fiind însurat, femeia lui va îngriji de bolnavă.

Călăul, pe când doctorul vorbea, făcea semn din cap că aproba tot ce spunea dânsul.

Când medicul tăcu, Krantz întări:

— Şi asta este tocmai ceea ce trebuie în cazul acesta…

Dar uitându-se în ochii lui Manuel, se întrerupse.

Tânărul aruncă o privire întunecată asupra călăului.

Un semn de duşmănie înăbuşită îi trecu pe figură.

Directorul circului, care observa pe fiu-său, se grăbi să întrerupă cursul ideilor tânărului.

Adresându-se către doctor, Conradin Blume întrebă, arătându-se foarte îngrijorat de soarta îmblânzitoarei:

— Cât timp credeţi că o să treacă până ce steaua trupei mele o să se vindece şi să poată reîncepe reprezentaţiile?

Medicul răspunse cam întristat dar fără să stea la îndoială:

— Cel puţin patru săptămâni, domnule director.

— Patru săptămâni!… murmură Manuel.

Şi se uită întrebător la tatăl său.

Conradin Blume uitându-se când la rănită, când la ceilalţi care erau de faţă, părea amuţit.

Apoi izbucni deodată:

— Dar dacă e aşa, eu sunt un om ruinat!

— Asta nu e cu putinţă! adăugă Manuel. Nu poate să fie aşa!

Directorul circului continuă:

— Am cheltuit jumătate din averea mea pentru ca să dobândesc artista asta. Iar leii costă un capital întreg. Acum unul dintre ei e mort şi Anita nu poate să-şi mai continue spectacolele. Sunt prăpădit, sunt ruinat…

Şi plecă capul.

Manuel se uită cu întristare la tatăl său.

Apoi Conradin Blume începu să se plimbe în sus şi în jos prin casa pe roţi.

El sforăia şi tropăia.

Dânsul părea turbat.

Doctorul fu silit să-i amintească că în prezenţa unei bolnave era dator să fie liniştit.

După un ceas, Anita se afla în casa călăului.

Maria nu se împotrivi la primirea el, cu toate că interesul ce Krantz arăta artistei, îl pricinuia oarecare neplăcere.

Numai pentru câteva momente rănita îşi veni în fire.

Se uită cu ochii holbaţi de jur-împrejur.

Se părea că se întreba în ce loc se afla fără să-şi poată da seama.

Deodată apoi ţipă:

— Leul!… m-a apucat leul!… Capul meu e în gura lui! Sunt pierdută!

Începuse să aiureze din cauza frigurilor puternice ce o cuprinseră.

Toată noaptea avu viziuni, aşa că Maria şi Krantz nici nu se gândiră să se culce.

Mai era încă un om în Spandau care iarăşi avu o noapte agitată.

Acesta era directorul de circ, Conradin Blume.

Chiar în seara dramei de pe maidan, pe când se tânguia către fiul său, în camera hotelului, că n-are niciun noroc în lume, primi vizita unul poliţist care-i dădu o hârtie de la şeful poliţiei.

Poliţia hotăra ca Blume să nu mai dea nicio reprezentaţie în Spandau, deoarece spiritele erau neliniştite din cauza întâmplării sfâşietoare din acea zi.

Când funcţionarul se retrase, Conradin începu să blesteme şi să înjure.

— De-acum sunt ruinat, exclamă dânsul, sunt spânzurat, sunt mort. Lovitura asta n-o pot suporta. Ah! oraş nevrednic, aşa mă persecuţi tu

pe mine care-ţi aduceam o petrecere dintre cele mai rari.

Se mai plimbă câtva timp, trecându-şi mereu mâinile prin păr, apoi continuă:

— Mâine plecăm de aici, Manuel, mergem cu trupa în Vestfalia; e acolo o localitate care n-a văzut circ de mai mulţi ani.

— Dar Anita ce-o să se facă? întrebă Manuel.

— Să se ducă dracului! Nu vreau să mai am de-a face cu această spaniolă îngâmfată. Nepriceperea ei m-a adus în sapă de lemn. Pregăteşte-te de călătorie, fiul meu! Du-te şi spune membrilor societăţii că mâine plecăm dis-de-dimineaţă.

— Eu nu plec, tată, zise Manuel.

— Ce, vrei să rămâi aici? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu părăsesc oraşul acesta până ce Anita nu se va vindeca. Atunci voi veni cu ea acolo unde te vei afla.

— Aşadar, ţi s-au aprins călcâiele după fata asta? răcni Blume tremurând de furie.

— O iubesc pe Anita, răspunse Manuel cu gravitate, şi fără dânsa nu pot să trăiesc.

Directorul de circ execută o săritură în aer ca acelea pe care le făcea cu atâta plăcere şi mulţumire în tinereţe, când era simplu artist cu leafă. Din nenorocire acum corpul îl era îngreunat şi execuţia ieşi deplorabilă.

— Iată, numai atâta îmi mai lipsea, scrâşni el din dinţi. Acum vasul nenorocirilor mele s-a umplut.

Apoi uitându-se ţintă la fiul său, directorul continuă:

— Ei, băiete, îţi poruncesc, ca tată şi ca director, să mergi cu mine! Te opresc a te lăsa să te poarte de nas spaniola. Poate ea este o veche cunoştinţă a salvatorului ei. Blestemat de călău! Cine ştie cât timp este de când dânşii deja…

— Tată! îl întrerupse Manuel căruia un val de sânge îi năvălise faţa.

Conradin se uită la tânăr. Purtarea fiului său îl părea foarte ciudată.

Nu-i venea să creadă că o astfel de schimbare se putuse săvârşi în inima tânărului în aşa scurt timp.

El se silea în zadar să găsească explicaţia acestei enigme.

Neputând izbuti să afle nimic, directorul se mulţumi să privească pe fiul său cum ar fi privit o minune.

— Tată!.. zise iar tânărul.

Conradin Blume, fără a-şi dezlipi ochii de la fiul său, exclamă:

— Dar ştii, băiete că eu nu te mai înţeleg? Dacă n-ai înnebunit cumva, conduita ta e inexplicabilă faţă cu mine în acest moment…

— Ţi-am spus, tată, că o iubesc pe Anita, răspunse tânărul cu jumătate de glas. O iubesc, fără voie… poate o iubeam din primul moment ce am văzut-o, fără să ştiu. Înţelegi, tată?

Conradin Blume îi răspunse:

— Dar ura ta pentru ea, ură pe care n-am putut-o domoli acum câteva ceasuri?

— Nu era decât o amăgire a sufletului meu!

Apoi adăugă:

— Acum când cunoşti ceea ce se petrece în inima mea, te rog, nu mă aduce la disperare! Nu vezi cum mă munceşte gelozia de când Anita se află în casa salvatorului ei? Vrei oare să înnebunesc? Du-te pentru Dumnezeu unde pofteşti; eu rămân aici s-o recuceresc pe Anita. Află că sunt în stare să comit omor pentru ca s-o pot numi soţia mea.

Zicând vorbele astea, se repezi afară din cameră.

Sărmanul tată rămase înlemnit.

Acum îi părea rău că vorbise cu atâta nesocotinţă faţă de pasiunea fiului său, pe care-l iubea din toată inima.

Tânărul amorezat alergă ca încălzit de duhuri infernale, prin străzile oraşului, până ajunse la casa călăului. Aici se opri, se înveli mai bine în mantie şi-şi aţinti privirea asupra unei ferestre prin care pătrundea o rază de lumină. Tocmai când se revărsa de ziuă, părăsi locul acela şi se întoarse la hotel.

Cam în momentul acela călăul se plecă asupra bolnavei care se mai liniştise.

El şopti cu nespusă fericire:

— Trăieşte!… Ah! nu degeaba am scăpat-o din cuşca leilor!

XLVII – Cursa

De 14 zile, Olga, Hillmar şi pustnicul – trebuie să-l numim astfel pe bătrân, de vreme ce nu-şi spusese alt nume –, trăiau într-o mansardă din strada Metr, de la nordul Berlinului.

Numai întâmplarea îi dusese acolo şi se simţeau fericiţi că ajunseseră la acel adăpost, pentru că era lucru grabnic ca Hillmar să

se afle într-un pat cald. Din momentul în care căzuse leşinat pe câmpul unde ieşise cu tovarăşii săi la lumina zilei, nu-şi mai venise în fire pe deplin.

Suferinţele, emoţia neîntreruptă, lipsa şi silinţele supraomeneşti ce-şi dăduse ca să scape pe Olga din apele canalului, toate astea îi zguduiseră nervii, îi tulburaseră spiritul şi-i zdrobiseră puterile, aşa că îngrijirea cea mai iubitoare şi plină de jertfire nu putea să-l îndrepte. Cum fusese cu putinţă ca nenorociţii, în sleirea în care se aflau, să facă drumul până la oraş şi să se instaleze în cămăruţa unde-i găsim?

Desigur, la asta au contribuit împrejurări fericite.

Olga ieşise iute din amorţire şi numaidecât îşi redobândise cunoştinţa spre marea bucurie a bătrânului, dar Hillmar stătea mereu nemişcat şi numai o uşoară bătaie a inimii arăta că mai era un pic de viaţă în el.

Olga şi pustnicul priviră cu disperare de jur-împrejur ca să vadă de nu li se anunţă vreun ajutor omenesc.

Însă abia atunci răsărea soarele şi drumul ce ducea pe lângă câmpiile Riesel, era absolut pustiu.

În momentul de pe urmă se temură însă să nu vină la dânşii vreun om şi să le afle situaţia de plâns, căci atunci desigur Hillmar era să fie luat, dus într-un spital şi ţinut astfel multă vreme despărţit de dânşii.

La acest lucru Olga nu s-ar fi învoit cu niciun preţ.

Trecu jumătate de ceas de îngrijorare chinuitoare.

Deja bătrânul se gândea să se ducă să bată la uşa vreunei case ce se vedea la depărtare de un sfert de ceas, când deodată auziră un uruit de căruţă.

Un glas slab intona un cântec vesel de ţară.

Olga zise bătrânului:

— Acesta trebuie să fie desigur un om bun de vreme ce cântă vesel aşa de dimineaţă. Să ne adresăm lui.

Căruţa se apropie şi dânşii văzură atunci pe capra ei un om cu părul alb mânând un cal mic dar vânjos şi acompaniindu-se în cântec cu pocnituri de bici.

— Opreşte puţin, domnule, exclamă pustnicul către dânsul, şi fă o bunătate cu noi. Suntem trei nenorociţi care printr-o întâmplare ciudată ne aflăm fără adăpost. Nu vrem nimic de pomană, o să-ţi plătim tot cu prisos, numai nu ne lăsa în starea asta mizerabilă, ia-ne

cu dumneata la Berlin şi ajută-ne să găsim acolo o cămăruţă.

Omul sări de pe capră cu o iuţeală de mirat pentru vârsta lui, îşi scoase căciula, salută pe Olga, aţintind asupră-i o privire examinatoare şi zise:

— Tata Martin n-a lăsat încă pe nimeni în nevoie. Tânărul acesta, şi arătă cu degetul spre Hillmar, are trebuinţă de un pat cald de care am să mă-ngrijesc eu… Căruţa mi-e mică, ce-i drept, dar e loc pentru dumneavoastră câteşitrei.

— Aşadar, vrei să ne iei cu dumneata? exclamă Olga cu bucurie.

— Ei, cum dracu o să vă las aici în câmp? răspunse tata Martin. Hai cu mine, pentru Dumnezeu, că deşi sunt om sărac dar o cămăruţă în podul unei case, alături de mansarda mea, pot să v-o las pe seamă. Aşadar, dacă vreţi… puteţi avea deocamdată un acoperiş deasupra capetelor…

— Da, da, vrem cu bucurie şi cu mulţumire.

Tata Martin ridică pe Hillmar şi cu ajutorul pustnicului şi al Olgăi, îl puse în căruţă.

Era o cotigă simplă, de cele care servesc la transportarea legumelor.

Tata Martin înveli pe leşinat într-o pătură călduroasă.

Ajută Olgăi şi pustnicului să se urce în căruţă.

Apoi dădu acestui din urmă blana sa, zicând că altfel lumea ar crede că ei se întorc de la bal-mascat în cotigă.

Apoi adăugă:

— Să nu iei în nume de rău, domnule, dacă-ţi spun că mantia ce ai pe dumneata n-a fost desigur confecţionată de vreun croitor al curţii regale.

Pustnicul era departe de a se supăra de gluma asta.

Figura omului şi purtarea lui îi inspirau încredere.

El mulţumea în tăcere lui Dumnezeu că le trimisese acel ajutor.

Pe drum, tata Martin povesti că el e un becher îndrăcit, că n-are acasă nici copil, nici pisică.

Spuse că vecinii săi îl consideră un om ciudat.

Hrana vieţii şi-o câştigă vânzând legume în piaţă.

În dimineaţa aceea se dusese să aducă o încărcătură de legume din grădinăriile de la Riesel.

Dar pe drum, la întoarcere, i se stricase o roată şi trebuise să facă o vizită de două ceasuri fierarului din sat, iar în vremea asta vânduse

marfa altor precupeţi.

Astfel ajunsese la hotărârea să nu facă nimic în ziua aceea, să lase mână lungă celorlalţi vânzători care îl certau mereu că le ia muşterii.

Apoi tata Martin adăugă zâmbind:

— Şi vezi ce norocos sunt, acum în loc de napi vă duc pe dumneavoastră la Berlin. Asta e mult de preferat, pe legea mea, şi în loc să mă cert cu colegii mei nesăţioşi, am să vă ajut să vă instalaţi în odăiţa de lângă mansardă.

Bunul om se ţinu de cuvânt.

El găzdui pe chiriaşii săi într-o cameră care, deşi nu mare, era curată şi plăcută.

Aduse perine moi, pentru bolnav, din patul său.

Şi învioră pe Olga şi pe bătrân cu mâncare şi băutură bună.

Însă dânşii mâncară şi băură cu mare rezervă, deoarece necumpătarea după atâta timp de foame ar fi fost primejdioasă.

În vremea asta, Hillmar se sucea în pat, chinuit de friguri.

El aiura.

Numai cu forţa putu să i se dea să înghită câteva linguri de supă ca să nu slăbească prea mult.

Dar spre seară starea lui era mai rea, aşa că Olga şi pustnicul erau îngrijoraţi. Martin se hotărî să aducă un doctor.

Pustnicul şi Olga chibzuiră şi se hotărâră să nu vorbească nimănui despre păţaniile lor, temându-se pe de o parte de spioni de-ai lui Robin, iar pe de alta că nu se va da crezare spuselor lor.

În faţa doctorului se ţinură în mare rezervă; spuseră numai atât că Hillmar a trecut prin mari emoţii.

— Are friguri de nervi dintre cele mai grele, zise doctorul care era un om mic şi neîncrezător. Bolnavul este fiziceşte şi moraliceşte sleit şi nu cred ca trupul lui să fie în stare a opune o mare rezistenţă răului.

— Doamne prea îndurate! exclamă Olga, uitându-se speriată la doctor, ce vrei să zici cu asta?

— Vreau să zic că bărbatul dumitale, desigur trebuie să-i fii nevastă, nu mai are poate mult de trăit, răspunse nepăsătorul doctor. Eu nu pot să fac nimic în cazul acesta. Dacă mai e încă timp de-a putea fi scăpat, atunci nu e decât un mijloc: mâncare şi băuturi întăritoare, vin bun vechi, lapte mult şi altele. Cum văd, aici nu aveţi cele trebuincioase, prin urmare e mai bine să lăsaţi ca să fie

transportat la spital. Vreţi să vă dau o hârtie ca să fie primit îndată?

— O, nu, nu vrem să fie dus în spital, zise Olga.

Micul doctor îşi luă băţul şi pălăria.

— Atunci îmi pare rău că nu pot să vă ajut altfel, adăugă dânsul. Rămâneţi cu bine!

Şi ieşi trântind uşa.

Pustnicul se grăbi să liniştească pe Olga şi s-o mângâie.

El zise că constituţia puternică a lui Hillmar nu poate fi sfărâmată aşa lesne şi cât timp un om respiră, nădejdea nu trebuie pierdută.

Tocmai fără bani nu erau dânşii. În punga lui Hillmar găsiseră câteva sute de mărci pe care tânărul doctor le avea la sine când se coborâse cu Olga în subterana de martiri a doctorului Robin. Aceşti bani le făcură bine acum.

Dădură lui tata Martin o monedă de aur, iar acesta, după o jumătate de ceas se întoarse din târg aducând mai multe sticle de vin bun, vechi, unguresc, şi o oală cu lapte pe care bolnavul îl bău numaidecât cu mare poftă.

De atunci trecuseră 14 zile.

Starea lui Hillmar se îmbunătăţise într-atâta că o primejdie imediată nu mai era de temut.

Însă bolnavul tot nu-şi redobândise cunoştinţa.

Nu-şi aducea deloc aminte de întâmplările care-i precedaseră boala, numai în unele momente lucide recunoştea pe Olga şi pe pustnic şi ştia cine este el însuşi.

Cu toate astea Olga era foarte fericită că prin îngrijirile şi sacrificiile ei izbutise să ţină pe Hillmar în viaţă.

— Iar o să fie sănătos, îşi zicea în sine stând la căpătâiul lui şi ţinându-i mâna slabă şi galbenă într-a sa. Puterea minţii trebuie să i se întoarcă. Atunci o să-şi aducă aminte de tot ce am păţit împreună şi care acum stă pentru el în întuneric.

Apoi adăugă tare:

— Nu-i adevărat că Hillmar se va însănătoşi şi că o să fim fericiţi?

Pustnicul, care scria la o masă, răspunse:

— Asta sper şi eu.

Bătrânul lăsă jos condeiul şi ridicând capul, adăugă:

— Şi sper că blestematul de Robin o să-şi găsească răsplata faptelor sale, fiindcă hârtia asta la care mă vezi lucrând de trei ore, cuprinde

descrierea crimelor ce-a comis şi care au să-l bage în puşcărie pe viaţă pe dânsul şi pe un altul.

Olga se ridică şi se apropie de masa la care scrisese bătrânul.

— Aşadar, crezi, tată, zise dânsa cu gravitate, că a venit timpul să-l demascăm pe Robin?

— Da, copila mea, răspunse bătrânul cu ochii scânteind. Mărturiile ce vom aduce noi câteşitrei în contră, au să-l zdrobească. Nu pot eu dovedi oare tot ce spun aici?… Chiar azi voi trimite hârtia preşedintelui poliţiei şi de nu voi fi crezut, mă voi duce la un loc mai înalt.

— La împărat? exclamă Olga.

— Da, la împărat, zise pustnicul cu o seriozitate solemnă. Acum avem un împărat german. Dumnezeule, ce emoţionat am fost când am aflat de asta mai zilele trecute! Evenimente mari s-au petrecut în lume de când eu stau îngropat de viu, evenimente despre care eu n-am putut să am nicio ştire. Prusia s-a ridicat puternică mai presus de alte popoare şi mâini germane au făurit regelui ei un tron împărătesc. Şi eu nici bănuială n-aveam de asta! Eu care odinioară am ţinut în mână destinele unui principat şi care mă aflam în relaţii cu toate curţile germane.

Figura bătrânului se însufleţise. El care petrecuse zeci de ani suprimat de pe faţa pământului, se zguduia acum de întâmplările mari ale veacului nostru, ce i se păreau aproape de necrezut fiindcă nu asistase la producerea lor.

Olga se simţi adânc atinsă de cuvintele din urmă ale bătrânului. Aşadar, acel pustnic pe care-l cunoscuse în nevoie, în mizerie, în disperare, căruia acum trebuia să-i zică tată, fusese într-adevăr un personaj mare care, cum spunea el însuşi, condusese soarta unui principat?

Cuprinsă de un sentiment de veneraţie, ea privea această statură impunătoare care chiar în îmbrăcămintea sărăcăcioasă nu-şi pierduse nimic din nobleţe.

Văzând pe Olga cum se uita la el, bătrânul zise:

— Te uiţi la mine în chip întrebător, Olga, nu-i aşa? Eu ghicesc întrebarea ce-ţi fâlfâie pe buze. Dar nu îndrăzneşti să vorbeşti şi să mă întrebi. Ai vrea să-mi cunoşti numele, să ştii cine am fost?

Olga afirmă printr-un semn din cap.

Pustnicul continuă:

— Trebuie să mă ierţi, copila mea…

Bătrânul se întrerupse, emoţia îi tăiase glasul.

El se uită la tavan ca şi cum ar fi vrut să se roage la Dumnezeu.

Uitând că fata era în faţa lui, pustnicul stătu câteva secunde nemişcat tot privind la tavan.

Olga nu îndrăznea să-l tulbure pe bătrân, al cărui gând în momentul acela era aiurea.

În fine, ca şi cum şi-ar fi venit în fire după un leşin, pustnicul îşi trecu o mână peste frunte şi zise uitându-se către Olga:

— Iartă-mă, copila mea; aducându-mi aminte de un trecut dureros pentru mine, m-am lăsat să fiu transportat pe aripile gândului departe de-aici. Nişte evenimente care au rămas neşterse în mintea mea, mi-au apărut înaintea ochilor mult mai clare decât oricând.

Şi aici fata văzu că o lacrimă se ivi în ochii bătrânului şi-i curgea pe obraz la vale.

Chiar Olga era foarte mişcată.

Pusnicul făcând o sforţare pentru a-şi ascunde emoţia, reluă:

— Dar taina vieţii mele nu pot să ţi-o descopăr. Nu te supăra pentru asta şi nu slăbi afecţiunea ce o ai pentru mine.

— Oh! tată, răspunse fata cu entuziasm, eu n-am dreptul să cunosc tainele vieţii dumitale. Nici că te voi sili să mi le descoperi… Atât Hillmar, cât şi eu suntem încredinţaţi că eşti o persoană distinsă şi că, poate ai jucat un rol important în scena vieţii umane. De altfel afecţiunea mea nu va slăbi pentru că ştiu cât îţi datorez. Fii sigur că evenimentele petrecute în pivniţa de la casa de sănătate a doctorului Robin, stau săpate în mintea mea şi nu le vei uita niciodată. Toată viaţa îţi voi fi recunoscătoare pentru ceea ce-ai făcut pentru mine şi pentru Hillmar.

— Lasă, copila mea, că-ţi cunosc inima, răspunse bătrânul.

Apoi continuă:

— Chiar dacă aş vrea să mi te descopăr, nu pot. De numele meu e legată o bănuială aşa infamă, că trebuie mai întâi să-l spăl spre a-l putea readuce în viaţă. Până atunci trebuie să stau mort, stins, uitat.

Merse la masă.

Îndoi hârtia ce scrisese, o puse într-un plic şi scrise adresa.

— Trebuie s-o duc chiar eu, zise el apoi. Vreau să fiu sigur că n-o să

cadă în mâini străine. Aşadar, după-amiază voi ieşi pentru un ceas.

Hillmar se deşteptă în momentul acesta şi ceru de băut.

Olga îi întinse un pahar mic de vin; era cel din urmă vin ce se mai afla în casă.

— Ce o să ne facem acum? zise ea către bătrân. Azi-dimineaţă i-am dat lui tata Martin ultimii bani ca să cumpere carne şi iată acum, vinul lui Hillmar s-a sfârşit şi nu mai avem cu ce să-i cumpărăm altul. Cele două sute de mărci s-au cheltuit mai iute decât credeam. Asta din cauza bolnavului. Şi nici măcar n-am plătit lui tata Martin chiria pe care i-am făgăduit-o; şi pentru asta îmi pare rău.

Bătrânul, ca să o consoleze, îi zise:

— Bunul om nu ne-a pomenit încă nimic. Dar tocmai de asta încurcătura noastră în faţa lui e şi mai mare, deoarece i-am promis plată pentru toate şi acum nu ne putem ţine de vorbă.

— Eu zic că ar fi mult mai bine să-l punem în cunoştinţă cinstit şi lămurit de situaţia noastră. Iată chiar îl aud venind. El este. Am să-l chem.

Bătu cu pumnul în zid şi numaidecât se ivi tata Martin în odaie.

Cu un salut prietenos, puse pachetul pe o masă şi zise către Olga:

— Ţi-am adus o carne bună de tot, are să iasă o supă minunată pentru bolnav. Dar trebuie să ştii că am dat toţi banii ce aveam.

— Ah! tată Martin, nu e vorba de asta acum… Avem să-ţi facem o mărturisire foarte neplăcută… Ne e aproape ruşine s-o spunem.

— Ce, vreţi oare să plecaţi de la mine, pentru că odaia e prea mică, proastă, sărăcăcioasă?

— Ah! ce-ţi vine în gând? Aici e bine, e frumos… Dar vezi, nu ţi-am plătit până acum chiria ce ţi-am promis, nu ţi-am dat niciun ban.

— Nici nu v-am vorbit de chirie… nici nu m-am gândit. Credeţi că sunt un moşneag aşa lacom să mă gândesc la câţiva taleri şi să mă supăr că nu i-am primit? Trebuie să ştiţi un lucru: când eram singur aici ţineam odaia numai aşa de fudulie ca să am şi eu un salon. Veneam aici după-masă. Mă puneam pe scaun la fereastră şi trăgeam din pipă. Când isprăveam pipa mă întrebam: „Ei, acum ce să mai fac?” Mă duceam să mă culc. Of! ce plictiseală, uneori mi se ura de viaţă. Acum însă de când vă am pe dumneavoastră, îmi place să trăiesc. Vând legumele mai bine, am mai mult curaj. Dimineaţa, când mă trezesc, nu mai stau de vorba cu lenea. Sar din pat de bunăvoie ştiind

că nu sunt singur. Şi toate îmi merg bine, pe cinste. Cum m-aş putea gândi la chirie?

Pustnicul întinse precupeţului mâna.

— Dar totuşi nu putem să-ţi fim aici o greutate în spate pentru că trebuie să ştii că deşi avem nădejde să căpătăm în curând bani dintr-o parte sau din alta, pentru moment nu mai avem nicio para.

— Apoi dacă-i aşa, mâncaţi o bucată de vreme la masa lui tata Martin… mâncăruri boiereşti nu sunt, dar au să vă placă.

— Nu, nu! Noi vrem să lucrăm, exclamă Olga. Hillmar nu mai e aşa de rău bolnav ca să trebuiască să stau mereu lângă dânsul. Vreau să-mi caut o treabă pe care s-o fac pentru ca să câştig ceva.

— Treaba e şi găsită, zise tata Martin bătând din palme. Trebuie ca dumneata să zici numai un da şi am scăpat toţi din încurcătură.

— Spune, tată Martin, ce treabă ştii pentru mine? Ce treabă vrei să fac? Fiindcă mi-o propui dumneata, o primesc fără să mai cercetez.

Precupeţul stătu pe gânduri şi se scărpină într-un chip comic după ureche.

— De! nu prea îndrăznesc să-ţi spun, reluă dânsul. Mie mi se pare mereu că dumneata eşti o prinţesă rătăcită, iar despre domnul cred că e un duce sau cel puţin un conte; n-o să-ţi convină dar să mergi cu mine în fiecare dimineaţă în piaţă şi să vinzi legume. Ruşine de asta nu poate fi, adăugă el iute, pentru că eu cunosc fete bogate care vând morcovi şi castraveţi spre a îşi face zestrea mai mare, iar precupeţii, colegii mei, sunt toţi oameni cinstiţi, deşi cam cicălitori. Dacă te învoieşti, domnişoară Olga, atunci avem s-o ducem bine, vei vedea…

— Mă învoiesc! exclamă Olga şi întinse precupeţului mâna.

Acesta i-o apucă şi i-o zgâlţâi cu entuziasm.

— Ura! strigă dânsul uitând că e un bolnav acolo, o să facem treburi uimitoare, vei vedea… Când muşterii vor observa în locul figurii mele de dobitoc bătrân o faţă drăgălaşă ca a dumitale, au să vină toţi la mine.

Învoiala era făcută.

A doua zi, dis-de dimineaţă, Olga îl însoţi pe tata Martin la piaţă şi luă loc îndărătul marelui coş plin cu legume proaspete.

Precupeţul nu se înşelase în socoteli; muşterii curgeau droaie la dânsul pentru că frumuseţea şi distincţia Olgăi făcuseră senzaţie în tot cuprinsul halelor.

Tata Martin fu năvălit cu întrebări de colegii şi colegele sale care voiau numaidecât să ştie de unde şi cum căpătase acea răpitoare fată şi în ce reiaţii stătea cu dânsa.

— Ia vedeţi şiretul, exclamă o pescăreasă durdulie care venise într-adins din sectorul crapilor şi ştiucilor ca să observe de-aproape pe noua vânzătoare de legume, să se însoare el la bătrâneţe cu o fată aşa tânără şi fermecătoare! N-am să-l iert cât voi trăi, pentru că n-a cumpărat de la mine peşte pentru nuntă.

Cei ce se aflau de faţă izbucniră de râs, însă tata Martin se plecă la urechea Olgăi şi-i şopti:

— Nu te împotrivi proştilor ăstora. E obiceiul să se spună în piaţă multe palavre; să nu te superi deloc.

— Dar nu poate fi supărare pentru mine, tată Martin, răspunse Olga zâmbind, dacă lumea mă crede nevasta dumitale.

Bătrânul zâmbi şi dânsul.

— Dacă dobitocii ar şti, murmură el, cum ne-am întâlnit şi cum stau lucrurile, n-ar vorbi aşa… De altfel tocmai asta vor dânşii să afle… Însă mai curând mi-aş tăia limba decât să trădez secretul nostru.

Opt zile de-a rândul Olga vânduse legume şi în vremea asta mulţumirea precupeţului crescuse mereu; acum în casă era îmbelşugare şi nimeni nu mai ducea grijă de ziua următoare.

În ziua a noua, precupeţul şi Olga, întorcându-se acasă din piaţă, găsiră pe pustnic într-o agitaţie grozavă.

Cu dânsul se afla un străin care după ţinuta sa aspră militărească, se arăta a fi un funcţionar.

Într-adevăr aşa era, căci îndată se recomandă de şef de siguranţă.

Numele lui era Müller.

— Bine că aţi sosit, exclamă bătrânul către Olga şi tata Martin; acum toate au să se explice în puţine vorbe. Domnul acesta este funcţionar poliţienesc. Scrisoarea mea, pe care însumi am dus-o în anticamera preşedintelui poliţiei, a fost primită şi citită. Nu-i aşa că a fost citită, domnule?

— Da, ţi-am spus deja, răspunse poliţistul zâmbind într-un chip ciudat.

— S-a aflat dar cine sunt?

— O! desigur, exclamă şeful de gardişti care nu-şi mai putu stăpâni

râsul.

Pustnicul se irită.

— Domnule, strigă dânsul, te opresc de a râde într-un chip aşa obraznic. Purtarea dumitale o să-ţi atragă o răspundere gravă…

Dar în aceeaşi clipă se păru că bătrânul se căieşte de violenţa sa.

— O! nu, nu, domnule, reluă dânsul blând, iartă-mi tulburarea în care mă aflu. Dumneata eşti un simplu funcţionar, trebuie să-ţi faci datoria.

Adresându-se Olgăi, adăugă:

— Domnul a venit aici ca să vadă dacă nu sunt nebun, căci autoritatea crede că numai un nebun ar fi putut scrie sesizarea pe care am trimis-o.

— Domnule, zise Olga, făcând un pas înainte, eu întăresc tot ce v-a scris dumnealui. Am fost ţinuţi prizonieri în subteranele doctorului Robin. Am fost scoşi din rândul celor vii, am fost ţinuţi fără hrană, e o minune c-am scăpat. Priveşte acolo în pat, vezi acel om galben în nesimţire? Şi el e victima lui Robin… Nici până acum nu s-a vindecat de boala pricinuită de chipul înspăimântător la care am fost supuşi.

— Am aflat destul, domnişoară, răspunse funcţionarul; ştiu acum cu cine am a face.

Porni să iasă, dar la uşă se întoarse şi întrebă cu un ton care numai respectos nu era:

— Poţi de asemenea să întăreşti că bătrânul acesta este…

— Taci! striga Pustnicul, eu sunt acela care m-am anunţat în scrisoare şi dacă cineva îndrăzneşte să se îndoiască, pot să-i dau o mulţime de dovezi.

— Dar dacă ţi s-ar dovedi dumitale, din contra negru pe alb, că omul care zici că eşti dumneata, e demult mort şi îngropat, ce ai zice?

— Aş zice că e la mijloc o amăgire sau o înşelăciune, răspunse mândru bătrânul. Dar acum am vorbit destul despre asta. Dacă poliţia nu mă crede, mă voi adresa în locuri înalte unde sper să-mi găsesc dreptul şi satisfacţia…

— Dacă până atunci nu vei fi înapoiat acolo de unde ai fugit, zise poliţistul şi ieşi iute.

— Cum îţi explici tu astea, tată? exclamă Olga apucând amândouă mâinile bătrânului ca şi cum ar fi avut nevoie de sprijin. Cum se poate ca scrisoarea ta să fi făcut un aşa efect?

— Explicaţia am găsit-o. Vulpea de Robin ne-a luat-o înainte. Va fi aflat prin vreo împrejurare de fuga noastră şi pentru ca plângerea ce era sigur că o s-o facem, să n-aibă nicio putere, a vestit poliţia că trei nebuni au fugit din stabilimentul său. Iată, aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile. Scrisoarea mea în care detaliam crimele neauzite, n-a găsit nicio crezare şi să dea Dumnezeu să nu ajungem iar în puterea mizerabilului cu ajutorul poliţiei chiar…

La ideea asta, Olga se îngălbeni de moarte şi-şi ascunse faţa în mâini.

— Asta ar fi înspăimântător! gemu dânsa. O dar nu se poate! Trebuie să ne îngrijim îndată ca să evităm această noua nenorocire.

— Şi eu tot aşa mă gândesc, răspunse bătrânul, dar ce putem face fără bani şi cu un bolnav?

Tata Martin care stătea la uşă de la începutul scenei, crezu că-i venise rândul să ia cuvântul.

— Dacă e vorba numai de bani, zise dânsul, pot să vă vin în ajutor cu ceva. Nu vă supăraţi c-am stat aici şi am auzi tot; socotisem de la început că va fi nevoie să poftesc afară pe acel poliţist neobrăzat… Uite, dacă aveţi nevoie să dispăreţi pentru câtva timp şi să nu vi se dea de urmă, vă propun un lucru bun… Am un prieten bun, aşa de bun că şi-ar da foc pentru mine, cum de altfel mi-aş da şi eu pentru dânsul. El are o căsuţă în câmp între Berlin şi Spandau. Se ocupă cu plugăria şi are belşug în casă. Duceţi-vă de staţi la el… Că o să vă primească garantez eu.

— Da, da, ne ducem. Eşti un om foarte bun, tată Martin. Nu ştim cum o să ne plătim vreodată de atâta bunătate. Însă lucrul e grabnic. Dacă ne-am hotărât să ne-ascundem trebuie să facem asta cât de curând.

— Mâine-dimineaţă mă duc singur la prietenul meu ca să-i dau de veste iar spre seară ne ducem cu toţi.

Aşa se hotărâseră lucrurile şi seara Olga veselă că o nouă primejdie avea să fie înlăturată, se duse în piaţă cu precupeţul.

Muşterii curgeau din toate părţile şi într-un timp relativ scurt, uşurară coşul de legume, aşa că tata Martin se hotărî să se repeadă acasă să mai aducă marfă.

— Într-un sfert de ceas sunt aici, zise dânsul către Olga. Dacă vinzi şi legumele ce au mai rămas în fundul coşului, plimbă-te şi dumneata

încoace şi încolo prin piaţă.

Se duse, iar Olga n-avu vreme să stea mult pe gânduri, căci un nou muşteriu se opri înainte-i privind cu băgare de seamă legumele.

Era un om mare, cu barbă lungă şi neagră, cu o figură comună, nu chiar sărăcăcios îmbrăcat, dar nici elegant.

— Aş vrea să cumpăr toate legumele care ţi-au mai rămas aici, zise dânsul, însă precum vezi, am făcut o mulţime de târguieli, îmi sunt mâinile încărcate şi nu pot să le iau.

Fetei i se păru că nu-i era străin de tot acel glas; parcă îl mai auzise undeva, dar trebuie să fi fost mult de atunci; uitase în ce împrejurări.

— Altă marfă nu mai ai aici, reluă străinul, ai putea dar să mergi să-mi duci legumele astea acasă… Stau aproape… Îţi voi da un bacşiş…

— Bacşiş nu primesc, răspunse fata, dar dacă într-adevăr stai pe aproape, atunci vreau să-ţi fiu de ajutor…

Se ridică, puse legumele din coşul cel mare într-unul mai mie, lăsă pe cel mai mare în păstrarea unei vecine căreia, îi zise:

— Dacă vine tata Martin înaintea mea, spune-i că mă întorc îndată.

Plecă cu străinul din piaţă.

Acesta pe drum reîncepu vorba.

— Vezi, domnişoară, aşa e când se îmbolnăveşte cuiva nevasta. Trebuie să se ducă singur în piaţă.

— Nevasta dumitale e bolnavă? întrebi Olga cu compătimire.

— Da, de multă vreme… de aproape un an… sufere de friguri de fiere… Însă acum nădăjduiesc că o să se vindece în curând..

Pronunţă vorbele acestea cu o apăsare ciudată aruncând în lături fetei o privire care o făcu să se înfioare.

Acum îi veni în gând că făcuse foarte rău să plece cu un străin fără să ştie măcar unde are s-o ducă.

Poate că era un om rău care o atrăgea în cursă ca s-o jefuiască sau să-i facă alt neajuns.

Auzise de multe ori că sunt în Berlin destui mişei de aceştia.

O mare nelinişte o cuprinse şi pieptul ei bătea tare.

Chibzui dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă îndărăt din drum, să se apropie de un trecător şi să-l roage ca s-o conducă în piaţă; dar mereu în ultimul moment îl lipsea îndrăzneala sau îşi alunga frica.

— Ce, doar nu sunt copilă mică, îşi zicea dânsa, ca să mă fure

cineva sau să încerce a mă face să dispar fără ca eu să ştiu să mă apăr. Am început deja aventura, trebuie să o scot la capăt.

Străinul o conduse prin străzi care ei îi erau cu totul necunoscute.

Dar pretutindeni era însufleţire mare, mii de oameni treceau pe lângă dânsa în sus şi în jos.

Ea îşi zicea că e cu neputinţă să se făptuiască o crimă într-un loc aşa umblat.

În sfârşit, omul cârmi pe o stradă aproape pustie şi întunecoasă, deşi mărginită de case frumoase.

— Iată, copila mea, zise dânsul arătând una dintre aceste case, acum am ajuns.

Conduse pe Olga printr-o curte cam murdară spre o clădire din dos şi urcând înainte câteva trepte foarte incomode, ajunse în vestibul unde se opri, deschise uşa şi zise iar cu o mare politeţe.

— Poftim de intră; vreau ca nevasta mea să-ţi mulţumească în persoană de bunătatea dumitale. Uite, dânsa se află acolo în pat.

Arătă o cameră a cărei uşă era deschisă; o lampă mică dădea încăperii o lumină nesigură.

Pe pat se vedea într-adevăr o femeie ghemuită.

Aşadar, femeia bolnavă de care vorbise omul exista cu adevărat.

Olga îi ceru în gând iertare de bănuielile ei nedrepte şi porni să intre în odaie.

N-ajunsese încă la uşă când auzi îndărătul ei un râs batjocoritor. Se opri, se întoarse şi văzu pe omul cu care venise ţinând în mână cheia pe care o scosese din broasca uşii din faţă.

— De ce-ai încuiat uşa? întrebă Olga a cărei neîncredere se deşteptă din nou. N-am să ies îndată?

— N-am încuiat-o, răspunse individul, cheia a căzut din broască şi eu am ridicat-o.

Olga trecu pragul odăii şi salută pe bolnavă cu prietenie.

— Aduc legumele pe care le-a cumpărat bărbatul dumitale, zise dânsa către bolnavă; îţi doresc, doamnă, să te faci cât mai curând sănătoasă.

— Ca să-ţi fac după dorinţă, iată-mă deja sănătoasă, strigă femeia cu un glas ce străpunse ca un pumnal inima Olgăi.

În acelaşi timp prefăcuta bolnavă sări din pat şi stătu în faţa fetei înmărmurită de groază.

— Dumnezeule puternice! putu dânsa să exclame în sfârşit. Figura asta plină de ură şi răutate am mai văzut-o… dar unde? unde? Ah! sunt pierdută.

— Aşadar, îţi aduci aminte, porumbiţo, că ne-am mai văzut şi nu ştii unde?… Ei gândeşte-te bine! Eu nu te-am uitat şi nu te-aş fi uitat chiar de aş fi voit, continuă dânsa zguduită de o furie sălbatică. Bucata asta de lemn, vezi pe care de atunci o port în loc de picior sănătos mi-ar fi adus mereu aminte până la ultima răsuflare, mutra ta caraghioasă.

— Femeia de la canton! exclamă iar Olga înfiorându-se.

Şi în sine adăugă:

— O să mă omoare! N-o să ies vie din casa asta! Pe Hillmar n-am să-l mai văd niciodată!

— Nu-i aşa că n-ai bănuit niciodată, continuă femeia cu piciorul de lemn cu un ton batjocoritor, să-mi cazi în palmă aşa răbdătoare şi evlavioasă. Însă planul meu era bun şi a izbutit de minune. De patru zile deja mă învârteam prin piaţă în jurul tău; te-am recunoscut mai curând decât cum m-ai fi recunoscut tu pe mine. Ar fi trebuit să ţip de bucurie pentru că în sfârşit îţi dădusem de urmă şi puteam să-mi răcoresc la trupul tău inima mea arsă de ură. Însă m-am stăpânit, mi-am înăbuşit nerăbdarea şi bucuria fiindcă mi-am zis aşa, că trebuie să te atrag într-o cursă, pentru ca să fii absolut în puterea mea. Acum, în sfârşit, te am şi nimeni n-o să te poată răpi din mâna mea.

Se repezi la Olga care stătea mereu ca o statuie, o apucă de mijloc şi o trânti pe pat.

Ca o fiară se plecă asupră-i şi o privi lung cu ochii scânteietori de setea sângelui.

Olga nu opunea nicio rezistenţă; stătea nemişcată, se gândea la Hillmar; era convinsă că de astă dată nimic n-are s-o poată scăpa din puterile îngrozitoarei femei.

— Ce, vrei s-o omori? zise din odaia alăturată bărbatul, băgându-şi capul prin deschizătura uşii.

— Da, da, vreau s-o amuţesc.

— Las-o mai bine să trăiască, reluă Mathias. Tu ştii ce propunere ne-a făcut Bindermann. El dă aur curat pentru orice fată frumoasă pe care i-am duce-o. El trimite aşa marfă în America sau în altă parte unde sunt mulţi cumpărători bogaţi.

— Să-l ia dracu pe Bindermann cu tine dimpreună, răcni şchioapa. Cinci mii de franci să mi se dea pe curca asta şi n-o dau, pentru că vreau să mă răzbun asupră-i.

— Bagă de seamă, zise iar Mathias, un omor aici se poate lesne descoperi.

— Dar mai lesne poate dânsa să mă trădeze, prostule, dacă aş lăsa-o în viaţă.

— Ai dreptate. Şi cum vrei s-o omori?

— Am s-o sugrum. Adu-mi o frânghie. Hai, mai iute! Nu pot s-o ţin mult aşa. Frica de moarte i-a intrat în oase şi o să se apere crâncen, blânda porumbiţă.

Când Olga auzi vorbele astea, simţi că instinctul conservării se deşteaptă puternic în ea.

Începu să se apere făcând încercări de-a scăpa din mâinile de fier ale criminalei.

Însă aceasta îi apucă gâtul cu o mână, pe când cu cealaltă îi apăsa picioarele pe muchia patului, ameninţând-o că o va sugruma îndată ce ea va încerca să mai facă o mişcare.

— Să-ţi propun eu ceva mai bun, zise Mathias şi plecându-se asupra şchioapei îi şopti ceva în ureche.

Ceea ce-i spusese, se părea a fi plăcut şchioapei, căci faţa ei se înseninâ. Dânsa izbucni în râs şi exclamă:

— Ai dreptate, bărbăţele, aşa e mai bine, mult mai bine. Asta-mi place, vino de mă sărută… Mie nu mi-ar fi venit în gând aşa ceva. Acesta e într-adevăr un plan de om isteţ…

— Nu-i aşa că-i nimerită ideea? zise Mathias râzând.

— Da, da, du-te şi adu sticla, ordonă femeia cu piciorul de lemn… tocmai e plină. Am umplut-o atunci când m-am dus cu Magistrul în afaceri, pentru că mă gândeam că de era să vină cineva să ne tulbure, să-l stropesc niţel spre a-l face să se dezguste de spionaj. Din nenorocire n-am avut ocazie să-mi arăt destoinicia.

— Lasă că acum au să-ţi prindă mai bine picăturile, scrâşni Mathias şi dispăru în camera de-alături.

Olga de-abia mai avea atâta putere ca să-şi închipuie ce aveau să facă acum mizerabilii cu dânsa.

Sensul vorbelor ce auzise era lămurit.

Un tremur grozav începu să-i zguduie trupul când individul bărbos

se întoarse ţinând sus în mână o sticlă cu un lichid gălbui.

— Acesta e vitriol, păpuşico, zise femeia cu piciorul de lemn, tu eşti prea vanitoasă de frumuseţea ta şi de aceea ai să primeşti o spălătură straşnică. Dă-mi sticla, Mathias, să-i lăsăm un pic de amintire.

Nenorocita fată făcu o mişcare disperată ca să se scoale; dar îl fu în zadar.

— Fie-vă milă, strigă dânsa, nu faceţi aşa mare păcat, mai bine omorâţi-mă.

— Taci, îngeraşule, linişteşte-te… treaba o să se facă iute, vei vedea.

Olga îşi acoperi figura cu amândouă mâinile.

Însă Mathias primi porunca de la şchioapă să-i ţină mâinile.

Pentru bărbos fu o plăcere nespusă să apuce acele braţe frumoase şi să le deschidă în lături.

Pe urmă şchioapa scoase dopul sticlei şi ca să vadă dacă vitriolul e destul de tare turnă o picătură în palma fetei.

Olga ţipă o dată în chip înspăimântător şi ţipătul acesta păru că produce o mare plăcere chinuitorilor.

— Îndurare! zicea mereu nenorocita, voi face tot ce veţi zice, tot ce veţi voi, numai scutiţi-mă de aşa chin, fie-vă milă.

— E păcat de figura ei frumoasă, murmură Mathias.

— El lasă, că o să fie acuşi mai frumoasă, scrâşni femeia şi ţine sticla la depărtare de câteva degete de figura fetei.

— Hillmar! strigă Olga. Hillmar!

Sticla începu să se plece încet-încet. O mică clătinare trebuia încă şi otrava arzătoare avea să distrugă frumuseţea orbitoare a Olgăi.

Deja vitriolul umpluse gâtul sticlei şi deja o picătură tremura gata să cadă pe figura Olgăi, când deodată se auziră bătăi puternice în uşă şi un glas întrerupt de gâfâieli, începu să strige:

— Deschideţi, deschideţi iute.

— Cine e acolo? întrebă şchioapa sărind în sus speriată şi lăsându-şi astfel victima.

Alergă cu Mathias la uşă şi o deschise. Chiorul dădu năvală în odaie, se târî până la masă şi acolo căzu sfârşit pe un scaun.

Părul lui cărunt se lipise de fruntea-i plină de sudoare, figura-i era roşie ca o pătlăgea bine coaptă şi de-abia putea să răsufle.

Se cunoştea că alergase foarte mult.

— Ce este Chiorule, ce s-a întâmplat? întrebară deodată Matei şi nevastă-sa.

Chiorul răspunse:

— Ascundeţi-mă aici, undeva… sunt urmărit. Câţiva inşi aleargă după mine să mă prindă.

Femeia cu piciorul de lemn se îngălbeni grozav.

— Şi te-au văzut intrând aici? întrebă ea.

— Nu ştiu… eu am alergat de erau să-mi crape ochii, fără să mă uit în jur. Ah, de astă dată cred că treaba o să fie proastă… Fugeau după mine ca nişte draci.

— Dar cum s-au întâmplat toate astea?…

— Lasă că am să vă spun mai pe urmă cu de-amănuntul. Acum daţi-mi o înghiţitură de rachiu şi lăsaţi-mă să dorm niţel, măcar un ceas, fiindcă trei nopţi de-a rândul n-am închis ochii. A fost o vânătoare grozavă prin care n-aş dori să mai trec.

Dădu pe gât rachiul pe care i-l aduse şchioapa.

Apoi se târî în camera alăturată spre a se arunca pe pat şi a-şi odihni oasele obosite, cum zicea dânsul.

XLVIII – Testamentul

— Aşadar, tu nu vrei să-mi mărturiseşti, copila mea, ce relaţii tainice sunt între tine şi Barnov? Trebuie să fi existat ceva, pentru că îndată ce l-ai văzut, ai căzut leşinată în braţele mele şi din momentul acela pari mereu tulburată, tristă, descurajată. Bucuria a fugit din sufletul tău şi observ adesea că dimineaţa ieşi din cameră cu ochii roşiţi de plâns.

Astfel vorbea Juny, vrednicul pastor din Schönhausen, în chipul lui blând şi dulce către Sofia într-o seară umedă când amândoi ieşiseră să se plimbe pe câmpul acoperit de zăpadă.

Fata nu răspunse nimic.

Ea numai clătină capul cu tristeţe. Îndreptă spre protectorul ei o privire rugătoare şi dureroasă ca şi cum voia să-i spună:

— Degeaba încerci să-mi pătrunzi misterul; e destul că port eu singură sarcina, că-mi ţin închisă în inimă grija asta mare.

Pastorul înţelese limbajul mut; el apucă mâna Sofiei şi continuă:

— Vezi tu aici, copila mea, sub pătura albă cum încolţeşte iarba şi

se mişcă, cum razele soarelui pătrund prin zăpada pizmaşă ca să-şi deştepte dragii copii? Şi dânşii se deşteaptă, învinge frigul şi ies de salută lumea şi zic oamenilor: „Speraţi, primăvara e aici!” Tot aşa e cu inima omului. O inimă plină de griji e precum câmpul în vremea iernii, nimic nu încolţeşte în ea. Grijile sunt pătura de zăpadă sub care inima abia îndrăzneşte să bată, sub care stă amorţită, sterilă, incapabilă de fapte bune şi nobile. Atunci vin compătimirea şi iubirea devotată a unui prieten credincios şi cad ca mii de raze de soare asupra sărmanei inimi, topind pătura de zăpadă a grijilor, pentru că toate se topesc de iubirea omenească, şi iată atunci că inima se înviorează şi încolţesc din nou în ea floricele frumoase ale speranţei şi ale dorului de-a face bine.

Sofia apucă mâinile bătrânului cu amândouă mâinile sale şi se uită în ochii lui cu o nespusă recunoştinţă.

— Prin urmare, de ce vrei să ţii închisă inima ta pentru mine? continuă Juny. Nu te-ai convins încă pe deplin că iubirea mea pentru tine este ca a unui tată pentru fiica sa?

Sofia clătină capul în chip afirmativ, însă rămase tot mută; deodată îi izbucniră lacrimi în ochi şi-şi puse capul în pământ.

— Nu-ţi pun întrebări de curiozitate copila mea, ci din interes. Se poate ca eu să te ajut cu sfatul şi cu fapta. Cine este acest Barnov, unde şi cum v-aţi cunoscut, ce s-a petrecut între voi amândoi?… Era sentiment de ură sau de iubire acela care te-a cuprins când l-ai revăzut?

Când pastorul pronunţă cuvântul ură, Sofia clătină iute capul în chip negativ.

— Dacă nu e ură, trebuie să fie iubire, continuă popa.

Acum Sofia se rezemă de braţul lui ca şi cum căuta sprijin, ca şi cum era învinsă.

Prin acest gest dădu a se înţelege că numai iubirea o lega de Barnov.

— Acum ştiu destul, murmură pastorul cu tristeţe. E istoria cea veche şi mereu nouă. Ea l-a iubit şi dânsul şi-a ales alta. Sărmană copilă, rana asta nu pot să ţi-o vindec.

Se întuneca deja când pastorul şi Sofia ajunseră acasă.

Ce plăcută e o cameră curată în a cărei sobă pâlpâie focul, pe o seară umedă de iarnă!

Sofia aşternu pe masă o pânză albă ca zăpada, puse tacâmuri şi aduse sprintenă cina.

Ea era foarte simplă, se compunea din ceai, pâine şi unt proaspăt, pentru că doctorul oprise pe pastor de a mânca bucate grele, iar acesta avea motive să bage de seamă la sănătatea sa foarte zdruncinată în vremea din urmă.

De două ori deja bătrânul fusese cuprins de leşin adânc şi cu toate că Sofia izbutise lesne să-l reînsufleţească prin mijloace casnice, doctorul clătinase din cap şi zisese:

— Ar fi mult mai bine dacă n-ar mai leşina.

În seara aceea însă, pastorul Juny se simţea vioi ca niciodată în lunile din urmă.

Îşi bău ceaiul cu poftă mare şi-şi aprinse pipa cu un zâmbet de mare plăcere.

Pe urmă o rugă pe Sofia să-i cânte ceva la vechiul clavir, iar când fata, împlinindu-i dorinţa cu grabă, începu să cânte un cântec vesel popular, dânsul o acompanie încet din gură.

După asta bătrânul se plimbă încoace şi încolo prin odaie, declarând că seara aceea fusese frumoasă pentru dânsul şi că nu era nimic mai presus în lume decât o cameră comodă, o pipă de tutun bun şi puţină muzică.

Ceasornicul din turnul biserici satului bătea ora nouă când Sofia se ridică spre a ura noapte bună prietenului său şi a se retrage în cămăruţa sa.

— Noapte bună, copila mea, zise Juny, vezi de visează ceva frumos. Pe când tu vei dormi, bunul Dumnezeu o să îngrijească de tine şi o să-ţi asigure viitorul pentru timpul când eu voi închide bătrânii ochii, iar tu vei rămâne iarăşi fără sprijin şi amici în viaţa asta aspră.

Când uşa se închisese după Sofia, figura bătrânului exprimă deodată o seriozitate solemnă.

— Da, asta am s-o fac pentru tine, bună copilă. Trebuie să fii asigurată pentru cazul în care pământul mă va acoperi.

Începu să se plimbe cu paşi mari prin odaie, în lung şi în lat, aruncând în aer nori groşi de tutun în vreme ce ţinea în minte următorul monolog:

— E drept că nu e lesne să răstorn testamentul ce am făcut deja, însă trebuie să-l desfiinţez, altfel n-aş muri liniştit. Ce îndatoriri am eu

către nepotul meu Max Büller? Niciuna, după cât îmi aduc aminte. Ei, dar fata asta care-mi luminează iarna vieţii cu raze dulci nu poate să rămână pe drumuri, trebuie să aibă un căpătâi. Către ea mă simt peste măsură de îndatorat; am s-o fac neatârnată, bogată chiar. Am o avere cel puţin de o sută de mii de mărci, lăsând la o parte lucrurile mici. Din suma asta Sofia va primi 80 de mii, iar copiii nepotului meu Büller, fiecare câte 10 mii de mărci. Büller o să se simtă dezamăgit, amărât, nenorocit; el ştie că există un testament în favoarea sa. Dar nu am ce să-i fac, trebuie să desfiinţez acele dispoziţii şi încă chiar în grabă, pentru ceea ce vrea să facă cineva – bătrân sau tânăr – trebuie să facă iute. Viaţa nu-i sigură deloc pentru nimeni.

Cu hotărârea asta se puse la masa de scris şi luând o coală de hârtie, îşi însemnă iute, într-o mulţime de rânduri, ultimele voinţe.

La urmă îşi iscăli numele cu o mână sigură.

— Mâine, dis-de-dimineaţă, îşi zise el, plec la Berlin să încredinţez justiţiei codicilul acesta; apoi am să fiu sigur că Sofia va ajunge în stăpânirea averii şi am să fiu liniştit. Până mâine însă hârtia asta va sta sub căpătâiul meu. Sunt aşa uşurat acum ca şi cum aş fi făcut o treabă cu care prea mult am întârziat.

Se dezbrăcă şi se puse în pat.

Înainte însă de-a fi cuprins de somn, se ridică, îşi luă capul în mână şi-şi zise:

— Nu, nu vreau să-mi ascund de Büller faptele şi gândurile. Îndată ce voi ajunge la Berlin, mă voi duce să-l găsesc şi-i voi spune sincer că am schimbat testamentul. Nu vreau să zică după moartea mea, că am plecat din lumea asta spunând o mare minciună.

Atunci îşi rezemă liniştit capul de perină şi adormi îndată.

Sofia, ieşind din odaia pastorului, cu o lumânare aprinsă în mână, urcă încet scara ce ducea la camera ei.

De când revăzuse pe acela care-i tulburase viaţa, al cărui chip îi stătea de-atâta timp ascuns în inimă, care fiind tatăl copilului ei o părăsise cu cruzime, de atunci liniştea îl pierise, fiindcă icoana trecutului i se reprezentă vie înainte şi o speriase.

Pe omul acela dânsa îl iubise la nebunie: nevinovatul ei suflet virginal se încrezuse lui cu grăbire, fără tertipuri; ea îi dăduse lui tot ce poate da o femeie unui bărbat, fiindcă îl iubea cu acea iubire sfântă care nu cere nimic pentru sine, dar dă tot altora pentru ca să-i

fericească.

În aşa chip iubeşte cineva numai o dată în viaţa sa, numai o dată aplecarea inimii este atât de abnegată.

Şi cum răsplătise omul acela Sofiei atâta iubire, aşa devotament credincios?

Ea ştia acum că dânsul o înşelase şi în privinţa numelui, căci nu-i spusese niciodată că se numeşte Barnov. Îndată după naşterea copilului, dânsul dispăruse lăsând numai asupra ei toată răspunderea faptelor.

Atunci cunoscuse dânsa pe Stubernauch. Acesta nu poseda niciuna dintre calităţile strălucite ale înşelătorului.

Însă inima lui sinceră părea acum Sofiei de o mie de ori mai de preţ decât orice frumuseţe bărbătească, decât toate calităţile de spirit şi limbaj.

Simţise pentru Stubernauch o amiciţie caldă care nu era departe de iubire. Cu toate astea de când revăzuse pe bărbatul vechii ei iubiri, de când se întâlnise pe neaşteptate cu Barnov, chipul acestuia i se aşeză iar în minte şi nu mai putea să scape de el oriunde ar fi mers, orice ar fi făcut.

Măcar că-şi striga în tot momentul că Barnov se purtase mişeleşte faţă de dânsa şi copil, totuşi imaginea lui o persecuta neîncetat, până şi în somn, până şi în momentele în care voia să-şi înalţe sufletul către Dumnezeu să se roage să lase toate preocupările lumeşti.

Sofia ajungând la camera sa, nu-şi putu stăpâni un ţipăt uşor şi stătu cu ochii zgâiţi asupra peretelui de pe care i se păru că se desprinde o siluetă neagră de bărbat.

Să fi fost oare închipuirea ei atât de vie încât s-o facă a crede că Barnov îi stă înainte în carne şi oase?

Căci într-adevăr trăsăturile acelea frumoase şi acea barbă mare, blondă închisă, erau întocmai ale lui.

— Eu sunt, Sofia, zise dânsul cu glasu-i sonor. Nu te speria, nu te teme de nimic, Sofia. Nu puteam să părăsesc Europa fără să te rog de iertare. Nu mă respinge, Sofia, ascultă-mă!…

În primul moment dânsa fu îngrozită şi mâna îi tremură aşa de tare încât era să scape sfeşnicul. Se gândi să se întoarcă la bătrânul ei prieten ca să scape de o ispită nouă.

Dar glasul lui Barnov era aşa de blând şi dulce că o atinse foarte

tare; ea înţelese atunci că nu va fi în stare să refuze o aşa rugăminte.

Deschise uşa iute şi printr-o mişcare din mână făcu semn lui Barnov să intre.

— N-am să stau mult aici, Sofia, numai câteva minute, pentru că nu trebuie să fiu văzut de nimeni aici la tine ca să nu mai grămădesc asupra capului tău bănuială şi suferinţă. În afară de asta, nevasta mea mă aşteaptă la Berlin. I-am spus o minciună, cum că pastorul Juny mă cheamă la Schönhausen. Dumnezeu o să-mi ierte minciuna asta, Sofia, pentru că era în mine o trebuinţă imperioasă ca să te mai văd o dată, iubită şi bună copilă. Trebuie să te rog în genunchi să mă ierţi pentru tot răul ce ţi-am făcut. O! cum mă căiesc acum de toate cele petrecute şi ce dorinţă fierbinte am ca să-ţi fac numai bine.

Zicând astea, îi apucase mâna şi o privea drept în ochi.

Sofia întoarse capul.

Îi veniseră lacrimile în ochi şi nu voia să le arate.

Cu lacrimile astea îşi îngropa dânsa primul amor, patima furtunoasă a tinereţii sale.

— Sofia, şopti Barnov, dacă poţi să mă ierţi, pune pe capul meu mâna ta albă şi moale şi priveşte-mă, exclamă el cu o pasiune arzătoare, redă-mi pacea sufletului pentru că eu nu voi putea să fiu niciodată fericit, de nu voi şti că m-ai iertat.

Atunci copila întoarse capul spre el, îi puse mâna pe cap şi-l privi drept în ochi.

Pe faţa fetei se citea o durere nespusă.

Barnov o atrase la sine şi-şi lipi buzele de fruntea ei.

— Dumnezeule puternic, zise el, dă-i fericire, fiindcă ea merită cea mai bună soartă pe care tu poţi s-o dai unei femei!

Sofia plângea acum tare şi-şi rezemă capul de umărul lui.

— Tot mă iubeşte, îşi zise Barnov în sine. Şi eu nu pot decât s-o onorez şi s-o admir pentru că inima mea este dată alteia.

Deodată îi veni un alt gând.

— Sofia, întrebă dânsul cu glas tremurător, unde este copilul nostru?

Dânsa se smuci speriată din braţe le lui.

Pe figură i se zugrăvi o disperare grozavă.

Îşi frângea mâinile şi se uita împrejur cu ochii scânteietori ca cuprinsă de friguri.

— Ce, a murit copilul nostru? întrebă Barnov din nou.

Sofia se repezi la masa pe care pusese sfeşnicul şi scrise cu creionul pe o bucată de hârtie:

„Copilul nostru n-a murit, dar a fost furat şi nu ştiu unde se află”.

Barnov se îngălbeni de moarte.

— Furat! ţipe dânsul. O! eu bănuiesc cine a condus jocul acesta.

Se apropie de Sofia şi-i apucă amândouă mâinile.

— Ascultă-mă Sofia, zise dânsul, peste câteva zile plec din Europa pentru ca să-mi caut norocul în lumea nouă. De lovitura asta nu te pot păzi cu toate că Dumnezeu ştie cât aş voi. Însă te înştiinţez de un lucru: Să te păzeşti, copilă, căci puterea primejdioasă a unui om nevăzut şi influent urmăreşte unicul scop de a te împinge la nenorocire, la pierzanie. Ai, fără să ştii, un duşman puternic care-ţi întinde curse şi care voia să-ţi distrugă liniştea vieţii. Mai mult nu pot să-ţi spun pentru că nu ştiu cine este acest om şi ce motive şi intenţii îl silesc să lucreze astfel.

Sofia se duse iar la masă şi scrise cu mână sigură:

„Acest om este acela care ne-a împins pe toţi la nenorocire, pe mine, pe tatăl meu, pe sora mea, e baronul de Collmar…”

Lui Barnov îi era cu totul străin acest nume.

El se plecă şi sărută mâinile nenorocitei mame.

— Rămâi cu bine, şopti el, fii fericită!… Adio pentru vecie. Până la ultima mea răsuflare îţi voi mulţumi pentru că m-ai iertat, bună copilă. Dumnezeu să te apere, rămâi sănătoasă!

Fata simţi o sărutare fierbinte pe buzele ei.

Alergă la fereastră şi-l văzu străbătând curtea, învăluit în mantie, ieşind în câmp şi dispărând în întuneric.

Avu sentimentul că n-o să-l mai vadă niciodată, că pentru vecie este ieşit din viaţa ei.

Şi sentimentul acesta o uşură, i se păru că o mare greutate i se luase de pe inimă.

De-acum putea să se gândească la el fără supărare şi fără mâhnire, dar iarăşi şi fără acel dor puternic, neînvins, care mereu o împinsese spre dânsul.

Nu-i era deloc somn; nu simţea trebuinţă de a se pune în pat să se

odihnească.

Din contră, într-un moment avu dorinţa să respire aerul rece de afară pentru a-şi domoli fierbinţeala obrajilor.

Îşi luă iute mantia pe umeri şi se coborî.

În toate părţile era tăcere adâncă.

La stânga animalele dormeau în grajduri.

Nu se auzea nici cel mai mic zgomot.

Sofia străbătu coridorul şi se opri la uşa camerei pastorului.

— Aici înăuntru doarme, se gândi ea, acel om cu inima plină de iubire şi bunătate căruia îi sunt atât de recunoscătoare. El nici nu bănuia că pe când avea să doarmă, Dumnezeu o să-mi trimită mângâierea şi liniştea ce voia să-mi inspire el acum câteva ceasuri. Dumnezeu să te binecuvânteze, om sfânt! Tu eşti vrednicul reprezentant a lui Cristos pe pământ. Încă o dată să fii binecuvântat.

Dânsa ascultă la uşă.

Voia să se convingă dacă într-adevăr bătrânul e în pat sau s-o fi plimbând pe câmp.

Căci i se întâmpla adesea, pregătindu-şi predica pentru duminica viitoare.

Deodată un zgomot ciudat ajunse la urechea fetei.

Ce era oare?

Fata cam speriată îşi opri respiraţia ca să asculte mai bine.

Ascultă.

Făcu un pas îndărăt cu ochii ţintiţi pe uşă.

Pe faţa ei se întipărise spaima amestecată cu durerea.

Dumnezeule! Nu se înşelase cumva?

Era într-adevăr înspăimântător ceea ce auzise.

Dar cu cât asculta, cu atât mai mult sărmana copilă se convingea că auzise bine.

Era ca horcăiala unul om ce-şi dă sufletul.

Sofia nu stătu mult la gânduri. Deschise uşa – pastorul n-o încuia niciodată – şi intră înăuntru.

Dintr-o săritură fu lângă patul bătrânului şi dădu perdelele la o parte. Numaidecât se dădu îndărăt îngrozită. Cu tot întunericul, dânsa observase pe faţa pastorului o schimbare oribilă.

Buzele-i erau vinete şi despărţite una de alta, ochii îi ţinea închişi, dar pleoapele şi genele îi tremurau ca de epilepsie. Degetele îi erau

zgârcite şi fata atingându-le, le simţi reci ca gheaţa. Tremurând şi ea din tot trupul, aprinse lumânarea şi când privi în pat, nu mai avu nicio îndoială despre ceea ce se petrecuse.

Bătrânul fusese lovit de dambla. Însă se părea că tot mai e viaţă în el. Pieptul i se ridica şi i se lăsa, deşi foarte slab iar pe gura lui deschisă ieşea o adiere uşoară.

Sofia se repezi afară din casă şi alergă cu capul gol la locuinţa doctorului care se afla la depărtare numai de câteva minute de cea a pastorului.

Când doctorul veni şi examină pe bătrân nu putu să dea fetei decât o mică mângâiere.

Se întâmplase ceea ce demult aşteptase cu groază.

Un atac de apoplexie paralizase toată partea stângă a pastorului şi poate că-i răpise şi darul graiului.

Paralizia nu era omorâtoare, dar la vârsta înaintată a lui Juny, era puţină speranţă ca dânsul să se mai vindece vreodată.

Doctorul dădu instrucţiuni despre tot ce era de făcut şi hotărî ca bolnavul să nu fie ridicat din pat, deoarece o mişcare cât de mică ar putea avea un efect rău asupra creierilor.

Pe urmă, lăsând toată grija asupra Sofiei, se duse, făgăduind că are să vină de mai multe ori în cursul zilei ca să vadă pe bolnav.

Sofia nu se mai mişcă din odaia protectorului ei.

Mai cu credinţă şi abnegaţie n-a fost niciodată un bolnav îngrijit.

A doua zi dânsa avu fericirea să vadă pe Juny deschizând ochii şi să poată să-i dea ceva hrană lichidă.

A treia zi, în sfârşit, putu dânsul să pronunţe câteva cuvinte şi cu multă caznă abia făcu pe Sofia să înţeleagă că trebuie să trimită o telegramă lui Büller la Berlin ca să vină îndată la Schönhausen.

După jumătate de ceas depeşa fu expediată.

Bolnavul, după ce-şi exprimase dorinţa asta, fu cuprins de un somn lin care dură până a doua zi.

Cu primele raze ale soarelui ce pătrundeau prin transparentele lăsate, el se deşteptă şi chemă pe Sofia lângă sine. Privirea îngrijorată şi cercetătoare a fetei îl întrebă cum se află şi dacă somnul îndelungat îl mai întărise.

Însă pastorul clătină capul încadrat de plete albe şi răspunse cu un glas stins:

— Mă simt foarte slab, copila mea şi sunt sigur acum că moartea mi-e apropiată.

Muta izbucni în plâns şi clătină capul aşa ca şi cum nu putea şi nu voia să creadă într-un lucru aşa grozav.

— Nu plânge, Sofia, zise iar bătrânul, mi-am făcut traiul, o să plec în altă lume şi plec fără regret şi fără mâhnire pentru că ştiu că pot să mă prezint cu îndrăzneală înaintea marelui judecător. Întotdeauna m-am silit să fac bine, şi să mă păzesc de rău.

Sofia căzu pe pat doborâtă de durere şi depuse o sărutare pe mâna lui slăbită care, incapabilă de a se mişca, stătea întinsă pe cearşaf.

— Dacă-mi îngreuie ceva moartea, e numai gândul că te las pe tine aici în lume, copila mea, fără apărător, deşi nu în sărăcie, fiindcă ţi-am lăsat averea mea care-ţi va face traiul uşor, comod chiar. Sper că nepotul meu pe care-l aştept din moment în moment, va fi atât de cuminte şi respectos faţă de mine, ca să nu-ţi dispute moştenirea ce se cuvenea lui. Îl aştept cu mare nerăbdare să-i vorbesc în privinţa asta.

Bătrânul tăcu câteva minute pentru că vorbirea îl obosise de tot.

El simţise că trebuia să fie zgârcit cu forţa ce-i mai rămase dacă voia să ducă la bun sfârşit tot ce avea la inimă.

Deodată tresări. Încercă să se ridice puţin şi exclamă:

— Am auzit o trăsură, el este, nepotul meu.

Aproape în acelaşi timp uşa se deschise şi Büller se repezi în odaie.

Fără să-şi scoată blana, alergă la bolnav şi zise cu un ton de mare mâhnire, plecându-se asupră-i:

— O! unchiule, eu nu cred că tu să fii aşa de rău bolnav.

Bolnavul răspunse cu glas stins:

— Max, nepotul meu, îţi mulţumesc că ai venit. Ceasul e grav, ascultă bine ce am să-ţi spun. Apropie-te şi tu, Sofia, şi dă-mi mâna ta. Ascultaţi amândoi ultimele mele dorinţe…

Aici pastorul se opri ca să răsufle.

Büller îşi aruncă blana şi după câteva momente stătu alături cu muta lângă muribund.

Lucrul era într-adevăr grabnic, căci semnele morţii se arătaseră deja pe figura bolnavului al cărui glas de-abia se mai putea auzi.

— Simt că sfârşitul mi se apropie, zise Juny respirând cu greu, de aceea ascultă-mă, Max, şi nu te supăra. Soarta mi-a trimis pe copila asta mută ca pe o fiică şi eu o iubesc ca un tată şi tot aşa vreau să

dispun pentru dânsa în viitor. Ce are să devină ea după moartea mea? Ea e singură pe lume, fără rude, fără sprijin.

Büller care, în vremea asta se uitase cu băgare de seamă la Sofia, se grăbi să răspundă:

— Am să mă îngrijesc de ea, poţi să ai nădejde deplină, unchiule.

Muribundul, uitându-se recunoscător către nepotul său, murmură cu un glas care părea că iese din mormânt:

— Îţi mulţumesc. Ştiam că fiul lui Ferdinand Büller nu putea să cugete altfel.

Apoi continuă:

— În vremea din urmă, Max, n-am fost aşa buni prieteni cum ar fi trebuit.

Dar Max răspunse:

— O! să uităm toate astea, unchiule… să le uităm…

— Da, să le uităm, şopti Juny, sunt deja uitate. Prin urmare, tu n-ai să crezi că din mânie către tine am anulat testamentul cel vechi şi am lăsat pe Sofia de moştenitoare principală.

Aici bolnavul făcu o pauză.

Iar Max deschise ochii mari; parcă nu credea ceea ce auzea.

Muta stătea mereu cu capul plecat, absorbită în durerea ei.

Fu un moment de tăcere adâncă.

În fine, pastorul făcând o sforţare, reluă:

— Am făcut aceasta numai ca să nu las pe drumuri pe sărmana fata asta. Închină-te Max, înaintea voinţei mele şi primeşte de bunăvoie rolul ce ţi-am destinat.

Auzind cuvintele astea, Büller simţi că parcă îi fuge pământul de sub picioare. Îi trebui o putere mare asupră-şi ca să nu strige de furie şi să nu-şi arate vijelia ce clocotea în el.

Dar preotul avea ochii aproape închişi, iar muta ţinea capul tot plecat ca şi cum cuvintele muribundului nu o priveau pe dânsa, de aceea nimeni nu-şi dădu seama de emoţiile ce încerca negustorul, şi care se oglindeau pe faţa lui.

Într-adevăr ceva grozav se petrecea în inima lui Max.

Aşadar, şi din partea asta speranţele sale fuseseră înşelate, şi aici dădea în sec.

Frumoasa avere la care se gândea de atâta vreme, cădea în mâinile unei străine răsărită ca din senin.

Edificiul pe care-l clădise mintea lui se dărâma.

Corabia care, credea el, trebuia să-l ducă în port de scăpare, se scufunda înghiţită de valuri, înainte de a atinge ţărmul.

Dar acum Max nu mai era omul loial de altă dată.

În ultimele luni, Büller jucase destulă comedie.

Prin urmare prefăcătoria îi venea lesnicioasă.

El şopti muribundului:

— Voinţa ta îmi e fireşte scumpă, unchiule. Însă, pe cât ştiu, dispoziţiile tale testamentare erau luate deja…

Negustorul se opri cam încurcat.

Ceea ce voia să zică unchiului său pe moarte, era greu de spus.

Dar acum muribundul îl privea drept în faţă.

Nu mai putea suporta privirea bătrânului.

După câteva momente în care pastorul părea că voia să citească până în fundul sufletului lui Max, acesta din urmă plecă ochii.

Apoi zise cu jumătate glas:

— Unchiule… răspunde-mi… mă priveşti într-un chip aşa ciudat…

Aripile negre ale morţii fâlfâiau deja pe faţa bătrânului.

— Am anulat vechiul testament, bolborosi murindul… Am făcut altul… E sub perină…

Bătrânul, după o scurtă pauză, reluă:

— Ah! ce uşor zbor peste câmpii verzi şi dealuri râzătoare… Ce lume frumoasă!… În sus… tot în sus…

Cu această viziune plăcută, moartea îl răpise dintr-o viaţă binecuvântată de Dumnezeu.

Unul dintre cei mai nobili şi mai buni oameni se stinsese.

Sofia se aruncă asupra mortului, înecată de suspine.

O adâncă şi nesfârşită durere îi zguduia trupul ca nişte friguri. Cel mai bun amic al ei, al doilea tată al ei, sufletul blând care îi dăduse mereu speranţă şi mângâiere, dispăruse acum, devenise un corp inert destinat pământului.

Şi Büller se plecase pe pat, însă nu ca să-şi ia adio de la ruda sa de sânge, nici ca să depună o sărutare pe acea înaltă frunte, ci ca să caute cu mâna sub perina mortului, să găsească hârtia despre care-i vorbise unchiul său.

O găsi! O ţinea în mână! Şi pe când citea acele rânduri de atâta importanţă pentru dânsul, prin cap îl trecu o idee criminală.

Era încă singur cu muta, niciun martor nu s-ar fi găsit în lume să afirme de existenţa acelui testament, pentru că se convinse din data însemnată în el că pastorul îl scrisese în noaptea trecută, cu puţin înainte de-a fi lovit de dambla. De ce n-ar distruge oare acea hârtie blestemată care-i răpea o avere ce îi era atât de trebuincioasă? De ce n-ar distruge-o chiar îndată? Cine l-ar putea acuza?

Hârtia-i tremura în mână; privirea i se îndreptă spre focul din cămin a cărui flacără îl atrăgea cu o putere misterioasă.

El privi sperios spre Sofia care stând mereu plecată asupra mortului, sughiţa de plâns, şi gândi că ar putea să arunce testamentul în foc, fără ca adevărata moştenitoare să observe ceva.

Începu să păşească încet spre cămin, întocmai ca o fiară care urmăreşte o pradă.

O furtună de gânduri fugare se stârni în capul lui şi fiecare gând îi zicea parcă să nu facă acea faptă criminală ale cărei urmări nu se puteau cunoaşte cu siguranţă.

Fata era mută, nu putea vorbi, e adevărat; dar dânsa putea să scrie şi să spună că exista un al doilea testament care a fost furat şi distrus.

Mai tare însă decât toate înştiinţările astea ale conştiinţei fu dorinţa de bani.

Mâna lui Büller, în care ţinea hârtia, se întinse încetişor spre foc. O clipă încă şi hârtia ar fi căzut.

Un ţipăt nearticulat pornit din patul mortului, răsună în cameră.

Max se cutremură ca atins de un curent electric şi se întoarse.

Muta stătea căzută în genunchi lângă pat şi se uita la dânsul cu ochii zgâiţi, tremurând din tot trupul.

Era descoperit, dar împrejurarea asta nu-l întoarse de la hotărârea sa, din contră, i-o schimbă în mânie.

— Ce vrei şi de ce mă priveşti aşa holbată? strigă dânsul către Sofia. Mortul nu mai poate vorbi şi tu iar nu poţi. N-am să mă tem de niciun martor.

Atunci, cu o mişcare de furie îndelung stăpânită, aruncă testamentul în foc, fără să bage în seamă gesturile de groază ale fetei. Nici odihna mortului nu-i era sfântă.

Se uită ţintă în cămin până ce hârtia se prefăcu în cenuşă, apoi, fără să se mai uite la Sofia, se repezi la blană, şi-o puse pe umeri şi ieşi.

Sofia se ridică, voia să-l urmărească, să roage pe oamenii din sat

prin semne ca să oprească pe criminal. Însă ce probă ar fi putut să sprijine afirmaţiile sale, deoarece testamentul era distrus şi singura gură care ar fi mărturisit în favoarea ei era pentru vecie închisă? În afară de asta, ţăranii o pizmuiau demult pentru prieteşugul ce inspirase pastorului; dânşii ar fi crezut-o mai curând mincinoasă decât s-o susţină în drepturi.

Afară se auzi huruitul unei trăsuri ce se punea în mişcare. Fata distinse glasul lui Büller care comanda vizitiului să mâne în galop mare spre Berlin. Ea făcu câţiva paşi nehotărâţi spre uşă; atunci i se făcu negru înaintea ochilor; fugi îndărăt la patul bolnavului şi căzu leşinată.

Pentru a doua oară sărmana fată era singură pe lume.

XLIX – Castelul Drachenburg

— Nu te-am văzut niciodată aşa de agitat, milord, zise poliţistul Francis Bristol când lordul Nelson năvălise în camera lui la o oră aşa de neobişnuită şi după ce-şi aruncase pălăria şi băţul într-un colţ… Trebuie să se fi petrecut ceva deosebit. Sunt foarte doritor să aflu… Ce este?…

Lordul îşi trecu mâna de câteva ori prin barbă şi ocoli camera.

Fruntea-i era grozav de înnourată.

— Ai descoperit ceva important, milord? reluă Bristol.

— Da, am descoperit ceva care-mi pricinuieşte multă durere şi care, cu tot sângele meu rece, m-a scos din sărite, zise lordul emoţionat.

— Trebuie să fie atunci ceva colosal, milord, zise poliţistul. Însă înainte de toate e nevoie să te linişteşti. Şi în scopul acesta niciun mijloc nu e mai bun decât ca să-ţi aprinzi o ţigară. Dă-mi voie să-ţi ofer o adevărată ţigară de Cuba.

Lordul îşi băgă degetele în cutia elegantă pe care i-o întindea Bristol şi scoase o ţigară.

— Îţi mulţumesc, Bristol, zise dânsul, însă ţigara dumitale n-o să fie în stare să îmi alunge tulburarea. E vorba de o afacere serioasă şi, vorbindu-ţi despre ea, îţi dau o dovadă nu numai de înalta mea încredere, ci şi de prietenie.

— Aşadar, tulburarea în care te văd n-are nimic a face cu treaba noastră ştiută?… Nu e vorba de descoperirea ucigaşului fratelui

dumitale?

— De astă dată persoana mea e în joc; ai să afli tot îndată, Bristol.

Luă loc în faţa detectivului, pe un fotoliu, stătu câteva secunde cu capul în pământ şi zise apoi cu un zâmbet dureros:

— Am eu, Bristol, aparenţa unui om care iubeşte fără a fi iubit? Nu desigur. Şi cu toate astea adevărul e diametral opus aparenţei. Mi-a fost dat, în curs de 32 de ani să înving toate frumuseţile şi mândriile femeieşti pentru ca să vin apoi aici în Germania şi să mă îndrăgostesc la nebunie ca un băiat prost de şcoală.

— Dacă e la mijloc aşa caz, atunci eu îţi doresc fericire, zise Bristol, şi tot urarea asta o fac şi pentru fata pe care ai ales-o. Ea n-ar putea găsi un bărbat mai bun… Eşti neatârnat, foarte bogat, foarte nobil, tânăr încă; ai, în sfârşit, toate calităţile ce pot să facă să moară de dor toate fetele frumoase.

— Da, ştiu că vorbele astea ale dumitale nu sunt o linguşire, reluă lordul. Cam aşa mi-am zis şi eu când mi-am aruncat ochii asupra fetei. O simplă întâmplare a făcut s-o întâlnesc. Când m-am dus să dau o scrisoare de recomandare contesei Hankenau, am dat cu ochii acolo de frumoasa Rosamunda de Fernau. De la primul moment am fost cuprins de o dragoste fierbinte pentru această dulce şi tânără creatură. Ea este o rudă a doamnei de Hankenau.

— Ah! este o soră a contelui Fernau… Familia asta e dintre cele mai distinse ale Prusiei.

— Da, ştiu… Dar şi familia mea e nobilă din evul mediu. Familie, avere, distincţie, toate se aseamănă la noi. Îmi rămânea numai să câştig iubirea tinerei contese.

— Ei, şi ai fost fericit, domnule? întrebă Bristol?

Şi se uită cu interes la lord.

— Îmi închipuiam că o să fiu, răspunse lordul. Împrejurările îmi erau în favoare. Din cauza unei neînţelegeri, pe care eu am binecuvântat-o, cupeul contesei n-a sosit în acea după-amiază ca s-o ducă acasă. Atunci, înţelegi ceea ce s-a întâmplat, nu-i aşa, Bristol.

— Da, răspunse acesta, dumneata i-ai oferit trăsura dumitale.

— Tocmai aşa. Cu mare grăbire i-am oferit trăsura mea şi a doua zi m-am dus de i-am făcut o vizită de politeţe.

— Şi desigur că ai fost bine primit, lordule.

Englezul răspunse:

— Am fost minunat primit de conte şi de fată.

— Nu mă îndoiam de asta, întrerupse detectivul.

Lordul continuă:

— Atunci am mers de mai multe ori după invitaţie în casa ei.

Urmă câteva momente de tăcere, apoi Bristol zise:

— Introducerea e foarte bună.

— Nu-i aşa?

— Şi în vremea din urmă n-ai observat vreo schimbare în purtarea contelui faţă de dumneata? Desigur contele a căutat să aibă informaţii despre familia din care faci parte. Aceste informaţii, au fost fără îndoială, satisfăcătoare. Acum, de-ţi vei face cererea în formă, am convingerea că contele se va gândi că nu e în lume, pentru sora sa, un bărbat mai demn.

— Tocmai aşa-mi ziceam, zise lordul în vreme ce figura lui se întunecă. Contele mă distingea în chip deosebit, printre toţi nobilii săi vizitatori. Soră-sa nu vorbea cu nimeni mai bucuroasă decât cu mine şi eu întârziam cu cererea în căsătorie, numai din cauză că voiam întâi să termin trista afacere care m-a adus pe aceste locuri. Fără de veste însă s-a produs un incident care a nimicit toţi sorţii mei de izbândă.

Dumneata vei fi auzit de spargerea făptuită la contele Fernau?

— Cum nu? Prietenul meu, poliţistul Scharf, care conduce ancheta, mi-a istorisit-o în toate amănuntele.

— Aşadar, ştii cum şi prin ce-au fost spărgătorii deranjaţi şi speriaţi tocmai când puseseră deja mâna pe o sumă de bani…

— Ştiu şi asta… Cineva a trecut pe stradă, a cunoscut după oarecare semne că se săvârşea o spargere în casa contelui, a intrat înăuntru şi a făcut gălăgie…

— Dar ai aflat cine era acel cineva? întrebă iar lordul Nelson cu glasul tremurând de emoţie. Ştii cum se numeşte acela care a sosit tocmai la timp ca să împiedice omorârea Rosamundei? Se numeşte contele Marco.

Poliţistul sări ca electrizat după scaun.

— Contele Marco! exclamă el. Ciudat lucru! Vasăzică el e eroul dramei, el e salvatorul tinerei contese şi apărătorul întregii case a contelui! Atunci, milord, eu sunt aplecat a crede că spargerea n-a fost decât o piesă de teatru, pusă în scenă de însuşi domnul conte.

— Mergi prea departe cu ura şi neîncrederea dumitale contra

acestui om, Bristol, reluă contele după un minut de mirare. Dumneata ai uitat că piesa asta de teatru, cum o numeşti, era aproape să coste viaţa unui om. Nici azi, inspectorul Stubernauch n-a scăpat încă de primejdia morţii.

— Contele Marco e în stare să calce peste cadavre, zise Bristol dând din umeri, numai ca să-şi ajungă scopul.

— Scopul şi l-a ajuns, exclamă lordul oftând din adânc. Azi el e în casa contelui eroul binecuvântat şi m-aş înşela amar închipuindu-mi că n-o să izbutească a câştiga inima Rosamundei pe care apoi desigur o va lua de nevastă.

— Drace? treaba asta trebuie împiedicată! exclamă americanul pe a cărui figură se zugrăvi o hotărâre tare… Contesa va cădea într-o prăpastie îngrozitoare.

— Cum vrei să împiedicăm căsătoria asta, Bristol? Contele Marco merge cu siguranţă spre ţelul său de care-l cred foarte apropiat. Ştii ce vrea să facă deocamdată? Vrea să cumpere de la Fernau castelul Drachenburg, desigur că prin asta să-şi întărească legătura cu familia. Peste câteva zile se va face o călătorie de plăcere, în sănii, la castel, pentru ca contele să-l poată vedea.

Bristol părea că n-auzise vorbele din urmă ale lordului; îşi plecase puţin capul şi părea dus pe gânduri.

— Ei! exclamă dânsul deodată, vom şti noi să fim tot atât de şireţi ca şi contele Marco. Lasă-te numai în nădejdea mea, milord. Am un plan pe care am să ţi-l dezvolt, şi după care, ţinând urmele vulpii de Marco, vom izbuti poate să-l facem să-şi scape prada tocmai în momentul când va crede că o are în palmă…

După câteva zile se aflau înaintea palatului contelui Fernau mai multe sănii elegante care curând se puseră în mişcare.

În cea dintâi se afla contele Fernau, iar alături de el stătea Rosamunda, învăluită într-o frumoasă blană de cacom. În faţa lor luaseră loc contele Marco şi lordul Nelson.

În sania a două erau numai doi inşi, amândoi servitori, unul al contelui Marco, celălalt al lordului; dânşii găseau ca şi stăpânii lor, o petrecere deosebită în călătoria asta.

În sania a treia erau camerista tinerei contese şi feciorul contelui Fernau; el aveau grijă să păzească de zguduire o mulţime de vase încărcate cu merinde de tot felul.

— Domnilor, zise contele Fernau, după ce săniile merseră o bucată de drum, mă aflu într-o mare încurcătură. Amândoi vreţi să cumpăraţi castelul Drachenburg şi eu n-am să pot să-l vând decât unuia singur.

— În orice caz, conte, zise Marco, trebuie să recunoşti că eu, cel dintâi, am cerut să-mi vinzi castelul. Lordul abia acum două zile ţi-a vorbit despre afacere, pe când noi vorbiserăm deja, dacă-ţi aduci aminte, înainte de spargerea făptuită la palatul dumitale…

Vădit că Marco amintea de spargere cu intenţia de-a reîmprospăta contelui şi contesei recunoştinţa ce i se datora.

— N-o să rămână altceva de făcut, zise contesa râzând, decât ca domnii să se bată în duel cavaleresc pentru posesia castelului.

— Pentru duelul acesta vechiul castel ar fi un loc foarte potrivit, zise contele Artur.

— Cavalerii vremurilor romantice se luptau numai pentru iubirea unei femei, zise Marco, şi eu îi imit. Atunci însă nu aş arunca sabia până ce unul din doi – eu sau adversarul – ar cădea mort.

— Aşa trebuie să facă orice adevărat cavaler, exclamă contesa. Sunt convinsă, lord Nelson, că dumneata ai face tot astfel.

— Pentru o femeie eu nu m-aş lupta, zise englezul cu o linişte de stâncă. Fata pe care aş iubi-o va fi liberă să aleagă între mine şi altul. Cuvântul ei ar fi sentinţa după care m-aş conduce.

— Dar dacă acelei fete, reluă Rosamunda, i-ar plăcea deopotrivă amândoi pretendenţii, dacă ea nevrând să mâhnească pe niciunul, ar întârzia cu sentinţa.

— Atunci aş şti, zise lordul, că iubirea acelei fete către mine nu-i destul de puternică ca să aducă fericirea şi mulţumirea vieţii mele şi a ei. Atunci când iubirea stă să cumpănească şi să chibzuiască, ea nu e încă pronunţată şi lămurită şi vai de-acela care se va încrede în ea.

— N-aş fi crezut să existe atâta poezie într-un englez. Poporul dumitale e cunoscut ca lipsit de focul patimilor. El nu are în toate lucrurile decât practică şi răceală.

— Cu deosebire răceală… către persoane ce nu au pentru noi vreun interes deosebit.

Vorbele astea însemnau declaraţia duşmăniei lordului pentru contele Marco.

Fratele răpitoarei Rosamunda, vrând să abată conversaţia, pentru ca să nu se întâmple cine ştie ce scandal, zise iute:

— Ştiţi, domnilor, că n-o să stăm decât o zi la Drachenburg; nu vreau să dau pe sora mea prada unei strigoaice.

— Ah! vrei să vorbeşti de legenda castelului, zise Marco. Bine, dacă crezi prostiile astea, atunci ar fi trebuit să nu ne ducem deloc. Din parte-mi însă, trebuie să mărturisesc că de-aş fi în locul contesei, aş învinge superstiţiile şi aş sta cât mai mult în castel.

— Atât de puţin îţi pasă de viaţa mea? întrebă Rosamunda zâmbind.

— Contesă, în numele minţii sănătoase, te sfătuiesc să nu te temi de nimic. Chiar dacă fantoma ar fi setoasă de răzbunare cum se zice, ea totuşi n-ar îndrăzni să se apropie de atâta frumuseţe, tinereţe şi nevinovăţie ca ale dumitale.

— Am să mă mai gândesc, exclamă Rosamunda. Poate-mi este mie dat să alung blestemul ce apasă asupra castelului.

— În scopul acesta nu-i decât un mijloc, dar e foarte bun şi de-l vei întrebuinţa, atunci desigur farmecul se va risipi în cele patru vânturi.

— Spune-mi-l iute, iute..

Contele Marco zâmbi şi privi pe fată cu o strălucire ciudată în ochi.

— Mijlocul acesta, zise dânsul, e încă o taină a mea pe care poate în curând am să ţi-o descopăr.

În vreme ce contele câştiga în felul acesta atenţia şi interesul Rosamundei, aşa că mai pe urmă conversaţia lor se coborâse la tonul şoaptei, contele Fernau conversase tare cu lordul despre multe şi mărunte.

Deodată răsăriră în faţa călătorilor din întunericul serii nişte clădiri înalte ale căror ferestre erau luminate şi care cu turnurile şi crestele lor ascuţite şi cu ferestrele arcuite păreau a forma reşedinţa unui cavaler din evul mediu.

— Iată castelul Drachenburg, zise contele Artur.

În momentul acesta ieşi luna din nori şi lumină cu raze tremurătoare turnurile şi zidurile castelului precum şi pădurea ce-l înconjura din toate părţile.

— Ce poziţie romantică! oftă Rosamunda. Mi se pare că mă aflu transportată în acele vremuri ale evului mediu când ţara era domnită şi chinuită din aceste castele. Iată, mi se pare iar că acuşi au să iasă

chiţovii[1] din pădure să atace pe drumeţul fără grijă, să-l prade, şi să-l omoare.

Bătrânul îngrijitor al castelului, singurul om care se afla în acele locuri, îşi primi stăpânii şi pe oaspeţii acestora la poarta cea mare şi-i conduse în camerele ce li se pregătiseră.

Lordului Nelson i se dădură în aripa etajului întâi trei camere mari pe care trebuia să le ocupe cu servitorul său.

Mobilele şi celelalte podoabe ale camerelor erau dintr-o vreme demult uitată.

Când lordul rămase singur cu servitorul său, acesta îşi părăsi ţinuta umilită de servitor, se lăsă comod într-un fotoliu lângă cămin şi zise:

— În sfârşit sosirăm cu bine în cuibul asta vechi de prădători. Te asigur, milord, miroase aici grozav a taine. M-aş prinde pe ce vrei că mai sunt şi azi sub castelul ăsta subterane de schingiuire. Cu cât privesc mai mult împrejur, cu atât îmi vine să cred că legenda fetei aruncată de pe platforma turnului este o istorie adevărată.

Lordul se apropiase de fereastră şi privea gânditor spre pădurea acoperită de zăpadă.

— Scumpul meu Bristol, începu el cu tristeţe.

Însă pretinsul servitor îl întrerupse, şoptindu-i:

— Francis, milord, zi-mi Francis chiar când suntem singuri. Numai aşa vei fi sigur că n-o să te scapi a-mi pronunţa numele adevărat când vom fi cu alţii.

Lordul răspunse:

— Ai dreptate, scumpul meu Francis. Ah! nu-ţi poţi închipui ce slabă putere am asupră-mi în momentele astea. Acest conte Marco mă împinge la disperare. Rosamunda îi arată o nespusă plăcere de-a vorbi cu dânsul. Iar contele o îmbrobodeşte cumsecade. Şi eu să privesc la întinderea mrejelor, să ştiu că cel ce le întinde e un mizerabil, nu e aceasta o tortură mai presus de puterea omenească?

— Eu sper că în curând o să izbutim să-i smulgem masca, răspunse poliţistul. O mică neprevedere din parte-i poate să ni-l dea în palmă. Lucrul principal, milord, este că dumneata să-ţi stăpâneşti mânia

[1] Vestiţi tâlhari ai Brandenburgului din Evul mediu. Ei prădau castele şi oraşe. O dată au ajuns până la porţile Berlinului.

pentru că eu să-mi aranjez iţele netulburat.

Seara o petrecură toţi la un loc în sala cea mare a castelului. Contele Fernau era vesel.

— Am să vă fac o propunere, domnilor, zise el după-masă. Vreţi ca mâine-dimineaţă să întreprindem o mică vânătoare? Vom face o goană mare, vom îngrămădi bestiile într-o îngrădire şi le vom împuşca acolo. Vreţi?

— Da, da, răspunseră toţi.

Se hotărî apoi ca a doua zi la ora şapte să înceapă vânătoarea.

— Dacă-i aşa, domnilor, atunci e timp să ne retragem la culcare, spre a putea fi în picioare la ora şase, zise contele Artur.

Îşi luară noapte bună, cu care ocazie contele Marco puse pe mâna Rosamundei o sărutare lungă. Plecară apoi fiecare la camera sa.

Rosamunda se lăsă să fie dezbrăcată de cameristă.

Apoi îi dădu drumul, zicând că-şi face singură toaleta de noapte.

De-abia se închisese uşa după servitoare şi fata sări de pe divanul unde se afla.

Rosamunda era îmbrăcată într-un costuma uşor pe dedesubt.

Se îmbrăcă cu o blană.

Apoi stinse lumânarea.

După ce stătu puţin pe gânduri, fata se îndreptă spre uşă.

Acolo se opri ca să asculte dacă se auzea vreun zgomot în castel.

Domnea o tăcere adâncă.

Atunci încetişor deschise uşa şi se strecură afară din odaie.

Aici se opri iar.

Apoi o luă ca o căprioară fugară prin lungul coridor.

La capătul coridorului urcă scara ce ducea la etajul de sus.

Rosamunda se hotărâse să urce în turnul cel mare al castelului spre a vedea locul în care strămoşul ei înfăptuise grozava crimă asupra femeii pe care o iubea.

Întuneric nepătruns era în jurul fetei şi cu cât dânsa urca mai sus, cu atât tăcerea era mai adâncă.

Inima-i bătea cu putere, deşi mai înainte îşi zisese de nenumărate ori că nimic nu poate s-o sperie.

Ajunse, în sfârşit, la cupola turnului, ai cărei pereţi erau putrezi şi găuriţi de timp.

Un miros greu de mucezeală o izbi în faţă când, cu o mână

tremurătoare deschise uşa ferecată ce avea înainte-i. Atunci ea stătu la îndoială un moment, dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă îndărăt.

— Nu, nu! îşi zise în sine, trebuie să învinge sfiala asta prostească. Am început aventura, trebuie s-o duc până la capăt. N-aş mai fi Rosamunda de Fernau dacă m-aş lua după superstiţiile spiritelor slabe.

Se înfăşură mai bine în blană şi puse piciorul pe prima din cele 13 trepte care, formând o scară spirală, duceau pe platforma turnului.

Deodată însă se opri înfiorându-se. Deasupra capului său începuse o zuruială ciudată după care urmă o bătaie de clopot urmată de alta şi de alta, până la 12.

Ceasornicul castelului anunţa sosirea orei în care spiritele încep a rătăci pe lume.

Un nou fior trecu prin tânărul corp al fetei şi fără voie dânsa se uită de jur-împrejur ca şi cum voia să se convingă de e tot singură acolo.

— Dumnezeule puternice, ce era oare? îşi zise ea în sine. N-auzii eu adineauri paşi uşori, înăbuşiţi, urcând scara în sus? Cine să fi avut încă dorinţa de a vizita acum noaptea înfiorătorul loc al crimei? Să fi fost om sau un duh? Să fi fost oare umbra veşnic rătăcitoare a acelei fete nenorocite care şi-a găsit moartea aici prin mâna amantului ei?

Toate aceste întrebări trecură într-o clipă prin creierul Rosamundei şi o siliră să ia o hotărâre grabnică, aceea adică de a urca cât mai iute scara spre a ajunge pe platformă.

Un oblon de lemn putred închidea ieşirea pe platformă.

Contesa îl trase în jos şi sări afară…

Aerul rece al nopţii îi bătu obrazul şi îi domoli fierbinţeala.

Deasupra-i stelele clipeau la dânsa ca milioane de ochi de pe cerul senin.

Iar de jur-împrejur, prin pădurea neagră şi tăcută, copacii cei mari i se păreau ca nişte braţe mici copilăreşti, întinse în sus spre o jucărie.

Ea păşi până pe marginea platformei şi privi în jos.

Dânsa nu simţi nici ameţeală, nici vreo slăbiciune cât de mică.

Privea lung, în jos, în toate părţile parcă căuta să descopere secretele acoperite de uitarea veacurilor.

Pe când măsura cu ochii colosala depărtare ce o despărţea de pământ, i se prezentă deodată în minte un tablou zguduitor.

Văzu pe strămoşul său, pe sălbaticul Ingomar de Fernau.

Dânsul stătea pe aceeaşi terasă unde era Rosamunda.

Lângă el era o femeie tânără de o frumuseţe orbitoare.

Femeia aceea ţinea pe Ingomar înlănţuit cu braţele ei albe.

Ea îşi ţinea ochii aţintiţi în ochii lui Ingomar.

Pe faţa acestei fete se citea o dragoste nesfârşită.

Ea zicea lui Ingomar:

— Iubeşte-mă, Ingomar, iubeşte-mă, căci fără amorul dumitale eu nu pot să trăiesc.

Atunci el îşi lipi buzele de ale ei şi o sărută lung şi fierbinte.

Ea se atârnă de gâtul lui cuprinsă de o fericire sublimă.

Fata nu mai avea în sine nimic lumesc.

Ea era parcă o fiinţă dintr-o lume imaginară, fantastică.

Dar Ingomar încet-încet o duse până la marginea terasei unde începu să-şi desfacă braţele ca s-o lase să cadă.

Dânsa credea că e o glumă şi zicea mereu:

— Lasă-mă, Ingomar, ai să mă faci să cad.

În momentul acesta ea se uită în faţa lui; îi văzu zugrăvită în ochi cruzimea, dorinţa de omor.

Atunci fata pricepu că dânsul îi vrea pieirea.

— Ucigaşule, răcni femeia şi glasul ei răsună solemn în tăcerea adâncă şi în întuneric.

Îndată apoi se auzi nu ţipăt înăbuşit şi în acelaşi timp zgomotul ce face un corp rostogolindu-se pe stânci.

Nenorocita pronunţase desigur un blestem şi acest blestem apăsa de-atâta timp asupra castelului Drachenburg.

— O! nu vreau să mai văd aşa tablou, exclamă Rosamunda retrăgându-se de la marginea prăpastiei. Ce oare n-ai să mai ai tu, umbră plină de sânge, pace şi linişte în mormântul tău? Ascultă de cea mai tânără femeie din rasa de Fernau, care poate să se prezinte înainte-ţi cu inima curată: Iartă tot ce-a fost şi care nu se mai poate întoarce, iartă şi odihneşte-te acolo în veşnicia ta!

Apoi ridicând ochii spre cer, Rosamunda stătu câteva momente nemişcată, absorbită în rugăciune.

— Pot fi iertate toate faptele din trecut, răsună o voce metalică îndărătul fetei. E numai un mijloc ca blestemul de pe casa asta să fie alungat. Şi dumitale, Rosamunda, îţi este dat să fii îngerul de pace al sexului dumitale.

La auzul acestui glas, Rosamunda se întoarse înspăimântată.

Însă îndată respiră uşurată pentru că recunoscu figura contelui Marco, în cei doi ochi al lui negri, care străluceau acum într-un chip ciudat.

— Dumneata eşti, conte Marco? întrebă Rosamunda. Cu ce scop vii la ceasul acesta pe platforma turnului?

Şi cu toată sforţarea ce-şi făcea fata asupră-şi pentru a se arăta hotărâtă, vocea-i tremura.

Însă contele îi răspunse cu o voce dulce:

— Am venit aici cu acelaşi scop cu care ai venit dumneata, contesă, şi-ţi mărturisesc sincer că mă aşteptam să te întâlnesc aici.

— Cum se putea să ştii un lucru la care numai adineauri m-am gândit?

— Eu însumi nu-mi explic şi cu toate astea e adevărul. Mi-am zis că te voi găsi aici şi gândul nu m-a înşelat. O! dar să nu te simţi ofensată, contesă, că te-am urmărit, că am ales acest loc singuratic spre a-ţi spune taina ce mă apasă greu. Îmi iau îndrăzneala asta chiar cu riscul de a fi alungat de lângă dumneata.

Într-o uimire lesne de înţeles, fata îşi ridică braţele în sus şi blana-i căzu de pe umeri.

Contele avu atunci înainte-i o siluetă de farmec ceresc, care-i reaprinse în inima de gheaţă şi de multă vreme moartă, un vulcan de patimi.

El zise cu un ton de nespusă dulceaţă.

— Ţi-am spus, Rosamunda, că e un mijloc prin care poţi să alungi blestemul de pe această casă. Vrei să ţi-l spun, vrei?

— Vorbeşte, conte, răspunse Rosamunda.

Dacă ar fi fost ziuă i s-ar fi văzut roşeaţa vie ce-i acoperea obrajii.

Pieptul virginal îi bătea foarte tare.

— Printr-o iubire nefericită, începu contele Marco, a căzut păcatul pe aceste turnuri; tot iubirea va goni păcatul strămoşesc. Aici în Drachenburg trebuie ca o tânără femeie din rasa de Fernau să facă fericirea unui bărbat şi pe a sa prin credinţă şi amor devotat. Atunci neagra umbră care străbate văitându-se încăperile acestui castel, va amuţi şi va reintra în neantul în care trebuie să stea, atunci lumina aurie a amorului va deştepta amintirile vechi şi va domni sigură aici. Dumneata eşti femeia aceea Rosamunda, care trebuie să împlinească această misiune iar eu îndrăznesc a-ţi spune, – cu toate firele albe ce

mi-au ieşit ici şi colo pe cap şi cu toţi anii ce ne despart – că te iubesc, că eşti trebuitoare vieţii mele, că trebuie să fii a mea pentru că apoi să transformăm amândoi Drachenburgul într-un locaş al fericirii.

Îi apucase mâna şi-i căuta privirea pe care ea o ţinea aţintită în pământ.

— Răspunde-mi, Rosamunda, şopti el, primeşti iubirea mea? O vei putea împărtăşi?

În inima fetei clocotea o vijelie de sentimente deosebite.

O putere magică, neînvinsă o împingea către conte.

Ea îl considera ca pe un erou care întruneşte toate calităţile rari: curajul, forţa, distincţia şi cavalerismul.

Cu toate astea nu setea de amor pentru dânsul o făcea acum să-şi ţină capul în piept şi când buzele lui căutară pe ale ei şi când le găsiră şi întâia sărutare a lui Marco le atinse, fata se sperie, se înfioră şi se smulse tremurând din braţele lui.

— Ce ai, Rosamunda? întrebă contele. Oare m-am prea grăbit în speranţa fericită că ai să mă iubeşti şi tu? Aşadar, nu-mi dai voie să descopăr mâine-dimineaţă fratelui tău, taina noastră sublimă şi să-ţi cer mâna ta?

Ea îl privi ţintă în ochi, într-un chip cercetător.

— Vorbeşte cu Artur, răspunse dânsa încet.

În acelaşi moment se cutremură.

— Ai auzit? exclamă ea. Mi se pare că s-a mişcat ceva pe scară. Nu suntem singuri, Marco.

Contele se duse şi se uită pe scară.

— Nu-i nimic, suntem singuri, zise dânsul cu linişte. Fantezia ta pusă în mişcare, te-a emoţionat. Dar acum e timpul să coborâm. S-a stârnit vânt, o să ningă; văd că tremuri.

Îi puse blana pe umeri şi-i luă braţul.

Plecară amândoi de pe terasă şi când se despărţiră după ce ieşiseră din cupolă, un zâmbet de triumf trecu pe figura contelui că ieşise victorios din luptă şi bucuria îi străluci în ochi.

În urma lor însă, o altă umbră cobora scara cu o mare băgare de seamă, uitându-se în toate părţile şi dându-şi silinţa vădită să nu fie văzută de cei dinainte.

Era o formă bărbătească care fără de veste se pierdu într-una dintre odăile ocupate de lordul Nelson.

La uşa camerei de culcare în care se afla englezul, bătu de trei ori.

Numaidecât zăvorul fu tras.

— Intră, Francis, şopti lordul, sunt treaz încă şi-şi mărturisesc că te aşteptam… Când mi-ai urat noapte bună, am citit în ochii dumitale că n-ai deloc poftă să te odihneşti şi mi-am zis că o să lucrezi ceva în noaptea asta.

— Şi nu te-ai înşelat, milord, răspunse poliţistul după ce se convinse că uşa pe care intrase era bine încuiată. Mai adineauri eram lângă câmpul de luptă şi pot să-ţi dau oarecare informaţii.

— Informaţii bune?… întrebă lordul privind pe credinciosul său prieten cu o aşteptare îngrijorată.

— Tocmai bune nu cred că au să fie pentru dumneata. Dar nu face nimic. Tot e bine că vedem lămurit ce se petrece. Contele Marco şi domnişoara Rosamunda au avut adineauri o întâlnire amoroasă…

Lordul se îngălbeni şi se învineţi.

— O întâlnire! bolborosi el. Copila nevinovată să aibă o întâlnire cu Marco! Unde s-au întâlnit?

— Pe terasa de deasupra turnului… Trebuie să fie frig al dracului acolo, totuşi inimile le erau fierbinţi. Trebuie să recunosc acum că blestematul de Marco ştie să atragă bine fetele în iţele lui.

— Cum ai aflat că dânşii au să se întâlnească în noaptea aceasta acolo sus?

Poliţistul zâmbi.

— Uite cum. Mi-am zis că Marco o să caute să se folosească cum va putea mai bine de scurta şedere în Drachenburg şi că n-o să treacă noaptea asta fără să revizuiască castelul. În revizuirea asta am ţinut să-l însoţesc, fără ştirea lui, bineînţeles.

— Eşti neobosit, Bristol. Recunoştinţa ce-ţi datorez e nesfârşită.

— Îmi fac datoria şi nimic mai mult, răspunse poliţistul. M-am ascuns dar într-un colţ retras şi întunecos, aproape de uşa camerei de dormit a lui Marco. După o jumătate de ceas am observat că uşa se deschide încet-încet şi contele se strecoară afară ca o pisică. Îţi mărturisesc, milord, că în privinţa deschiderii şi închiderii fără zgomot a uşilor, Marco dă de ruşine pe toţi hoţii din Statele Unite. El trebuie să fi făcut în domeniul acesta studii serioase; mi-aş pune capul.

— Ei, şi pe urmă? întrebă lordul cu nerăbdare.

— Pe urmă contele a urcat pe terasa turnului şi acolo s-a întâlnit cu contesa.

— Şi ce-a fost între dânşii?

— Nimic altceva decât o declaraţie de amor. Marco va vorbi mâine cu contele de Fernau pentru a-i cere pe sora sa în căsătorie…

— Atunci totul e pierdut, gemu lordul Nelson. Pot să-mi îngrop toate speranţele, Bristol.

— Şi mă simt aşa de nenorocit şi descurajat că aş vrea să mă întorc chiar mâine în Anglia.

— O! încă n-a sosit vremea, milord; logodna nu e cununie şi se poate desface până în ultimul moment. Până atunci sunt sigur că vom izbuti a dovedi că Marco e un aventurier.

— Am să vorbesc mâine cu contele Fernau, exclamă lordul, am să-l înştiinţez.

— Mare treabă n-ai să faci; dar tot e bine să se inspire fratelui frumoasei Rosamunda oarecare neîncredere în privinţa şarlatanului. Fă ce crezi, eu am să fac pe ale mele. În scopul acesta te rog să mă scuteşti mâine de a merge la vânătoare.

— Ce, vrei să rămâi singur în căsoiul acesta imens? Nu e sigur că nu se găsesc aici oameni răi. Ia seama!

— N-ai nicio grijă.

Poliţistul întinse lordului mâna, luându-şi noapte bună.

— Curaj, adăugă dânsul, curaj numai şi ai să vezi că Marco, oricât de şiret este, nu ne întrece.

Nu se luminase încă a doua zi când răsună fanfara de vânătoare, chemând pe vânători jos în curtea castelului unde-i aşteptau săniile.

Când lordul Nelson coborî, găsi pe rivalul său în conversaţie vie cu contele Fernau; subiectul conversaţiei se poate lesne înţelege.

După tonul de triumf îngâmfat, cu care Marco răspunse la salutul englezului, acesta înţelese că Artur îşi dăduse deja învoirea la căsătorie.

După câteva minute apăru şi Rosamunda.

Se arăta cam obosită la faţă, ca şi cum n-ar fi dormit toată noaptea. Însă costumul de vânătoare, garnisit cu blană scumpă, o prindea admirabil, scoţându-i în relief albeţea feţei.

Contele Marco îi alergă înainte şi-i întinse mâna cu aşa intimitate ca şi cum ar fi dobândit asupră-i drepturi necontestabile.

Iar când se plecă să-i sărute mâna înmănuşată, îi şopti amoros:

— Sunt cel mai fericit dintre toţi oamenii.

Contele Artur s-a învoit şi dacă tu, Rosamunda, nu ţi-ai schimbat gândul de-aseară încoace, apoi curând castelul va saluta între zidurile lui o pereche fericită…

— Sunt a ta, răspunse fata în vreme ce căuta să-i înconjoare privirea şi obrajii i se acoperiseră de o roşeaţă virginală. Mi-am cercetat inima în noaptea asta şi am aflat că te iubesc.

Lordul Nelson observă tot ce se petrecea între cei doi; văzu cum Marco ţinea încă şi strângea mâna fetei, cum aceasta se uita din când în când la dânsul cu un fel de admiraţie.

Englezul, ştiind ce mizerabil era admiratul, simţea că i se sfâşie inima.

Fanfara dădu semnalul de plecare. Se urcară toţi în sănii şi porniră.

La marginea pădurii îi aşteptau o droaie de gonaci, care se aşezară într-un cerc întins şi la un semn al contelui începură goana.

Din toate tufele începură deodată să sară animale de tot felul, rele şi blânde; pocniturile urmau unele după altele; o mulţime de animale înroşiră zăpada cu sângele lor.

— Să ne retragem puţin din cercul vânătorii, zise contele Fernau către lordul care mergea alături cu dânsul. Amândoi se afundară în pădure, la o parte, cu puştile în mână.

— Am să-ţi fac o comunicare, scumpul meu lord, zise contele Artur. Deşi ceea ce vreau să-ţi spun ar trebui să rămână câtva timp un secret de familie, totuşi nu vreau să cadă asupră-mi bănuiala că am jucat cu dumneata un rol necuviincios. Iată despre ce e vorba. Castelul Drachenburg nu mai e de vânzare pentru că m-am hotărât să-l dau de zestre surorii mele care se mărită cu contele Marco.

— Ştirea asta nu mă surprinde, domnule conte, însă mă întristează şi doresc din suflet să nu ai a te căi în curând că ţi-ai dat învoirea la această unire.

Contele Artur privi pe lord cu o mare mirare.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, milord, zise dânsul; ştiu numai atâta că şi dumneata umblai după favoarea surorii mele; îţi mărturisesc că te-aş fi primit tot aşa de bucuros pe dumneata de cumnat ca şi pe conte. Însă din cauză că Marco n-are niciun merit mai mult decât că ţi-a apucat înainte, nu trebuie să împingi supărarea dumitale până la

a-l defăima.

— Nu-l defăimez deloc, răspunse lordul cu o mare gravitate, îl acuz pur şi simplu.

— Îl acuzi? Ce, oare a comis vreo faptă oprită de onoare? Poţi să o dovedeşti?

— A comis chiar crimă, şi aş putea dovedi. Pentru moment îţi spun numai atâta: Înainte de a-ţi da consimţimântul la căsătorie, caută să ai informaţii amănunţite asupra trecutului viitorului dumitale cumnat.

— Milord, te rog să încetăm conversaţia asta.

— Şi eu te rog să mă asculţi, conte: consider pe Marco ca pe un aventurier primejdios, ca pe un cavaler de industrie, care prin mijloace criminale a ocupat un loc ce nu-i al său.

— Mai mult nu vorbi, milord, întrerupse contele Fernau. Nu uita că vorbeşti de cumnatul meu şi eu nu pot răbda ca viitorul soţ al surorii mele să fie calomniat în chipul acesta.

Lordul se îngălbeni de moarte.

— Voi dovedi tot ce-am zis, exclamă dânsul. Credeam că-mi fac datoria de om nobil, înştiinţându-te să te păzeşti. Regret că intenţia mea bună nu e înţeleasă de dumneata.

În momentul acesta se auzi glasul Rosamundei strigând:

— Artur! aşa înţelegi tu vânătoarea? Bravo vouă! Vă retrageţi la dos.

Ea venea însoţită de Marco.

Când fu mai aproape adăugă:

— V-am împuşcat toate animalele… Vânătoarea s-a terminat.

— Foarte bine, zise contele Fernau. Ne întoarcem la Drachenburg ca să dejunăm, afară numai dacă veţi voi să vizitaţi o raritate ce se află aici aproape.

— A! vrei să vorbeşti de peştera hoţilor, zise Rosamunda; am auzit deja de ea. Bătrânul îngrijitor al castelului mi-a povestit o mulţime de minuni. E adevărat că trebuie să fie pe-aici pe aproape.

— O peşteră de hoţi? întrebă contele Marco cu un vădit interes. Ce legendă o fi mai având şi asta?

— O, domnilor, legenda e curatul adevăr; ascultaţi numai, zise contele Artur, adresându-se lordului ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut între dânşii. Veţi fi auzit de vestitul tâlhar Schinderhannes?

— Eu încă n-am auzit, răspunse lordul. Prenumele acestui bărbat n-

a pătruns încă în Anglia.

— El bine, milord, Schinderhannes era un hoţ mare care multă vreme s-a adăpostit cu iubita lui în aceste părţi. Pentru a dormi liniştit noaptea, şi-a săpat o peşteră în pământ. I-a căptuşit pereţii cu rogojini şi pe jos a podit-o cu drugi de lemn. Acolo şi-a dus el traiul câtva timp iar după ce şi-a strămutat activitatea în alt ţinut tot mai venea pe aici de locuia o săptămână, două. Ţăranii ocolesc pe departe peştera fiindu-le frică să nu se întâlnească cu tâlharul şi amanta lui, sau cel puţin cu umbrele lor. Sper, încheie contele râzând, că motivele astea n-o să vă împiedice pe dumneavoastră de a vizita peştera.

— O! deloc! exclamă contele Marco. Te rog conte, să ne conduci la acest monument istoric, în care oricine trebuie să calce cu cel mai mare respect.

— Atunci pentru dumneata, zise lordul, un tâlhar mare nu e mai puţin vrednic de admiraţie decât un erou mare.

— Da, tâlharii mari au partea lor de bravură. Pentru că înţelegi dumneata că nu-i aşa mare păcat să ia cineva, prin vrednicie proprie, ceva din banii unui cap-sec, care n-a muncit nimic în viaţa lui şi n-are alt merit decât că s-a născut bogat. Nu-i aşa Rosamunda?

Fata voia să răspundă, însă fratele său care vorbise mai la o parte cu un ţăran, exclamă deodată râzând:

— Ei, asta e ceva frumos! Oamenii nu vor să ne conducă la peştera hoţilor. Ia ascultaţi ce spune bătrânul acesta.

Ţăranul dădu din umeri şi zise:

— Dacă-mi pui aici, o baniţă de galbeni, domnule conte, nu te duc la peştera hoţilor, şi niciunul dintre oamenii care se află aici nu te-ar duce. De câteva săptămâni, un om cu barba mare neagră, îmbrăcat în zdrenţe, dar având o puşcă lungă, se plimbă noaptea în jurul peşterii. El a ameninţat cu moartea pe toţi care l-au întâlnit din întâmplare.

— Ce prostie! exclamă contele. Ai fi în stare să-mi spui poate că Schinderhannes n-a murit, că se află încă în peşteră şi face drumurile nesigure.

— De e Schinderhannes în persoană sau de e numai umbra lui, asta n-o pot şti, răspunse ţăranul. Lucru sigur este că bărbosul cu puşca a fost văzut de oameni ieşind din peşteră.

— Şi toţi zic aşa ca ăsta? întrebă contele adresându-se către ceilalţi ţărani.

Oamenii răspunseră afirmativ plecând capetele.

— Domnilor, reluă Artur către oaspeţi, toate palavrele astea n-au să ne împiedice de-a vizita gaura tâlharului.

„Şi dacă tu nu vrei să ne conduci, adăugă el adresându-se ţăranului dintâi, descrie-ne cel puţin aşa bine drumul ca să putem nimeri peştera.

— Asta o pot face. Totuşi eu te-aş! sfătui, domnule conte, să nu intri în peştera hoţilor pentru că…

— Destul!… întrerupse contele. Descrie-ne drumul.

Ţăranul clătină capul şi-i făcu pe voie.

Îndată apoi mica societate se puse în marş.

Merseră aproape o jumătate de ceas prin pădure şi deodată contele Fernau făcu semn de oprire.

— Aici trebuie să fie, zise el. Iată bradul în scoarţa căruia Schinderhannes a crestat şapte cruci descântând pe trecători să nu se apropie de gura peşterii.

— Într-adevăr, iată crucile! exclamă Marco. Şi sunt tocmai şapte. Desigur aici e locul unde s-au petrecut atâtea scene grozave şi bradul acesta a fost martor nepăsător. Cine ştie dacă nu vom descoperi aici ceva important care să ne pună pe urmele unor crime necunoscute?…

— Aici mi se pare că e gura peşterii, zise contele Fernau arătând o gaură înaintea sa.

Apoi continuă:

— Ei acum, domnilor, care dintre dumneavoastră are curajul să intre înainte în vizuină?

— Eu mă duc înainte! strigă contele Marco.

Însă englezul îi tăie cuvântul:

— Să am iertare, zise el, o să-mi dai voie să te însoţesc.

Marco nu putu să refuze oferta lordului.

Amândoi îşi încărcară armele şi se aruncară în groapă.

Mai întâi trebuiră să meargă unul după altul şi aproape pe brânci.

Dar după an minut drumul se lărgi de tot.

După câţiva paşi ei avură înainte-le cuprinsul întreg al peşterii.

Slaba lumină ce era acolo venea pe o gaură făcută sus în mijlocul peşterii şi care servea şi la ieşirea fumului. Pe pereţi erau bătute rogojini cu cuie de lemn iar grinzile de jos erau putrede de tot.

— Ia uite-te colo, zise contele apucând braţul duşmanului său, nu e

într-adevăr o formă omenească?

Englezul îşi îndreptă privirea într-acolo şi sângele rece ce-i era înnăscut, se înfierbântă niţel; pe o scândură era întins un individ.

El avea o barbă mare neagră.

Părul capului îi era încâlcit grozav formând o mulţime de boţuri amestecate cu paie, cu iarbă şi moloz pe fruntea şi tâmplele lui.

Ceea ce izbi mai mult pe lord era faptul că deşi observa cu băgare de seamă pe individ, nu-i vedea decât un braţ.

— Hai îndărăt! şopti contele Marco trăgând pe lord de mână. Hai îndărăt imediat.

Însă în acelaşi moment, locuitorul vizuinii se deşteptă şi se ridică ameninţător.

Apucă o puşcă lungă ce era lângă dânsul şi cu un răcnet sălbatic se repezi la cei doi nobili.

Îndată însă ce putu să distingă figura galbenă a lui Marco, făcu un pas îndărăt şi stătu înlemnit cu ochii aţintiţi asupra lui.

— Tu eşti? putu să zică dânsul, în sfârşit, tu aici! Aşadar, ai să mă urmăreşti pretutindeni?

— Hai să fugim! strigă Marco şi se întoarse pe unde venise.

Însă în acelaşi moment răsună o detunătură şi se auzi glasul răguşit al locuitorului peşterii strigând:

— Mori, Conte de aur, mori şi să fim achitaţi!

Lordul Nelson când văzuse pe individ ducând puşca la ochi, se aplecase instinctiv.

Glontele îl trecu pe deasupra capului.

Când se ridică văzu pe Marco tot în picioare.

Acesta era neatins.

Dar lordul văzu că picături de sudoare rece îi şiroiau de pe frunte.

Îl apucă de braţ şi-l târî spre ieşire.

Altfel Marco n-ar fi fost în stare să se mişte.

Spaima îi amorţise membrele.

Ajunseră la gura peşterii.

Însuşi lordul simţi o mare uşurare dând de lumina aurie a zilei.

— Pentru Dumnezeu, conte, ce ai… ce s-a întâmplat? strigă contele Fernau către Marco văzându-l aşa prăpădit la faţă. Pari aşa ca şi cum te-ai fi întâlnit cu Schinderhannes în persoană.

— Cam aşa ceva ni s-a întâmplat, zise lordul; în vizuina asta

locuieşte un om care nu e deloc politicos; închipuie-ţi că a tras cu puşca în domnul conte pe care zice că-l cunoaşte demult.

— Eu nu cunosc pe omul acesta, nu l-am mai văzut niciodată, îl întrerupse Marco. Trebuie să fie un nebun.

— Cel puţin dumneata ai face bine, domnule conte de Fernau, să pui oamenii să prindă pe individ, zise lordul. Atunci ai să poţi afla de unde este şi cum îşi duce viaţa.

Contele de Fernau trebui să fie ţinut cu forţa spre a nu se repezi în gaură ca să pună numaidecât mâna pe vagabond, pe care-l credea ca fiind vreun evadat din temniţă.

Numai după rugăminţile repetate ale Rosamundei, dânsul primi să trimită în expediţia asta câţiva oameni voinici şi credincioşi.

*

În vremea asta, Bristol, care nu luase parte la vânătoare, nu stătuse în nelucrare.

Când se convinse că afară de bătrânul îngrijitor al castelului, nu mai era nimeni în casă, şi că acest îngrijitor îşi pusese capul pe perină în odaia lui după atâta muncă cu stăpânii, musafirii şi servitorii, atunci numaidecât scoase dintr-o taşcă a sa nişte cârlige, dălţi, ciocane şi alte lucruri întrebuinţate de spărgători.

Ascunse toate instrumentele astea în buzunar şi se strecură prin coridorul cel larg până la etajul de sus.

Acolo se afla camera ocupată de contele Marco.

Ajungând la uşa acestei camere, Bristol se opri.

Se uită încă o dată de jur-împrejur ca să se convingă de n-au zidurile ochi.

Scoase un cârlig din buzunar şi-l băgă în gaura broaştei.

Îl suci, îl împinse, îl trase şi deodată uşa se deschise.

— Bravo mie, îşi zise el. Ce hoţ dibaci aş fi fost de n-aş fi preferat să mă fac duşman al hoţilor.

Intră în odaie, închise uşa şi cel dintâi lucru ce-i căzu sub ochi fu o ladă mare, căptuşită pe deasupra cu piele, având încrustate podoabe de argint şi o coroană de conte.

În zadar căută Bristol o broască, o încuietoare.

Nu găsi nimic.

— Desigur are o încuietoare secretă, îşi zise dânsul, şi ar trece

multe ceasuri până s-o găsesc. Nu-mi rămâne decât să ridic capacul cu forţa, dacă nu vreau să ies de-aici fără niciun rezultat.

Scoase o daltă ascuţită şi groasă şi o băgă în încheietura capacului cu lada şi apăsă o dată în jos.

Se auzi o trosnitură.

Capacul se ridică.

— Iată aşa, zise detectivul râzând cu satisfacţie. Dacă aş fi membru al societăţii tâlharilor din New York aş câştiga premiul anual de 50 de dolari. Toate bune… Acum să văd ce poartă cu sine în lada asta onorabilul conte Marco.

Mai întâi îi căzură în mână o mulţime de obiecte mici de toaletă, perii, săpunuri, sticluţe de parfum.

Una dintre aceste sticluţe îi deşteptă un interes deosebit.

El o examină ca cunoscător.

Se vede că acest parfum nu era nou pentru el.

— A! ha? e parfumul de iasomie, zise dânsul mirosind-o, e parfumul preferat al domnului conte, întrebuinţat de-atâtea ori şi de misteriosul camerist al lui lady de Lafleur. Nu se ştie la ce-mi poate folosi; e bine să bag sticla în buzunar.

O şi băgă.

Pe urmă începu să răscolească prin ladă.

Însă nu găsi nimic important.

Era gata să pună capacul la loc când zări între lemn şi căptuşeala de mătase a capacului o scrisoare pe adresa contelui.

— Pentru un poliţist american, secretul scrisorilor nu e sfânt, îşi zise Bristol, însă aş face mai bine să iau scrisoarea ca s-o citesc în linişte în odaia mea. Nu se ştie cine poate să sosească dintr-un moment în altul.

Se convinse încă o dată că prezenţa sa acolo nu lăsase nicio urmă care să-l acuze pe dânsul; ieşi din odaie, închise uşa, se duse în odaia sa de îşi luă pălăria cu trese şi ieşi din castel.

Voia să nu fie acolo în timpul vânătorii pentru ca să nu se poată zice că el spărsese lada.

Merse iute prin pădure şi când trecu pe lângă o baltă ce avea pe deasupra numai o coajă subţire de gheaţă, îşi aruncă toate instrumentele în apă.

— Aşa vi se cuvine, zise dânsul cu jumătate de glas, altfel m-aţi

trăda. Acum rămâne să pun în siguranţă sticluţa cu parfum şi scrisoarea. Pe urmă voi putea să mă prezint la castel fără grijă.

Merse mai departe şi ajunse într-un loc înalt, de unde privirea se întindea departe de jur-împrejur.

Acesta era un loc potrivit pentru a citi scrisoarea.

Nu putea nimeni să-l surprindă; ar fi văzut de departe pe oricine s-ar fi apropiat.

Scoase scrisoarea în care credea să descopere ceva important şi citi cele ce urmează:

„Hamburg,

Pentru azi îţi comunic numai că sunt în poziţie să fac o afacere strălucită dacă eşti dispus să-mi laşi marfa cu 10 la sută mai ieftină decât înainte.

Casierul unei bănci mari de-aici o să plece peste câteva zile într-o călătorie lungă din care n-o să se întoarcă curând.

Am vorbit cu el să desfacă marfă pentru mai multe sute de mii de mărci înainte de plecare.

Dacă te învoieşti aşa, atunci telegrafiază: „nasturii pe drum”.

N.B. Matrozul care a fost arestat într-o cârciumă pentru că umbla fără băgare de seamă cu marfă de-a noastră, se află acum afară din primejdie, prin îngrijarea mea.

L-am îmbarcat pe o corabie ce călătoreşte spre China şi n-o să dea pe-aici câţiva ani.

Aşadar, nu uita să telegrafiezi.”

Scrisoarea nu era iscălită.

Poliţistul privi scrierea cu atenţie şi murmură:

— Cred că mă aflu pe cale de a dezlega o ghicitoare foarte grea. Aşadar, contele conduce afaceri, care se întind până la Hamburg şi mai departe. Lucrul e foarte curios şi-mi vine aproape să bănuiesc că contele se ocupă cu desfacerea de bani falşi.

Bristol puse iute scrisoarea în buzunar şi-şi continuă plimbarea.

Cu cât se gândea mai mult la misterioasele rânduri ale scriitorului din Hamburg şi la împrejurările de trai ale lui Marco, cu atât se întărea în el convingerea că contele trebuie să fie în vreo legătură cu

falsificatori de monede şi că marfa de care era vorba nu putea fi altceva decât bani falşi.

Poliţistul îşi continuă calea tot mai iute, căutând cu mintea lui un mijloc de a da de urma faptelor ascunse ale contelui şi de-a căpăta siguranţă absolută asupra naturii mărfii ce poate să debiteze un şarlatan.

— Nu e alt chip, exclamă poliţistul la urmă, decât să mă duc eu însumi la Hamburg, să caut pe scriitorul epistolei şi să constat astfel ce legătură există între dânsul şi conte. Are să fie o muncă grea pentru mine, dar de voi scoate-o cu bine la capăt, atunci am în mână firele din care să împletesc frânghia cu care îl voi strangula pe mizerabil.

Bristol trebuie să fi mers ca vreun ceas când deodată zări înainte nişte case; ajunsese la un cătun unde se afla şi poşta cea mai apropiată de castelul Drachenburg.

Aici intră într-un han, ceru o sticlă de vin şi făcu un pachet din scrisoarea şi sticluţa cu parfum de iasomie; scrise pe pachet adresa văduvei Graumann, în Berlin, strada Scurtă.

Duse el însuşi pachetul la poştă şi îl trimise recomandat.

Astfel pusese în siguranţă două probe nepreţuite de care o să se folosească mai târziu cu un succes strălucit.

Acum putea să se întoarcă la Drachenburg fără teamă de cercetări şi de percheziţii prin camera sa.

Imediat porni îndărăt.

Când ajunge la castel, era aproape seară.

Găsi pe toţi într-o mare agitaţie.

Pe scara ce ducea la etajul întâi trebui să se oprească, auzind sus o gălăgie de ceartă.

— Eu garantez pentru onorabilitatea servitorului meu, striga lordul Nelson înfuriat. Nu mi-aş permite să-l bănuiesc de aşa faptă şi nu permit nici altora.

— Şi eu zic, răcni contele Marco, că nimeni altul n-a putut să-mi spargă lada decât el. Capacul a fost ridicat cu un drug de fier şi uşa a fost descuiată cu un cârlig.

— Regret adânc, zise şi contele Fernau, că s-a putut comite aşa faptă în casa mea. Sunt şi eu de idee, milord, că toată bănuiala nu poate să cadă decât asupra servitorului dumitale. Toţi ceilalţi servitori au fost cu noi la vânătoare. N-au rămas aici decât bătrânul îngrijitor al

castelului, pentru a cărui cinste pot să garantez, şi servitorul dumitale.

— Ah! iată ticălosul!… zise contele Marco zărind pe Bristol pe scară. Vino încoace, hoţule. Mărturiseşte fapta dacă vrei să scapi de temniţă.

— Francis, zise şi lordul, vino încoace de te apără de acuzaţie. Se pretinde că tu ai fi intrat în camera contelui pe când ne aflam la vânătoare şi i-ai fi spart lada. Apără-te!

Falsul servitor se prefăcu foarte mirat şi dădu din umeri.

Apoi zise:

— În tot timpul cât aţi fost la vânătoare eu n-am stat aici; uite, acum sosesc. Întrebaţi şi pe îngrijitorul castelului, el poate spune.

— Ei, auziţi? exclamă lordul. Poţi să mai stărui acum în bănuiala dumitale, domnule conte?

Şi se uită ţintă la Marco.

— Eu nu-mi schimb părerea după minciunile unul servitor, răspunse contele Marco cu răceală.

Acuzatul îşi ridică încet mâinile în care purta mânuşi glacé, după moda servitorilor englezi.

Îşi scoase mânuşa din mâna dreaptă şi-şi ridică pumnul astfel ca privirea lui Marco să cadă asupră-i.

În jurul podului palmei servitorului se vedea o lungă roşie ce părea rămăşiţa unei răniri adânci cu un instrument tăietor.

Marco se îngălbeni deodată şi rămase cu ochii holbaţi, de spaimă, asupra mâinii servitorului.

Acesta zise cu linişte:

— Pe cât am auzit, hoţul s-a servit de un drug de fier la spargerea lăzii; eu treaba asta n-aş fi putut-o face de vreme ce precum vedeţi, am aici o rană veche şi mâna-mi este foarte slabă. Mi-ar fi cu neputinţă să ridic cu forţa capacul unei lăzi.

— Asta poate fi o probă de nevinovăţie, zise Fernau către Marco.

Acesta îşi redobândise puterea asupră-şi cu mare greutate.

Dădu din cap şi răspunse cu o falsă nepăsare:

— Toată afacerea nu-i nimic până la urmă. Hoţul nu mi-a furat, nici lucruri de preţ, nici secrete. Nu-mi lipseşte niciun obiect, cât de mic.

Era să se întoarcă spre a pleca, însă lordul îl rugă să mai aştepte un moment.

— Recunoscuşi că te-ai înşelat, îi zise englezul. Acum aştept câteva

vorbe de scuză pentru scena neplăcută pe care ai provocat-o.

Contele Marco râse în silă.

— Nu cumva o să mă rog de servitorul dumitale să mă ierte? zise dânsul cu un ton batjocoritor. Dânsul trebuie să fie mulţumit că nu ducem lucrurile mai departe.

— Eu însă aştept de la un om nobil, exclamă lordul ridicându-se mândru şi imperativ, să se grăbească a repara o nedreptate, îndată ce-a văzut că a greşit, acuzând un nevinovat.

— Mergi prea departe, milord, se amestecă şi contele Fernau, nu cumva vrei ca contele Marco să-şi ceară scuze formale, ca şi cum ar fi comis cine ştie ce eroare gravă? Asta n-aş permite-o eu, mai cu seamă acum, când pe contele Waldemar Marco Sternenburg îl consider ca pe cumnatul meu…

— Atunci să-mi dai voie să-mi iau ziua bună de la dumneavoastră, zise lordul. Vreau să plec chiar îndată şi te rog să ordoni să mi se pună o sanie la dispoziţie.

— Dar e primejdios să călătoreşti acum noaptea pe viscol, exclamă contele Fernau. N-ai găsi pe nimeni să-ţi mâne sania.

— O va mâna servitorul meu. Haide, iute, Francis, du-te şi strânge bagajele. Peste o jumătate de ceas trebuie să plecăm. Rămâi cu bine, conte Fernau, şi să dea Dumnezeu ca sora dumitale, pe care o stimez atât de mult, să găsească în căsnicie numai fericire şi nicio dezamăgire.

Se plecă atunci politicos către contele Fernau şi-şi înclină puţin capul spre Marco.

Acesta de-abia putea să-şi stăpânească bucuria ce-i pricinuia plecarea imediată a englezului şi a pretinsului său servitor.

— Îmi pare rău din suflet, zise contele Fernau către Marco şi Rosamunda, după o jumătate de ceas când lordul plecă, îmi pare rău că Nelson se desparte de noi cu supărare şi duşmănie. E un om nobil şi într-adevăr o iubea pe Rosamunda din inimă.

— Şi mie mi-a plăcut totdeauna societatea lui, zise Rosamunda. Nu îmi pare deloc bine, Marco, că între tine şi dânsul a izbucnit neînţelegere.

— Îmi era rival, răspunse Marco cu entuziasm. Pe oricine mi te va disputa, dulcea mea copilă, îl voi urmări. Ura şi răzbunarea mea îl vor însoţi până la moarte.

Rosamunda se sperie de expresia sălbatică ce se zugrăvi pe figura acestuia.

— Nu mai vorbi de ură şi de răzbunare, Marco, în acest castel care a văzut deja destulă mizerie.

Fata fu cuprinsă de o adâncă tristeţe.

Marco nu răspunse nimic.

În vremea asta, sania în care se aflau englezul şi Bristol, zbura pe drumul din pădure, acoperit de zăpadă.

— Parcă mă simt uşurat, zise Bristol care ţinea hăţurile. Îmi pare bine c-am plecat din cuibul acela hoţesc. Degeaba însă n-am trecut pe acolo.

Lordul oftă.

— Eu mi-am sărăcit acolo viaţa de una dintre cele mai dulci speranţe, zise dânsul.

— Eu mi-am îmbogăţit-o cu o speranţă frumoasă, răspunse poliţistul. Ce dracu, crezi că degeaba am spart lada contelui?

— Mii de bombe! Vasăzică dumneata ai mânuit dalta ca cel mai sinistru spărgător din Flower Deanstreet?

— Se înţelege. Pentru că vezi dumneata, în vremurile noastre trebuie să ştie omul să facă de toate, râse americanul. Şi te asigur, milord, că am găsit în ladă ceva mai de preţ decât zece mii de lire sterline.

— Mă faci curios, Bristol.

— Se poate, dar pentru moment nu pot să-ţi mulţumesc curiozitatea. Ceva mai mult, zilele astea n-ai să mă vezi deloc, fiindcă am de gând să plec… Să nu mă întrebi unde, că iarăşi nu-ţi spun. Ştii, eu sunt un om căruia-i plac tainele. Şi apoi afacerea care mă preocupă trebuie să rămână aşa ascunsă că nu ţi-o pot relata chiar dumitale. Drace! dar ce e asta?!

Un fulger străbătui întunericul nopţii, o şuierătură se auzi şi apoi o detunătură.

Un glonte trecuse printre lord şi poliţist, fără să atingă pe niciunul.

— Acesta era pentru mine, exclamă Bristol privind cu băgare de seamă printre copaci. Şi uite, milord, şi ucigaşul plătit, uite-l cum aleargă. Nu m-a nimerit dar şi altfel tot ar fi greşit, căci n-ar fi găsit la mine ceea ce voia să ia îndărăt.

Printre copacii acoperiţi de zăpadă dispăru o formă lungă, slabă.

— E blestematul de servitor al contelui Marco, zise Bristol ai cărui ochi de vultur recunoscuseră pe lungul William. Mizerabilul voia să îndeplinească un ordin al stăpânului său.

— Aşadar, şi ucigaş prin pândire, şopti lordul. Sărmană Rosamunda.

L – Bănuită de omor

Mathias Holz şi nevasta lui, femeia cu piciorul de lemn, dădeau dracului pe Magistrul pentru că intrase la dânşii pe când era urmărit, cum zicea el.

Însă nu îndrăzniră să zică nimic tâlharului, pentru că le era frică de puterea lui.

Îndată ce chiorul intră în odaia de dormit, unde se afla Olga, şchioapa se apropie de bărbatul ei şi dădu curs liber furiei.

— Numai Satana l-a împins acum la noi, zise ea în şoaptă. Să vezi că o să ne trântească poliţia la gât şi o să fim nevoiţi să-l însoţim în temniţă.

Apoi continuă:

— Ah! chior blestemat! N-o să te uit eu că m-ai deranjat tocmai în momentul când era să dau un suvenir pe viaţă paţachinei, căreia îi datorez piciorul de lemn.

Mathias se dădu pe lângă dulap.

Îşi turnă un pahar de rachiu şi-l dădu peste cap.

Apoi plescăindu-şi limba de cerul gurii, zise:

— Ştii, cred că ar fi de folos să dau o raită pe stradă, să văd dacă albaştrii n-au călcat cumva pe urmele chiorului până aici. Totodată voi vedea dacă e primejdie să fim înconjuraţi.

Femeia fu cuprinsă de un nou acces de turbare.

— Asta ar fi treabă frumoasă, mugi dânsa, ca chiorul să aţâţe asupră-ne haita gardiştilor! Du-te, bărbăţele, du-te jos şi vezi dacă aerul e curat.

Mathias ieşi.

Şchioapa încuie uşa în urma lui şi se apucă de o treabă ciudată.

Trase patul la o parte, se plecă jos cu lampa în mână, bâjbâi niţel pe lângă perete, apoi apăsând o scândură, o făcu să iasă cu celălalt capăt afară din podea.

Apucă apoi scândura de capăt şi o făcu să iasă de tot.

Băgă mâna în gaură şi scoase un portofel mare de piele.

Băgă iar mâna în gaură şi scoase un săculeţ de lână.

Portofelul era plin cu bancnote mari şi mici.

Săculeţul era plin cu monede de aur şi de argint.

Asta era averea soţilor criminali, avere strânsă în vremea din urmă prin furt şi înşelăciune.

Şchioapa îşi ascunse comoara într-un buzunar secret al hainei şi îşi zise în sinea sa:

— Prevederea nu strică niciodată… Poate trebuie să fugim, atunci cel puţin o să am averea la mine. De mobilele astea dărăpănate nu-i mare pagubă.

Sări deodată în sus şi ascultă spre uşa odăii de culcare.

Pe faţă i se arătară semnele unei bucurii diavoleşti.

— Aha! exclamă dânsa, mi se pare că Magistrul vrea să se împrietenească cu porumbiţa. O! cum mai plânge sărmănica, cum se mai roagă. Însă chiorul nu e om care să se înmoaie de văicărările şi lacrimile muiereşti. Ce treabă frumoasă la care nici nu m-aş fi gândit… Fata asta măreaţă în puterea lui Magistru, un drac cu formă omenească! El are s-o sărute, are s-o strângă în braţe! Iar dânsa are să moară de greaţă şi de groază… Tot n-o să rămână baltă afacerea mea!…

Se apropie de uşă pentru a auzi mai bine plânsul şi rugăminţile sfâşietoare ale Olgăi şi tocmai voia să încurajeze pe chior ca să întrebuinţeze toată forţa, când deodată uşa de afară se deschise izbindu-se şi Mathias năvăli înăuntru gâfâind şi cu figura lui, roşie de beţie, descompusă de groază.

— Femeie, strigă dânsul, mi se pare că suntem în capcană, şi să n-am parte de porţia mea de rachiu dacă o să ieşim de-aici cu pieile sănătoase.

— Ce este, ce ai văzut? strigă femeia speriată.

— Casa e înconjurată, în stradă mişună sergenţii şi agenţii secreţi. Auzii vorbindu-se că s-a ascuns în casa asta un ucigaş.

— Crezi oare că era vorba de Magistrul?

— Da, e sigur că pe chior îi caută. Dar am auzit asemenea că vor să spargă cuibul tâlhăresc cu totul.

— Nu cumva ne-or fi înţelegând şi pe noi? strigă şchioapa.

— Pe noi şi pe nimeni altul, şopti fostul cantonier. Mai vorbeau asemenea de făcătoarea de îngeri, de chinuitoarea de copii şi de multe lucruri frumoase.

— Atunci trebuie s-o luăm numaidecât la sănătoasa.

— Trebuie, nu zic ba, oftă Mathias, dar cum dracu o să ieşim din cercul albaştrilor? Adineauri numai cât scosei nasul în stradă şi fui pe loc întrebat că ce poftesc şi unde mă duc.

— Însă nu putem sta aici, strigă şchioapa tremurând grozav. Ce, vrei să fim prinşi ca în colivie? Ce să facem? Ce să facem? A! iată mi-a venit o idee bună.

Alergă la fereastră şi o deschise smucind-o.

— Ce vrei să faci? zise Mathias; nu trebuie să înştiinţăm pe Magistru mai întâi?

— Dobitocule, mai întâi să ne îngrijim de pieile noastre. Fiecare e aproapele său înaintea altora… Du-te iute şi încuie uşa odăii pentru ca chiorul şi blestemata aceea să nu poată ieşi.

Pe când Mathias întorcea de două ori cheia în broască, dânsa îşi scoase urâtul cap pe fereastră şi începu să strige în curte:

— Săriţi! Ajutor! Nu ne lăsaţi! Un individ a dat năvală în casa noastră, un căpcăun, un ucigaş! Ajutor, pentru numele lui Dumnezeu!

Ca şi cum strigătul şchioapei ar fi fost un semnal demult aşteptat, năvăliră deodată în curte o mulţime de oameni şi înaintară spre casă.

Un glas detunător se auzi jos şi porunci:

— Urcă-te sus, *vagmistre* (vagmistru – grad similar cu cel de sergent-major), cu şase oameni şi pune mâna pe toţi câţi vei găsi acolo.

— Ce-ai făcut, muiere, bolborosi fostul cantonier. Ne-ai adus dulăii pe cap mai curând decât ar fi venit singuri.

— Tacă-ţi fleanca şi vino după mine, strigă şchioapa.

Smulse uşa din clanţă şi se repezi urlând şi văitându-se înaintea jandarmilor.

Cu faţa udată de lacrimi, ea povesti vagmistrului că un străin năvălise fără de veste în casa lor, că intrase în camera de dormit, unde ea şi bărbatul ei se grăbiseră să-l încuie. Că la început rămăseseră înmărmuriţi de spaimă şi tocmai mai târziu îşi veniseră în fire.

Funcţionarul, înşelat de suspinele ei, îi zise:

— Liniştеşte-te, cucoană, ticălosul va fi îndată legat burduf.

Apoi funcţionarul urcă scara înainte urmat de cei şase oameni.

Iar onorabila pereche ajunse fără greutate în curte.

De-aici auziră mai multe glasuri dinspre stradă.

Şchioapa apucă şi zgudui braţul bărbatului său.

— Auzi tu glasul acesta, omule? zise dânsa. Nu-ţi aduci aminte să-l fi mai auzit undeva? Da; da, l-am mai auzit la Spandau în casa călăului. Aşadar, am avut atunci a face cu un poliţist!

— Mii de trăsnete, exclamă Mathias, pe lângă ăsta n-o să putem trece. O să ne recunoască îndată ca pe nişte oameni însemnaţi ce suntem şi ştii că chiar atunci nu ne privea cu ochi dulci.

— Atunci nu ne rămâne decât să ne băgăm în pivniţă până să treacă vijelia.

— Şi pe urmă să ne întoarcem în locuinţa noastră; asta ar fi să ne ducem singuri în capcană, opină fostul cantonier care-şi pierduse tot cheful şi nu putea să facă altceva decât să se lase a fi condus de nevasta lui.

Şchioapa îl trase de mână şi coborâră amândoi în pivniţă.

— Nu bărbate, nu ne mai întoarcem în casă, am avut grijă de averea noastră. Am luat-o. O am aici în buzunar. Haide, de mi-ai urma sfatul, am nimeri-o bine. Eu zic să ne luăm catrafusele de pe locurile astea, să ne ducem în America.

— Din partea mea aş vrea să am aripi să zbor chiar acum din ţara asta urâcioasă, unde omul nu poate trăi în linişte, zise Mathias băgându-se sub o albie.

În pivniţă se păstrau coveţi, ciubere şi alte obiecte trebuitoare la spălatul rufelor.

Era un loc minunat de ascuns.

Dânşii stătură ascunşi aici, în cea mai adâncă tăcere, tot timpul cât se auziră sus hodorogeli, strigăte şi zgomote de paşi.

În vremea asta vagmistrul şi cei şase oameni ajunseseră în locuinţa şchioapei. Câţiva jandarmi ocupară intrarea, iar vagmistrul ordonă la doi dintre cei mai bravi să-l urmeze şi descuie uşa camerei de dormit.

În acelaşi moment Magistrul se repezi asupră-i cu un răcnet de fiară sălbatică.

Criminalul spera ca printr-o izbitură violentă şi neaşteptată să răstoarne pe jandarmi şi să-şi facă drum.

În mână învârtea în chip îngrozitor acelaşi cuţit cu care rănise de

moarte pe Stubernauch.

Dacă vagmistrul n-ar fi sărit cu o mare isteţime la o parte, ar fi primit o rană grozavă.

Atunci chiorul şi-ar fi ajuns scopul, scăpând din gura copoilor.

Însă lucrurile ieşiră, spre nenorocirea lui, cu totul altfel.

Pe când vagmistrul îi ţinea cu putere braţul înarmat, jandarmii îi aruncară curmeiele pe după umeri şi picioare şi-l legară ţeapăn în câteva clipe.

— Lăsaţi-mă, scrâşni Magistrul, sunt un om nevinovat. Numai printr-o întâmplare am ajuns în cuibul acesta.

— Cunoaştem noi nevinovăţia ta, răspunse vagmistrul cu un ton în care-i pătrundea bucuria că pusese mâna pe un criminal demult căutat. Avem multe socoteli de răfuit cu tine, Magistre. Cel din urmă care o să-ţi spună o vorbă, o să fie călăul Krantz.

Chiorul văzu că era pierdut.

De turbare îşi muşcă buzele până la sânge.

Nu mai zise nimic, ci numai se uită sperios de jur-împrejur.

— Iată şi o femeie aici, strigă un jandarm arătând cu mâna spre Olga care stătea galbenă şi tremurând într-un colţ al odăii, neîndrăznind să păşească înainte sau să articuleze un sunet.

Era numai fericită că năvălirea poliţiei o scăpase de puterea chiorului, altfel, sleită de puteri, învinsă în luptă, ar fi căzut jertfă poftei scârboase a criminalului.

În momentul de pe urmă dânsa nu mai putea să opună decât o rezistenţă slabă, ca porumbelul apucat de ghearele vulturului.

Jandarmul care o văzuse întâi, o apucă de mână şi o scoase la iveală.

— A! asta trebuie să fie amanta lui Magistru, zise vagmistrul. Bine zicea inspectorul de poliţie, că aici e un cuib întreg de tâlhari. Iute, Müller, pune-i cătuşele.

Olga făcu un pas îndărăt, îngrozită.

— Vreţi să mă legaţi şi pe mine?… zise ea cu glas tremurător. Staţi niţel, domnilor, să vă spun. Eu n-am făcut nimic, n-am nimic de-a face cu omul acesta.

Dar vagmistrul, fără să stea la îndoială, ordonă:

— Fă ce ţi-am spus, Müller. Cucoana pare a fi o escrocă de mână întâi. N-am găsit-o aici închisă cu criminalul? Nu se vor fi închis doar

ca să se roage lui Dumnezeu.

Chiorul ar fi putut să scape pe Olga din situaţia acea de spaimă numai cu o vorbă.

Ar fi putut zice că nu o cunoştea pe fată decât de jumătate de ceas.

Însă ticălosul se păzi de a scăpa acea vorbă, pentru că în viclenia lui îşi făcuse şi planul să arunce mai târziu pe spatele Olgăi, în vreun chip oarecare, o parte din greutatea ce ar apăsa asupră-i.

Fata era cu totul zăpăcită de această nouă lovitură a sorţii.

Nenorocita exclamă:

— Eu să fiu complicea acestui om?!... Doamne păzeşte! Dreptatea mea o să iasă la lumină! Dumnezeu nu mă va părăsi!

Se lăsă să i se pună cătuşele şi porni înaintea jandarmilor.

Însă în camera de alături transportul trebui să se oprească.

Un domn bătrân, îmbrăcat civil, apăru în uşă.

Vagmistrul se adresă către el, zicându-i:

— Domnule inspector, chiorul e în mâna noastră.

— Foarte bine. Asta are să-ţi atragă o răsplată, răspunse inspectorul de poliţie Scharf, căci el era.

Se apropie de criminalul legat şi punându-i mâna pe umăr îi zise:

— Vezi tu, Magistre, odată cade în laţ şi vulpea cea mai şireată. De multe ori ţi-am trimis vorbă să te laşi de rele că ai să-mi cazi în mână; iată acum mi-ai căzut. Ştii tu ce te aşteaptă. De astă dată s-a isprăvit cu tine, poţi să-ţi consideri cariera criminală ca sfârşită... Pentru tine totul s-a isprăvit. Ştiu că odată închis, în liniştea celulei, o să-ţi pregăteşti apărea, dar va fi degeaba, toate minciunile pe care le vei inventa vor cădea înaintea adevărului luminos.

— Haide, să se isprăvească odată, răspunse chiorul, că m-am săturat de viaţa asta de câine. Ştiu că o să-mi tăiaţi capul, fiindcă numai aşa n-o să mai fac rău. Cu atât mai bine! Sunt pregătit şi sper numai că n-o să mă plictisiţi cu cercetările.

Consilierul poliţienesc îl trase deoparte.

— Poţi să-ţi îmblânzeşti mult soarta, Magistre, îi zise încet şi cu emoţie, şi îţi făgăduiesc să-ţi procur eu însumi mai multe uşurări dacă-mi vei răspunde drept şi sincer la câteva întrebări.

— Domnule consilier, zise criminalul râzând, dumneata mi-ai fost duşmanul meu cel mai primejdios, ne-am luptat amândoi o viaţă întreagă. O dată te trăgeam eu pe sfoară, o dată dumneata pe mine. În

sfârşit, era ca la jocul de şah… Căutam să ne dăm cu mat. Acum ai câştigat dumneata partida, mi-ai dat un mat aşa zdravăn încât niciodată n-am să mai ajung pe un câmp alb, ci poate pe unul negru. De ce ţi-aş mai disputa câţiva pioni mizerabili pe care vrei să mi-i iei? Întreabă-mă orice şi o să vezi, domnule inspector, că am să-ţi spun adevărul.

Inspectorul poliţienesc scoase iute din buzunar o cutiuţă şi o deschise.

— Uite-te aici, Magistre, vezi tu cercelul ăsta mic? Îl recunoşti?

Magistru se uită cu neîncredere la cercel.

— Zici că trebuie să-l recunosc? Nu… ba da… Acesta e cercelul pe care l-am vândut lui Jonas Bruck.

— Şi de unde îl aveai? întrebă iar inspectorul de poliţie.

Scharf fu cuprins de o mare emoţie.

Apoi continuă:

— Acum spune-mi adevărul, Magistre, şi am să te răsplătesc, îţi jur.

Criminalul se uită mirat la figura galbenă a bătrânului.

— De o să mă crezi ori nu, domnule inspector, eu îţi spun adevărul, şopti el. Cercelul acesta l-am găsit.

— L-ai găsit!… exclamă Scharf cu o dezamăgire dureroasă. Şi îţi închipui că am să te cred? Tu eşti un tâlhar bătrân, chiorule; ştii că unui poliţist nu-i e permis să creadă în lucruri de găsit la un hoţ.

— Ei, cu toate astea nu ţi-am spus decât adevărul. Dar fiindcă văd că oricum aş da-o tot de mal o să mă izbesc, pot să-ţi spun şi unde am găsit jucăria asta.

Se plecă la urechea funcţionarului şi-i şopti:

— Am găsit cercelul în casa mamei Karkoş.

Scharf tresări.

— În casa mamei Karkoş!… exclamă dânsul. Ei, tot e ceva. Dar ia spune-mi, n-ai văzut niciodată pe aceea care poseda cercelul acesta mai înainte?

— Nu ştiu de cine vrei să vorbeşti, răspunse chiorul.

Şi se arătă foarte mirat de întrebările inspectorului.

— De cine vorbesc?! Ei bine, trebuie să afli şi tu Magistre, zise Scharf încet. Vorbesc de nenorocita mea fiică, care a dispărut într-un chip tainic şi pe care cu toate ostenelile mele, n-am mai găsit-o. Nu te-ai întâlnit niciodată cu fiica mea, Magistre? N-ai auzit niciodată de o

fată furată?

— Nu, niciodată. Ţi-aş spune adevărul domnule inspector, dacă aş şti ceva în privinţa asta.

— Bine. O să mai vorbim pe urmă.

Funcţionarul se întoarse de la chior. Acum privirea-i căzu asupra Olgăi şi el întrebă mirat:

— Dar asta cine e? Cum se afla aici fata asta?

— Scapă-mă, domnule, scapă-mă! sunt nevinovată…

— E o mincinoasă, domnule inspector, întrerupse vagmistrul. Să nu te iei după plânsul ei. Am găsit-o închisă cu chiorul, amantul ei în camera de dormit.

Poliţistul examină figura drăgălaşă a fetei şi observă imensa durere de care era cuprinsă toată fiinţa ei. Experienţa-i spunea că niciodată o criminală nu poate fi aşa.

În afară de asta, nu auzise niciodată ca Magistru să fi avut o amantă sau o tovarăşă.

— Ai fost găsită cu acest om, zise dânsul. Eşti în niscai relaţii cu dânsul? Spune drept.

Olga îşi frângea mâinile.

— Eu în relaţii cu criminalul acesta scârbos şi îngrozitor?! exclamă dânsa. Ah! domnule cum poţi măcar să presupui asta…

La vorbele astea ale fetei, chiorul făcu o mişcare de mânie.

Aşadar, dânsa îl mai numea şi scârbos după ce-i refuzase amorul cu o încăpăţânare atât de mare?

Acum îl şi înjura? Bine, de asta trebuia el s-o facă să se căiască. Îndreptă asupra fetei o plivire de răutate care, de-ar fi fost observată de aceasta, ar fi amuţit-o de spaimă.

— Am să-ţi spun tot, domnule, reluă dânsa, numai dă-mi voie să-mi vin puţin în fire. În ceasurile astea din urmă am trecut prin aşa lucruri grozave, încât sunt zăpăcită de tot.

— Bine, te-aştept să-ţi vii în fire, zise Scharf cu blândeţe. Însă aparenţele sunt contra dumitale, deoarece ai fost găsită cu Magistru în cuibul acesta tâlhăresc.

— Am fost atrasă aici prin înşelăciune exclamă Olga, şi am fost ţinută aici cu forţa.

— Asta n-o pot crede, zise Scharf. Se amăgesc şi se fură la Berlin copii mici, iar nu fete mari ca dumneata. În ce scop ai fost răpită?

— Nu ştiu. Cred că voiau să-şi răzbune asupră-mi deşi n-am făcut niciun rău nimănui. Ah! domnule, întreabă numai pe tata Martin… dânsul o să spună că eu…

— Dar ce mai umbli cu atâtea marafeturi, drăguţă? zise deodată chiorul. Cu vorbe de-astea trezite vrei să te speli de păcate? Minciuna nu ne mai e acum de niciun folos. O să mergem amândoi pe eşafod ca să ispăşim omorul mamei Karkoş.

Olga se zgudui sub greutatea acestei înspăimântătoare acuzaţii. O prăpastie de infamie părea că se deschide înainte-i şi o înghite.

Simţea că e pierdută de va pierde măcar pentru un moment prezenţa de spirit.

— Ce ai de zis la acuzaţia asta? întrebă inspectorul de poliţie pe Olga cu un ton aspru, de astă dată.

— Mizerabilul acesta minte cu neruşinare, strigă Olga, vrea să mă târască cu el la pierzanie, însă eu pot lesne să-mi arăt nevinovăţia.

Consilierul încruntă din sprâncene.

— Zici dar că n-ai fost niciodată în casa mamei Karkoş? întrebă el pe Olga.

Fata se îngălbeni şi tăcu.

— Ei bine, răspunde simplu, da ori nu.

— Domnule inspector… Ah! Dumnezeule!… Da am fost în casa acelei femei rele, intrasem în serviciul ei fără să ştiu cine e şi cu ce se ocupă şi mai pe urmă n-am putut să plec de la ea pentru că eram foarte săracă şi străină. Însă la omorul ei n-am luat parte.

— Cu vorbe de astea nu înşeli pe nimeni, răcni Scharf, spune mai bine adevărul curat că ai intrat în slujba acestei femei după însărcinarea lui Magistru, ca să-i procuri mijloacele şi ocazia de a o ucide.

Olga îşi acoperi faţa cu mâinile. Agitaţia sufletului ei se schimbă într-o disperare imensă.

Tremura ca varga.

I se părea că nu mai e scăpare pentru ea.

— Ei, puica mea, lasă fleacurile, zise chiorul. Domnul inspector are miros bun, a ghicit deja tot. Spune cum mi-ai deschis uşa casei, cum m-ai ascuns în odaie, cum ai ademenit pe bătrână ca să iasă din camera ei de dormit…

— Sunt pierdută! gemu Olga. Dumnezeule, Dumnezeule, m-ai

părăsit oare de tot?

— Ştii ceva? Să nu mai lungim treaba, zise cu răceală inspectorul de poliţie. Încetează cu scâncitul, fiindcă n-are asupră-mi nicio influenţă. Vagmistre, să duci pe prizonieri, cu birja la Molkenmartef şi de acolo apoi să-i transporţi în închisoarea preventivă din Moabit.

Un jandarm dispăru să aducă o birjă.

— Haide, scoală-te, ordonă vagmistrul către fată, care căzuse pe jumătate leşinată pe un scaun.

Tonul grosolan al acelui glas o făcu să-şi vină în fire.

Sări în sus, făcu câţiva paşi înainte şi căzu în genunchi înaintea inspectorului de poliţie.

Îşi ridică braţele în sus şi exclamă cu obrazul inundat de lacrimi:

— Fie-ţi milă de o nenorocită ca mine!… Sunt nevinovată şi am să mor de vei lăsa să fiu dusă la închisoare!

Căruntul funcţionar aruncă o privire întunecată asupră-i.

— Mereu, mereu e omul ispitit, murmură dânsul ca pentru sine, să se lase a fi înşelat de ochi aşa de blânzi şi plini de nevinovăţie ca aceştia şi de lacrimi aşa fierbinţi. Mi se pare într-adevăr că durerea asta n-ar fi deloc prefăcută? Păr blond, trăsături aşa dulci, tăietură aşa nobilă… Toate astea amintesc pe sărmana mea copilă pierdută, care s-o fi aflând între străini şi s-o fi rugând poate înaintea cuiva cum se roagă acum fata aceasta aici.

— Eşti emoţionat, domnule, continuă fata, o lacrimă străluceşte în ochii dumitale. Ah! lasă mila şi bunătatea să te cuprindă! Nu crede calomnia. Crede-mă pe mine, eu nu mint.

— Nu am voie să te cred, răspunse poliţistul cu un ton înăbuşit, trebuie să te arestez, căci dovezile contra dumitale s-au grămădit. Însă eu nu sunt judecătorul care o să-ţi hotărască soarta, pe el poate vei izbuti să-l convingi de nevinovăţia dumitale. Atunci eu cel dintâi te voi ruga să mă ierţi de nedreptatea ce ţi s-a făcut şi-ţi voi fi pentru toată viaţa de ajutor. Acum însă, vagmistre, fă-ţi datoria!

În minutul următor Olga cobora scara, mai mult târâtă decât condusă de agenţi.

După ea venea Magistru care păşea de pe o treaptă pe alta cu o mare nepăsare.

În stradă se adunaseră o mulţime de curioşi care voiră să sară unii peste alţii când Olga ieşi pe poartă.

Fata crezu că în momentul acesta o să moară de ruşine.

Închise ochii ca să nu vadă nimic şi cu mâinile-i încătuşate îşi ascunse faţa ca să nu i-o vadă nimeni.

Respiră mai uşor când se află în trăsură lângă Magistru, având în faţă pe vagmistru şi pe doi jandarmi. Inspectorul de poliţie rămăsese să facă percheziţie în cuibul tâlhăresc.

Birja porni.

— În închisoare! şopti Olgăi un glas intern; în închisoare duce drumul tău! De ce nu te-a luat Dumnezeu de mică spre a te cruţa de această ruşine infamă?!…

*

De câteva zile Olga locuia într-o celulă din temniţa Moabit.

Ea era încă foarte zăpăcită de această nouă lovitură a sorţii şi nu putea să-şi dea bine seama de situaţia înspăimântătoare în care se afla.

Era bănuită de omor şi apăsau asupră-i dovezi zdrobitoare!

În câteva interogatorii ce-i luase judecătorul de instrucţie, dânsa trebuise să recunoască că a trăit în casa mamei Karkoş.

Trebuise să mărturisească că a fugit pe ascuns chiar în acea noapte în care s-a comis omorul, pentru a scăpa de bănuială.

La astea se mai adăugau apoi şi minciunile chiorului.

Acesta stăruise în spusele sale, de la început, că Olga îl ajutase în toate privinţele la înfăptuirea omorului.

Criminalul ţesuse cu meşteşug amănuntele minciunii, fără să-i pese că comite o nouă crimă, târând după el pe eşafod o nevinovată.

Două scopuri urmărea mizerabilul cu asta! Să lungească procesul prin cercetări noi şi să se răzbune pe fată.

Totuşi din sufletul Olgăi nu dispăruse cu totul speranţa.

Ea tot credea că nevinovăţia ei o să iasă până urmă deasupra ca unt-de-lemnul şi spera să vadă deschizându-i-se într-o zi uşile închisorii.

Tata Martin, Pustnicul şi toţi vecinii din piaţă n-aveau să vorbească în favoarea ei?

N-aveau mărturiile lor să nimicească acuzaţia?

În ziua trecută i se numise un apărător. Era avocatul Henric Warner, un om încă tânăr, harnic şi talentat. Ea avusese cu dânsul o

conversaţie de jumătate de ceas.

— Dacă eşti vinovată, îi zisese Warner, poţi să ai încredere în mine şi să-mi mărturiseşti tot, cum a fost… Dumneata nici nu poţi să-ţi închipui ce apărare frumoasă face un avocat dintr-o mărturisire sinceră. De multe ori vinovaţi mari au fost achitaţi numai pentru că avocaţii lor au ştiut să se folosească de împrejurările în care se comisese crima. Afară de-asta au şi ştiut să mişte inima juraţilor. Şi-apoi tinereţea şi frumuseţea dumitale au să facă o impresie adâncă la proces. Eu îţi garantez că de-mi spui drept cum s-au petrecut lucrurile, am să te scap cel puţin de mâna călăului.

— Sunt nevinovată! strigase Olga; n-am făcut rău niciodată! Tot ce te rog este să vorbeşti cu oamenii care ar putea să vorbească în favoarea mea.

Îi dădu adresa tatei Martin, rugându-l să se ducă în strada Metz şi să asculte ceea ce vor spune despre dânsa precupeţul, pustnicul şi doctorul Hillmar.

— Dar de unde ai dumneata a face cu toţi oamenii aceştia? întrebă avocatul.

Atunci Olga îi povesti cum ajunsese în casa doctorului Robin, cum făcuse acolo cunoştinţă cu Hillmar şi tot ce păţise dimpreună cu acesta, în subterane, până când izbutiseră să fugă.

Avocatul ascultă povestirea cu o vădită neîncredere.

Adesea dădea din cap ca şi cum nu putea să înţeleagă cele ce auzea. Apoi întrerupea descrierea cu nişte întrebări care ar fi trebuit să pună pe Olga în încurcătură, dar la care dânsa răspundea imediat.

— Pentru Dumnezeu! exclamă avocatul când ea terminase, să nu spui istoria asta nici judecătorilor, nici juraţilor, altfel eşti pierdută fără scăpare. Nimeni n-o să creadă o aşa zăpăceală, ea va fi considerată ca o dovadă mai mult de şiretlic.

— Dar eu nu ţi-am spus în toate astea niciun cuvânt care să nu exprime curatul adevăr, strigă Olga disperată. Toate s-au petrecut întocmai. Prin toate am trecut şi nu eu singură, ci cu alţi doi tovarăşi, care-ţi vor repeta aceleaşi lucruri. Ei îţi vor dezvălui crimele doctorului Robin.

Warner dădu din umeri.

Îşi luă pălăria şi băţul, zicându-şi în sine:

— Păcat de ea! Atât de tânără, atât de frumoasă şi atât de întărită

în rele!

Când să iasă, zise tare:

— Chit că nu sper să fac vreo ispravă mare, tot o să mă duc să fac cercetări în casa de care mi-ai vorbit. Cred că mâine voi putea să-ţi aduc răspuns. Până atunci gândeşte-te de n-ar fi mai bine să spui adevărul curat, spre a-ţi atrage indulgenţa judecătorilor.

— Aşadar, tot crezi că sunt vinovată, domnule avocat? zise Olga.

Şi i se iviră lacrimi în ochi.

Apoi continuă:

— Şi dumneata îmi închizi inima dumitale şi mă respingi în întunericul infamei bănuieli?

Avocatul răspunse:

— Când mă uit la dumneata, mi se pare cu neputinţă ca dumneata să fi luat parte la o crimă aşa grozavă. Dar când consider, ca avocat, dovezile de vinovăţie în contra dumitale, spusele lui Magistru, şederea dumitale în casa omorâtei, dispariţia dumitale neaşteptată şi, în sfârşit, arestarea dumitale într-un cuib de hoţi, atunci mă îndoiesc că ai fi nevinovată.

— Ah! crede-mă pe mine, exclamă Olga plângând şi împreunându-şi mâinile. Ce mângâiere ar fi pentru mine ca un singur om să nu mă creadă criminală!

— Bine, o să ne revedem mâine şi atunci o să-ţi spun sincer dacă eu sunt pentru dumneata sau contra dumitale.

Zicând vorbele astea, avocatul plecase din celula ei, în ziua de ieri.

Ziua de astăzi era pe sfârşit şi nu i se mai deschisese, afară numai când venise temnicerul de-i aruncase mâncarea în chipul cel mai brutal.

Inima Olgăi bătea cu o nemaipomenită iuţeală.

Acum, în sfârşit, era să se dea pe faţă nevinovăţia ei.

Avocatul trebuie să fi aflat de la tata Martin că tot ce spusese dânsa era adevărat, pustnicul trebuie să-l fi încredinţat că sechestrarea în casa de nebuni şi fuga din acea casă nu era vis, nici minciună, iar o privire asupra lui Hillmar îl va fi convins de realitatea suferinţelor îndurate.

Însă de ce nu mai venea avocatul spre a-i spune că găsise martori în favoarea ei?

De ce nu-i aducea pe tata Martin, pe Pustnic şi pe Hillmar în faţa

judecătorilor?

Ei puteau să zică, arătând spre martori:

— Iată că fata n-a minţit! Ea a suferit îngrozitor. Nu puteţi s-o ţineţi mai mult închisă, ci trebuie s-o înapoiaţi la viaţă şi la fericire.

Aşa trebuia să vorbească dânsul şi nu altfel. Iar judecătorii se vor grăbi să-i dea drumul.

Toţi cei ce o dispreţuiseră aveau să-i ceară iertare şi să caute a face să uite atâtea chinuri.

Ar îngriji şi de Hillmar ca să se vindece spre a se putea apoi uni cu dânsa în căsătorie veşnic fericită.

Aşa visa Olga.

Aşa îşi închipuia viitorul, deşi era înconjurată de ziduri de temniţă şi o bănuială de spaimă apăsa asupră-i.

Deodată uşa celulei se deschise.

Când Olga ridică capul, văzu înainte-i pe tânărul avocat care o privea cu milă şi tristeţe.

— Ce-ai făcut? exclamă fata. Ai vorbit cu tata Martin? De ce n-a venit şi el, de ce nu l-ai adus?

— Pentru că nu l-am găsit, răspunse avocatul.

Apoi tăcu niţel, în care timp Olga înţelese, după faţa tristă a apărătorului său că nu-i aducea veşti bune.

Avocatul continuă:

— Ceea ce am să-ţi spun nu-i deloc de bine. Măcar că de ieri n-am închis ochii ca să aduc dovezi de nevinovăţia dumitale.

— Nu se poate! strigă Olga disperată. Ai fost în casa din strada Metz, de care ţi-am vorbit?

— Acolo m-am dus mai întâi, răspunse avocatul. Însă odăile ce ocupa precupeţul sunt goale. Despre Pustnic şi tânărul doctor, nu am găsit nici urmă.

— Au plecat de acolo! exclamă prizoniera. Dar de ce să fi plecat aşa în grabă? Nu înţeleg!

— Tocmai asta m-am întrebat şi eu, zise avocatul.

— N-ai întrebat pe vecini?

— Am întrebat. Vecinii din aceeaşi casă zic că nu bănuiesc unde să fi plecat bătrânul precupeţ şi musafirii lui. De câtva timp el trăia în chip misterios. Într-o zi a vândut mobilele unui negustor de vechituri şi când a plecat nu l-a văzut nimeni. Trebuie să fi plecat noaptea.

— Şi niciunul dintre vecini nu şi-a mai adus aminte de mine?

— Niciunul. Din partea asta rezultatul este nul, n-am găsit niciun martor ca să-l duc în faţa judecăţii. Atunci m-am dus la cineva care putea să dea informaţii despre dumneata, fiindcă-i stătuseşi în casă mai multă vreme. M-am dus la doctorul Robin.

— Ai fost la acel mizerabil? Ai vorbit cu el?

— În stabiliment am găsit un om bătrân, foarte cumsecade, zise avocatul, care îndată ce-a auzit pentru ce-am venit, mi-a dat cu grăbire toate informaţiile de care avem nevoie. Mi-a spus că era să te alunge odată de la dânsul pentru că legaseşi relaţii de amor cu un oarecare doctor Hillmar şi că el nu putea să sufere aşa ceva în casa-i onorabilă.

— O! ce calomnie infamă! exclamă Olga cu obrajii aprinşi de ruşine. Ce minciună neagră! Şi dumneata ai putut să crezi asta, domnule avocat?

— N-aveam niciun motiv să mă îndoiesc de vorbele doctorului Robin, despre care toată lumea vorbeşte de bine. Toţi zic că e un om de onoare, incapabil de a comite o faptă contra legilor.

— Atunci sunt pierdută, şopti Olga.

— Fii sigură, zise avocatul, că o să se facă tot ce-i cu putinţă pentru ca acuzaţia să slăbească. Însă mie însumi mi-a rămas prea puţină nădejde. Ar trebui o minune pentru ca judecătorii să fie convinşi că n-ai fost complicea lui Magistru. Cu toate astea, eu nu te voi părăsi, te voi apăra cu căldură până la sfârşit.

El plecă şi Olga rămase iar singură. Înnoptase.

În celulă era întuneric adânc. Fata se aruncă pe pat pentru ca în lacrimi şi suspine să se gândească la soarta sa. În acea durere nemăsurată, gândurile i se duseră spre mama sa, care-i fusese răpită aşa de timpuriu.

Îşi ridică în sus braţele împreunate şi se rugă plângând cu hohot:

— Mamă, iubită mamă, ascultă pe copila ta!... Tu ştii că eu nu sunt vinovată, tu ştii cât am suferit şi cât sufăr. Trimite-mi un salvator sau trimite o rază de lumină care să risipească întunericul ce mă înconjoară. Atunci judecătorii o să vadă că sunt nevinovată.

Nenorocita tăcu.

Îşi ascunse faţa în mâini.

Pe urmă făcând o sforţare pentru a-şi reţine lacrimile ce o

podideau, continuă cu glas tăiat:

— Mamă, dacă nu-mi vine curând ajutor, Dumnezeu să mă ierte… Mă voi sinucide! Nu mai am putere, nici curajul de a suporta atâtea suferinţe. Dumnezeu să ierte pe o biată sinucigaşă!

Nefericita era prăpădită.

Forţa morală care o susţinuse până aici, se consumase după atâtea lovituri.

Şovăind, îşi rezemă capul de perete, închise ochii.

Un somn lin veni de o cuprinse şi o scoase din realitatea oribilă.

Însă acest somn binefăcător nu ţinu mult.

După vreun ceas, o cheie scârţâi în broască.

Maneta de fier de dinafară fu împinsă.

Uşa greoaie se deschise şi lamina unei lămpi lumină celula.

Olga se deşteptă deodată.

Sări în sus şi stătu pe marginea patului.

Era mirată, îngrijorată.

Ce vrea temnicerul cu dânsa aşa târziu, noaptea?

Un om învăluit într-o mantie largă intrase în celulă.

Temnicerul îl urma cu respect.

Acesta, după ce atârnă lampa de un cui, se retrase închinându-se în faţa străinului şi închizând uşa.

— Cine eşti şi ce vrei? exclamă fata cu un glas stins şi cuprinsă de spaimă, văzându-se singură cu un străin.

Acesta o privea cu ochi pătrunzători.

— A! vasăzică dumneata erai! zise omul. Bine, îmi închipuisem că trebuie să fii dumneata… Nu mă mai recunoşti?

Şi străinul se uită la fată în chip întrebător.

Prizoniera, la sunetul acestei voci tresări.

Abia izbuti să-şi înăbuşe un ţipăt.

Apoi venindu-şi încetul cu încetul în fire, exclamă:

— Dumneata eşti!

Într-adevăr, Olga recunoscuse în cele din urmă pe străin.

Era acel om pe care în noaptea omorului îl văzuse în casa mamei Karkoş.

El îi zisese să meargă cu el şi fugise ca alungat de duhuri necurate când nebuna Hedwiga îl întâmpinase.

El era acela care, în ţinută, în glas, în strălucirea ochilor avea o

asemănare aşa de mare cu Contele de aur, cu regele falsificatorilor de bani!

Poate era el însuşi nevăzutul, puternicul şi influentul om înaintea căruia criminalii se închinau.

Poate el era omul pe care niciodată Olga nu-l văzuse mai înainte decât cu o mască pe figură.

Şi ce voia dânsul cu ea?

De ce venea în celula ei?

Şi de unde avea el acea putere ca temnicerul să se supună lui?

Cum îl lăsase să intre singur noaptea acolo, unde altora nu le era permis să intre nici ziua?

Tainicul străin păru a se bucura câteva momente de mirarea ce cuprinse pe fată.

Prizoniera îl privea cu o nespusă sfială.

Străinul în fine rupse tăcerea şi zise cu un ton blând:

— Văd că m-ai recunoscut, Olga, şi acum te întrebi în zadar ce caut eu aici… Dar adu-ţi aminte, că m-am interesat deja o dată de dumneata, atunci când în acea noapte a omorului ţi-am zis să mergi cu mine deoarece presupusul de crimă avea să cadă asupră-ţi. Ştiam că erai pierdută de-ai fi întârziat… De mi-ai fi ascultat sfatul, azi n-ai fi aici, Olga, mari griji şi multe mizerii ţi-ai fi cruţat.

— Ceasul libertăţii o să bată şi pentru mine, răspunse Olga, pentru că sunt nevinovată.

— Nimeni nu ştie asta mai bine ca mine. Numai eu ştiu că Magistru a făptuit crima fără ajutorul nimănui. Însă dumneata ai destulă experienţă ca să-ţi închipui că nu e destul să fii nevinovată, ci trebuie încă să poţi a-ţi arăta acea nevinovăţie.

Prizoniera oftă adânc şi zise cu jumătate de glas:

— Experienţa asta am avut-o în vremea din urmă.

Şi o expresie de amărăciune se întipări pe faţa ei palidă.

— Afacerea dumitale stă foarte prost, continuă străinul. Ţi-am cercetat dosarul şi am convingerea că o să fii condamnată la moarte dacă Magistru nu-şi retrage declaraţiile…

Străinul pronunţă aceste cuvinte încet şi apăsă asupra cuvântului „moarte”, în scopul de a o înspăimânta pe prizonieră.

Dar aceasta răspunse cu o aparentă indiferenţă:

— Sunt sigură însă că ticălosul n-o să şi le retragă.

— Ba da, de voi vrea eu, afirmă străinul. Numai eu pot să-ţi deschid uşile temniţei, să-ţi redau libertatea în mai puţin de 24 de ore. Pot face să se risipească ca fumul luat de vânt bănuiala înspăimântătoare ce pluteşte asupră-ţi şi să poţi fi fecioara inocentă de mai înainte, incapabilă de-a face rău cuiva… Pot dacă vreau.

Olga se uită cu îndoială la misteriosul om.

— Cine eşti dumneata căruia ţi se supun toţi şi toate? întrebă dânsa cu un glas înăbuşit. Numai un om cunosc care are aşa putere… Acesta este…

— Nu pronunţa niciun nume, copila mea, o întrerupse omul. Vreau eu însumi să-ţi satisfac curiozitatea de-a şti cine sunt şi cum mă numesc. Mă prezint dumitale în toată forma… Eu sunt contele Waldemar de Marco Sternenburg, apărătorul şi prietenul dumitale. Nu mă întreba de motivele ce mă împing să-ţi vin în ajutor, ci primeşte protecţia mea în schimbul unui serviciu ce-l aştept din parte-ţi.

— Un serviciu? întrebă Olga cu neîncredere. Eu sunt săracă şi proastă. Nu înţeleg în ce-aş putea să-ţi fiu de folos.

Fără voia ei făcuse un pas îndărăt şi întinsese braţele ca şi cum voia să se apere de ceva.

Contele Marco înţelese îndată de ce se temea fata.

Zâmbi şi zise:

— Nu fi neîncrezătoare cu mine Olga, frica dumitale e absurdă. Într-adevăr eşti tânără, frumoasă, atrăgătoare. Ai aprinde inima oricărui, în afară de a mea… Gândul acela n-o să-l am niciodată… Serviciul ce-ţi cer e de altă natură. O să ţi-l fac cunoscut. Dar mai întâia declară că primeşti schimbul.

— Nu declar până nu voi şti despre ce e vorba.

— Ei bine, află, copilă îndărătnică, că eu sunt azi mire fericit, că-mi iubesc tânăra mireasă care n-a împlinit încă 17 ani cu patimă nebună şi cu o gelozie lesne de înţeles la vârsta mea. Vreau să-mi procur liniştea inimii mele într-un fel oarecare. Iată ce m-am gândit. Dumneata eşti o fată a cărei societate place oricărei dame mari. Ai calităţile unei femei distinse. Vei face dar pe lângă nevasta mea serviciul de companioană şi totodată mă vei ţinea pe mine la curent, fără ca ea să bănuiască, despre tot ce va fi vrednic de aflat când voi fi sau nu voi fi acolo.

— Asta e o slujbă de spioană, domnule conte, exclamă Olga cu

obrajii roşi de indignare.

— Slujbă de spioană?! Ce vorbe urâte alegi pentru o treabă atât de plăcută! zise contele râzând. Crezi oare că am să te oblig să faci vreun rău stăpânei dumitale? Nu, n-ai să-mi spui nici unde a fost, nici ce-a făcut în cutare ceas… Ai să-i afli numai dorinţele ei secrete şi ai să mi le comunici pentru ca eu să le pot împlini mai înainte de a fi exprimate. Ai să fii pe lângă dânsa spiritul cel sănătos care s-o conducă în lipsa ei de experienţă. Asta nu se cheamă spioană, copilă. Aşadar, declară că te învoieşti şi dă mâna…

Olga îşi puse mâna-i albă, delicată într-a contelui şi zise:

— Treaba asta o voi face spre mulţumirea dumitale. Primesc ajutorul dumitale. Însă nu vreau să ies de-aici noaptea, pe ascuns, pentru că atunci bănuiala s-ar întări. Vreau să mi se recunoască nevinovăţia şi să mi se dea drumul ziua, în faţa tuturor.

— Însuşi judecătorul de instrucţie îţi va deschide uşa acestei celule, să n-ai nicio grijă în privinţa asta… Rămâi cu bine, copila mea, şi îndată ce vei fi liberă vino la mine… Palatul contelui Marco Sternenburg ţi-l arată oricine…

Îi strânse mâna şi porni spre uşă.

Aici se opri încă o dată.

— Să ai încredere în mine, reluă dânsul. Eu mă ţin de cuvânt. Mă duc acum să fac o vizită lui Magistru şi să-l conving ca să spună mâine tot adevărul. Treaba asta e foarte lesnicioasă pentru mine. Aşadar, la revedere mâine.

Olga se culcă, dar nu putu să închidă ochii.

Emoţia îi alungase somnul.

Gândul îi era numai la acel necunoscut.

Ceea ce la prima întâlnire cu dânsul era în mintea ei numai o presupunere, devenise acum o siguranţă.

Contele Marco şi Contele de aur erau una şi aceeaşi persoană.

Aşadar, acest om mare, onorat în cercurile cele mai înalte ale capitalei, nu era altceva decât căpitanul falsificatorilor de bani? Vasăzică un criminal şi dânsul, care nu se deosebea de Magistru prin altceva decât că era mult mai îndrăzneţ, mai şiret şi întreprinzător?

Şi dânsa ce târg făcuse? Se învoise ca în schimbul libertăţii să devină instrumentul acestui om! Să supravegheze o femeie tânără şi nebănuitoare, să-i urmărească toate păsurile, toate mişcările şi să dea

relaţii contelui. Să fie o trădătoare în sfârşit, deoarece i să cerea să trăiască bine cu contesa, să se facă iubită de dânsa! Şi în afară de asta să fie în înţelegere, în complicitate la o faptă urâtă cu un criminal.

— O! nu, de o mie de ori nu! exclamă Olga. Se înşală dacă mă crede capabilă de aşa lucruri. O să primesc locul pentru ca să nu dau peste alte primejdii, dar o să stau mai curând în înţelegere cu acea femeie nevinovată, o s-o apăr de va fi nevoie.

Adâncită în aşa gânduri, se suci pe patul tare al temniţei până începu să se crape de ziuă.

Atunci fu cuprinsă de un somn agitat din care o deşteptă temnicerul care-i aducea supa de dimineaţă.

Olga observă cu mirare şi bucurie că în cursul nopţii trebuie să se fi produs o schimbare favorabilă în situaţia sa. Temnicerul nu mai fu brutal ca mai înainte.

Din contră, o privea cu oarecare deferenţă şi pe când ea mânca supa, el începu o conversaţie.

— Vezi ce bine e ca să nu-şi piardă nimeni curajul, zise bătrânul; chiar când se grămădesc într-un moment cele mai mari nenorociri. Azi plouă şi ninge, mâine străluceşte iarăşi frumosul soare. Şi cine ar putea oare să aibă prieteni aşa influenţi şi puternici ca dumneata, copila mea…

— Eu n-am aşa prieteni, răspunse Olga.

Temnicerul zâmbi dând din cap.

— El, lasă, zise dânsul, dar contele ce căuta astă-noapte aici? O! ăsta poate să facă lucruri mari când vrea. Şi de data asta vrea, am observat eu bine. Crezi c-a dormit astă-noapte?… Te înşeli. Mai întâi a vorbit aici multă vreme eu dumneata… Pe urmă s-a dus şi a vorbit cu Magistru şi după vreun ceas… O! bată-mă să mă bată, adăugă dânsul bătându-se peste buze, se vede că m-a apucat limbariţa. Nu, nu pot să-ţi spun mai mult.

Olga nu-i puse nicio întrebare, deşi i-ar fi plăcut să afle ce s-a petrecut în cursul nopţii.

Temnicerul însă era înăbuşit de secretul său.

După un moment dânsul zise iar:

— Iată ce-a fost… După un ceas, contele a adus pe judecătorul de instrucţie din pat şi atunci…

— Ce-a fost atunci? întrebă Olga emoţionată.

— Atunci a urmat o şedinţă lungă cu dânsul, cu chiorul şi cu contele.

— Şi care a fost rezultatul şedinţei?

— O! ai să afli asta cât de curând, zise temnicerul râzând. Însă te anunţ că poţi să te pregăteşti pentru o mare bucurie. De altfel, eu nu ţi-am spus chiar nimic. Să mă ferească Dumnezeu de-a vorbi vreodată despre lucrurile oficiale.

Temnicerul plecă şi când Olga fu din nou singură, de-abia putu să-şi stăpânească bucuria şi emoţiile ce o cuprinseră.

Nu atâta faptul că o să fie liberă, cât acela că Magistru i-a declarat nevinovăţia, o umplea de o fericire aşa mare.

Pentru asta dânsa căzu în genunchi pe lespezile celulei şi mulţumi lui Dumnezeu şi mamei sale moartă.

După două ceasuri se deschise din nou uşa celulei şi judecătorul de instrucţie apăru urmat de mai mulţi funcţionari ai închisorii.

Judecătorul o anunţă că era liberă şi putea să plece îndată.

Ucigaşul Magistru mărturisise că o calomniase din răzbunare că nu-i fuseseră primite declaraţiile de dragoste.

— Vezi că m-am ţinut de cuvânt? exclamă contele Marco când Olga intră în casa lui după vreun ceas. Nu numai că eşti liberă, dar ţi-ai redobândit onoarea.

— Şi eu acum am venit să intru în slujbă, zise fata uimită de luxul în mijlocul căruia se afla. Te rog, domnule conte, să mă prezinţi doamnei dumitale.

Marco răspunse:

— O să mergem îndată la dânsa, domnişoară.

Un pic mai târziu, trăsura contelui se opri la scară.

Marco şi Olga urcară în ea. Caii o luară la trap mare spre casa contelui Fernau.

Contele Artur şi Rosamunda primiră pe Marco şi însoţitoarea sa în grădina de iarnă şi se pare că tânăra contesă o aştepta pe Olga, fiindcă îndată ce o zări îi alergă cu iubire înainte şi-i apucă amândouă mâinile.

— Aceasta e fata de care ţi-am vorbit, Rosamunda, zise Marco către logodnica sa. Nevinovăţia ei a ieşit la lumină, dar până acum, sărmana, a suferit îngrozitor sub infama bănuială.

— Vrei să stai la mine, scumpă domnişoară? întrebă Rosamunda cu compătimire.

Olga era ca fermecată de frumuseţea tinerei contese.

— De ce nu, răspunse dânsa, dacă vrei să mă opreşti aici servitoare?

— Nu servitoare, ci companioană, prietenă dacă vrei, deoarece figura dumitale drăgălaşă îmi spune că eşti vrednică de prietenia mea. Şi-apoi contele Marco mi-a vorbit aşa călduros de dumneata, încât sunt sigură că nu mă înşel acordându-ţi toată încrederea mea.

— O! nu te înşeli deloc! exclamă Olga cu un sentiment de adâncă recunoştinţă.

În momentul acesta privirea ei se încrucişă cu acea a contelui Artur, care întorcându-se către sora sa, îi zise:

— Cred şi eu că o să ai o prietenă credincioasă.

Apoi întinse Olgăi mâna şi continuă cu blândeţe:

— Fii binevenită în casa mea, domnişoară. Doresc ca intrarea dumitale aici să-ţi fie spre fericire, să te facă să uiţi de toate grelele încercări prin care ai trecut.

LI – În ghearele patimii

Doctorul Robin se plimba neliniştit prin camera sa de lucru cu mâinile la spate.

Pe frunte i se săpaseră cute adânci.

El se afla iar în ceartă cu Ştefan, creatura şi instrumentul său.

— Te opresc o dată pentru totdeauna de a te amesteca în treburile mele, exclamă doctorul. Eu mi-am îndeplinit faţă de tine toate îndatoririle şi doresc să nu-ţi lungeşti nasul mai mult decât se poate.

— Nu vezi că vreau să te păzesc de o prostie pe care ai s-o faci? zise bătrânul cu violenţă. Ar trebui să-mi mulţumeşti! Aş, din contră, de când a intrat muierea în casă, tot răstit îmi vorbeşti. N-ai văz şi auz decât pentru dânsa şi-ţi astupi urechile la toate sfaturile mele.

— N-am trebuinţă de sfaturi. Pot să mă sfătuiesc eu singur. Înainte de toate îţi cer să te porţi prevenitor şi politicos cu dama.

Ştefan râse în batjocură.

— Cu dama? Cine ştie ce aventurieră o fi dânsa!... În casa noastră a sosit travestită.

— Travestită?… Ce, eşti nebun?

— Am văzut eu bine ce-am văzut. Ceea ce e aici, adăugă dânsul bătându-se peste frunte, nu-mi poţi scoate în niciun chip. Dama este una şi aceeaşi persoană cu băiatul sărac pe care l-am luat din câmp şi l-am adus acasă din ordinul dumitale.

— Nu vorbi prostii, Ştefane. Băiatul acela şi onorabila doamnă n-au nimic în comun. Şi chiar aşa de-ar fi, sunt oare obligat să-ţi dau socoteală de faptele mele?

— Socoteală nu, răspunse Ştefan cu îndărătnicie. Adu-ţi aminte însă de câte ori mi-am pus pielea în primejdie pentru a te scăpa pe dumneata… Acum am atâta drept măcar să te înştiinţez de un pericol mare. Te-ai amorezat la nebunie de această femeie şi ea face azi tot ce vrea cu dumneata. N-o să treacă mult şi o să devină stăpână pe toate secretele dumitale.

Robin dădu din umeri cu nepăsare.

— N-am să mă mai tem de niciun secret, zise el.

Apoi cu un glas înăbuşit adăugă:

— De când prizonierii au fugit din pivniţă din neglijenţa dumitale, de atunci nu mai am motive să mă mai tem chiar de nimic.

Ştefan nu-şi putu stăpâni o înjurătură.

— Într-adevăr, eu sunt vinovat de fuga prizonierilor, zise dânsul, dar tocmai fuga lor ar trebui să ne îngrijoreze mai mult. Aflându-se liberi, nu se ştie cum şi cât de curând pot să ne facă rău.

— Ce-are atunci a face asta cu neîncrederea ta pentru damă? întrebă Robin pus niţel pe gânduri de ultimele cuvinte ale bătrânului.

— Are a face mult. De unde ştii că femeia asta frumoasă nu e o spioană a poliţiei, introdusă aici prin şiretlic, ca să-ţi observe faptele.

Robin răspunse după un moment de tăcere:

— În privinţa asta ştiu eu la ce să m-aştept. Dacă numai astea îţi sunt grijile, poţi să le alungi.

O bătaie uşoară în uşă întrerupse conversaţia.

— Intră! strigă Robin.

Atunci intră o fată tânără care adresându-se doctorului, zise:

— Doamna te roagă să mergi în camera sa. Nu se simte bine şi are nevoie de o consultaţie.

— Mă duc îndată, răspunse doctorul de nebuni. Du-te înainte şi salută pe doamna din parte-mi.

Fata ieşi.

— Iată cum vine pacostea pe om, bolborosi Ştefan. Ea acum te cheamă pentru că are desigur o nouă dorinţă de împlinit.

— Ştefane, te opresc..

— Nu, nu! îl întrerupse bătrânul cu asprime. Trebuie să spun ce am pe inimă. Nu pot nici azi să-mi vin în fire din uimirea de-acum opt zile când am văzut sosind din târg mobile scumpe, precum şi câţiva decoratori, zugravi şi zidari, cu însărcinarea de-a aranja aici câteva saloane luxoase, de parcă noi ne-am afla aici într-un castel de plăcere, iar nu într-o casă de nebuni.

— Bolnavii distinşi trebuie trataţi altfel. Tu nu înţelegi asta. Acum poţi să mă laşi în pace… Nu mai am nimic de vorbit cu tine.

— Bine, mă duc, răspunse Ştefan cuprins de o furie pe care cu greu şi-o stăpânea. Eu însă am să-mi fac ochii în patru pentru ca la timpul potrivit să fiu departe de butoiul cu dinamită către care dumneata te duci zâmbind cu ţigara aprinsă.

Când Robin rămase singur, se duse la oglindă şi se examină puţin.

— Cam are dreptate Ştefan, îşi zise dânsul, sunt prea bătrân pentru aşa nebunie. Însă femeia asta m-a fermecat complet şi trebuie cu orice preţ să fie a mea. Patima mă sfâşie, obrajii mi-au slăbit, ochii îmi strălucesc ca de friguri. Zi şi noapte, în tot ceasul, în tot momentul n-am altceva în minte decât chipul ei răpitor.

Oftă din greu şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

Omul acesta nu iubea, ci era bolnav de iubire.

O patimă imensă îi cuprinsese sufletul şi i-l ţinea într-un vârtej neîntrerupt.

Această patimă încuibându-se în trupul său bătrân, îi umplea somnul de visuri rele, iar ziua îl făcea să aibă halucinaţii; îi dăduse dorinţa de a se face tânăr şi frumos, lucru de care se ocupa mereu, dar în care nu izbutea deloc, ci mai mult se făcea ridicol.

Destupă o sticlă ce se afla pe masa lui de scris şi-şi umplu un pahar pe care-l dădu peste cap.

Era un vin negru vechi care-i alunga mai repede sângele prin vene şi-i măria agitaţia.

Pentru momentul acela însă se simţi destul de întărit ca să facă o vizită femeii care-i aprinsese toate simţurile.

Lady Nelson – căci ea era tulburătoarea sufletului doctorului, –

stătea pe un scaun japonez şi-şi aranja îndoiturile capotului de noapte.

Deodată uşa se deschise şi Robin intră cam clătinându-se.

— Ah! în sfârşit, bine c-ai venit, doctore, zise ea cu jumătate de glas. Ce mult mă faci să te aştept!… Ori poate n-ai deloc dorinţă ca să mă vizitezi, domnule?

— Dumneata ştii bine, lady, răspunse doctorul, că nu o dorinţă, ci o trebuinţă mare am ca să mă aflu lângă dumneata şi să mă desfăt de privirea dumitale.

— Ce galant eşti, zise frumoasa şi cocheta femeie.

Ea începu să mişte iute scaunul pe care stătea.

Privirea doctorului începu să treacă în revistă formele pline ale corpului vrăjitoarei şi se opri la picioarele ei care băteau tactul după mişcările scaunului.

— Ce, oare vrei să mă scoţi cu totul din minţi? exclamă Robin cu un glas aproape plângător. Mi se pare că jocul acesta îl faci într-adins ca să-mi răpeşti ultima rămăşiţă a sărmanului meu spirit.

Încântătoarea femeie răspunse:

— Glumeşti, doctore. Ştii prea bine că eu sunt o biata prizonieră, cu totul în puterea dumitale.

— Dumneata în puterea mea? Nu-ţi mai bate joc, te rog. Prizonierul sunt eu. Nu e nicio putere mai mare ca aceea a frumuseţii şi a nurilor femeieşti. Şi dumneata eşti frumoasă, lady, nespus de frumoasă. De când sunt, n-am văzut o femeie aşa de răpitoare ca dumneata.

Ochii îi scânteiau, mâinile-i tremurau pe când spunea aceste vorbe.

Vru să-şi pună braţul în jurul gâtului ei, însă, cum o atinse, ea sări în sus şi zise:

— A! nu, doctore, lasă, destul m-am legănat pe scaun. A! cum aş dori ca noi amândoi să ne aflăm într-adevăr pe un vapor, ca marea să fie umflată de furtună şi ca uscatul să fie departe-departe în urma noastră.

Ea îşi apăsă amândouă mâinile pe piept ca şi cum ar fi vrut să-şi stăpânească agitaţia.

Robin îi urmărea toate mişcările cu ochii zgâiţi.

Fiorii patimii nebuneşti îi străbăteau toate încheieturile şi glasul lui de-abia se auzi când zise:

— Doreşti să pleci de-aici? Nu-ţi mai e plăcută casa mea? Cu toate astea eu am făcut tot ce am putut ca să te mulţumesc puţin.

— Îmi e strâmt aici, exclamă femeia aventurară, trebuie să ies afară, la libertate.

— Ştii ce primejdios ar fi pentru dumneata ca să te mişti de-aici, zise Robin, poliţia te pândeşte şi ar pune îndată mâna pe dumneata… Eu te sfătuiesc să stai la mine.

— Cu bani mulţi treci prin toate greutăţile, răspunse dânsa. Sila asta n-o mai pot suferi. Am să încerc să fug chiar de voi fi prinsă ca ucigaşă.

— Vrei să fugi singură?

— Cine m-ar însoţi? Mi-ar trebui un protector care să vrea să rişte totul, ca şi mine.

În sufletul doctorului de nebuni se vedea o luptă crâncenă.

După câteva momente de tăcere dânsul zise:

— Ştii ce? Dă-mi voie să fiu eu însoţitorul dumitale.

Lady Nelson zgâi ochii la dânsul, apoi râse cu hohot.

— Dumneata doctore! exclamă dânsa, dumneata vrei să fugi cu mine?! Vrei să-ţi pui în joc poziţia, renumele, averea şi toate cele, din iubire pentru mine?

— Tot pun în joc, zise Robin cu un glas tremurător de patimă sălbatică; cere-mi tot ce am şi tot ce pot să dau şi voi da cu bucurie. Numai să fii mereu lângă mine, să mă unesc cu dumneata pe care te iubesc, da trebuie să te posed dacă nu vreau să înnebunesc.

Dânsul îi apucase mâna dar ea şi-o retrase.

Izbuti să-şi ascundă zâmbetul de triumf ce-i lunecă pe trăsăturile drăgălaşe sub o expresie de seriozitate şi de gândire adâncă.

— Mă iubeşti, Robin, zise ea încet, privind ţintă în ochii aprinşi ai doctorului, mă iubeşti şi vrei să mă posezi. Însă ştii la ce te vei expune? Te expui la o primejdie pe care nici n-o bănuieşti. Eu sunt o femeie de natură aventurieră, duşmană a odihnei. În niciun loc nu pot să stau mult. Azi sunt în Europa, mâine îmi vine poftă să mă plimb printre piramidele Egiptului, iar după câteva săptămâni simt o trebuinţă neînvinsă de-a vâna tigri prin bălţile Americii de Sud. Tot aşa nestatornică sunt şi în amor… Nu voi putea suferi lângă mine decât pe acel om care-mi va fi servitor credincios.

— Eu vreau să-ţi fiu servitor credincios!

Robin, pronunţând aceste cuvinte, făcu cu mâna un gest de mare hotărâre.

Apoi continuă:

— Scopul vieţii mele va fi de-acum să-ţi citesc în ochi toate dorinţele şi apoi să ţi le împlinesc. Însă să fii a mea, să mă faci fericit prin amorul dumitale.

Căzu în genunchi la picioarele răpitoarei femei.

Întinse braţele în sus ca la rugăciune.

Patima îi luase de tot minţile.

În momentul acesta ar fi comis un omor dacă-ar fi ştiut că prin asta ar dobândi favoarea adoratei.

Însă şireata femeie voia să aprindă şi mai mult flacăra mistuitoare din inima doctorului.

— Nu, de o mie de ori nu! Voi pleca singură şi încă chiar în noaptea asta. Nu vreau să te târăsc pe drumul meu întunecat, nu vreau să te unesc cu soarta mea blestemată. Gândeşte-te numai la mine când nu mai voi fi aici. Atâta tot.

Pe figura doctorului se zugrăvi expresia unei mari disperări.

Dânsul vru să îmbrăţişeze genunchii femeii.

— Ce, vrei să mă ucizi? strigă Robin speriat. Dar nu vezi cum mă mistuie focul amorului?

Frumoasa femeie îşi plecă capul pe piept.

Îşi muşcă o îndoitură a capotului, aşa cum fac fetele când sunt atinse de o gravă mărturisire.

Adevărul este însă că lady Nelson voia să-şi ascundă un zâmbet de batjocură pe care nu şi-l putuse stăpâni.

— Nu mă respinge de lângă dumneata, continuă doctorul cu glas plângător. Dă-mi voie să-ţi fiu servitor, să-ţi fiu rob. Averea mea, care nu e mică, e a dumitale. Mă voi face servitor, dacă-ţi trebuie dovada asta a iubirii mele. Numai lasă-mă să stau lângă dumneata, dă-mi voie să te însoţesc.

Atunci, lady Nelson, văzând că-şi atinsese scopul, zise:

— Bine, fie cum vrei, vom călători împreună.

O bucurie nebună îl cuprinse pe doctor.

Sări în sus ca împins de un resort şi întrebă:

— Când?

— Îndată ce-ţi vei aranja afacerile, răspunse înşelătoarea.

Totodată întinse doctorului mâna pe care acesta o acoperi de sărutări înfocate.

Apoi Robin exclamă cu entuziasm:

— Sunt gata de plecare! Sperasem în sosirea acestui moment şi-mi făcusem toate pregătirile în tăcere… Mi-am adunat banii din toate părţile, casa mi-am ipotecat-o. Am un sfert de milion de taleri în bancnote şi poliţe asupra oricărei case de bancă.

Robin se uită la lady Nelson în chip întrebător, ca şi cum ar fi vrut s-o întrebe dacă averea lui îi părea de ajuns. Ochii seducătoarei străluciră de un foc ciudat.

Privirea ce aruncă asupra doctorului era de lup flămând.

— Vom trăi ţinând credinţă unul altuia, zise dânsa, şi dacă vrei, vom pleca chiar în noaptea asta.

Îşi duse braţul alb, moale, rotund pe după gâtul doctorului şi întregu-i trup tremura ca de o pasiune adevărată.

— În noaptea asta, bolborosi dânsul. Da, în noaptea asta vei fi a mea, cu totul a mea.

Dânsa îşi apropie buzele de urechea lui şi-i şopti:

— Vino la noapte, te aştept. Şi să fii asemenea gata de plecare.

Zăpăcit ca vai de el, Robin părăsi camera lui lady Nelson.

Aşadar, acea frumoasă între frumoase era a lui!

Aşadar, dânsul ajunsese la împlinirea visurilor ce-i tulburaseră somnul atâtor nopţi.

O să înconjoare cu braţele acel corp răpitor, o să-l strângă la pieptul său. O să îi fie, în sfârşit, supusă acea regină a frumuseţii, cu zâmbet îngeresc, cu ochi copilăreşti, cu forme voluptoase! Ce fericire dumnezeiască!

Era să izbucnească de furie când, întrând în cabinetul său, dădu cu ochii de un vizitator care-l aştepta de mai mult timp şi care se instalase comod într-un fotoliu.

Era contele Marco.

Cu zâmbetul lui satiric întinse doctorului mâna şi-i zise:

— Prea mult m-ai făcut să aştept scumpul meu doctor. Dar, desigur, când cineva se află în societatea unei femei frumoase, îşi uită de trecerea vremii.

Doctorul răspunse:

— Îmi era cu neputinţă să ştiu că te afli aici.

Dar Marco observă:

— Cum se poate? N-ai primit oare scrisoarea ce ţi-am trimis?

Robin răspunse mirat:

— Scrisoare de la dumneata? Ah! bine zici!… Tocmai acum îmi aduc aminte. Am primit ieri un plic pe care am recunoscut scrierea dumitale… iată, îl am în buzunar. Însă, drept să-ţi spun, nici n-am avut vreme să-l deschid.

Contele se uită ţintă la Robin într-un chip întrebător.

O ironie muşcătoare se zugrăvise pe figura lui.

— Cine e aşa uituc, zise el, trebuie să fi având capul şi inima ocupate de un singur lucru. Şi numai un lucru e aşa de puternic ca să răpească cuiva capul şi mintea în acelaşi timp: dragostea. Tare mă tem, scumpul meu doctor, că ai privit prea adânc în ochii întunecoşi ai doamnei Nelson, căci numai aşa s-ar explica neglijenţa dumitale.

— Neglijenţa mea? Ce vrei să zici cu asta? întrebă Robin încurcat.

Marco se puse lângă el pe divan.

— Ce mă întrebi că ce vreau să zic? reluă dânsul aproape în şoaptă. Oare ai uitat ce-am vorbit când ţi-am adus femeia ca s-o supraveghezi?

Robin îşi şterse fruntea de sudoare.

Ştia el bine despre ce vorbeşte contele, dar se prefăcea că nu înţelege.

Marco, văzând că doctorul nebunilor nu răspunde nimic, deveni nerăbdător.

— Nu umbla cu mofturi, zise dânsul. Ştii că lady îmi este duşmană, că am motive să mă tem de dânsa şi că prin urmare, trebuie să fac orice e nevoie ca să mă scap de dânsa. Îţi cunosc destoinicia într-un lucru anumit, doctore, ştiu că ai otrăvuri care nu lasă nicio urmă.

Robin sări în sus, tremurând ca o trestie bătută de vânt. De-abia putu să zică vorbele astea:

— Şi vrei ca eu s-o ucid pe lady?… Pe femeia asta, pe care o iubesc, fără de care nu pot trăi?!…

Marco râse batjocoritor.

— Când ai şti ce ridicol eşti, scumpe doctore, când încerci a face pe amorezatul, pe legea mea, te asigur că te-ai dezgusta de aşa treabă. Vasăzică s-a întâmplat tocmai lucrul de care mă temeam. Drăcoaica de muiere ţi-a sucit capul. Sper că asta n-o să te împiedice de a-ţi ţine cuvântul ce mi-ai dat.

— Ce cuvânt? Ce-am făgăduit?

— O! mă plictiseşti cu uituceala dumitale, doctore. Mi-ai promis că la opt zile după intrarea femeii în stabilimentul dumitale, dânsa nu va mai fi printre cei vii. Sunt de-atunci trei săptămâni, şi trebuie să ştii că mie-mi place exactitatea doctore, nu uita…

— Eu îţi declar lămurit că nu vreau să fiu instrumentul dumitale la acest omor!… Lady va trăi şi va fi a mea.

— Fiindcă vorbeşti cu mine pe tonul acesta, îmi iau permisiunea să fiu şi eu deschis cu dumneata şi iată alternativa pe care ţi-o pun: Ori te ţii chiar azi de făgăduială otrăvind pe femeia pe care o urăsc, ori…

— Cu ce vrei să mă ameninţi? îl întrerupse Robin. Să nu crezi că mă mai sperii cu istorii vechi şi trezite. Nu mai am de ce să mă tem. Aceia care ar fi putut să depună mărturii în contra mea, au murit sau au dispărut.

— Morţii ar putea să învie, prietene, şopti Marco cu o privire semnificativă. Şi chiar vor învia dacă refuzi să execuţi ordinul meu. Pentru ca să nu crezi că vreau să slobod asupră-ţi un foc orb, îţi amintesc de o fată numită Olga, pe care întâmplarea a adus-o în casa asta. Ea a stat aici mult timp şi pe urmă deodată a dispărut. Ei, ce zici, doctore? Îţi pare că sunt bine informat?

Robin se îngălbeni şi şovăi făcând un pas îndărăt. Era foarte tulburat.

Trebui să se sprijine de zid pentru ca să nu cadă.

El îşi zise în sine:

— Olga e în puterea acestui om, prin urmare, el are în contra mea o armă cu care poate să mă zdrobească.

Apoi adăugă tare:

— Bine, am să-ţi execut ordinul, însă toate urmările să cadă asupra dumitale.

Marco se ridică şi zise:

— Mă bucur că ţi-a revenit mintea la cap şi că aşa putem să rămânem prieteni. Asupra unui lucru îţi atrag încă atenţia. Casa dumitale e înconjurată de oameni siguri ai mei care vor zădărnici orice încercare de fugă din parte-ţi. Sper însă că n-ai să te expui la scene neplăcute. Şi ca să nu zici că n-ai avut ocazie să dai onorabilei doamne doctoria… mântuitoare, iată ce propun eu: să aranjam pentru deseară o mică cină la care mă invit şi eu în chip solemn.

Robin nu putu să zică nicio vorbă.

Speranţa sa din urmă – fuga – îi era nimicită.

Se afla în faţa unei îngrozitoare alegeri: ori să omoare femeia pe care o iubea, ori a doua zi să fie luat de poliţie şi, pe drumul chinuitor al temniţei şi al interogatoriilor, să ajungă la eşafod.

— Ce dracu, nu te simţi bine, doctore, întrebă contele cu răutate, sau că ai dejunat din belşug? De-abia poţi să te ţii pe picioare. Ah! dar uite, mi-a venit o idee ciudată. Ce-ar fi dacă am invita la cină câţiva nebuni de-ai dumitale? Pe legea mea ar fi o glumă plăcută. Mă duc eu însumi să înştiinţez pe lady despre asta.

Când uşa se închise în urma lui Marco, doctorul de nebuni căzu pe divan cu pumnii strânşi şi cu privirea rătăcită. Disperarea îl cuprinsese deoarece Marco îi împiedica realizarea visului său de amor, îi schimba tabloul atrăgător de dragoste al nopţii următoare, într-o scenă înfricoşătoare.

În loc, ca după câteva ceasuri, dânsul să strângă la piept acea femeie strălucitoare de frumuseţe, trebuia să o omoare.

Trebuia să împingă la distracţie acel corp ale cărui membre şi muşchi îl ameţeau de amor fierbinte. Acea gură de la care aştepta sărutări lungi şi arzătoare trebuia s-o facă a îngălbeni şi amuţi.

Zeiţa pe care o adora trebuia s-o sfarme şi dorinţa lui neînfrânată să găsească în locul unui corp moale, cald, palpitând de voluptate, un corp rece, amorţit.

Robin îşi îngropă capul în perinele divanului şi suspină ca un copil.

Simţea el însuşi că această bolnăvicioasă sete de amor o să-l înnebunească.

Cunoştea foarte bine că simptomele acestei boli în care, pe când spiritul înoată în visuri necurate şi delicioase, trupul se sfărâmă şi se otrăveşte.

— O! asta nu pot s-o fac, strigă el plângător, nu pot s-o omor! Însă cu toate astea sunt pierdut fără scăpare de voi întârzia a mă supune lui Marco.

Se ridică.

Se duse la un dulap atârnat de perete, deasupra mesei de scris şi împodobit cu un cap de schelet sub care erau săpate aceste cuvinte!

„Memento mori. (Aminteşte-ţi că vei muri).

În acest dulap doctorul îşi ţinea otrăvurile.

El luă dinăuntru un flaconaş cu un praf alb, mărunt.

— O să moară iute şi fără durere, murmură el şi eu dimpreună cu dânsa. Pentru că fără ea nu pot să rămân pe lumea asta. Murind alături de ea, asta tot este pentru mine o fericire.

Puse flaconul în buzunar, trânti uşa cabinetului şi ieşi afară clătinându-se. Avea nevoie de aer curat.

Rătăci prin grădină o bucată de vreme fără să se poată linişti.

Nicăieri nu putea să găsească linişte; sângele-i clocotea de fierbinţeala frigurilor.

Tâmplele îi zvâcneau.

Trupul graţios al adoratei îi trecea pe dinainte în toate culorile şi în toate poziţiile.

Într-un moment, spiritul lui, sleit de atâta luptă, nu mai putu să comande corpului.

Robin căzu leşinat în grădină.

Ştefan sosi la timp, îl ridică şi-l duse în casă.

— El e mai bolnav decât bolnavii acestei case, murmură servitorul, cunosc boala care începe astfel şi ştiu ce sfârşit are.

. . . . . .

. . . . . .

— Ei bine lady, cum îţi pare ideea mea? întrebă Marco intrând seara în salonul frumoasei femei şi privind pe ciudaţii comeseni care deja se adunaseră la masă.

Se chemaseră numai nebuni de aceia care n-avuseseră niciodată accese furioase şi a căror purtare, în afară de momentele de criză, nu se deosebea întru nimic de a oamenilor cu mintea întreagă.

Totuşi pe figurile lor se observa o fixitate ciudată, ochii lor erau lipsiţi de strălucire sau scânteiau într-un chip ciudat.

Mişcările lor erau nesigure, convulsive.

— Ideea ţi-a fost minunată, scumpe conte, răspunse lady întinzând lui Marco mâna sa albă. Dar spune-mi te rog, ce face doctorul nostru?

Dânsa era neliniştită pentru că în tot cursul zilei nu primise nicio ştire de la doctor.

Ea nu ştia dacă dânsul mai stăruia în planul de fugă sau îl părăsise.

— Pe cât am auzit, răspunse Marco, doctorul Robin a fost bolnav azi toată ziua. A leşinat în grădină şi a fost dus pe sus în pat. O! dar iată-l că vine. E galben de tot şi mersul îi e nesigur.

Robin tocmai intrase pe uşă şi mergea plecat, cu ochii în pământ.

Se părea că-şi întrebuinţează toată forţa ca să se ţină pe picioare.

— Aşadar, ai venit! îi strigă lady, sărindu-i înainte. Asta e frumos din parte-ţi, scumpe doctore. Ne temeam că n-o să iei parte la serbarea asta originală. Te simţi acum mai bine?

Zicând aceste vorbe, îi luă braţul. Doctorul fu electrizat de această atingere.

— Mă simt bine, zise dânsul, răutatea a trecut…

— Atunci să bem în sănătatea dumitale, doctore, exclamă Marco.

Şi întorcându-se dădu ordin unui servitor să aducă şampanie.

În vremea asta, lady şopti doctorului:

— Ai părăsit planul? O să trebuiască să fug singură?

— Nu, nu, răspunse Robin, toate au rămas cum am vorbit. Însă păzeşte-te! Contele…

Marco se întoarse deodată şi zise cu un glas ce făcu pe doctor să i se zguduie tot corpul:

— Ce-ai zis, doctore?… Vorbeai de mine?

În momentul acesta se iscă printre nebunii invitaţi o mişcare gălăgioasă.

O fată tânără şi albă la faţă ca hârtia, în vârstă de vreo 20 de ani, şi care de-abia se putea cunoaşte că suferă de minte, folosindu-se de un moment de nebăgare de seamă, sărise pe masă şi începuse să facă mişcări de dans.

Îşi ridică rochia până deasupra genunchilor şi începu să se plece într-o parte şi în alta, încercându-se a sta pe vârful degetelor ca balerinele.

Cu mare trudă, nenorocita fu dată jos şi liniştită.

— Ce are fata asta? întrebă Marco pe doctor.

— Ea e fiica unul negustor bogat, răspunse Robin, adunându-şi gândurile cu forţa. Era logodită cu un tânăr impiegat. Cu două zile înainte de nuntă a aflat că logodnicul ei, pe care-l adora, avea de amantă o balerină cu care trăia în aceeaşi casă, pe care n-o părăsise nici după logodnă. Sărmana a înnebunit şi de-atunci crede că şi dânsa trebuie să fie balerină pentru ca să recâştige iubirea necredinciosului.

Servitorul aduse şampania şi Marco umplu paharele; apoi apropiindu-se de doctor, pe când lady vorbea cu fata cea nebună, îi şopti:

— Ai otrava?

Robin dădu din cap afirmativ.

— Ia seama. Eu am să mă îngrijesc ca lady să fie ocupată; dumneata să-ţi faci treaba.

Doctorul aruncă o privire asupra femeii, scoase din buzunar flaconaşul şi vărsă într-un pahar o parte din praful cel alb.

În acea clipă Marco strigă:

— Şi acum, scumpă lady, un pahar în sănătatea dumitale şi pentru o salvare fericită!

— Da, să bem pentru salvare, răspunse răpitoarea femeie apucând paharul ce i-l întindea Marco.

Acesta observase în care anume pahar vărsase doctorul otrava.

— Însă trebuie să sorbim şi picătura de la fund, adăugă lady râzând.

Duse paharul la gură, însă îl lăsă iute în jos.

— Ce-ţi este doctore? exclamă dânsa. Ce mă priveşti aşa ciudat? De ce-ţi vin parcă lacrimi în ochi.

— Dar dumneata ştii că doctorul nostru e bolnav, zise Marco făcând din ochi o imputare doctorului pentru slăbiciunea lui.

— Nu-mi e nimic, chiar nimic, răspunse Robin. Hai să bem!

Privirea lui căuta să evite pe aceea a femeii; însă îi era atrasă de ea ca de o putere magnetică.

Cu voie, fără voie, trebuia să-şi privească victima.

Când văzu paharul ridicându-se din nou spre acea gură ce semăna cu un boboc de trandafir, îi trebui o putere supraumană ca să nu strige:

— Nu bea că bei moartea!

Paharul se apropia mereu de buze pe care spuma le atinse.

În secunda aceea răsună în toată casa răcnetul a o mulţime de glasuri. Rândurile nebunilor fură sparte de o formă de spaimă, învăluită într-un cearşaf.

Din toate părţile se auzeau strigăte:

— Omul de flăcări! Păziţi-vă de omul de flăcări!

Era într-adevăr acel nenorocit între nenorociţii ce locuia în acea casă de mizerie, acel bolnav de minte care se credea mereu înconjurat de flăcări şi striga degeaba să fie scos din foc.

Printr-un şiretlic oarecare, izbutise să iasă din celula sa şi să se

strecoare în sala de serbare unde apariţia sa produse o panică nedescrisă.

— Foc! strigă el. Am luat foc! Ajutor! ajutor! Flăcările! iute, iute!.. Apa!…

Cu o săritură sălbatică el fu lângă masă, alături cu lady care cu paharul plin la gură, înlemnise de spaimă.

— Apă! apă! striga nenorocitul şi cu o poftă bestială se uita la paharul ce tremura în mâna frumoasei femei.

Mai înainte că doctorul sau contele Marco să fi prevăzut mişcarea omului de flăcări, acesta smuci paharul cu otravă şi-l dădu peste cap.

— Foc! continuă el apoi, vreau să mă sting, turnaţi apă, stingeţi!

Şi în lăcomia lui nu se mulţumi numai cu şampania, ci începu să roadă paharul aşa că buzele îi sângerară.

Robin rămăsese cu ochii zgâiţi la nebun. În momentul următor aveau să se arate pe figura nenorocitului semnele morţii prin otravă.

— Oh! e îngrozitor acest tablou!… strigă lady, nu vreau să mai văd mizeria asta.

Vorbind aşa, voia să se scoale, însă deodată rămase şi ea ca ţintuită privind la nebun.

Acesta îşi încetase fără de veste toate mişcările şi rămăsese ca un bloc de granit, cu mâinile atârnate în jos, cu ochii acoperiţi de o ceaţă alburie, cu gura căscată peste măsură.

Numai o tremurătură a bărbiei mai arăta că e încă puţină viaţă în acel corp slăbit.

Deodată omul de flăcări căzu grămadă jos.

Un ţipăt sfâşietor îi însoţi căderea.

Pe gură îi năvăli o spumă verzuie şi figura lui se făcu asemenea galbenă-verde.

— Asta e otravă! strigă lady zguduită de un fior ca de moarte. Otravă puternică! Şi această otravă era destinată mie.

Privirea ei umblă de la Marco la Robin de câteva ori şi se opri mânioasă şi ameninţătoare asupra contelui.

— Flăcările!... putu să mai zică murindul pentru ultima oară, în vreme ce nebunii ceilalţi îl priveau cu nepăsare mută.

Apoi continuă cu un glas mai slab:

— Flăcările… se sting… Ah! acum e răcoare! Sunt scăpat!

Se zgudui încă o dată şi amorţi. Era mort.

Lady înaintă spre Marco, cu capul sus şi cu un glas înăbuşit, apăsat şi tremurător de emoţie, zise:

— Voiai să mă otrăveşti, dar planul nu ţi-a izbutit. Am să trăiesc şi de azi înainte ai în mine o duşmană de moarte, care într-o zi o să te piardă.

— O duşmană pe care am s-o fac neputincioasă, răspunse Marco tot aşa de încet. Mâine ai să te afli în mâinile poliţiştilor care de câteva zile dau în brânci căutând pe otrăvitoarea Christinia Nelson!..

Lady răspunse:

— Bine, trădează-mă. Atunci am să spun cine este complicele meu. Când mândrul conte Marco va fi dus în lanţuri la temniţă, atunci se va dezlega enigma vieţii lui. Va şti lumea ce soi de om are înainte-i.

Contele se îngălbeni.

Apucă pe femeie de mână şi atrăgând-o spre sine cu o putere irezistibilă, o întrebă:

— Ce spui tu, femeie? De unde cunoşti secretul meu?

— N-am trăit cu tine? răspunse ea cu un ton batjocoritor. Nu e firesc ca să mă fi silit a cunoaşte omul cu care-mi legasem atunci existenţa? Ei bine, într-o zi când nu erai acasă, ţi-am răscolit puţin prin hârtii, apoi am căpătat oarecare informaţii de la nişte agenţi ai mei.

Infernala femeie simţea o bucurie nemărginită văzând groaza contelui.

Dânsa continuă apăsând cuvintele, care cădeau asupra lui Marco ca nişte săgeţi otrăvitoare:

— Şi dacă poliţiştilor nu le vor fi de ajuns dovezile ce posed, atunci am să-i duc, conte Marco, într-o casă unde câţiva oameni harnici lucrează zi şi noapte ca să stabilească falsitatea monedelor de aur cu care ai umplut ţara.

— Taci, mizerabilo, sau te ucid!

— Şi am să le spun acestor oameni: Vedeţi pe acest conte nobil? El e cu adevărat un om de geniu. Nu numai că ştie să se poarte ca cel mai distins cavaler, dar e şi un negustor însemnat care învârteşte afaceri mari cu monede false. Da, da, poţi să scrâşneşti din dinţi cât vei pofti, am să-ţi răsplătesc tot ce mi-ai făcut.

— Ce ţi-am făcut? Te-am scăpat când poliţia era să te găbuiască; te-am luat în casa mea şi apoi te-am adus aici în siguranţă.

— Pentru ca să mă pierzi mai cu siguranţă, răspunse lady în şoaptă. Voiai să te cureţi de mine pentru că ştiai că îţi cunosc secretele. Doctorul Robin s-a învoit să-ţi fie instrument, însă răzbunarea mea te va ajunge numai pe tine. Voi aştepta în linişte ca să vină un ceas potrivit pentru ca denunţarea să fie cât se poate de neaşteptată şi ucigătoare şi atunci… o! atunci…

— Atunci vei fi demult îngropată şi uitată, strigă Marco.

În acelaşi timp el apucă pe femeie de mână şi o trase după sine.

În momentul următor se afla în camera de-alături, a cărei uşă o încuia.

Femeia strigă ajutor.

Dar ţipătul ei se pierdea în hohotele de râs ale nebunilor.

Contele o trânti într-un fotoliu şi stând ameninţător înainte-i, îi strigă:

— Ai să mori! Am să te ucid! Pe cât timp vei trăi nu pot să fiu în siguranţă.

Lady voi să sară în sus.

Însă contele o ţinu acolo apăsându-i o mână pe piept.

Cu cealaltă mână scoase din buzunar un pumnal mic ascuţit, pe care-l învârti ameninţător deasupra capului frumoasei femei.

— Ucigaşule! strigă lady, ucide-mă, termină-ţi opera! Mi-ai tulburat întreaga viaţă, îţi rămâne acum să mă ucizi, să-mi verşi sângele. Eu nu te opresc, îmi dezvelesc pieptul pentru ca să nimereşti mai bine inima mea.

Îşi duse amândouă mâinile la piept, îşi rupse haina şi sânul ei alb şi tare rămase descoperit.

Şireata credea că prin manopera asta să dezarmeze pe Marco, care odinioară o iubise cu căldură.

Însă contele nici nu se uită la sânul ei de marmură.

El îşi aţinti privirea plină de ură şi răzbunare în ochii ei.

— Formele tale drăceşti nu pot să mă mişte, frumoasă lady, exclamă contele Marco. Chiar de-ai fi mai frumoasă ca Venus şi m-ai ruga să-mi reazem capul de pieptul tău, nu aş face asta decât ca să caut locul inimii tale şi să-ţi implânt pumnalul.

Un ţipăt de oroare izbucni pe buzele femeii.

Ea sări a doua oară în sus.

Dar Marco o apucă din nou setos de sânge.

Cu o ferocitate bestială ridică iar pumnalul.

În acea clipă braţul lui fu apucat de o umbră neagră care se aruncă între el şi victimă.

— N-o ucide! strigă un glas jalnic, n-o ucide! E prea frumoasă!

Robin – căci era el – înconjură cu braţele trupul femeii şi-i acoperi umerii şi sânul de sărutări sălbatice.

De astă dată dânsa nu-l mai respinse.

Marco privea ciudatul grup cu o furie mută.

Robin se aflase în cameră când el târâse acolo pe lady.

Cu câteva momente înainte, simţindu-se rău de tot se retrăsese din sala banchetului.

— Vrei să-mi răpeşti victima? zise Marco în sfârşit. Pleacă de lângă dânsa, ori te ucid întâi pe tine, apoi pe ea.

— Sărută-mă, Robin, sărută-mă, strânge-mă tare şi apără-mă, zicea lady. El vrea să mă răpească de la tine şi să te lase lipsit de iubirea mea.

— Nu, nu! suspină Robin. Nu te va ucide, te voi apăra.

În îmbrăţişările convulsive ale doctorului lady căzuse de pe scaun. Atunci Robin se aruncă asupra corpului ei ca să-l ascundă de vârful cuţitului.

Marco nu-şi mai putea stăpâni furia. Îşi înţepeni pumnalul în mână şi dădu o dată cu piciorul în grămadă.

— Oare nebunul acesta în patima lui oarbă o să-mi răpească femeia pe care trebuie s-o ucid ca să-mi asigur liniştea? îşi zise el. O! nu, de o mie de ori nu!... Să moară şi dânsul şi atunci…

N-avu vreme să isprăvească.

Ţipete de groază ajunseră la urechi şi în acelaşi timp se auziră pe la ferestre cuvintele: foc! foc!

Fum gros şi miros înăbuşitor pătrunseră prin încheietura uşii.

— Arde casa! exclamă Marco.

Se repezi la uşă, o descuie şi în clipa următoare se afla afară.

— Foc! striga şi lady respingând pe Robin de lângă dânsa. Să fugim de-aici!

Alergă şi ea la uşă şi vru s-o deschidă, însă încercarea el fu zadarnică. Marco încuiase uşa pe dinafară, lăsând-o pe dânsa şi pe doctor prada flăcărilor.

— Dumnezeule puternic! strigă femeia ridicându-şi mâinile spre

cer, o să pierim în flăcări!

— Lasă să vină flăcările, răspunse Robin cu un râs de nebun. Ele vor mări fierbinţeala dragostei noastre. Vino, dulcea mea amantă, vino la mine şi iubeşte-mă, iubeşte-mă!

Înconjură cu braţele pe femeia care era aproape leşinată şi o duse în fotoliu.

Acolo puse capul pe pieptul ei în vreme ce din piept îi ieşeau şuierătoare aceleaşi cuvinte:

— Iubeşte-mă! iubeşte-mă!

LII – Crucea de aur

Doamna la Bourde şi fiică-sa stăteau într-o seară la masa de lucru, ocupate cu lucrări femeieşti.

Pe masă clocotea apa pentru ceai. Para albastră a spirtului deveni la un timp mai mică şi se stinse.

— Vrei să torni ceai, Melania? întrebă atunci bătrâna pe fiică-sa, aruncând asupră-i o privire examinatoare căci i se părea agitată.

Melania se ridică şi turnă băutura fierbinte şi mirositoare în ceşti frumoase de porţelan alb şi oferi mamei sale zahăr şi o sticluţă cu rom.

Însă, făcând toate astea, gândul îl era aiurea.

Din când în când se uita neliniştită la ceasornicul din perete acoperit cu un glob de sticlă.

— Na, ia! zahar, mamă? întrebă dânsa ţinând mereu în mână zaharniţa de argint, deşi bătrâna îşi pusese deja două bucăţele în ceaşcă.

— Tu începi să mă îngrijorezi, Melania, zise doamna la Bourde. Adineauri când ţi-am cerut ziarul, mi-ai adus o ceaşcă de ceai; acum stai fără nicio trebuinţă cu zaharniţa lângă mine. Vai! copila mea, ce ţi-o fi umblând prin cap?… Ia vino, drăguţă, dă-mi mâna şi uite-te drept în ochii mei.

Melania întinse mamei sale mâna, peste masă, şi-şi aţinti ochii mari, visători pe figura ei încă frumoasă.

— N-o să-l mai uiţi odată? întrebă doamna la Bourde, nu poţi să-ţi smulgi din inimă amintirea lui? Credeam că purtarea lui faţă de tine şi faţă de copilul tău o să te dezguste de dânsul. Ah! dar tu taci, tremuri

şi-ţi pleci ochii. Am înţeles… Nu-mi mai trebuie răspuns. Tu îl iubeşti încă pe omul acesta care ţi-a înveninat toată viaţa.

— Mamă, strigă Melania, nu pot să-mi ascund sentimentele, trebuie să fiu sinceră cu tine. Tu crezi că n-am mai văzut pe Büller de când m-a renegat şi m-a respins în faţa nevestei lui. Te înşeli. Acum câteva zile m-am întâlnit cu dânsul.

Doamna la Bourde se cutremură:

— Te-ai întâlnit cu dânsul?!… strigă ea. Dar unde? În casa asta n-a călcat.

— Am primit de la el o scrisoare în care mă ruga în termeni de disperare să nu-i refuz o ultimă întâlnire, căci avea să-mi comunice lucruri importante. M-a aşteptat într-o cofetărie, între orele patru şi cinci după-amiază.

— Şi te-ai dus, fără ştirea mea? Fără să-mi ceri un sfat? Ah! Melania, omul acesta te-a înstrăinat cu totul de mine.

— Da, m-am dus. Şi dacă l-ai fi auzit tu însăţi, mamă, tânguirile asupra situaţiei grozave în care se află, între mine şi nevasta lui… Dacă ai fi ascultat descrierea datoriilor ce are de împlinit faţă de mine şi acea femeie, atunci desigur l-ai fi aprobat şi i-ai fi primit propunerea.

— Propunerea?… Dumnezeule! Ce-a mai cerut de la tine?… Ce mai vrea încă? Nu ia-i jertfit tot ce aveai mai scump, liniştea şi onoarea noastră?… Ce mai pofteşte?

— Nimic, mamă, răspunse Melania cu hotărâre. Vrea numai să mă ţin de jurământul ce i-am făcut. O să plece din Berlin pe-ascuns, iar eu, mamă…

— Iar tu? răcni bătrâna sărind de pe scaun, ce trebuie să faci tu?

— Să-l urmez în patria nouă, aşa cum e datoria femeii de-a părăsi tată şi mamă şi a urma pe omul ce iubeşte şi ce şi-a ales, – în depărtare mare.

Franţuzoaica, auzind aceste cuvinte, rămase înlemnită, cu mâinile încrucişate pe piept.

— Mamă, reluă Melania cu glasul înăbuşit de lacrimi, eu n-aş fi avut curajul să plec fără să-ţi spun, să te părăsesc pe-ascuns. Însă poate ar fi fost mai bine aşa, căci iată-mă acum încurcată într-o luptă grea. Am vrut să duc cu mine binecuvântarea ta, să-ţi zic să rămâi cu bine.

— Vrei să pleci vasăzică, vrei să mă părăseşti pe mine, mama ta, încrezându-te în omul care te-a împins deja în mizerie şi care o să te afunde şi mai mult în ticăloşie?

— Mamă, îl voi urma până la marginea pământului pentru că îl iubesc.

Franţuzoaica clătină capul în semn de mare durere.

— Îl iubeşti pe el, zise dânsa, te duci cu el; numai pe mine, mama ta, mă părăseşti pentru totdeauna. Nu te voi mai vedea!

— O! nu pentru totdeauna. O să ne mai vedem.

— Nu, nu, călătoria asta va fi pe veci şi, dacă tu te smulgi acum de lângă mine, îmi spune inima că n-o să te mai văd niciodată, că n-o să te mai înlănţui cu braţele mele. Ah! copilă, iubită copilă, rămâi cu mine!

Melania se repezi la mama sa şi o apucă în braţe.

— Iartă-mă, mamă, iartă-mă, aş muri de n-aş trăi cu dânsul. Ai vrea oare să plec într-adevăr pe vecie în lumea cealaltă, sau să mă duc la o depărtare de câteva zile în America? Nu ştii tu că iubirea asta e tot pentru mine? Vai, îmi închipui durerea ta şi presupun că mă duc eu însumi în nenorocire, dar nu pot altfel, trebuie să plec. De aceea te implor, mamă, iartă-mă, iartă-mă!

Doamna la Bourde îşi strânse copila la piept.

— De câte jertfe nu e capabilă inima unei mame! exclamă dânsa, adânc mişcată. Ştii bine că viaţa fără tine, să îmi pară o pustietate rece şi întunecoasă, dar nu te opresc. Du-te copilă, nu vreau să te împiedic în iubirea ta. Şi eu am făcut tot aşa.

— Tu, mamă?

— Da, şi eu am părăsit casa părinţilor fără voia lor şi am urmat pe tatăl tău. Şi eu am pricinuit mamei mele durerile pe care le simt acum. Poate m-a ajuns blestemul… Du-te, nu te opresc!…

Clopoţelul de la poartă sună cu violenţă.

Melania tresări.

— Cine să fi venind pe vremea asta? întrebă doamna La Bourde. Azi nu e zi de vizită. Un muşteriu la joc nu poate fi.

— El este, mamă, strigă Melania.

— Cine el? Büller?

— Da, a venit să mă ia pentru că trebuie să plecăm chiar în noaptea asta.

— În noaptea asta! exclamă cărunta femeie cu un ton sfâşietor. Dumnezeule nu poate să încapă amânare?

Fata alergase afară, să deschidă uşa pentru că sunetul clopoţelului se repetase de câteva ori.

— Am spus tot mamei, şopti dânsa lui Büller când acesta se repezi înăuntru învăluit într-o blană mare.

— I-ai spus? Ştie c-o să plecăm? întrebă Büller cu un ton de supărare. Asta e rău! Ar fi trebuit să nu-i spui nimic.

— O! dar n-ai grijă, ea şi-a învins inima, nu mă opreşte… s-a învoit… Întreab-o tu însuţi.

— Şi chiar de-aş fi voit s-o opresc, zise doamna la Bourde cu un glas înăbuşit, la ce mi-ar fi folosit asta? Ia-mi copila şi du-o departe. Însă blestemul meu să te ajungă când te vei arăta vreodată nerecunoscător faţă de dânsa pentru toate jertfele ce ţi-a făcut…

— Am s-o iubesc totdeauna cum o iubesc azi, exclamă Büller.

— Dumnezeu ţi-a auzit vorba asta şi o să-ţi pedepsească necredinţa.

Zicând vorbele astea, doamna la Bourde îşi duse batista la ochi şi-şi respinse lacrimile gata să izbucnească.

— Îţi trebuie bani, Büller, întrebă dânsa. Spune-mi drept. Am o mică avere şi vreau să-ţi dau imediat toţi banii pe care îi am în casă.

— Ce bună eşti, mamă, strigă Melania sărutându-i mâna.

Însă Büller îşi deschise iute blana şi scoase un portofel mare de piele. Îl deschise şi arătă o mulţime de bancnote mari, hârtii de valoare şi câteva fişicuri de aur.

— Iată priveşte, zise el, şi convinge-te că Melania n-o să ajungă cerşetoare cât o fi cu mine.

— Posesia atâtor bani, cred că n-o să-ţi atragă nicio neplăcere, zise bătrâna privind pe Büller drept în ochi.

— Să n-ai nicio grijă, răspunse el. N-o să ne urmărească nimeni. Totuşi plecarea trebuie să fie grabnică. La ora 10 şi câteva minute trenul porneşte spre Hamburg. E vremea să ne luăm rămas bun.

— Dar Melania nu-i pregătită pentru călătorie, zise bătrâna.

— Ba da, mamă, mi-am pus într-o ladă tot ce mi-e absolut necesar. Multe lucruri nu pot să iau, Max m-a oprit. Ce albituri şi haine îmi vor mai trebui le vom cumpăra. Şi acum, mamă, nu mai plânge. Peste câteva luni, când vom fi stabiliţi în Lumea Nouă, vei veni şi tu la noi şi atunci vom inaugura printr-o serbare traiul nostru comun şi tihnit.

— Frumos viitor îmi arăţi, dar eu n-o să am parte de el, şopti doamna la Bourde. Eu simt, Melania, că n-o să ne mai vedem niciodată. Iată crucea mea de aur, puneţi-o la gât. Eu am purtat-o ani îndelungaţi, am considerat-o ca un talisman. Ţi-o dau ţie ca să te apere de nenorocire!

Îşi luă de la piept crucea de aur legată cu o panglică de mătase neagră şi o atârnă de gâtul plin şi alb al fiicei sale.

Apoi atrase capul fetei la pieptul ei şi-i acoperi faţa de sărutări.

Iar pe urmă-i puse amândouă mâinile pe cap şi începu s-o binecuvânteze plângând:

— Dumnezeu să-ţi îndrepte paşii pe drumul tău întunecos, copila mea, şi să nu facă să te căieşti de ceasul acesta. Te binecuvântez, copila mea, de o mie de ori.

Atunci izbucni Melania în plâns şi suspine.

Se părea că dânsa nu mai vrea să-şi ia capul de pe pieptul mamei sale.

Büller se uita la ea îngrijorat.

— Rămâi cu bine, mamă, şoptea fata şi cu bine să vii după noi. Ah! dar cât vei mai sta aici nu uita de micul mormânt acoperit de zăpadă. Ce nenorocire că nu pot să-l iau cu mine.

— E vremea de plecare, zise Büller. Haide!

Melania se smulse din braţele mamei sale şi se aruncă într-ale iubitului ei, care o strânse la piept cu o mare iubire…

— Niciodată n-ai să te căieşti de pasul acesta, îi zise dânsul. În orice parte a lumii ne-ar împinge destinul, tu vei fi o părtaşă a vieţii mele, tezaurul meu cel mai scump.

Atrase blând pe fată după sine şi când uşa se închise în urmă-le, atunci doamna la Bourde observă că era singură.

— Melania! strigă dânsa. Melania, copila mea, unde eşti? O, Dumnezeule, a plecat! a plecat!

Multă vreme rămase ghemuită, nemişcată, amorţită pe divanul pe care se trântise.

Nu mai plânse, nici nu se mai văită, însă durerea ce o stăpânea era imensă.

Büller mai mult târâse pe Melania pe scară, decât o condusese.

Tocmai când fata simţi pe frunte aerul rece al nopţii, îşi veni în fire.

Înaintea casei aştepta o trăsură închisă în care fusese aşezată deja

lada Melaniei. El ajută fetei să se urce în trăsură, se aşează alături de dânsa şi porunci vizitiului să mâne iute la gară, făgăduindu-i un bacşiş.

Melania îşi ascunse figura la pieptul lui. Dânsul îi sorbi lacrimile din ochi şi cu buzele îi astupa gura ori de câte ori ea voia să zică:

— Mamă! sărmană mamă!

Deodată, Melania îşi ridică capul.

— Max! strigă dânsa cu groază, nevasta ta o să ne urmărească, o să ne oprească la plecare. Ne vom întoarce îndărăt insultaţi şi batjocoriţi. Ne va da pe mâna poliţiei.

— N-ai nicio teamă iubito, răspunse negustorul. Eu am vestit acasă şi în toate părţile că plec în Olanda pentru opt zile. Tocmai după trecerea acestui termen se va observa fuga noastră. O, dar atunci vom pluti departe pe ocean.

Izbuti să liniştească într-atâta pe Melania, să-i insufle atâta siguranţă, încât dânsa deveni mai veselă şi începu să-şi închipuie în culorile cele mai frumoase călătoria pe mare.

După un trap de jumătate ceas, trăsura se opri înaintea gării.

Hamalii se repeziră la trăsură îmbrâncindu-se şi luară lada fetei. Büller îşi susţinu adorata să se coboare şi o conduse în sala de aşteptare, foarte frumos decorată, destinată călătorilor de clasa I şi a II-a.

— N-o să mă vadă lumea aici? întrebă Melania. Nu cumva femeia ta s-o fi aflând aici din întâmplare?

— N-ai nicio frică, nimeni nu poate bănui că noi plecăm.

Îşi scoase ceasornicul de aur şi se uită la ceas.

Apoi zise:

— Mai e un sfert de ceas până la plecarea trenului. Aş dori să fim în clipa asta în cupeu şi trenul să se pună în mişcare. Eu însumi nu pot să alung o grijă ce mă bântuie, deşi ea n-are niciun motiv.

În sala de aşteptare erau numai câteva mese ocupate.

La masa aceea la care luaseră loc Büller şi amanta sa, se aşezase un domn elegant îmbrăcat şi a cărui ţinută îl arăta ca făcând parte din societate aleasă. Pe figura lui fără barbă se îngânau inteligenţa şi înţelepciunea.

Se auzi întâia sunare a clopotului.

Uşile vagoanelor se deschiseră. Melania şi Büller se ridicară spre a

se duce să-şi ia locuri în tren.

Îndată după dânşii se ridică şi străinul, în acelaşi scop desigur, şi ieşi afară.

Büller ar fi voit să aibă pentru sine şi însoţitoarea sa un compartiment în tren şi tocmai era să deschidă vorba cu un conductor despre asta, când străinul apropiindu-se de dânşii, rugându-i să-i facă loc, se urcă tocmai în compartimentul unde se afla deja Melania.

Nu mai era nimic de făcut. Străinul nu putea fi dat jos cu forţa. Totuşi Büller zise conductorului:

— Soţia mea e bolnavă, are atacuri de nervi. N-ai putea să-mi procuri un compartiment separat, chiar un vagon? Plătesc oricât.

Dar conductorul răspunse:

— Ah! domnule, sunt aşa mulţi pasageri care nu au loc… Iar dacă voiai un vagon separat trebuia să spui cu câteva ore înainte.

Büller trebui să se acomodeze cu împrejurarea.

N-avea încotro.

Sări şi el în vagon.

Când să intre în uşa compartimentului, Melania începu să strige:

— Crucea mea de aur! Crucea mamei! Am pierdut-o!

Büller se opri deodată.

Dânsul rămase ca înlemnit cu gura căscată.

Apoi revenindu-şi în fire zise:

— Nu se poate, caută bine, ai s-o găseşti.

Zicând acestea el se uită în jurul amantei sale.

Melania reluă:

— Nu e! Panglica a ruptă. Dumnezeule, am pierdut suvenirul şi talismanul care era să mă apere de nenorocire.

Şi nefericita îşi frângea mâinile cu disperare.

Büller observă că amanta sa îngălbenise groaznic.

Fiica doamnei la Bourde era gata să izbucnească în plâns.

Atunci pentru a o consola îl zise:

— Poate ai pierdut o în sala de aşteptare. Ţine biletele. Eu mă duc s-o caut.

Fata însă îi răspunse în grabă:

— Dar dacă o să întârzii? Trenul o să plece îndată. Dacă rămâi jos, ce se va întâmpla cu mine? Nu mă lăsa singură.

— Eu cred că mai e vreme de aruncat o privire în sala de aşteptare,

zise străinul. Dacă nu mă înşel mi se pare că am auzit căzând ceva de la dumneata acolo.

Büller murmură o mulţumire către străin şi se repezi afară din vagon.

— Emoţia mea poate că te-a supărat domnule, zise Melania. Însă vezi, eu sunt cam superstiţioasă, şi mie mi se pare o mare nenorocire să pierd o cruce de aur pe care mama a purtat-o la gât toată viaţa el.

— Treaba asta mi-o explic eu, răspunse străinul. Se zice într-adevăr, că jucătorii, când poartă la dânşii asemenea talismane, au noroc. Iar când se întâmplă să le piardă, atunci dau de pagubă mare. Cel puţin aşa se zice. Eu nu sunt cartofor.

Străinul pronunţase cuvântul „jucători" cu o intonaţie ciudată.

Melania se sperie.

Oare ştia el că dânsa era fiica unei femei ce ţine o casă de joc?

Oare dânsul intrase vreodată în salonul mamei sale?

Ea se uită la dânsul cu băgare de seamă.

Figura lui i se părea cu totul necunoscută.

Atunci fiica doamnei la Bourde se linişti.

Clopotul gării sună a doua şi a treia oară.

Büller nu se arăta.

Melania se repezi speriată la fereastra vagonului.

— Bărbatul meu! ţipă ea, unde este bărbatul meu? Staţi! opriţi!

Trenul se punea încet în mişcare.

Deodată Büller se repezi afară din sala de aşteptare cu crucea de aur în mână.

O găsise.

El sări pe treapta vagonului apucându-se cu mâna de mânerul uşii.

Deodată se simţi cuprins pe dindărăt de două braţe puternice şi ţinut în loc.

Se întoarse.

Atunci zări doi ochi ce scânteiau sinistru în întuneric.

Era muta căreia, prin nimicirea testamentului, el îi furase averea şi fericirea.

Ea stătea înaintea sa ca un spectru răzbunător.

— Pleacă de-aici! zise el cu un glas înăbuşit, pleacă de-aici! Nu te cunosc!

Se smuci ca să intre în vagon, însă crucea-i căzu din mână.

După un moment, trenul mergea iute, iar Sofia, rămasă pe peron, se plecă şi luă crucea ce căzuse din mâna jefuitorului său.

Poate că obiectul ăsta îi va servi vreodată să dea de urma lui Büller.

În vremea asta, Melania îşi rezemă capul de perinele vagonului şi plângea amar de viitorul ce o aştepta.

Prevedea o viaţă nefericită.

LIII – Echipajul „Condorului”

În portul Hamburg era o mişcare mare.

Cârciumile şi birturile erau pline de mateloţi.

Între toate se deosebea prin numărul şi varietatea muşteriilor cârciuma numită „Inima sângeroasă”.

Stăpânul acestei cârciumi era Isac Schmorl.

Acest negustor vindea de toate; băuturi, mâncate, diferite lucruri mici trebuitoare călătorilor pe mare.

Era apoi şi samsar.

Procura locuri mateloţilor sau îi ascundea când voiau să fugă de pe un vapor.

În ziua în care-i facem cunoştinţă, stătea la tejghea, alături de frumoasa lui nevastă, Estera, şi împărţea neîncetat pahare de un fel de rachiu pe care oamenii îl porecliseră apă de Elba.

Deodată dânsul îşi întrerupse ocupaţia, îşi şterse mâinile ude, îşi scoase ceasornicul şi-l consultă, apoi zise către scumpa sa jumătate:

— E vremea, Estera, să plec înaintea „Condorului” care trebuie să fi ajuns la Blankenese.

— Da, Isac, du-te şi Dumnezeu să fie cu tine şi să te ajute în afaceri.

Apoi în şoaptă adăugă:

— Iei şi marfă cu tine?

— Desigur, răspunse Isac tot pe acelaşi ton. Acesta e articolul meu cel mai bun la care e câştig mai mare.

Estera reluă, apucându-i braţul:

— Fii cu băgare de seamă, bărbate, fii prevăzător. De vei fi descoperit, suntem nenorociţi pentru toată viaţa.

— N-ai grijă, Estera, marfa e bună şi solid lucrată, cu greu se poate deosebi de cea adevărată. Vreo doi ani mai lucrăm şi suntem bogaţi. Atunci o să pot să-ţi cumpăr, draga mea, o vilă la Uhlenhorst.

Zicând aceste cuvinte, Isac strânse cu iubire mâna soţiei sale şi se urcă în catul al doilea al casei, unde-şi avea locuinţa.

Aici puse mâna pe un geamantan pe care avea de gând să-l ia cu sine. Îl deschise şi începu să revizuiască mărfurile ce erau în el.

Pe când se adâncise în socoteli, cineva bătu încet la uşă.

Închise iute geamantanul, alergă şi deschise uşa.

— A! dumneata eşti domnule Grenzer, exclamă Isac mirat, mă bucur că te văd, dar ai sosit la moment rău; nu pot să stau de vorbă, am să plec pe Elba înaintea unui vas care soseşte. Ştii dumneata, afacerile…

— Ştiu, răspunse domnul cu barba căruntă, însă afacerea mea e mai grabnică… De altfel n-am să-ţi vorbesc decât un sfert de ceas.

— Atunci e un mijloc. Însoţeşte-mă şi să vorbim pe drum.

Străinul stătu la îndoială.

— Să nu iei în nume de rău, domnule Schmorl, dar dumneata ştii că nu trebuie să fim văzuţi împreună.

— N-o să fim văzuţi, te-asigur; barca noastră va ţine o cale pe unde nu umblă luntrile.

— Bine, atunci haide.

După cinci minute se aflau în barcă pe Elba; luntraşul, care era un individ vânjos şi surd, vâslea din răsputeri.

Conversaţia între Isac şi Grenzer, casierul necredincios al băncii Fregusson & Co., continuă până la un punct al fluviului unde barca trase la ţărm şi depuse pe casier care se întoarse pe jos în oraş.

Rezultatul conversaţiei fu o nouă afacere pentru negustor: dânsul trebuia să scoată din Hamburg pe casier după ce acesta va fi jefuit casa de bani a stăpânului său.

Barca îşi urmă calea şi după câteva minute surdul strigă deodată:

— Iată „Condorul”!

Samsarul, care se lăsase să fie dus pe gânduri, se trezi deodată.

Încet, luntrea fu apropiată de enormul vas, şi Isac, cu geamantanul în mână, se urcă ca o pisică pe o scară de frânghie lăsată până la suprafaţa fluviului.

Sosirea evreului produse o mare mişcare pe vapor.

Toţi strigau din toate părţile:

— A venit Isac al nostru!

Afacerea merse strună.

În câteva minute Isac desfăcu patru ceasornice de aur şi mai multe inele strălucitoare.

Deodată un matroz îi aruncă dinainte o bancnotă englezească, zicându-i:

— Ai aur, evreule? Dă-mi aur pe fiţuica asta.

— Ei, scumpul meu, aurul s-a rărit acum, răspunse evreul; cu greu îl storc de la bancheri plătind chiar un agiu mare. Dacă vrei cu agiu se poate; altfel nu.

— Fie şi cu agiu!

După alte câteva minute Isac îşi desfăcuse şi toată provizia de aur pe bancnote bune englezeşti.

După ce luă măsură unul matroz pentru un costum de haine şi după ce asigură pe doi concetăţeni că femeile le erau credincioase, deşi ştia cu totul era din contra, se întoarse acasă nespus de mulţumit.

După câteva ceasuri, „Condorul" ancorând în portul Hamburgului, echipajul umplu taverna lui Isac.

. . . . . .

Poliţistul american Francis Bristol se prezentă în palatul telegrafo-poştal din Hamburg şi, după o conversaţie de jumătate ceas cu dirigintele superior Mobius, ieşi mulţumit de informaţiile pe care le căpătase: Se primise o depeşă din Berlin ce cuprindea următoare: *„Nasturii pe drum"*; ea fusese adresată şi predată farmacistului Richard Schmidt, care locuia în strada Langereibe, numărul 270.

După un ceas, americanul, îmbrăcat ca un negustor cu dare de mână şi având o figură cu totul naivă, să afla în casa indicată, adică în prăvălia farmacistului Richard Schmidt.

Întrebând de acesta, fu mânat până la al patrulea etaj, într-o cameră strâmtă şi puturoasă unde ţipau nişte copii.

Farmacistul nu era acasă.

Femeia lui era ocupată să împartă la trei copil – adevărate schelete, – mâncarea de amiază însoţită de obişnuitele ghionturi şi păruieli.

Bristol îi puse mai multe întrebări.

Femeia răspunse răstit şi cu neîncredere la întrebările poliţistului, dar se linişti aflând din gura lui că venise pentru nişte medicamente.

Îi arătă un scaun într-un colţ al casei.

Trecu mult până să sosească farmacistul.

În sfârşit el se ivi, dar într-o stare de beţie completă.

Cum intră în casă, femeia sări cu gura pe el.

Farmacistul începu să facă gălăgie şi să înjure.

Se iscă o ceartă în care femeia înfuriată înşiră toate cusururile bărbatului său, imputându-i între altele relaţiile ascunse şi bănuitoare ce avea cu Isac Schmorl.

Schmidt se înfurie groaznic.

Fără să bage de seamă că era un străin în casă, se repezi să lovească pe femeie; aceasta fugi după scaunul lui Bristol care dând iute capul la o parte izbuti să evite la vreme o izbitură zdravănă.

— Beţivule, striga femeia, crezi că scrisorile acelea tainice pe care le primeşti şi le duci evreului, au să te ducă la bine? În temniţă au să-ţi putrezească oasele, nătărăule!

Se păru că negustorul ce umbla după medicamente, se plictisise tocmai atunci de atâta aşteptare.

Se sculă şi o luă la sănătoasa, arătându-şi nemulţumirea prin murmure neînţelese.

— Femeia are să mănânce o bătaie zdravănă, îşi zise dânsul coborând scara; n-am ce să-i fac; asta intră în regulile căsniciei. A! dar în sfârşit aflai ce voiam să ştiu! O să am a face prin urmare cu Isac Schmorl!

LIV – În valuri gheţoase

— E voinţa mea serioasă, William, zise contele plimbându-se în sus şi în jos prin odaia sa. O să concediez pe toţi oamenii mei, numai tu şi Anton veţi rămâne în serviciul meu.

William se închină, tuşind puţin şi răspunse:

— Poţi să te încrezi neapărat în noi, domnule conte. Toate poruncile dumitale vor fi precis executate. Te rog, încă o dată, iartă-mă domnule conte, că am avut nefericirea de a te supăra. Dar crede-mă, trăsura mergea atât de repede şi noaptea era atât de neagră încât un vânător mult mai bun decât mine putea să greşească.

— Bine, răspunse contele Marco, încreţindu-şi sprâncenele, nu-mi mai aduce aminte de acest lucru. Ar fi într-adevăr mai bine dacă mâna ta nu tremura şi glonţul nimerea pe acela cui i-a fost destinat.

— Crezi dumneata într-adevăr, domnule conte, întrebă William, că

servitorul lordului ţi-a spart lada?

— Nu servitorul lordului, strigă Marco tulburat, ci acela care sub masca acestuia s-a furişat în Castelul Zmeilor.

Îşi trecu mâna peste frunte ca şi când ar fi vrut să alunge norii de pe dânsa.

Era întunecat.

— Am duşmani, iubitul meu William, zise el, duşmani primejdioşi şi, cu toate că mă simt destul de tare, lupta cu dânşii, tocmai acum, mi-e foarte neplăcută. Căsătoria mea cu contesa Rosamunda de Fernau o să se facă peste trei săptămâni. Dar trei săptămâni e timp destul de lung ca inamicii mei să poată face tot posibilul pentru a împiedica această căsătorie…

— Nu se poate face nunta mai curând? întrebă William.

— Imposibil. Pregătirile pentru această festivitate care va fi într-adevăr regală, nu se pot face într-un timp mai scurt. Şi-apoi, scumpul meu William, tu uiţi că mai avem lipsă de unele hârtii pe care îţi va fi imposibil a le pregăti mai degrabă.

Contele puse mâna pe umărul supusului său, spunându-i vorbele din urmă cu oarecare aer triumfător.

— Hârtiile… e lucru foarte greu, răspunse ofticosul, mai ales cronica familiară a contelui Marco Sternenburg, pe care dumneata o vrei cu orice preţ, îmi dă mult de gândit. Dar fii liniştit, o să ai la timp toate hârtiile necesare, aşa încât nimeni nu va putea cunoaşte originea lor.

— Mă încred în tine, răspunse contele, şi te voi răsplăti împărăteşte William. O să-ţi dăruiesc o avere întreagă în ziua nunţii mele.

Omul slab cu privirea melancolică dădu din cap.

— Nu-mi mai trebuie mie nicio avere, zise dureros, mă voi muta cu dumneata la Castelul Zmeilor ca să mor. Simt că boala mea de un timp progresează rapid şi că trebuie să mă grăbesc a-ţi îndeplini cele din urmă servicii, pe care le mai aştepţi de la mine.

Se închină şi plecă. Contele privi cu răutate în urma lui.

— Cu atât mai bine, îşi zise, să am un trădător şi un complice mai puţin.

Îşi încrucişă mâinile peste piept, se apropie de masa lui de scris, privind mult la o fotografie minunată, pusă într-o ramă frumoasă gravată cu briliante.

Era portretul Rosamundei.

— De vei fi odată a mea, şopti dânsul, voi lupta cu lumea întreagă. Tu îmi vei da siguranţa izbânzii şi a liniştii. Nu-mi voi mai murdări mâinile cu nicio crimă. Voi trăi numai pentru tine… Voi fi vrednic de tine.

Simţi o lacrimă fierbinte că-i cade din ochi.

Dar o înecă şi zise:

— Să nu fiu slab! Iubirea nu trebuie să mă facă să-mi pierd sângele rece. Numai aşa voi putea să ajung la ţintă. Da, eu nu mai sunt bătrân de când mi s-a ivit în cale aceasta femeia tânără… Cu toate astea trebuie să fiu mai mult ca oricând insensibil şi tare. Ce vrei tu, Antoane?

Servitorul intrase încet cu discreţia-i obişnuită.

Faţa lui trăda însă că avea de anunţat ceva important stăpânului său.

— Contesa Fernau, zise în sfârşit. Este aici, vrea să vorbească cu domnul conte!

— Nu e nevoie să mă anunţi cu atâta pompă, se auzi atunci o voce sonoră la spatele servitorului. Sunt sigură că voi fi primită de domnul conte.

Rosamunda stătea în pragul uşii.

— Tu eşti? strigă contele şi sări înaintea ei. Tu vii la mine? Mă bucur aşa de mult încât aş fi încununat cu flori porţile casei mele prin care ai trecut tu, dacă aş fi putut visa aceasta.

Dânsul făcu semn lui Anton să se retragă, şi după ce se închise uşa după dânsul, o trase pe Rosamunda în mijlocul odăii.

Voia s-o cuprindă în braţe.

Dar contesa se feri de dânsul, făcu un pas îndărăt şi zise:

— Nu, Marco, nu-ţi permit să mă săruţi înainte de a-mi fi răspuns cinstit la o întrebare pe care ţi-o voi face.

— Ce întrebare? zise contele, silindu-se să zâmbească.

— Cuprinsul acestei scrisori, strigă Rosamunda, scoţând din buzunarul hainei sale îmblănite o scrisoare mică, delicată.

O dădu logodnicului ei încremenit.

— Pot să citesc? Îmi permiţi? întrebă contele. Ori trebuie să rămână secret pentru mine ceea ce e scris aici?

— Nu, citeşte, şi spune-mi pe cinstea ta, pe cel mai sfânt cuvânt al

tău, dacă cele ce scriitorul acestei scrisori spune despre tine sunt minciuni, calomnii sau adevărate.

Contele deschise scrisoarea şi citi.

Vocea-i tremura la început, dar mai târziu deveni din ce în ce mai sigură.

„Domnişoară contesă,

Un om de onoare se crede dator a vă prevesti de următoarele:

Bărbatul pe care l-ai onorat cu iubirea dumitale este cu desăvârşire nedemn a această distincţie.

Este un aventurier, un mizerabil, ba este un criminal.

Dovezile lipsesc încă.

Dar sperăm că în curând vom putea să le câştigăm.

Să te salvăm încă la vreme de orice greşeală fatală.

Te rugăm să amâni încă câteva săptămâni căsătoria dumitale.

Acela care vrea să te scape de o cumplită nenorocire, te roagă să faci măcar atâta pentru mântuirea sorţii dumitale.

Păzeşte-te!…

Şi mai ales păzeşte-te să rămâi vreodată singură eu dânsul… căci el posedă puterea hipnotismului şi te poate subjuga prin voinţa lui.

Iartă pe acela care îţi scrie această scrisoare.

E un om cinstit, dar nu se poate iscăli.

Dar nu da însemnătate mai puţină acestor rânduri, fiindcă sunt anonime.”

— Nu e iscălită, zise contele după ce o citi până la sfârşit. E destul ca să nu aibă nicio valoare. Nu era însă nevoie. Eu cunosc numele acestui nobil domn. E lordul Nelson!

— Nu, Marco nu, nu trebuie să bănuieşti pe lord fiindcă ţi-a fost rival, Nelson nu e capabil să facă denunţuri anonime. Dacă dânsul are de zis ceva, nu merge pe căi piezişe. El spune deschis în faţă orice ar avea de spus. Nu, nu, Marco, altul a scris scrisoarea aceasta. Te întreb acum: te poţi pune în faţa lui şi să-i spui că e un calomniator infam?

Contele dădu din umeri.

— Aş putea, dar nu vreau, răspunse cu o siguranţă uimitoare. Rosamunda mea va da ea însăşi, răspunsul la această scrisoare. Eu nu pot face altceva decât să o rog să-mi lase mie această scrisoare ca să

pot descoperi pe autorul ei. Să îl pot pedepsi pentru infamia lui.

— Marco, strigă copila mişcata adânc de mânia nobilă a iubitului ei, eu niciun minut n-am crezut aceste calomnii, şi te rog iartă-mă că te-am supărat vorbindu-ţi despre ele. Vino, lasă să aruncăm în foc hârtia asta păcătoasă, ca să nu mai rămână nici amintire despre dânsa.

— Nu, copila mea, voi păstra aceste rânduri. Ele îmi vor aminti întotdeauna că am un duşman pe care trebuie să-l nimicesc, trimiţându-l în fundul iadului.

Rosamunda se cutremură.

Faţa contelui era roşie, întunecată.

Din ochii lui ieşeau scântei înspăimântătoare care trădau o sete de răzbunare grozavă.

Ea îl cuprinse de după gât şi zise cu glasul ei dulce:

— Trebuie să uităm pe inamicii noştri. Să-i iertăm, Marco. Eu nu cred niciun cuvânt şi ăsta-i lucrul principal. Şi acum, adio!

— Cum vrei să pleci?

— Trebuie; a fost o îndrăzneală destul de mare ca să vin la tine. Olga m-a petrecut până aici. E afară în trăsură. Ah! dânsa e aşa de bună, aşa de dulce! Ea mi-a salvat sufletul de un vifor greu.

— Cunoaşte ea cuprinsul acestei scrisori?…

— Da, răspunse Rosamunda. Închipuie-ţi, a fost atât de mişcată, încât mâinile-i tremurau ţinând scrisoarea. A scăpat-o jos şi a ieşit tulburată, plângând din odaia mea.

— A plâns? Ce suflet nobil!

Vocea lui Marco era ironică, de un sarcasm pe care nu-l putu masca îndeajuns.

Contesa însă nu băgă de seamă.

Îşi lipi buzele de ale iubitului şi ieşi repede şi graţioasă.

Abia rămas singur, Marco luă scrisoarea iarăşi în mâini şi o privi rătăcit.

— Aş râde de acest anonim, zise el în sfârşit. L-aş lua în bătaie de joc, dacă n-ar fi zis nimic despre puterea mea de hipnotizator. Dar el cunoaşte secretul meu. Trebuie să fie un om care mă cunoaşte şi mă spionează de aproape. Cine ştie dacă nu va avea într-adevăr documente în contra mea. Trebuie să fac tot posibilul ca să aflu cine este. Trebuie şi o voi face.

Contele Marco sună.

Porunci să i se aducă trăsura.

Peste un sfert de ceas ieşi spunând vizitiului să apuce pe strada Mănăstirii, la Jonas Bruck.

Bătrânul Laib, servitorul ovreului, îl conduse în contuar[2] unde erau casele cu bani.

Abia se aşeză contele pe un scaun, uşa se deschise şi intră Jonas Bruck.

Era mai bătrân, mai frânt ca oricând.

Era obosit, abia se târa.

Buzele-i tremurau înainte de-a pronunţa vorba.

— Dumneata vii în persoană, domnule conte, zise cu voce slabă şi înecată. Dumneata vii la mine, un om nenorocit, care a fost izbit de soartă şi pedepsit pentru toate păcatele vieţii sale. Ce pofteşti?

— Bani, Jonas Bruck, bani mulţi. O nouă afacere. Una dintre acele de care am mai avut noi împreună de multe ori şi din care dumneata ai avut totdeauna un câştig aşa de frumos.

— Bani, gemu Jonas Bruck, nu mai am bani. Mi i-a furat un şarlatan, un ticălos în care m-am încrezut. O sută de mii de mărci! Toată averea mea.

— O sută de mii de mărci? Sunt într-adevăr mulţi bani!

— Mulţi bani!… oftă ovreul. O sută de mii de mărci! I-am avut grămadă în casă! El, hoţul, mi i-a scos, mi i-a luat… a fugit cu ei. Dar îl voi prinde eu. Îl voi înfunda în puşcărie. Trebuie să-şi ispăşească păcatul şi să-mi răsplătească nopţile petrecute fără somn şi lacrimile vărsate după banii mei!…

— Cine-i omul acesta în care te-ai încrezut aşa de mult, Jonas Bruck?

— Aş vrea să uit numele lui, să nu-l mai aud pomenit nici de bine, nici de rău. Büller îl cheamă. M-a minţit că are în Olandă sume enorme de încasat. Eu l-am crezut şi i-am împrumutat o sută de mii de mărci. Acum am aflat că nu s-a dus în Olanda să-şi încaseze banii. Şi-a lăsat nevasta, copiii, şi a fugit nu ştiu unde, cu amanta sa…

Şi cămătarul nu putea şi nu căuta să-şi ascundă emoţia.

---

[2] Contuar – birou, masă pentru numărat banii, pentru etalat mărfuri (mici) etc.

Bătrânul ridică mâinile spre cer.

Tremura din tot corpul.

Din ochi îi ieşeau scântei.

Apoi zise:

— Blestemat să fie acolo unde se află! Trenul să se sfărâme cu el, dacă e pe drum de fier. Vaporul să se cufunde în apă, dacă e pe mare. Oriunde va fi, Dumnezeu să-l trăsnească şi să-l sfărâme în mii de bucăţi. Ori nu, nu, până nu-mi scot banii de la dânsul. Până atunci să trăiască. Dar vai de el, dacă voi pune mâna pe dânsul!

Marco nu putu să nu zâmbească. Disperarea cămătarului era aşa de comică. Afară de asta ştia bine că o sută de mii de mărci nu-l sărăceau pe Jonas Bruck.

De aceea îi zise:

— Linişteşte-te, Bruck, uşor i-ai câştigat, uşor i-ai pierdut. Dumneata faci atâtea afaceri bune, încât te poţi consola pentru o singură nereuşită. Aşadar, scurt şi cuprinzător: Poţi să-mi dai trei sute de mii de mărci, ori nu poţi?

Bruck părea a se gândi.

Îşi muşca necontenit buzele şi mâna cu care-şi răsucea mustăţile lungi şi albe îi tremura de iritaţia nervoasă în care se găsea.

— E o afacere bună, zise, o afacere minunată. Dar n-o pot face. Nu pot aduna atâtea parale. Dacă ţi-aş da dumitale de trei ori o sută de mii de mărci ar trebui să mă cobor în pivniţă şi să mă ating de săculeţii mei drăguţi, de galbenii mei. Asta mi-ar rupe inima.

— Aşadar, caută, Bruck, dacă-mi poţi câştiga acei bani, zise contele Marco grăbit.

Se înţelege că nici el nu voia să ia galbenii din pivniţa cămătarului.

Apoi adăugă:

— Peste câteva zile o să-mi aduci răspunsul.

Salută şi plecă.

Fu însă neliniştit toată ziua.

Duşmanii îi erau puternici.

Nu putea să uite că ei lucrau împotriva lui şi că îl urmăreau mereu.

Seara plecă spre casa lui misterioasă, unde oamenii lui lucrau deja de mai multe ceasuri.

Înainte de-a intra în casă, contele Marco îşi puse o mască neagră pe

faţă ca să fie scutit de privirile scrutătoare ale complicilor săi.

Bătrânul castelan îl primi în odaia sa. Se vedea că doreşte să-i ceară ceva, dar nu îndrăznea.

— Dacă ai să-mi adresezi o rugăminte, Bertram, zise Contele de aur, vorbeşte deschis. Tu ştii că-ţi împlinesc cu plăcere orice. Spune deci ce-ţi apasă sufletul.

— Conte de aur, zise moşneagul, trebuie să mă rog de iertare, am făcut contra poruncii tale. Îţi jur însă că, nici ţie, nici celorlalţi nu le-am făcut niciun rău.

— Nu vorbi în enigme, Bertram, vorbeşte lămurit.

— Tu ştii, continuă bătrânul, cât de singur şi părăsit m-am simţit de când a dispărut Olga. Când mă plimbam aşa singur prin această casă, prin odăile pustii, căci tu ştii că numai noaptea e viaţă aici, mă cuprindea urâtul, o simţire care până aici nu cunoşteam. Mi se părea deodată că în fie care colţ al casei văd câte un agent de poliţie… Mă cuprindea groaza că voi fi prins şi dus la închisoare. Nu mai puteam suporta singurătatea. Odată, pot să fie câteva săptămâni de atunci, am găsit în grădină o fată pe jumătate îngheţată. Am adus pe nenorocita în casă, unde îşi veni în simţiri. Ştiu, Conte de aur, că am păcătuit contra voinţei tale fiindcă mi-era oprit cu rigoare să primesc pe cineva în casă. Însă îmi adusei aminte de Olga şi mă simţii emoţionat, luptai… Dar mi-a fost milă de sărmana fată, se vedea că era aşa de nenorocită… Trebuie să fi îndurat o soartă grozavă, căci nici astăzi nu şi-a venit încă în fire. Mi-e frică să nu-şi fi pierdut minţile.

— În tot cazul ai greşit, Bertram şi nu pot să te laud pentru fapta ta. Trebuie să ne păzim mai mult ca oricând. Nu poţi şti, moşule, dacă n-ai dus o spioană a poliţie! în casa noastră.

— O spioană, strigă bătrânul castelan, ea o spioană? nu, nu, despre asta îţi garantez eu cu viaţa mea. Oh, Conte de aur, lasă fiinţa asta nenorocită să rămână cu mine. Ea îmi reaminteşte pe Olga mea care cine ştie unde rătăceşte în lipsă şi mizerie. Închipuie-ţi, când am rostit numele Olgăi înaintea ei, a tresărit, s-a deşteptat din amorţeala sa obişnuită şi cu ochii scânteietori de o dorinţă supraomenească a strigat de repetate ori: Olga! Olga!

Contele de Aur voia să mai zică ceva, dar în acel minut uşa se deschise şi mai mulţi membri din societatea falsificatorilor intrară în casă.

În frunte era Bot-de-Leu.

— Ah! tu eşti, Conte de aur… Te căutam. Trebuie să-ţi auzim cuvântul într-o chestiune ce nu suferă întârziere.

— Orice ar fi această chestiune, voi aţi fi putut aştepta până veneam eu la voi, ştiţi că nu-mi place să mă deranjaţi.

— Un motiv serios ne-a îndemnat să venim şi să vorbim imediat cu tine, răspunse Bot-de-Leu îndărătnic. În sfârşit, am descoperit ca prin minune unde este ascunsă femeia trădătoare.

— Vă referiţi la Olga? strigă Contele de aur. Ştiţi unde se află?

— Ştim! strigară mai multe voci deodată.

— Ştim, repetă Bot-de-Leu, şi vrem să ne răzbunăm. Se află în casa contelui Fernau! A fost scăpată din închisoare de către un om influent.

Contele de aur se dădu îndărăt speriat.

Cu o mişcare inconştientă îşi potrivi masca pe faţă, îngrijit, văzând cât de bine sunt informaţi complicii săi.

— De unde ştiţi voi toate astea? întrebă dânsul. Înainte de toate vreau să cunosc izvorul de unde vă luaţi informaţiile.

— Izvorul? răspunse Bot-de-Leu. Aşa-i, nu avem dreptul să-ţi ascundem nimic. Astăzi, când am intrat în odăile noastre de lucru am găsit lipit de perete un răvaş. O înştiinţare şi o ameninţare. Erau scrise într-însul lucruri pe care ţi le spun. Mai erau apoi şi altele.

— Mai erau şi altele? întrebă omul cu mască. De ce nu le spuneţi pe toate? De ce vorbeşti aşa împiedecat, Bot-de-Leu?

Oamenii tăcură şi se uitau întrebători unul la altul.

— A! atâta vă este aşadar credinţa şi supunerea? strigă Contele de aur. Aţi uitat înainte de toate că legile noastre spun: „Nimeni nu are voie să ţină ceva secret”. Eu mă desfac de voi, dacă nu-mi spuneţi îndată adevărul curat.

— E cu mult mai bine să-l ştii, Conte de aur, răspunse Bot-de-Leu. Pe hârtia prinsă de perete mai erau următoarele: „Vreţi să ştiţi cine e Contele de aur? Vreţi să cunoaşteţi pe omul cu mască? Nu va trece nicio lună şi veţi afla cine este acest om. Vă jură Ciungul!”.

— Ciungul! strigă Contele de aur mânios. Şi voi nu ştiţi cine a pus hârtia asta acolo? Voi nu ştiţi că băiatul Franz care a scăpat de moarte ca prin minune a jurat răzbunare contra mea? Nu m-a ameninţat cu moartea? O, asta o ştiţi voi, tot atât de bine ca şi mine. De aceea eu râd de ameninţarea lui. Iar de la voi pretind să fiţi în linişte şi să vă

supuneţi.

— Dar trădătoarea? strigă un om tânăr cu o figură slabă. Ea trebuie să-şi ia răsplata. Ori vrei tu, Conte de aur, să aştepţi până ne denunţă la poliţie?

— Eu garantez pentru nevinovăţia Olgăi, răspunse omul cu masca. Vă garantez că ea nu va vorbi nimic…

— Numai acela care nu poate, nu vorbeşte, strigă Bot-de-Leu. Noi o bănuim pe Olga. Pretindem moartea ei.

— O pretindem! strigară mai mulţi deodată. Să moară.

— Şi cine o apără se face bănuit ca şi ea, strigă tânărul care vorbise mai înainte.

Contele de aur văzu că ar fi primejdios de astă dată a contrazice pe oamenii agitaţi.

Crezu mai bine să cedeze în aparenţă şi zise:

— Bine, dacă voi tovarăşii mei vreţi cu orice preţ să moară, bine, să moară trădătoarea! Eu mă voi însărcina cu execuţia, în chipul prescris de regulamentul nostru social. Vă rog însă să-mi lăsaţi timp de o lună ca să pândesc ocazia cea mai bună ca s-o prind. Căci gândiţi-vă şi voi, dispariţia Olgăi din casa contelui Fernau, ar face un zgomot foarte mare.

— Juri tu că în termen de o lună să ne-o dai în mâini?

Omul cu mască părea a se gândi.

— Jură, Conte de aur, jură! strigară falsificatorii.

— Jură, Conte de aur! zise încă o dată Bot-de-Leu.

Şi toţi se strânseră în jurul Contelui de aur.

Ei aşteptau de la şeful lor confirmarea făgăduielilor ce acesta făcuse când se constituise societatea.

În ferocitatea lor, aceşti bandiţi uitau că se aflau în faţa tatălui aceleia a cărei moarte o voiau cu orice preţ.

Bătrânul înaintă spre ei.

Figura lui, împresurată cu o barbă lungă şi albă, era mai palidă ca oricând.

El uni mâinile ca la rugăciune şi exclamă cu o voce stinsă:

— Milă! milă!

Marco se uită la falsificatori studiind figurile lor.

Însă din obrajii lor nu apărea cel mai mic semn de milă.

Atunci Contele de aur zise cu o voce tunătoare:

— Jur!

Bertram însă se aruncă la picioarele lui şi împreunându-şi mâinile, zise plângând:

— Nu jura, nu jura, Conte de aur. Ah! n-o pierde, Conte de aur.

Dar omul cu masca ridică mâna în sus şi zise cu vocea adâncă:

— Nenorocirea şi boala să mă ajungă… În temniţele cele mai adânci să-mi putrezească corpul… Câinii să mănânce din carnea mea dacă credinţa e falsă şi dacă eu nu-mi voi ţine jurământul cât trăiesc.

— Blestemat să fie cel ce îşi calcă jurământul, se auzi ca un murmur din şirul falsificatorilor.

Bertram îşi plecă capul pe genunchi plângând.

Bot-de-Leu prinse mâna Contelui de aur şi o strânse cu căldură.

— De acum ne încredem iar necondiţionat în tine, Conte de aur. Vino jos în localul nostru de vezi ce am lucrat astăzi.

— Du-te, vă urmez numaidecât, răspunse omul cu mască. Du-te şi tu, Bertram, lăsaţi-mă singur.

Abia rămase singur în odaie şi căzu obosit.

— Cred că trebuie să sfârşesc cu ăştia, murmură dânsul. Nu trebuie să mai întru în casa asta. Bani voi avea în curând destui, îndată ce Rosamunda va fi a mea. Atunci voi zice adio acestor mizerabili şi Contele de aur nu va mai exista.

Se sculă, ieşi afară pe galeria care era luminată foarte slab de o singură lampă mică.

Aici se opri deodată.

Ascultă fără mişcare.

O voce slabă înecată pătrunse până la urechile lui.

Era o voce de femeie.

Părea că ar cânta, dar în acelaşi timp se auzea ca un plâns dureros, ca o vorbă, ca un vaiet de copil.

Omul cu mască nu cuteză a întoarce capul într-acolo de unde se auzea cântarea asta supraomenească.

Picioarele îi tremurau şi nu se putea mişca din loc.

Atunci simţi că cineva se apropie de dânsul.

O figură omenească.

Îl cuprinse cu mâinile de umeri.

Contele se dădu îndărăt; surprins de groază scoase un strigăt înfiorător şi căzu aproape leşinat lângă perete.

O femeie nebună îl privea în faţă.

Avea o expresie neexprimabilă de ură şi groază în ochii ei stinşi, fără lucire.

Marco se uită la ea tremurând.

Atunci ea îşi deschise buzele albe şi subţiri şi zise cu o voce care părea că ar ieşi din adâncul mormântului:

— Cartea – cartea – dă-mi cartea!!…

— Hedwiga! strigă contele Marco. Hedwiga, ea!… Dumnezeule, cât de mult s-a schimbat!

Fu cuprins de mila ei.

Se impresiona adânc văzând astfel pe victima sa.

Victima, pe care el o despuiase de tinereţe, frumuseţe, pe care o pierduse în noaptea îngrozitoare a nebuniei…

Acea pe care o jertfise crimei, mizeriei şi ruşinii!

— Hedwiga! repetă şovăind. Nu, nu este ea. Corpul ei a murit odată cu sufletul. Nici tată-său n-ar putea să o recunoască în starea aceasta nenorocită.

Nebuna părea a fi înţeles vorbele lui.

Două lacrimi mari ieşiră din ochii ei şi-i lunecară pe obraji în jos.

Apoi mişcând încet buzele fără culoare, zise:

— Hedwiga? – nu Hedwiga e moartă, mormântul ei este acoperit cu zăpadă. Roagă-te pentru ea – roagă-te. Dă-mi cartea – cartea – te rog, dă-mi cartea!!!

Ea spuse vorbele din urmă cu o voce mişcată, stăruitoare.

Contele se uită disperat împrejur.

Era singur.

Trebuia oare să lase neîntrebuinţat momentul în care ar fi putut să nimicească această fiinţă primejdioasă pentru dânsul?

Prin creierul său treceau mii de gânduri deodată.

— Numai mormântul acoperă morţii, aşa ca să nu mai iasă la lumină, şopti contele. Nu voi avea pace de dânsa până când va fi vie, până când nu voi pune-o sub pământ. Dar nu, nu o pot ucide acum. N-aş putea să mai privesc niciodată în faţa Rosamundei.

Chiar şi asupra acestui om stricat, din care pierise demult orice simţire bună, iubirea avea o influenţă nobilă şi mântuitoare.

Iubirea unei femei curate îl scăpă pentru moment de a comite o crimă înspăimântătoare.

Îl făcu să lase din mână mânerul stiletului său, pe care îl apucase deja ca să-l înfigă în pieptul nefericitei Hedwiga.

Numai asta îl împiedica de la acest omor grozav.

Contele părea acum a fi luat altă hotărâre.

— Trebuie să o duc de aici, îşi zise încet. Trebuie să o ascund undeva, unde să fie bine păzită, să nu mai poată fugi.

Se întoarse către nebuna care stătea în timpul acesta nemişcată privind nepăsătoare înaintea ei.

Contele îi şopti la ureche:

— Hedwiga, vrei cartea?

Nenorocita se cutremură.

Buzele-i tremurară, pe când zise aceste vorbe:

— Cartea, tată, tată – cartea ta – o aduc îndată, îndată.

— Atunci vino după mine, zise Contele de aur.

Şi plecă înainte.

Nenorocita mergea aproape inconştientă în urma lui.

El mergea grăbit, ea după dânsul.

Contele Marco nu ieşi pe poarta cea mare.

Părăsi casa pe o uşă dosnică.

Afară de Bertram, numai el avea cheia acestei uşi.

Când ieşiră afară, aerul rece făcu pe Hedwiga să tremure din tot corpul ei.

Era învelită doar într-o mantie cenuşie foarte subţire.

Dinţii nebunei clănţăneau de frig, pe când buzele-i murmurau aceste vorbe sinistre:

— Mormântul e rece, rece ca gheaţa.

Contele se cutremură.

Trebui să se gândească cât de aproape era nenorocita de mormântul despre care vorbea.

Era acum cu dânsa pe ţărmurile râului.

Acel râu peste care trecuse ea odată fugind de persecutorii ei.

Apa strălucea parcă ar fi fost mii de stele deasupra ei.

Erau stropi de gheaţă.

Gheaţa nu avusese destulă putere să cuprindă sub ea valurile care alunecau încet cu un zgomot lin şi uşor.

— Vino Hedwiga, zise Marco bolnavei, vino dincolo. Acolo e cartea. Uite colo unde sunt pomii ăia.

— Dincolo, şopti dânsa maşinaliceşte.

— Dincolo, dincolo.

Marco desprinse iute o luntre.

Ridică pe Hedwiga în ea.

O aşeză în luntre iar el prinse lopata, făcu o mişcare puternică şi se depărtă iute de la ţărm.

Trecu fără zgomot peste valurile apei.

Împrejur tăcere adâncă.

Luna se ridica maiestuoasă din dreptul unui nor cenuşiu.

Razele ei blânde se revărsau feeric pe suprafaţă apei.

Figurile din luntre se ridicară deodată ca străbătute de un curent electric.

Lumina nopţii le umplea de un fior magic.

Bărbatul puternic, spătos, cu lopata în mână, lângă dânsul femeia tânără, frumoasă, ca faţa ca varul, cu ochii stinşi fixaţi mereu pe lopată, era un tablou mişcător.

Un tablou care putea servi ca model unui pictor.

Contele Marco se simţi cuprins de o emoţie cu totul neobişnuită la dânsul.

Deodată îl veni în minte o poezie mistică a marelui poet Heine.

Se înfioră.

Nebuna, poate cuprinsă şi ea de aceleaşi emoţii, poate pătrunsă de puterea magnetică a gândirii contelui, începu să cânte cu glas tremurător aceeaşi poezie.

Contele privea spre mal.

Ar fi dorit să ajungă cât mai iute dincolo.

Cântecul nebunei îl tăia ca un cuţit în suflet şi în creieri…

Trebuia însă să asculte.

Dânsa începu să cânte din nou.

— Mă va înnebuni şi pe mine până în cele din urmă, îşi zise Marco.

Îşi îndoi puterea şi mână luntrea repede, ca să ajungă mai degrabă la ţărm.

Nebuna însă se sculă în picioare.

Îşi întinse mâinile spre cerul luminat de lună şi începu să cânte şi mai tare şi mai pasionat ca înainte.

— Şezi jos, porunci Marco fetei.

Lungea începea a se clătina.

Voia să o prindă de braţe şi să o silească a se pune jos.

Dar în acel minut privi în faţa ei şi se sperie de moarte.

Din ochii ei ieşeau scântei de ură şi răzbunare.

Nebuna fu cuprinsă de o furie grozavă.

O criză grozavă care adeseori îi cuprinde pe aceşti bolnavi nenorociţi, şi care le dă pentru moment o putere fizică supra-naturală.

— Cartea! zbieră nebuna.

Şi înainte ca Marco s-o fi putut împiedeca, îl cuprinse cu mâinile de gât. Cartea… ucigaşul tatălui meu.. Vină cu mine în mormânt…

O luptă înfricoşată începu acum în luntre.

Lui Marco îl trebui toată puterea ca să desfacă mâinile nenorocitei de gâtul său.

Abia se putu desface din braţele ei.

— Ucigaş! ucigaş! zbieră fata şi glasul ei ascuţit străbătea liniştea nopţii. Ucigaşule, adu cartea!

Pe Marco îl cuprinse o disperare sălbatică.

Strigătele ei puteau să aducă în orice moment oameni la faţa locului.

Era în primejdie să fie descoperit.

Trebuia cu orice preţ să înece ţipetele nebunei.

Încercă să-i astupe gura cu mâna, dar ea se desfăcu din mâinile lui. Înfipse dinţii în mâna cu care o ţinea de gură.

Un strigăt de durere izbucni de pe buzele lui Marco.

Dar în momentul următor uită totul dimprejurul lui.

Cuprinse cu braţul puternic mijlocul tinerei fete şi turbat, ieşit din fire, zise:

— Aşa? amuţeşte dar pe veci!… Tu ai vrut să fie aşa! Eu vreau să am pace din partea ta!

Un minut pluti deasupra apei un corp alb cenuşiu, apoi se auzi un ţipăt şi pe urmă nimic.

Valurile se izbiră deasupra unui corp care se pierdu în apă.

Asudat, cu părul şi barba în dezordine, ajunse Marco dincolo de mal.

Izbi luntrea aruncând-o departe pe apă.

Se repezi ca o fiară spre pădure şi se pierdu în curând în desişul ei.

. . . . . .

. . . . . .

Nu departe de locul unde se comisese omorul acesta îngrozitor, unde contele Marco găsise de bine a îngropa pentru totdeauna pe victima sa, era lipită de ţărm o căsuţă mică ţărănească.

Cu toate că era noapte târziu, uşa casei se deschise şi doi oameni, aproape moşnegi ieşiră afară.

— Îţi merge şi ţie ca şi mie moş Martine, zise unul dintre ei, un bărbat înalt, cu barba albă, lungă. Nici tu nu găseşti odihnă, nici somn. Şi tu te gândeşti la Olga noastră.

— Da, mă gândesc la ea, răspunse celălalt. Mi-aş smulge părul de necaz că nu am putut găsi încă nicio urmă despre dânsa. Unde a dispărut ea? Parcă ar fi înghiţit-o pământul. Şi pe lângă tot nenorocul trebuie să taci. Să ne păzim a face zvon. Ea, oriunde ar fi, se află în primejdie.

Bătrânul mişcă din cap afirmativ.

— Era nevoie, zise el, să părăsim casa noastră din oraş, şi să ne ascundem grabnic aici în singurătatea asta. Căci altfel puteam fi daţi iar şi eu şi Hillmar în puterea nemernicului Robin. Ne-ar fi dus îndărăt la dânsul. Ne-ar fi tratat ca pe nişte nebuni fugiţi din internatul lui.

— Da, e grozav, răspunse moş Martin, frecându-şi mâinile reci ca gheaţa. E grozav de rău că e atâta nedreptate în lume. Oamenii cei mai mizerabili ajung cei mai tari. Dar pentru asta nu trebuie să disperăm, zise pusnicul cu o voce puternică şi melodioasă, pe când se apropiau de ţărm. Odată totuşi vom nimeri calea cea bună. Niciodată în viaţă să nu-ţi pierzi nădejdea, oricâte greutăţi ai întâmpina în munca ta. N-ai uitat de scrisoarea pe care ţi-am dat-o?

— Da, am dat-o. Era adresată unul Domn mare. Prinţul de Leuchtenberg… Crezi dumneata că el îţi va ajuta? Crezi că te va sprijini?

— Astfel cu toată siguranţa, răspunse pusnicul. Dânsul îmi va ajuta. Prinţul este bun şi generos. Numai calomnia m-a lipsit de bunătatea şi prietenia lui. Acum însă pot să-i dovedesc că a fost numai o intrigă între noi, că cineva a ţesut mreje întregi de calomnii şi ticăloşii în jurul nostru ca să ne piardă pe amândoi.

Moş Martin îl privi cam ursuz.

Acest om, pe care nici acum nu-l cunoştea încă de pe nume, pe care îl găsise pe stradă în zdrenţe, avea ceva aşa de maiestos în purtarea

lui.

— Dumneata ai fost desigur servitor la principe, zise moş Martin.

Un zâmbet trecu pe buzele uscate ale pustnicului.

— Da, am fost servitorul principelui, răspunse dânsul. Pot să spun cu mândrie că am fost un servitor demn şi credincios. Am împărţit grijile stăpânului meu şi am fost oricând gata să-mi vărs sângele pentru binele lui. Dar principele e schimbăcios, ca şi luna lui aprilie, zise el dureros şi cam îndârjit. Capriciile lui se schimbă ca arşiţa soarelui în furtună.

— Da, da, întări moş Martin. Prietenia domnilor e ca vremea lui aprilie. Amorul femeilor, ca frunzele florilor. Aceste sunt două lucruri în care niciodată nu te poţi încrede. Dar e vremea să intrăm iar în casă. Poate Hillmar s-a deşteptat şi ne cheamă.

— Uiţi, moş Martine, că el niciodată nu ne cheamă pe noi. Totdeauna pe Olga o doreşte. Ah! e o adevărată fericire pentru dânsul că nu e conştient nici acum de starea noastră!… Trăieşte încă tot în delirul său, acel jumătate de somn care îl ţine în nesimţire.

— Noroc şi nu prea, zise trist moş Martin. Ce va fi atunci dacă Hillmar va rămâne întotdeauna în starea asta?… Trebuie să ne gândim că… Pst, pst, auzi ceva?

— Da, un ţipăt de groază, un ţipăt de moarte, răspunse pusnicul ascultând încordat. Poate vreun pescar a căzut în apă.

— Să grăbim iute în ajutor, strigă bătrânul. Este vreo luntre aici aproape?

— La o sută de paşi de aici este o luntre. Dar poate să fie stricată…

— Nu face nimic. Nu trebuie să întârziem. E vorba să scăpăm viaţa unui om, – vino iute!

Bătrânii grăbiră la faţa locului.

Se auzi încă un ţipăt disperat.

Pusnicul apucă mâna lui moş Martin şi zise:

— Aceste nu sunt strigătele unui om care a căzut în apă. Aceste sunt ţipete de femeie pe care altul o îneacă în apă… Iute, iute, frate, să nu sosim prea târziu!

Într-un minut fură amândoi în luntre.

Moş Martin luă lopata şi împinse luntrea până în mijlocul râului.

Pusnicul se aplecă înainte pe marginea luntrii şi se silea a observa cel mai mic obiect pe suprafaţa apei.

Deodată se sculă în picioare.

— Colo, strigă agitat şi arătă cu mâna în direcţia apei, uite colo!

Din valurile apei se ridica din când în când o faţă albă, descompusă.

Două mâini slabe se simţeau cu disperare luptând cu apa şi făcând mişcări involuntare de înot.

O fiinţă albă se arătă pe suprafaţa apei.

Bătrânii sosiră cu luntrea lângă ea.

— E o femeie, o femeie tânără, strigă pusnicul. Trăieşte încă, dar e timpul suprem să o salvăm.

Se aplecă afară din luntre.

O apucă de haină, gata să o ridice în luntre.

Dar nu putu.

Nenorocita se cufundă din nou în apă.

— E pierdută, strigă bătrânul tremurând.

Moş Martin scoase repede o funie şi o aruncă repede în apă.

Prinse cu ea corpul nenorocitei şi îl trasa pe deasupra apei.

În chipul acesta scăpară pe înecată.

Peste câteva minute Hedwiga era întinsă într-un pat cald, bun.

Fără conştiinţă încă, amorţită, abia răsuflând, era însă salvată de la moarte.

Moş Martin îl dădu un ceai cald.

O dezbrăcă de hainele ude şi îi frecă tot corpul cu cârpe calde, ca să readucă circulaţia sângelui în venele amorţite.

Pe când cei doi bătrâni erau ocupaţi cu îngrijirea nenorocitei, nu băgară de seamă că sărmanul Hillmar se coborâse din patul său şi se uita la dânşii.

Deodată nenorocitul scoase un ţipăt de bucurie şi se aruncă cu braţele deschise pe patul nefericitei fete.

— Olga! Olga! strigă râzând printre lacrimi. Olga e iar aici… Olga.

Abia îl putură duce iar la patul lui.

Dar în zadar, nu era chip să-l convingă că nenorocita din pat nu era Olga lui, femeia scumpă, iubita sufletului său.

LV – Execuţia

Anita, îmblânzitoarea de lei, pe care călăul a primit-o în casa sa

după ce o scăpase din ghearele leilor, era acum deplin sănătoasă.

Natura puternică şi tânără a frumoasei femei învinsese frigurile provenite ca urmare a rănilor sale.

Se vindecase cu mult mai iute de cum crezuse doctorul.

Într-o zi frumoasă de iarnă, Anita ieşi la plimbare însoţită de mântuitorul ei.

Krantz se duse cu ea în pădurea de la Spandau.

Privirea lui se oprea din când în când asupra tinerei femei, cu o expresie de dragoste şi gingăşie.

Boala nu micşorase nimic din frumuseţea ei, din contra era cu mult mai interesantă acum.

Puţin cam palidă, faţa ei delicată era cu mult mai fermecătoare.

Tânăra spaniolă cucerise cu desăvârşire pe Krantz.

Dar nu-i spusese încă nimic. Nu voia să-şi trădeze sentimentele sale până nu era sigur dacă inima ei era liberă sau nu.

În frigurile ei, ea rostise adesea un nume!

— Manuel!

Câteodată îl chema cu dor, altă dată îl certa ori se plângea de dânsul.

Krantz se întreba în zadar cine era omul care purta acest nume.

Nu avea curajul a o întreba pe dânsa.

Se temea să nu-i răspundă:

— Este amantul, sau este bărbatul meu!…

Plimbându-se printre copacii acoperiţi cu zăpadă pe cărările pădure, ea deodată întrerupse tăcerea şi zise:

— Dumneata m-ai mântuit pe mine, m-ai luat în casa dumitale şi ai fost aşa de bun cu mine. Ştiu că mă iubeşti. Dar chiar de aceea e de datorinţa mea să plec din casa dumitale. Trebuie să-ţi zic adio pentru totdeauna. Şi e mai bine acum decât mai târziu. M-am hotărât să plec chiar mâine.

Călăul ţinea mâna ei mică strâns în mâna sa.

Privi în ochii ei negri care aveau asupra lui o putere magnetică.

— Să pleci? strigă el mişcat. Nu, nu ţi-e permis să faci aceasta, Anita. Nu, căci încă nu eşti bine de tot. Trebuie să te recreezi deplin, după frigurile ce ţi-au slăbit corpul. Dar nu, de ce să caut pretexte?… Vreau să-ţi spun mai bine lămurit, pe faţă! Te iubesc, Anita, te iubesc! De aceea te rog să nu pleci… Voi muri dacă nu vei fi a mea.

Tânăra femeie se dădu îndărăt speriată.

— Mă iubeşti aşa de mult? zise ea. Vezi, ăsta e blestemul care mă urmăreşte! În tot locul tulbur pacea şi las rău în urma mea. Dumneata ai nevastă şi zici că mă iubeşti!… Fatalitate!…

— Da, Anita, nu voi putea trăi fără dumneata!… Rămâi la mine şi sunt gata să-ţi fac orice jertfă. Nu mă părăsi, te conjur. Ori călăul din Berlin nu e destul de demn ca să-i dai iubirea dumitale?

Ea îl cuprinse de gât şi după ce se uită împrejur ca să se convingă că nimeni nu-i vede, lipi buzele ei voluptoase de gura lui.

Krantz o cuprinse în braţe şi o strânse cu pasiune.

Simţi atunci că această femeie frumoasă era soarta lui fatală…

Că ar fi fost mai bine, poate, dacă niciodată n-o întâlnea…

O iubea nebun, cum nu iubise niciodată până acum.

În braţele ei uită toată lumea, până şi sluga sa.

Deodată, Anita se desfăcu din braţele lui şi se uită speriată în jur.

— Ne-a văzut cineva, zise ea. Acolo între arbori stătea el. Privirea lui era înspăimântătoare.

— Pe cine ai văzut, Anita? întrebă călăul.

Ea apăsă mâna pe piept silindu-se să respire şi să se liniştească.

— Pe nimeni, zise, poate m-am înşelat.

Dar faţa ei albă o trăda că nu era aşa.

Krantz trebui să găsească curând după aceasta explicaţia acestui incident ciudat.

Chiar în ziua acea, seara, voi să iasă prin grădina sa în oraş.

Abia făcu însă câţiva paşi şi un om i se ivi în cale.

Faţa acestui om îl era cunoscută de undeva.

Stătu un minut şi se gândi.

Îşi aduse aminte.

Era un tânăr comedian pe care-l văzuse ca jocheu la reprezentaţiile de la circ.

Acelaşi om care-i stătuse în cale când salvase pe Anita şi îl măsurase cu o privire aşa de duşmănoasă.

Îşi aduse aminte că acestui om îi zicea pe afiş Manuel.

Acum înţelegea acest nume rostit de dânsa de atâtea ori prin friguri…

Cu o privire întunecată, Manuel se puse înaintea călăului.

— Câteva cuvinte, domnule, zise dânsul luându-şi căciula.

— Dacă ai să-mi spui ceva, atunci însoţeşte-mă. Conversaţia o să fie scurtă. Eu nu ştiu ce ai a-mi spune.

— Ce am a-ţi spune? zise călăreţul de circ. Iată ce: Să te păzeşti a-mi răpi iubirea femeii fără de care nu pot să trăiesc. Precum se vede, n-ai scăpat pe Anita din cuşca leilor decât să ţi-o faci amantă.

— Cu ce drept îmi vorbeşti despre asta? întrebă călăul. Mi se pare că nici eu, nici Anita nu-ţi datorăm vreo socoteală.

Din ochii lui Manuel ieşeau scântei.

— Nu duce lucrurile prea departe, strigă dânsul. Dumneata nu ştii ce sunt hotărât să fac dacă nu dai drumul Anitei. Mă jur că, dacă peste trei zile Anita nu va fi liberă, o să fac aşa ca să nu mai duci pe nimeni la butuc.

Călăul râse cu batjocură; apoi uitându-se lung la tânăr, îi zise:

— Vei fi având poftă să te măsori cu călăul din Berlin? Foarte bine. Dar mai înainte te rog de un lucru: să te întrebi dacă viaţa mai are vreo atracţie pentru dumneata. Pe scurt, de-mi mai ieşi o dată în cale ai să încerci puterea pumnului meu. Noapte bună!

— Noapte bună şi la revedere, răspunse Manuel. Păzeşte-te, călăule, şi cadă asupră-ţi răspunderea celor ce se vor mai petrece între noi.

Zicând aceste vorbe, Manuel se întoarse şi apucă de-a dreptul pe câmpul acoperit de zăpadă, spre oraş.

— Dânsul o iubeşte, murmură Krantz uitându-se după dânsul, şi înţeleg foarte bine că cineva poate să devină criminal pentru Anita.

Îşi continuă iute drumul şi n-ajunsese încă în oraş când zări înainte-i o lumină mică apropiindu-se.

După câţi va paşi recunoscu pe factorul poştal.

— Dumneata eşti, domnule Krantz? zise acesta. Te întâlnesc tocmai bine. Am pentru dumneata o scrisoare grabnică sosită de la Oldemburg şi care cred că anunţă ceva foarte neplăcut pentru o a treia persoană.

— A! crezi că sunt chemat pentru vreo execuţie? întrebă Krantz cu un glas înăbuşit în vreme ce rupea plicul.

Într-adevăr, dânsul citi o invitaţie din partea procurorului general al marelui ducat, să se afle peste câteva zile în Oldemburg spre a executa pe individul Hall Harm Iunker, care-şi ucisese nevasta.

În scrisoare se mai adăugau că de astă dată călăul avea să taie

capul vinovatului cu ghilotina iar nu cu toporul. Hârtia tremura în mâna călăului care se şi simţea din nou cuprins de frigurile vechi. Dânsul se întoarse pe loc şi porni înapoi spre casă.

Anita îl întâmpină pe pragul uşii, însă el trecu pe lângă ea ca un vârtej şi se urcă în camera sa, unde căzu pe un scaun şi se adânci în gânduri dureroase. Aşadar, el era nevoit să mai omoare un om, să mai stingă o viaţă! Şi încă e ajutorul acelui instrument înspăimântător care jucase un rol atât de trist în istoria Franţei.

Auziţi, ghilotina!...

Când poporul francez s-a ridicat sălbatic contra regelui său, când cei mai buni şi mai nobili oameni ai marii naţiuni au fost ucişi de bestii cu figură omenească, care credeau că nu pot să-şi dobândească libertatea decât prin fluvii de sânge, când chiar capetele unei perechi regale au căzut în coşurile fatale, atunci a făcut ghilotina cele dintâi servicii.

Iar omul care a dăruit lamei invenţia sa sinistră, doctorul francez Guillomin, a trebuit să cadă el însuşi victimă a maşinii sale.

Şi pe dânsul l-a ridicat mulţimea bestială pe podeala sângeroasă.

Dar, totuşi, numele i-a rămas până azi blestemat.

Şi acum Krantz trebuia să întindă şi el mâna şi să tragă cuiul de lemn ce ţine cuţitul strălucitor, după ce va fi aşezat gâtul condamnatului în gaura fatală. A! ceasurile grele de fior, de viziuni, de chin al conştiinţei, reîncepeau.

Îşi rezemă capul în mâini şi atunci îi trecu prin faţa ochilor tabloul îngrozitor al fiinţelor al căror sânge îl vărsase.

Fiecare dintre acele figuri galbene se repezea asupră-i cu pumnii strânşi blestemându-l.

Deodată, uşa camerei începu să se deschidă încet şi Anita, într-un capot de noapte, sub care se desenau formele minunate, intră înăuntru.

— Femeia ta doarme, şopti dânsa, şi eu am venit la tine să te întreb ce supărare ai. Adineauri trecuşi pe lângă mine fără măcar să mă priveşti. Acum, la ora asta târzie, te găsesc îmbrăcat ca de drum şi de la uşă te-am auzit vorbind singur. Ce ai?

Se lăsă pe un taburet la picioarele lui. Îşi rezemă capul de pieptul lui şi-l privi cu ochi înfocaţi de dorinţă.

— Ce ai? întrebă dânsa încă o dată. Spune-mi tot, tot.

— Ce să am, Anita, răspunse dânsul; am o execuţie de îndeplinit şi totdeauna în aşa cazuri mă cuprinde o tristeţe pe care n-o pot s-o risipesc.

— Te-ai scârbit de meseria ta sângeroasă?

— Da, plâng pe nenorocitul care şi-a întrebuinţat rău mintea, silind pe semenii săi să-i ucidă spre a-i face nevătămător. Îl plâng din suflet. Mâine trebuie să plec la Oldemburg; acolo se face execuţia.

Tânăra femeie sări în sus ca electrizată.

— Merg şi eu cu tine, exclamă ea cu o hotărâre care nu permitea contrarietate. Voi sta lângă tine când vei tăia capul vinovatului.

— Dumneata? exclamă Krantz încremenit şi totodată speriat de ciudata hotărâre a fetei. Dumneata vrei să fii lângă mine în timpul execuţiei? Dar aceasta este o nebunie, scumpă Anita.

— Nicidecum, răspunse fata cu seriozitate. Voi vedea curgând sânge cald şi mă voi bucura în inima mea.

Călăul se uită uimit şi speriat la Anita care cu buzele-i tremurătoare şi cu sânul zvâcnind de patimă, stătea înainte-i, ca o arătare drăcească.

— Îţi place aşa de mult, Anita, întrebă dânsul în sfârşit, să vezi curgând sânge de om? Asta nu-i simţire femeiască şi nu-i nobilă.

Ea se aruncă la pieptul lui, îl înlănţui cu braţele ei pline şi-l strânse cu o patimă nespusă.

— Ia-mă cu tine, se ruga dânsa, să văd curgând şiroi sânge cald de om şi voi fi a ta, cu totul a ta.

Dinţii ei mici şi ascuţiţi se îngropară în gâtul lui şi cu toate că muşcătura era atât de puternică încât dădu sângele, Krantz nu simţea altceva decât o voluptate ameţitoare.

— Bine, vei merge cu mine, zise dânsul. Dar spune-mi, Anita, de unde vine dorinţa ta de a vedea curgând sânge omenesc? Eu n-aş fi crezut vreodată să fie o plăcere pentru tine a auzi ultimul suspin al unul murind, a vedea strâmbându-se un cap desprins de trunchi.

Ea îşi clătină graţiosul cap. I se păru lui Krantz, că ochii ei înoată în lacrimi şi luându-i mâna o simţi tremurând.

Anita îl privi cu o nespusă tristeţe şi zise:

— Ai auzit de vampirii care beau sângele din inimile oamenilor? Ei au în lume forme omeneşti, sunt femei răpitoare sau bărbaţi fermecători. Îşi deschid braţele spre a strânge la pieptul lor pe aceia

pe care vor să-i piardă şi pe când îşi lipesc buzele arzătoare de buzele lor, le sorb tot sângele din inimă, dimpreună cu sufletul. Ai auzit de astfel de vampiri?

— Da, am auzit povestindu-se multe în privinţa asta, răspunse călăul cu îndoială; dar nu sunt decât poveşti pentru cei proşti.

— Nu-s deloc poveşti, exclamă Anita. Crede-mă, călăule, există vampiri în formă omenească. Unul dintre aceştia mi-a dat mie viaţă.

— Ce, tu eşti fiica unul vampir? Sărmană Anita, cine ţi-a băgat în cap drăcoveniile astea?

— Ah! m-aş bucura de-ar fi drăcovenii! Dar sunt curatul adevăr!

Şi frumoasa fiinţă, cuprinsă de o mare slăbiciune morală, lăsă să-i cadă braţele ca şi când ar fi fost lovită de o imensă nenorocire.

Călăul rămase zăpăcit de această declaraţie pe neaşteptate.

El se uită cu neîncredere la Anita care stătea nemişcată cu ochii în pământ. Krantz se temea că fata, nefiind pe deplin vindecată, cuprinsă de friguri, aiura.

De aceea el o privea pe Anita cu milă.

— Istoria vieţii mele îmi va întări afirmaţiile. Dorinţa de sânge care mă stăpâneşte e o urmare a naşterii mele.

Frumoasa fiinţă era foarte emoţionată şi cu greu se putea stăpâni.

— O naştere blestemată! adăugă ea cu o voce spartă.

Apoi liniştindu-se puţin, continuă:

— Uite, acum o să-ţi spun tot. Lipeşte-te de mine, ia-mă în braţe şi ascultă istoria sărmanei Anita.

Călăul se simţea atras fără voie spre acea creatură enigmatică.

Aştepta cu anxietate povestirea vieţii acelei femei pe care o cunoscuse în circumstanţe atât de dramatice.

Se aşezară pe o sofa:

Dânsa începu astfel apucându-i mâinile:

— Cu un an înainte de a mă naşte a venit în Berlin o spaniolă tânără şi frumoasă. Prin cântecele ei din vioară a pus în mare mişcare lumea artistică. Se numea Teresa Bonti. Era în vârstă numai de optsprezece ani. Era considerată drept un geniu şi în sala unde dădea concerte nu încăpea nici jumătate din lumea care voia s-o asculte. După câtva timp o porecliră în Berlin „Zeiţa viorii”. Apăruse ca un meteor pe cerul artistic al Germaniei, nimeni nu ştia de unde vine şi cine îi descoperise talentul. Ea era nu numai un geniu, ci şi o fată

frumoasă care răspândea iubirea pe unde trecea. Închipuie-ţi un tip admirabil de spaniolă, cu obrajii cam pârliţi, cu păr negru strălucitor care-i cădea nebunatic pe frunte. Teresa Bonti era fiica unul sărman profesor spaniol. Tatăl său, viorist şi dânsul, îi pusese de mică arcuşul în mână. Curând văzu că silinţele-i erau încoronate de cel mai mare succes şi fiindcă avea alţi şase copii şi nevasta îi era mereu bolnavă, iar leafa-i era mică de tot, se hotărî să facă din Teresa o artistă care să-l ajute în susţinerea familiei. Concertele în Spania nu fură băgate în seamă; atunci profesorul aducându-şi aminte de proverbul că nimeni nu-i profet în ţara lui, porni cu fiică-sa la Berlin, iată aşa se aflau dânşii aici. Nimeni nu şi-ar putea închipui bucuria bătrânului când fu în stare să pună în plic întâia sumă de bani, relativ mare, spre a o trimite familiei. După câtva timp de glorie, Teresa făcu cunoştinţă cu un tânăr de care se amorează la nebunie; ea declară că în viaţa ei nu se va mărita decât cu acel tânăr, ce se numea baronul Collmar. În zadar i-a cântat şi descântat profesorul că o artistă trebuie să n-aibă nicio legătură dacă vrea să-şi urmeze calea renumelui. În zadar i-a arătat că Collmar era plin de datorii şi că în cercurile înalte din care făcea parte, nu era bine privit. Dânsa nu-şi schimbă hotărârea. Vampirul îi înveninase sufletul. Ea cugeta şi lucra numai sub acţiunea otrăvii pe care dânsul i-o dăduse odată cu sărutările sale. Atunci Berlinul era bântuit grozav de holeră. Multe sute de oameni fură duşi afară pe târgi la cimitire. Nu era nicio familie care să nu fi avut a plânge moartea vreunul membru al ei. Într-o zi, tatăl Teresei, după ce stătuse la masă cu fiica sa şi cu baronul Collmar, se simţi apucat de dureri grozave de stomac. Oamenii pe care Teresa îi chemă în grabă precum şi servitorii, se retraseră speriaţi de la patul bolnavului, zicând că e holeră. Însă doctorul care veni după un sfert de ceas şi care găsi pe bătrân trăgând de moarte, declară că era la mijloc mai curând o otrăvire decât holeră. Dar în vremea aceea nu se prea ocupa lumea de un mort între atâţia alţii, cadavrul fu îngropat pe baza unul certificat de holeră. Teresa plânse pe tatăl său. Rămăsese orfană. După două săptămâni era nevasta baronului. Acum începu pentru dânsa viaţa de necazuri şi de nenorociri. Baronul n-o luase pentru altceva decât ca prin talentul el să-şi pună în ordine averea zdruncinată. Îşi purtă femeia din oraş în oraş şi în fiecare seară trebuia să cânte din vioară, să cânte mereu, fără întrerupere, deşi avea în pântec un copil şi

poziţia asta îi impunea odihnă. Cântă până i se umflară degetele şi căpătă durere de piept din cauza apăsării vioarei. Cu toate astea nu se plânse niciodată. Făcea tot ce-i ordona bărbatul ce îşi alesese, fiindcă în faţa lui n-avea putere de voinţă, îl asculta ca un copil. Ea îl lăsă să-i sugă sângele din inimă, sângele cald al artei. Îi jertfi geniul său. Într-o zi dânsa născu, înainte de vreme, într-un orăşel din Saxonia, o fetiţă căreia îi dădu numele de Anita. Acesta era numele sărmanei ei mame. Acesta era vai! singurul semn de iubire către mama şi fraţii ei depărtaţi, despre care nu mai auzise nimic. Baronul o oprise de a mai trimite vreo scrisoare ţăranilor spanioli, zicând că trebuia să-i uite de voia să devină damă mare. Ea nu mai fu sănătoasă de la naşterea copilei. Se îmbolnăvea la cea mai mică împrejurare nefavorabilă. Puterile-i slăbiseră, cu o energie supraumană abia se mai putea duce pe la concerte ca să sature lăcomia de bani a baronului. În sfârşit, căzu o dată bine la pat şi într-un orăşel din Olanda muri sărmana Zână a viorii, murmurând în ultima suflare o binecuvântare pentru copila sa.

Anita începu să plângă tare.

Călăul, emoţionat, o întrebă cu compătimire:

— Zâna viorii era mama ta?

— Da. După moartea ei, tatăl meu m-a dat în pension la Bruxelles. Fui încredinţată unui muzicant surd, căruia tata i-a ordonat ca îndată ce voi avea vârsta cuvenită, să mă înveţe să cânt la vioară. Spera că moştenisem talentul mamei şi că o să poată să-şi continue afacerile băneşti.

Krantz o întrerupse:

— Vasăzică începutul vieţii nu ţi-a fost fericit?

Fata răspunse cu tristeţe:

— Deloc! Bătrânul muzicant voi să bage în mine talentul prin bătăi şi prin foame. Cu toate astea am crescut puternică. Deja când eram de paisprezece ani auzeam şoptindu-se îndărătul meu că ce fată frumoasă sunt. Când am împlinit cincisprezece ani am fost surprinsă de ştirea că tatăl meu sosise şi că voia să mă ia…

Călăul o întrerupse iar:

— Se pare că n-aveai o mare simpatia pentru tatăl tău.

— Foarte puţină. Sau mai bine-zis, îl uram, deşi nu-l văzusem niciodată. Aflasem de purtările lui faţă de mama de la o fostă

servitoare a noastră, măritată în Bruxelles. Aşadar, vezi că aveam dreptate.

Apoi Anita continuă:

— În primul moment când m-am aflat în faţa tatălui meu, era cât pe aici să-i cer iertare de tot se simţisem şi cugetasem despre dânsul. Închipuie-ţi un om frumos, elegant, tânăr încă. El era blând cu mine şi mă privea cu nespusă iubire. „Te-ai făcut frumoasă, copila mea", îmi zise dânsul. „Eşti destul de frumoasă ca să intri acum în lumea mare. Pregăteşte-te de călătorie, Anita, mergem împreună la Paris." A doua zi ne aflam pe drum spre marele oraş. Tatăl meu mă încânta din ce în ce mai mult. Îmi vorbea cu o amabilitate necunoscută încă mie. Îmi descria în culori orbitoare viaţa din lumea mare. Îmi spunea istoria bărbaţilor distinşi care pleca capul în ţărână înaintea unei femei frumoase spre a-i câştiga favoarea.

Şi întorcându-se către călău, Anita întrebă:

— Nu era acesta un tablou atrăgător pentru mine?

— Da. Mai ales că n-aveai experienţă fiindcă fuseseşi închisă într-un pension. Dar, te rog, continuă înainte cu povestirea. Vezi cât sunt de nerăbdător să-ţi cunosc istoria.

Anita continuă:

— Eu ascultam pe tatăl meu fermecată. Vorbele lui îmi înfăţişau în minte o lume ca din basme. Lumea pe care mi-o descrise el nici n-o visasem până atunci. Ajungând la Paris am tras la unul dintre cele mai mari hoteluri. Îndată ce ne-am luat camerele în posesie, tatăl meu a şi primit o vizită. Mai târziu m-am gândit că poate acesta era un plan pregătit de mai înainte. Cu o mare politeţe îmi prezentă pe vizitator. Îmi spuse că se numeşte cavalerul d'Eglantine. Acesta mă privi cu băgare de seamă, întorcându-se de mai multe ori spre tatăl meu şi făcându-i semne de aprobare. Pe urmă lăudă ţinuta mea şi mă întrebă rânjind dacă vreau să am diamante şi haine de mătase. Deodată, atrase pe tatăl meu într-un colţ al camerei şi începu atunci între dânşii o discuţie însufleţită, ca şi cum aveau de terminat o afacere obişnuită. Tatăl meu spunea un preţ; cavalerul îl respingea ca prea mare. După multă ciorovăială, s-au înţeles. Văzui atunci pe cavaler scoţând din buzunar şi punând pe masă mai multe bilete de câte o mie de franci. Îţi închipui tu, călăule, pentru ce se dădeau banii aceştia? Se dădeau pentru mine, erau preţul vânzării mele. Cavalerul d'Eglantine m-a luat

cu dânsul. M-a dus într-o casă elegantă unde mi s-a dat o odaie luxoasă. Toate mobilele erau acolo de mătase şi catifea, dar ferestrele aveau drugi de fier ca ferestrele temniţelor. Spre seară cavalerul veni să mă poftească la ceai. Mă conduse într-un salon mare, împodobit împărăteşte în care se mai aflau vreo 20 de fete tinere tot ca şi mine. Fetele aveau haine scumpe; numai una nu mi-a plăcut, căci prea se lăsase goală. Dânsele se aflau în conversaţie vie cu oameni tineri şi bătrâni. Glumele mi se părură însă prea sărate… S-a cântat la pian, din vioară şi din gură. A fost, în sfârşit, veselie mare şi tocmai pe urmă am înţeles de unde venea acea veselie. Fetele dispărură din salon una câte una… La urmă am rămas eu singură cu un tânăr al cărui exterior nu-mi era neplăcut şi care în tot cursul serii stătuse serios, retras la o fereastră. Trebuie să fi avut vreo 25 de ani; era cel mai tânăr dintre toţi bărbaţii care petrecuseră acolo. Când ne aflarăm singuri, veni iute la mine şi apucându-mă de mână mă examină un moment, apoi îmi zise în şoaptă:

— „Ştii dumneata, domnişoară, unde te găseşti aici?”

— „Sunt în casa cavalerului d’Eglantine”, răspunsei eu, „un prieten al tatălui meu…”

— „Aşa!” răspunse el pe gânduri. „Şi ce crezi că sunt fetele pe care le văzuşi?”

Şi se uită la mine ca să vadă expresia feţei mele. Dar eu care nu bănuiam nimic, răspunsei cu simplitate:

— „Trebuie să fie fiicele cavalerului şi amicele lor.”

El zâmbi. Pe urmă reluă:

— „Bine, îmi închipuisem eu că nu ştii unde te afli dumneata. Eu cred că e de datoria mea să te informez…”

— „Dumnezeule, dumneata mă sperii”, strigai eu.

Dar el continuă:

— „Te afli într-o casă cu nume rău… unde fetele nu pot să stea mult timp virtuoase.”

Eu mă înspăimântai grozav şi mă uitai în jurul meu, dar dânsul reluă îndată:

— „Însă dacă vrei, eu pot să te scot de-aici.”

Îmi împreunai mâinile şi le întinsei spre el în semn de rugăciune şi de mulţumire. Trebuie să fi tremurat ca varga, căci dânsul îmi zise:

— „Să n-ai frică de nimic, cunosc drumul. Am şi mijloacele

necesare ca să te scap de-aici.”

Se duse de vorbi cu cavalerul care se afla în camera alăturată. Cavalerul veni numaidecât la mine. El îmi zise:

— „Vrei să faci o mică plimbare cu contele Fernau? Dânsul o să te aducă îndărăt în casa mea…”

M-am învoit cu grăbire şi bucurie pentru că ştiam că n-am să mai calc în casa aceea afurisită. Şi aşa a fost. Contele mă luă în trăsura sa şi mă duse la un mic hotel. El îmi făgădui să vină a doua zi ca să ne sfătuim în privinţa viitorului meu. Însă a doua zi, când m-am deşteptat şi mi-am trecut în minte toate cele petrecute, mi-am închipuit că contele Fernau o să sosească spre a-şi cere răsplata pentru binele ce-mi făcuse. Atunci sării speriată din pat. Mă îmbrăcai în grabă şi fugii din hotel. Am umblat prin imensul Paris, fără plan şi fără ţintă. Luni îndelungate am trăit cu frica în spate că tatăl meu sau cavalerul au să mă găsească. Mi-era frică să nu cad iar în puterea lor. Dar Dumnezeu nu mă părăsi. O bucurie mare îmi păstra providenţa. Într-o zi întâmplarea făcu să mă întâlnesc cu un director de circ ambulant. Intrai în vorbă cu el. Dânsul îmi propuse să mă ia cu el şi să mă deprindă în vreo producţie publică. Am dispărut cu el din Paris şi de atunci am colindat lumea jumătate ca îmblânzitoare de lei, zilnic expusă la moarte. Asta e istoria Anitei.

— Şi nu l-ai mai revăzut pe tatăl tău? întrebă călăul.

— Niciodată şi nici n-aş mai vrea să-l revăd. Se vede c-am moştenit cruzimea lui, de am azi o dorinţă aşa mare de a vedea sânge.

Ea se lipi mai mult de pieptul călăului şi ziua se revărsa deja când dânsa ieşi din camera lui.

Călăul se uită după dânsa gânditor, întrebându-se dacă femeia aceea n-o să devină vampirul vieţii lui.

. . . . . .

. . . . . .

Călăul Krantz se află la Oldemburg în ziua hotărâtă şi se anunţă procurorului superior.

Era însoţit de trei ajutori ce-i erau necesari la execuţie.

Doi din aceştia trăseseră la un han prost.

Al treilea îşi luă o cameră în acelaşi hotel cu maistrul şi chiar lângă odaia lui.

Era un tânăr care la figură semăna a fată.

În ochi avea multă gingăşie.

Dar mişcările-i erau energice şi glasul bărbătesc.

El îl însoţi pe călău la toate pregătirile pentru execuţie.

Înainte de amiază Krantz se duse la piaţa unde urma execuţia, de verifică podelile, studie şi încercă ghilotina.

Pe urmă, însoţit mereu de tânărul ajutor, merse la temniţa în care se afla condamnatul.

— Vrei să-l vezi, într-adevăr? întrebă ajutorul.

— Nu pot să fac altfel, răspunse Krantz. Nu sunt obişnuit să umblu cu ghilotina şi am nevoie să-mi fac o idee despre puterea corporală a condamnatului. Crede-mă, Anita, şi mie mi-e groază să măresc chinul nenorocitului prin prezenţa mea, dar îţi repet că nu pot face altfel…

Anita – căci ea era tânărul ajutor de călău – apucă mâna lui Krantz şi-i zise:

— Te căieşti oare că m-ai luat cu tine?… Nu eşti mai liniştit, mai hotărât decât altă dată, imediat înainte de execuţie?…

— Ba da, răspunse Krantz, prezenţa ta exercită asupră-mi un farmec ciudat. Îmi uit mereu de treaba înspăimântătoare pentru care mă aflu aici. Sunt fericit de iubirea ta!

Îi strânse mâna pe furiş.

Apoi continuă cu o privire posomorâtă:

— Noaptea asta, Anita, înainte de execuţie, o să fie foarte grea pentru mine.

— Şi eu îţi jur, exclamă tânăra femeie, că amintirile sângeroase n-au să te bântuie. Am să alung duhurile rele.

Ajungând în curtea temniţei, un funcţionar îl îndreptă la director.

Acesta se grăbi să salute pe Krantz cu mare politeţe şi dădu ordin să fie condus îndată în celula condamnatului.

Acesta era un om tânăr încă, înalt, lat în spete; părul lui blond îi cădea în plete încâlcite pe ceafa groasă.

Privirea-i era sfioasă, de-abia îndrăznea să şi-o ridice.

Mâinile-i tremurau.

— Ştie că marele duce a întărit sentinţa de moarte? şopti călăul către director.

— Nu încă. Dar nu cred să aibă vreo îndoială în privinţa asta. Crima lui e de-acelea care nu permit milă. Închipuie-ţi că şi-a ucis

logodnica însărcinată cu dânsul, fiindcă se amorezase de altă fată.

— O! atunci merită moartea. Şi cum a comis crima?

— Într-un chip total bestial. Prin ademenire a atras pe nenorocită, – o fată de vreo 20 de ani, frumoasă, blândă, – în paraginile dintre Bremen şi Oldemburg. Într-un loc singuratic a sărit asupră-i şi i-a legat mâinile şi picioarele. A luat-o în spate ca pe un sac, a dus-o şi a aruncat-o într-una dintre numeroasele gropi ce sunt pe acel câmp. Apoi a aruncat nisip asupră-i până a acoperit-o. Cu alte cuvinte, mizerabilul a îngropat-o de vie. Plânsul şi rugăminţile fetei seduse de dânsul cu câteva luni înainte, cu făgăduiala că are s-o ia de nevastă, nu l-au mişcat câtuşi de puţin.

— Ce grozăvie! Şi cum s-a descoperit crima? întrebă călăul.

— La câteva săptămâni mai târziu, trecând pe lângă groapă un cioban cu oile, a văzut un câine al său oprindu-se la o movilă de nisip pe care începu s-o scurme scâncind şi urlând. Ciobanul bănui că trebuia să fie îngropat acolo ceva deosibit. Scoase nisipul şi găsi cadavrul legat al fetei. Iar lângă dânsa găsi cadavrul copilului ei, născut înainte de vreme în momentele de spaimă.

Călăul privi pe criminal care părea tâmpit.

La întrebările directorului şi ale lui Krantz, nu răspunse prin nicio silabă; se uita numai zăpăcit de jur-împrejur.

Directorul continuă:

— Aşa stă de când i s-a anunţat condamnarea la moarte. Cred că s-a smintit şi că o să meargă la ghilotină fără nicio împotrivire.

— Să nu te înşeli, domnule director, răspunse Krantz. M-aş prinde pe lucru mare că omul ăsta o să se apere în ultimul său moment, cu puterea pe care o dă disperarea. Nepăsarea asta dobitocească o să-l părăsească îndată ce va înţelege că merge la eşafod.

— Bine, o să vedem, zise funcţionarul. Mai ai vreo întrebare să-i faci?

— Nu, răspunse călăul.

Câteşitrei părăsiră celula, lăsând pe mizerabilul ucigaş singur cu conştiinţa lui.

— Aşadar, mâine la ora cinci precis, zise directorul închisorii când Krantz îşi luă ziua bună, în curtea primăriei.

— Da, chiar adineauri am fost acolo de am încercat ghilotina. Însă îţi mărturisesc, domnule director că execuţia cu toporul este mult mai

simplă, mai iute şi mai umană.

— Într-adevăr?

— Desigur, îţi pot dovedi. Mai întâi trebuie mai mult timp pentru ca osânditul să fie legat la ghilotină pe când altfel ajutoarele mele îl fixează într-o clipă de butuc. Deosebit de asta, condamnatul vede de departe în aer cuţitul strălucitor al ghilotinei; timp de două minute cel puţin chinul lui este îngrozitor.

— Nu tot aşa vede şi toporul?

— Nu. Toporul stă într-o cutie neagră pe o masă lângă butuc şi nu-l scot decât atunci când condamnatul se află deja cu gâtul pe butuc. Îl ţin atunci la spate până cred momentul potrivit de a da. Mai e apoi avantajul că cu toporul taie acolo unde trebuie tăiat pe când cu ghilotina tăietura poate fi mai sus sau mai jos, dacă condamnatul face o mişcare cât de mică. Nu, domnule director, ghilotina nu e bună pentru veacul nostru de umanitate. Ea nu corespunde spiritului legii care cere sânge pentru sânge, iar nu tortură.

Spre seară, Krantz se simţi foarte neliniştit.

Mâinile-i ardeau, fiori reci îi străbăteau corpul.

Erau frigurile însoţite de îngrozitoarele viziuni, care-l cuprindeau înaintea oricărei execuţii.

Se afla cu Anita în camera sa şi se plimba cu paşi grăbiţi în lung şi în larg, cu capul plecat.

— Ursita mea e oare să fiu mereu cel mai nenorocit dintre toţi oamenii, exclamă dânsul, mereu să am a spăla în sânge crimele cele mai infame! Ah! aş vrea să fiu un hamal, să-mi câştig pâinea cu munca cea mai grea, numai călău să nu fiu, numai ca numele meu să nu fie pronunţat cu groază şi scârbă în toată Germania. Încotro mă întorc, fug toţi de mine, nimeni nu vrea să-mi atingă mâna pătată de sânge şi când voi muri, nimeni nu va îndrăzni să-mi sape numele pe mormânt… Ah! sunt blestemat!

Anita îl înlănţui cu braţele.

— Dar spune-mi, exclamă dânsa, n-ai găsit tu oare o femeie care te iubeşte? Nu ţi-am arătat oare îndestul că nu mă sperii de meseria ta? Nu m-am lipit eu de atâtea ori cu dragoste de acest braţ care se ridică pentru a da moarte?

— Da, e adevărat, zise călăul. Tu eşti o fată bună, Anita, şi-ţi mulţumesc. Dar vezi că o să vină ceasul în care o să mă părăseşti.

Atunci în zadar voi întinde braţul după tine. Tu vei fi în braţele altuia şi în sărutările lui fierbinţi vei uita că ai iubit odată şi pe călău.

— Ce fantezie înspăimântătoare! strigă tânăra femeie împreunându-şi mâinile. Iuliu, păzeşte-te să nu înnebuneşti.

— Să înnebunesc! zise Krantz ale cărui friguri creşteau mereu. O! nu mi-ar părea rău să vină nebunia şi să-mi acopere crierul cu un nor gros. A! ce lucru de haz ar fi… călăul dus în casa de nebuni… Ia te uită colo în colţ cum râd deja şi-şi bat joc de mine oameni fără capete… care au trecut prin mâinile mele… Haide încetaţi odată!… Plecaţi dinaintea mea!… N-am înnebunit încă… Sunt călău încă… Tot învârtesc toporul deasupra capului meu. Plecaţi ori dau!…

Căzu pe un scaun sleit de puteri şi după ce Anita îl făcu să bea un pahar cu apă rece, se mai linişti puţin.

— Ai nevoie de aer curat, zise dânsa. Hai să ne plimbăm împreună. Am să te conduc într-un loc unde noaptea o să treacă uşor.

Îi dădu mantia şi pălăria şi ieşiră din hotel.

Se duseră la gară.

Luară bilete pentru Bremen, la depărtare de un ceas cu trenul, şi se urcară în vagon.

— Ce-o să facem la Bremen? întrebă călăul.

— O să bem ceva în vestita pivniţă de vinuri. Câteva sticle de vin au să-ţi risipească frigurile. Crede-mă, că asta e doctoria cea mai bună.

După vreun ceas se aflau într-adevăr în acea cârciumă imensă, cunoscută în toată Germania de Nord pentru vechimea vinurilor sale.

Anita ţinea conversaţia pe tema plăcută lui Krantz.

Ea amintea de bătăliile la care dânsul luase parte, atât în aceea contra Austriei cât şi în aceea contra Franţei.

După câteva pahare de vin, călăul îşi recăpătă graiul.

El povesti cum dobândise crucea de fier care-i împodobea pieptul.

Încetul cu încetul Krantz se înveseli şi povesti cu foc:

— Din cea mai deasă ploaie de gloanţe am scos un general rănit de moarte pe care duşmanii voiau să pună mâna spre a-i lua din buzunare hârtiile, planurile şi cărţile strategice. Doi soldaţi se apropiară de mine, pericolul era grav. Revolverul meu era descărcat. Atunci scosei sabia şi, punându-mă înaintea corpului generalului întins pe jos, începui s-o învârtesc teribil în jurul meu… O luptă

grozavă se desfăşură între noi… Din fericire, nu mă părăsi niciun minut sângele rece. Afară de asta învăţasem bine scrima la regiment. Cu toate că adversarii mei se luptau cu curaj, reuşii în sfârşit să ucid pe unul dintre ei. Celălalt atunci îşi dublă repeziciunea şi se năpusti asupră-mi ca un leu. Îmbrăcămintea mea era zdrenţuită şi sângele curgea din câteva răni pe care le primisem în luptă. Adversarul părea sigur de victorie. Dar lupta tot mai continua fără că puterile să slăbească. Băgai de seamă că respiraţia adversarului meu era din ce în ce mai grea şi mişcările lui erau mai încete. Forţele îl părăseau. Mă folosii de această împrejurare ca să mă scap de el, fără să fiu silit a-l omorî. Mă prefăcui că fug. El o luă după mine, dar fără să mă poată ajunge. Scopul meu era de a-l slăbi aşa încât să nu-mi poată face rău. Când, întorcând capul, îl văzui prăpădit de oboseală, mă repezii deodată la dânsul şi-l lovii cu putere la braţul drept. Această lovitură pe neaşteptate îl făcu să scape arma. Văzându-se astfel în puterea mea fu cuprins de spaimă, temându-se că eu aş fi vrut să-l omor. Dar eu nici nu mă mai gândii la dânsul. Luai corpul generalului în braţe şi mă întoarsei cu preţioasa sarcină spre câmpul nostru. Întorsei o dată capul ca să văd ce face adversarul meu. Îl văzui întins pe pământ, scăldat în sânge. Leşinase. În sfârşit, ajunsei în apropierea câtorva soldaţi, care de departe văzuseră toată scena. Dânşii mă scăpară de sarcina mea. Era şi vremea. Sângele pe care-l pierdusem, oboseala şi emoţia îmi consumaseră puterile; şi căzui jos lipsit de simţiri.

Aici călăul tăcu.

Anita ascultase toată această povestire cu mare interes.

Krantz umplu încă o dată paharele.

Anita, apucând paharul său, bău în sănătatea prietenului său.

Călăul bău în sănătatea frumoasei sale tovarăşe.

Vremea trecea iute.

Absorbit cum era de amintiri, Krantz nu observa – ca şi Anita – că ceasul era aproape 12, vreme la care pleca cel din urmă tren pentru Oldemburg.

Deodată, dânsul sări în sus speriat.

— Pentru Dumnezeu! exclamă el; e vremea să alergăm la gară.

— Mă tem că o să ajungem prea târziu, zise Anita.

Pe figura lui Krantz se arătară semnele celei mai mari disperări.

Niciodată nu i se întâmplase să întârzie cu un minut de la o

execuţie.

Era acum în joc renumele său şi trebuia să se teamă să nu fie scos din funcţie.

Plăti consumaţia cât putu mai iute şi se repezi afară.

Anita îl urmă.

Alergară.

Gara era aproape.

Viscolul însă îi bătea în faţă şi le îngreuna mersul.

În sfârşit, ajunseră gâfâind.

Toate degeaba.

Blestematul acela de tren plecase de un minut.

Călăul bătu din picior de necaz.

Era foarte dezamăgit.

Fără să spună nimic, ieşi din gară ca un turbat.

Anita îl urmă.

Căutată o trăsură care să-i ducă la Oldemburg.

Însă niciun birjar nu voi să iasă din oraş pe vremea aceea.

Ei ziceau că şi-ar rupe gâturile şi picioarele fără nicio ispravă.

Atunci călăul uitându-se către tovarăşul său, îl zise:

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să mergem pe jos.

Întorcându-se apoi către birjar, el întrebă?

— Cât timp ne-ar trebui să ajungem la Oldemburg, mergând iute?

— Vreo trei-patru ceasuri, răspunse acesta. Calea n-o s-o rătăciţi pentru că o să ţineţi marginea pădurii. Totuşi întreprinderea asta e prea îndrăzneaţă pe noaptea asta întunecoasă.

— Îndrăzneaţă? Cum aşa? Ce-ar putea să ni se întâmple?

Bătrânul birjar dădu din cap.

— Mulţi au plecat noaptea pe câmpia aceea, zise dânsul, şi nu s-au mai întors… Sunt pe acolo o mulţime de indivizi pe care eu n-aş vrea să-i întâlnesc noaptea.

— Dacă e numai asta, răspunse călăul dând din umeri, atunci n-avem nicio grijă. Pornim liniştiţi la drum, bucuroşi că o să fim în Oldemburg înainte de cinci ceasuri.

Birjarul le mai dădu câteva informaţii în privinţa drumului şi, uitându-se lung după dânşii, murmură:

— Eu m-aş prinde pe lucru mare de n-ar da peste dracu în paragină.

Tânăra femeie avea destul curaj şi energie pentru ca să nu se dea îndărăt de la o călătorie pe jos, pe o noapte de iarnă.

Cu cât se depărtau mai mult de oră, cu atât conversaţia între dânşii deveni mai însufleţită.

Nu era însă aşa lesne, cum zisese birjarul, de a ţine drumul.

Uniformitatea stratului de zăpadă putea să înşele ochiul cel mai obişnuit cu acel drum.

Vântul le izbea fulgii de zăpadă drept în faţă..

Gerul le amorţise membrele, îngreunându-le mersul.

Mai cu seamă Anita, după vreun ceas începu să se plângă de mâini şi de picioare care-i amorţiseră, în vreme ce o mare oboseală îl cuprindea capul. Asta nu-i bine, răspunse călăul; îndată ce vei adormi, mori de ger. Însă puneţi capul pe pieptul meu, eu am să stau în loc şi aşa ai să te odihneşti puţin.

Fu un tablou ciudat.

Tânăra femeie, îmbrăcată bărbăteşte se lipi de corpul puternic al lui Krantz, iar acesta o învălui în mantia sa, înconjurând-o cu braţul în chip protector.

După un moment deja, Anita adormise în braţele lui.

El o strânse cu iubire la piept şi încercă să-i alunge amorţeala buzelor cu suflarea caldă a sărutărilor.

Zăpada cădea neîncetat asupră-le şi curând îi acoperiră cu un strat gros.

Şi de jur-împrejur, în locul acela pe cât cuprindeau ochii, se întindea câmpia pustie, tăcută, fără o colibă, fără un pic de fum care să arate o locuinţă omenească.

— Deşteaptă-te, Anita, strigă călăul, deşteaptă-te dacă nu vrei să adormi de veci…

Anita ridică iute capul şi plecară înainte.

Krantz îşi lăsă privirea să rătăcească pe întinsa câmpie.

Îngrozitorul omor comis de individul pe care avea să-l taie a doua zi îi venea mereu în minte.

— Câte crime s-or fi mai comis aici, zise dânsul, fără să fi fost descoperite. Privigherea peste oameni e făcută aici numai de ochiul lui Dumnezeu; mi se pare că legile pământeşti au încetat de-a exista în această pustietate. Câţi călători nu-şi vor fi dat sufletul aici, ucişi de necredincioşii lor tovarăşi care mai pe urmă, cu banii răpiţi vor fi

ajuns la bogăţie şi consideraţie, pe când oasele victimelor putrezeau în aceste gropi!…

— Crezi tu, întrebă deodată Anita, să fi tăiat vreodată capul unui nevinovat?

Krantz rămase uimit de întrebarea asta neaşteptată apoi oprindu-se ridică mâna ca pentru jurământ.

— Precum ştiu, zise dânsul, că mă aflu acum sub cerul lui Dumnezeu, tot aşa sunt convins că n-am ridicat niciodată toporul asupra unui condamnat care să nu fi meritat moartea.

— Condamnaţii şi-au mărturisit totdeauna crimele?

— Aproape totdeauna. Când n-au mărturisit-o în faţa judecătorilor, au mărturisit-o în faţa mea şi a butucului. În faţa morţii nimeni nu minte.

— Dar nu crezi că mângâierea şi îndemnările preotului să fi contribuit la aceasta?

— Da. Cunosc mai multe cazuri în care preotul catolic a făcut pe condamnat să-şi declare vinovăţia de pe eşafod. Un astfel de caz îl am mereu în minte. Pot să-l spun. Iată-l: O calfă de prăvălie, din Halle, fusese condamnat la moarte pentru că-şi ucisese stăpânul. La cercetare şi la dezbateri nu s-a stabilit bine vinovăţia lui. La asta se mai adăugă apoi afirmarea statornică a acuzatului. Dânsul susţinea necontenit că e nevinovat. Niciodată nu se contrazise. Totuşi, juraţii au dat un verdict afirmativ fără circumstanţe atenuante. Şi acuzatul a fost condamnat la moarte. Împăratul a refuzat graţierea şi eu am fost chemat la Halle pentru execuţie. În seara sosirii mele am vizitat pe condamnat în celulă. L-am găsit liniştit, rece, gânditor. Cum m-a văzut, mi-a zis:

— „Dumneata eşti călăul Krantz?”

— „Da.”

— „Bine, domnule, o să te urmez cu supunere la butuc. Însă pe patul dumitale de moarte când ai să-ţi dai sufletul, are să te chinuie amintirea despre mine, n-are să te lase să adormi în pace, pentru că până atunci nevinovăţia mea are să iasă la lumină.”

Îţi mărturisesc că atunci îndoiala mi-a cuprins sufletul. Grija mi-a pătruns în inimă. Îmi ziceam:

— „Dar dacă omul acesta e nevinovat? Dacă eu îl voi omorî, ce viaţă o să mai am?”

Toţi condamnaţii pe care-i executasem, ţipaseră, plânseseră, se

zvârcoliseră, când mă văzuseră. Niciunul nu-mi vorbise în chipul ăsta. Mă gândeam deja să mă prefac bolnav a doua zi, pentru ca execuţia să se amâne. Eu mă gândeam: „Dau astfel vreme omului să-şi arate nevinovăţia”, când iată preotul catolic, care mă privea că băgare de seamă de câteva momente, se apropie de mine, îmi puse mâna pe umăr şi-mi zise:

— „Citesc ce se petrece în sufletul dumitale. Te sfătuiesc să te încrezi în mine. La noapte am să mă închid cu osânditul în celula lui şi mâine în revărsatul zilei am să-ţi spun dacă justiţia s-a înşelat sau nu, condamnând pe omul acesta.”

A doua zi, dis-de-dimineaţă, mă dusei la temniţă. Rămăsei înlemnit de emoţie văzând intrând pe condamnat şi pe popă. Mizerabilul îşi pierduse răceala şi nepăsarea. Nu mai era ţanţoş. Mergea gârbov, picioarele i se înmuiaseră. Ochii i se afundaseră în orbite, faţa i se făcuse neagră ca pământul. Abia-l recunoşteam, atât de mult se schimbase. Îmbătrânise cu zece ani în câteva ceasuri. Nu mai era nimic în el din aerul maiestuos de mai înainte. Când ajunse în faţa mesei procurorului, îmbrăţişă plângând pe preot care stătea lângă dânsul, apoi exclamă:

— „Da, sunt într-adevăr un mare păcătos şi merit moartea!… Ah! vreau să-mi ispăşesc crima aici pe pământ ca să dobândesc iertarea lui Dumnezeu în cer!…

Atunci preotul îl răspunse:

— „Poţi să nădăjduieşti în iertarea lui Dumnezeu, fiul meu, pentru că tu n-ai să te mai prezinţi cu o nouă minciună înaintea lui.”

După câteva minute ticălosul era mort.

Krantz îşi terminase povestirea.

Amintirea asta tristă îl impresionase într-atâta că îşi uitase de starea Anitei. Tocmai acum observă că dânsa se mişca cu mare anevoinţă, că puterile-i erau pe sfârşite şi că amorţirea de ger o cuprindea tot mai mult.

El înţelese toată gravitatea poziţiei în care se găsea.

Şi, văzând-o aproape să cadă, el strigă speriat:

— Anita! mai dă-ţi silinţă un sfert de ceas. Uite văd acolo pe câmpie o lumină. Trebuie să fie o locuinţă omenească.. O să găsim ceva cald de băut.

— Nu mai pot!… bolborosi tânăra femeie, sunt prăpădită… Mi se

pune o pânză înaintea ochilor… Am…

Se prăvăli să cadă. Krantz o prinse în braţe şi o duse pe sus până la locul de unde venea lumina.

Avu înainte-i o colibă cu acoperişul foarte mult înălţat de zăpadă.

Printr-una din ferestre ieşea afară o lumină tare.

Aceasta dovedea că locuitorii nu dormeau încă.

Călăul bătu la uşă.

Nu trecu mult şi uşa se deschise. Pe prag apăru o femeie căruntă, îndoită sub greutatea anilor.

Păru că nu se miră deloc de sosirea acelor străini; se vede că era deprinsă să dea adăpost călătorilor ce treceau prin paragină.

— Poftiţi, intraţi, zise dânsa. Lux n-o să găsiţi aici, dar un foc bun-rău, pat şi o bucată de pâine sunt de folos pe vremea asta.

Krantz intră în colibă şi puse pe Anita în singurul pat ce se afla într-un colţ al colibei.

Pe urmă-i turnă pe gât puţin lapte cald pe care ciudata gazdă i-l adusese îndată.

Cu nespusă bucurie văzu călăul că Anita îşi vine în fire.

Bătrâna se ghemuise pe vatră şi-şi ţinea mâinile osoase întinse spre foc, nedând atenţie străinilor.

— Mai e mult de-aici până la Oldemburg? o întrebă călăul care se temea să nu fi rătăcit drumul.

Însă răspunsul bătrânei îl linişti.

— Trei sferturi de oră mai aveţi, zise dânsa, dacă duhurile paraginilor n-au să vă facă vreun neajuns.

— Cât despre duhuri, zise Krantz, suntem gata să le venim de hac.

Bătrâna aruncă asupră-i o privire pătrunzătoare şi murmură câteva vorbe neînţelese.

— Să fie târziu asum, bătrâno? reluă Krantz după o bucată de vreme.

Dânsul voia să lege cu bătrâna o conversaţie, căci tăcerea ce domnea în colibă îl făcea rău.

— Nu ştiu cât de târziu o fi, zise dânsa, şi nici n-am trebuinţă ca să ştiu… Pentru mine e totuna de o fi devreme sau târziu, de-o fi dimineaţă sau miezul nopţii. Cine şi-a răfuit socoteala cu lumea şi e gata de plecare, nu mai întreabă câte ceasuri sunt.

Ea căzu din nou pe gânduri şi călăul nu mai îndrăzni s-o întrebe

nimic. Însă, din limbajul ei şi din oarecare urme rămase pe acea figură pustiită de ani, se cunoştea că în vremuri avusese zile fericite şi că nu trăise mereu retrasă de societatea oamenilor.

— Mi-e frică de dânsa, şopti Anita în vreme ce se lipea cu iubire de Krantz. Ia vezi ce foc luceşte în ochii ei. Nebunia i-a intrat în creieri şi nu aşteaptă decât o ocazie ca să izbucnească.

— Ei, băiete, exclamă bătrâna locuitoare a paraginilor întinzându-şi braţul slăbit spre Anita, ce te uiţi la mine aşa cu frică şi neîncredere? Nu-ţi place figura mea? Cred şi eu să nu-ţi placă. Nimeni nu mai poate fi tânăr şi frumos când a trecut prin ce am trecut eu.

— Locuieşti de multă vreme aici? întrebă călăul. E pustiu al dracului pe-aici şi trebuie o hotărâre infernală să te-aşezi aşa departe de locuinţele celorlalţi oameni.

Bătrâna se ridică şi-şi dădu în laturi de pe frunte pletele albe.

— Da, e pustiu aici, zise dânsa, dar cel puţin oamenii nu-mi mai văd dunga de ruşine care o port aici pe fruntea asta.

— Dunga de ruşine! exclamă Krantz uimit. Ce, bătrâno, ai făcut vreo faptă ruşinoasă?…

— Eu nu, dar dacă carnea şi sângele meu a păcătuit în contra tuturor legilor naturii şi a omeniei; dacă o femeie a născut un fiu care a comis cea mai mare crimă pe care poate s-o comită un om, atunci e mult mai bine să-mi ascund ruşinea în paragini decât să mă arate toţi cu degetul.

— Cine este bătrâna asta? şopti Anita şi cine să fi fost fiul ei?

Răspunsul i se dădu îndată, căci bătrâna se apropie de perete şi ridică o pânză ce acoperea un cadru.

Oaspeţii babei văzură atunci înlemniţi că în cadru era portretul împăratului Wilhelm I.

Bătrâna arătă portretul cu degetul şi continuă cu glas uscat:

— Pe cel mai bun dintre toţi împăraţii, pe tatăl poporului, a voit dânsul să-l ucidă, însă Dumnezeu nu i-a ajutat, a trimis un înger de i-a clătinat mâna şi glontele n-a nimerit ţinta. Şi eu am născut pe mizerabil, eu i-am dat viaţă!… Blestemată să-i fie amintirea.

Plecă capul şi-şi aţinti în pământ privirea rătăcită.

Călăul se îngălbenise.

Atrase pe Anita lângă sine şi-i şopti la ureche:

— Asta e mama lui Hoedel şi fiul ei a fost cel dintâi pe care l-am

tăiat cu toporul.

— Atunci hai să mergem de-aici, să plecăm iute, fiindcă o să te blesteme când va afla că tu eşti călăul unicului ei fiu.

Krantz se sculă, îşi luă mantia şi scoase punga.

Puse pe masă o monedă de aur ca răsplată pentru ospitalitate.

Bătrânei i se păru prea mare darul şi ca să mulţumească pe musafiri, se repezi la un colţ al colibei, luă de acolo un joc de cărţi şi zise lui Krantz.

— Ai dumneata curajul, domnule, să afli ce ascunde viitorul pentru dumneata? Eu pot să ţi-l citesc în cărţile astea. Oameni şi femei vin de departe ca să le dau în cărţi.

— Dar dumneata însăţi crezi că ceea ce arată cărţile se întâmplă mai târziu?

— Se întâmplă desigur, totdeauna s-a întâmplat. Cărţile nu mint niciodată.

— Poftim, ia-le şi amestecă-le, dacă al curaj.

— Lasă, să nu-ţi mai dea în cărţi, zise Anita. Mai bine e să nu cunoşti viitorul dacă vrei să fii fericit. Şi-apoi cărţile aduc totdeauna nenorocire.

Călăul voia însă să afle ce o să-i spună baba.

Era curios să pună la încercare acel oracol ciudat.

Luă cărţile, le amestecă şi le înapoie bătrânei zicând:

— Poftim, ia-le. Orice o fi, vreau să aflu.

Baba întinse cărţile pe masă cu o nespusă iuţeală, formând patru grupe din care Krantz trebui să tragă opt cărţi. În jurul acestor opt ea rândui pe celelalte şi câteva minute stătu adâncită în gânduri.

Din când în când arunca câte o privire sfioasă asupra aceluia căruia avea să-i descopere viitorul.

Şi deodată strigă:

— Sânge! sânge… cadavre şi morminte! Tu eşti călăul din Berlin, căci pentru nimeni altul nu pot să cadă cărţile aşa!..

— Într-adevăr, eu sunt, răspunse călăul. Însă nu vreau să-mi spui cine sunt, ci numai viitorul.

— Ai să-l afli, răspunse baba în vreme ce prin ochi îi trecu o lucire de ură. Însă fă-ţi curaj. O nenorocire neagră stă în drumul tău şi cine s-a urcat iute, tot aşa iute se coboară.

Călăul îi răspunse:

— Nici n-am să tremur, nici să clipesc. Spune înainte. Vreau să aflu tot ce-i mai rău.

Şi un surâs neîncrezător îi lunecă pe buze.

Dar bătrâna se prefăcu că nu-l vede şi continuă:

— Aici e dama de cupă, iar acesta, călăule – arătă cu degetul valetul de treflă – acesta eşti tu.

Vocea babei era amorţită de o mare emoţie.

Apoi continuă, uitându-se drept în faţa călăului:

— Să te păzeşti, călăule, de femeia asta căreia te încrezi atât de mult. Ea îţi pregăteşte ceasuri de durere şi ai să blestemi momentul în care ai cunoscut-o. Cu toate astea, n-ai să te poţi lepăda de dânsa, ai s-o ţii lângă tine, şi nenorocirea n-o poţi înlătura. Ce-i scris, are să ţi se întâmple. Acum uite-te aici.

Baba tăcu un moment, apoi reluă cu glas mai tare:

— Ce este aici?… Un om ucis!... Da, călăule, ai să ucizi un om. Însă nu cu toporul justiţiei, ci din simpla ta voinţă, din cauza unei femei. Şi ai să suferi, călăule, toate chinurile acelora care trec sub toporul tău…

— Destul… strigă Krantz, am aflat destul.

— N-o crede, se rugă Anita punându-şi braţul pe umărul lui Krantz. Baba asta vorbeşte acum din ură că ai dus la butuc pe criminalul ei fiu. Nu ţi-am spus eu de mai înainte că totdeauna cărţile aduc nenorocire? Dar n-ai vrut să asculţi de sfatul meu şi ai fost pedepsit.

Bătrâna râse tare şi zgomotul ce ieşi din gâtlejul ei răsună înfiorător prin colibă.

— Lasă-te numai pe nădejdea că eu am minţit, zise dânsa. Viitorul o să-ţi arate însă că am spus adevărul.

Şi fără să spună o vorbă, fără să se mai uite la vizitatorii săi, ea se ghemui iar pe vatră.

Recăzu în nemişcarea posomorâtă de mai înainte.

Se părea că nu mai e în ea nicio suflare, niciun pic de viaţă.

Călăul nu vru să mai aştepte.

Vorbele sinistre ale bătrânei, care îi preziceau un viitor atât de teribil, îi răsunau în urechi ca ecoul destinului.

Fără voie îi era frică.

Dorea să se depărteze cât mai iute de acea locuinţă funestă.

Dânsul apucă pe Anita de mână şi amândoi se repeziră ca fulgerul afară din colibă.

Nici nu închiseră uşa.

Baba se sculă ca s-o închidă şi scoţând capul afară, exclamă cu o voce care părea că iese din mormânt:

— Să-ţi isprăveşti viaţa, cum şi-a isprăvit-o fiul meu.

Dar acest blestem se pierdu în vânt.

Cei doi drumeţi erau deja departe. Ei alergau ca şi cum groaza le-ar fi pus aripi la picioare.

Ceasornicul primăriei de Oldemburg anunţa ora 4 când călăul şi graţiosul său tovarăş intrară în antica clădire.

Krantz se îmbrăcă în grabă pentru execuţie.

Îşi înviori trupul cu o băutură caldă ce-i dădu cu grăbire intendentul primăriei. Apoi, urmat de cei trei ajutori ai săi, între care era şi Anita, ieşi afară în curte, unde era aşezată ghilotina.

Judecătorii şi părinţii oraşului se aflau deja reuniţi în jurul unei mese acoperite cu postav negru.

Clopotul păcătoşilor suna întruna.

Condamnatul apăru în capul scării. Găliganul era mai mult târât decât condus. Figura-i era neagră-galbenă. Părul lui blond, leoarcă de sudoare, i se lipise de frunte. Buzele-i erau depărtate una de alta, ca şi cum pierduseră puterea de a se apropia. Când ajunse în faţa mesei negre, se clătină şi era cât pe aici că cadă dacă călăul, care se afla îndărătul lui, nu l-ar fi susţinut cu mâna lui de fier.

Procurorul citi încă o dată sentinţa şi spuse că marele duce domnitor a refuzat graţierea.

După asta dădu pe condamnat pe mâna lui Krantz, zicându-l:

— Fă-ţi datoria.

În momentul când călăul voia să-l tragă spre ghilotină, condamnatul, printr-o smucitură puternică, se eliberă din mâna lui şi o croi de fugă spre poartă. Însă aici dădu peste o pădure de baionete. Călăul, care alerga după el, îl ajunse, îl apucă de ceafă şi-l trase spre ghilotină cu ajutorul oamenilor săi.

Însă nu era lucru lesnicios ca criminalul, care se apăra cu sălbăticia disperării, să fie pus cu gâtul orizontal sub cuţitul ghilotinei.

Cu nespusă greutate fu aplecat în jos, iar ajutorii călăului asudaseră căznindu-se să-i fixeze capul în scândură.

Ticălosul mişca mereu capul, încercându-se a-şi ridica ochii spre fierul lucitor de deasupra.

Deodată însă cuţitul căzu ca fulgerul, capul era despărţit de trup.

Un sânge negru ţâşni din corpul executatului şi stropi pe cel mai tânăr dintre ajutorii călăului; el, departe de a se da înlături, părea că simte o plăcere pătimaşă să contemple strâmbăturile ce făcea capul.

Krantz însă, se trase îndărăt şi într-un moment Anita văzu că ochii lui se rostogoleau în lacrimi.

— De ce plângi? şopti dânsa, toate au mers bine.

— Mă gândesc la proorocirea babei din paragină, răspunse Krantz. Cine ştie de n-o să păţesc şi eu aşa într-o zi!...

Porni cu Anita să se întoarcă la hotel, însă nu direct, ci prin parcul castelului. Ziua începea să albească, arătând copacii înalţi acoperiţi de zăpadă, ca pe nişte spectre cu braţele înălţate.

Călăul nu zicea nimic; păşea tare cu capul plecat şi din când în când îi trecea pe figură o expresie dureroasă.

După câteva minute de mers, deodată Anita se opri strigând:

— Îndărăt! E primejdie!

Krantz zări înainte-i ridicându-se o umbră cu un cuţit în mână. O aruncătură de ochi pe acea figură plină de ura geloziei, îl făcu să recunoască pe Manuel.

— În lături, mizerabile ucigaş! strigă dânsul şi apucă braţul călăreţului de circ şi îl suci aşa de tare, că-l făcu să scape cuţitul din mână.

Printr-o mişcare violentă, Manuel scăpă de strânsoare şi o luă la fugă printre copaci.

Călăul era să se repeadă după dânsul ca să-l prindă şi să-l pedepsească, dar Anita i se puse înainte şi zise cu glas rugător:

— Lasă-l prietene, lasă-l să fugă!... Numai nebunia l-a putut împinge la această faptă. Te rog să fii tu mai nobil.

Krantz se uită la dânsa cu o mare mâhnire.

— Te rogi pentru dânsul? zise el. Bine, te ascult, îl las să fugă, însă mai bine aş fi voit ca cuţitul lui să mă fi nimerit, decât să te-aud rugându-te pentru acest om pe care-l urăsc.

LVI – Frumosul Jack

În cârciuma „Inimii Sângeroase” era năvală mare.

Echipajul „Condorului” luase în stăpânire scaunele şi mesele,

aruncând cu pumnii banii adunaţi în vremea călătoriei pe ocean.

Isac era grăbit nevoie mare.

De-abia putea să dovedească a turna în pahare renumita „Apă de Elba”.

Amabila sa nevastă asuda nu mai puţin la bucătărie.

Ea gătea biftecuri şi pârjoale foarte gustoase.

Când toţi muşterii avură fripturile dinainte, atunci se spălă şi ea pe mâini şi veni şi dânsa la tejghea.

Ajută bărbatului său la umplerea paharelor.

La o masă lângă uşă stătea un matroz bătrân.

El avea favoritele tăiate scurt, faţa-i arsă de soare şi avea un nas fenomenal, care prin lungimea şi turtirea lui semăna cu nasul câinilor numiţi buldogi.

Către muşteriul acesta îşi îndreptase toată atenţia.

Cum avea un moment liber, cârciumarul făcea o săritură până la el şi-i umplea paharul.

Bătrânul marinar îl sorbea cu o repeziciune uimitoare.

Isac, adresându-se către marinarul cu nasul gros îi zise:

— Bea, Bob, bea până vei crăpa.

Şi râse zgomotos, aşa cum ştia numai el s-o facă.

Marinarul, golind iar paharul, zise cu răceală:

— Lasă-mă pe mine.

Isac reluă:

— Bea până când vei începe să iei apă ca un vapor şi atunci să fii nevoit să pui pompele. Bea voiniceşte; să nu mă dai de ruşine.

Şi umplu din nou paharul.

— N-ai nicio grijă, răspunse marinarul. Mă tem numai că prea o să se lungească socoteala.

— Asta e o temere prostească, reluă evreul bătându-l pe umăr. Sunt eu om să fac găligie pentru câţiva şilingi ce ai să-mi mai rămâi dator?… Hai să bem, lup bătrân de apă, să trăieşti la mulţi ani!

Paharele se ciocniră şi Bob suflă într-o clipă, în fundul paharului său.

În momentul acesta se apropie de Bob un alt marinar, înalt, subţire, curat îmbrăcat şi dând o dată cu pumnul în masă de răsună cârciuma, zise:

— Pe toţi dracii! să bem şi împreună camarade, ca să vedem cine o

să întindă mai curând pânza corabiei, eu sau tu.

— Bea tu singur, mormăi Bob; nu îmi trebuie tovarăş la porţie. Abia făcuşi o călătorie pe mare şi vrei să te iei la întrecere cu mine, gâscă slăbănoagă ce eşti!

— O! o! mi se pare că ai poftă să te iei la ceartă cu mine.

Îşi încrucişă mâinile pe piept şi privi ţintă pe Bob într-un chip provocator.

Bătrânul se sculă cu greutate şi fără să zică o vorbă, îşi ridică braţele de la coate înainte, luând poziţia boxerilor.

Muşterii săriră de la mese, bucuroşi şi asiste la o scenă hazlie.

— O să fie o încăierare frumoasă!… strigau unii.

— Haide, Bob, nu te lăsa, dă-i una în nas… Arma la ochi! Foc!

Strigăte de-astea venind din toate părţile, încurajând pe adversari, formau o mare gălăgie.

Unii muşterii se urcară pe scaune ca să vadă mai bine, alţii se formară într-un cerc apropiat de luptători.

Isac crezu prudent să se retragă la tejghea unde-l striga Estera.

Potrivnicii erau acum aşa de aproape, încât mişcând puţin braţele, ale căror coate şi le ţineau lipite de trup, şi-ar fi atins figurile.

Deodată însă tânărul marinar porni împrejurul mesei.

Bob porni după dânsul, cu pumnii strânşi.

Bătrânul marinar strigă!

— Stai! Dacă n-ai mâncat degeaba pesmetul de pe vapor, stai, să-ţi arăt cum am să-ţi mut fălcile.

Celălalt nu răspunse nimic.

Nu pierdea însă din vedere niciuna dintre mişcările urmăritorului.

După ce trecură de câteva ori în jurul mesei, Bob păru obosit de urmărire.

El izbi o dată cu pumnul în pieptul adversarului, dar acesta se feri aşa de bine, încât lovitura merse în gol.

Iar Bob, pierzându-şi echilibrul, căzu lovindu-se de masă.

În clipa aceea, adversarul se repezi la el.

Îi dădu un pumn aşa de zdravăn în umăr, că-l făcu să ţipe de durere.

— Asta e lovitură americană pe dindărăt!… exclamară privitorii. Numai cei slabi se bat aşa.

Bob se ridică şi se repezi din nou la atac. Celălalt îşi urmă tactica

împrejurul mesei pe care iarăşi o ocoli de câteva ori până în momentul în care văzu că figura lui Bob era cu totul descoperită. Atunci îi dădu un alt pumn zdravăn în faţă, de sus în jos.

Sângele începu să-i curgă pe gură, iar Isac şi Estera se repeziră să-l spele cu apă caldă.

— Nu cu apă, bolborosi Bob, ştergându-şi sângele cu mâneca, ci cu whisky, cu rachiu, cu apă de Elba.

Frumosul Jack, – aşa se numea biruitorul – îşi câştigase prin fapta asta simpatiile tuturor celor prezenţi.

Fu înconjurat prieteneşte şi toţi băură în sănătatea lui.

— Grozav pumn ai, tinere, zise cârmaciul „Condorului", unde ai învăţat boxul, în Anglia sau în America? Pentru că eu observ după lovitură că nu te lupţi pentru întâia oară.

— L-am învăţat în New York, răspunse Jack între două înghiţituri dintr-o sticlă de whisky. Am plătit câţiva bani de aur pentru învăţătură, însă îmi pare bine acum, căci am înţeles treaba pe deplin.

— Adevărat, tinere, răspunse cârmaciul. Haide acum încoace, cu noi, să stăm la masa asta. Iute, Isac, o sticlă de burgund adevărat…

Jack trebui să ia loc la masa echipajului „Condorului" unde curând fu o mare veselie, cauzată mai mult de glumele şi povestirile tânărului matroz decât de burgundul lui Isac.

După câtva timp apăru şi Bob spălat şi pieptănat.

El merse liniştit şi se puse la masa unde stătuse mai înainte, ca şi cum nimic deosebit nu s-ar fi petrecut.

— Apă de Elba! strigă dânsul întorcându-se spre tejghea. La dracu, Isac, n-am vreme să te chem mereu; adu aici sticla întreagă.

— Da, da, Bob, să bei cât vrei, răspunse cârciumarul sărind din loc cu sticla în mână. Ştii bine, că-ţi dau tot ce ceri, fără să avem a ne certa pentru plată.

În momentul acesta frumosul Jack se sculă şi se duse la tejghea să-şi ia o ţigară.

El observă acum silinţa ce-şi dădea evreul ca să îmbete pe bătrânul marinar.

Pe când stătea încă la tejghea, apăru pe scara ce ducea de la tejghea în locuinţa lui Isac, un băiat cu părul roşu, ca de vreo 14 ani, îmbrăcat ca un servitor de casă, şi apropiindu-se de Estera, îi şopti ceva la ureche.

Evreica făcu un semn lui Isac să se apropie de dânsa şi-i spuse numai o vorbă.

Atunci Isac lăsă sticla şi urcă iute scara.

În locuinţa sa găsi pe casierul băncii Fregusson & Co., care cu paşi grăbiţi şi nesiguri se plimba în lung şi în lat prin odaie.

Grenzer părea înfierbântat.

Sudoarea-i curgea pe frunte şi cravata i se dăduse la o parte, ceea ce la dânsul era un semn de mare agitaţie.

Evreul, văzând pe vizitatorul său aşa descompus, se sperie.

— S-a întâmplat vreo nenorocire? întrebă el. S-a recunoscut aurul ca fals?

— Nu s-a recunoscut nimic, răspunse Grenzer. Însă se poate foarte lesne că până mâine să fie totul descoperit.

Cu greu casierul îşi putea stăpâni neliniştea.

— Până mâine? O! e prea curând, exclamă Isac. Vaporul „Cimbria" pleacă tocmai poimâine şi e nevoie ca nici umbră de bănuială să nu existe până atunci.

Grenzer dădu din umeri, apoi zise:

— Eu am procedat cu cea mai mare prevedere care mi-era cu putinţă. Însă se vede că dracul şi-a băgat coada în afacerile mele. De câteva zile Fregusson se arată neîncrezător faţă de mine. Ieri i-a venit o idee care n-a avut-o de zece ani. A ordonat să se facă o revizuire a casei.

Auzind aceasta, figura lui Isac se lungi peste măsură.

— O revizuire a casei!… exclamă el cu jumătate de glas. Asta e rău. Sunt sigur că n-a găsit toate în regulă.

— Fără îndoială. De vreme ce vreau să fag din Hamburg, pe vaporul „Cimbria", cu ajutorul dumitale, trebuie să-ţi închipui că am motive puternice pentru asta.

— Deturnări, mâncătorii, nu-i aşa? continuă Isac.

— Dacă vrei să le numeşti astfel, nu mă împotrivesc. Mai am apoi un şir lung de falsificări în registre. Scumpul meu prieten, de opt ani acopăr lipsa unui depozit prin deturnarea altuia. Uriaşul nesăţios, Bursa, a mâncat tot ce era şi ce nu era al meu. Din an în an, din lună în lună, sperasem să câştig o dată o sumă mare, însă niciodată n-am avut noroc. Toate erau contra mea şi umblam cu groaza în spate să nu afle de lipsa unor hârtii de valoare. Atunci steaua mea cea bună mi te-

a scos înainte, Isac. Cu aurul dumitale fals îmi arăta şi un drum de scăpare. Am înlocuit sumele delapidate prin fişicuri de-ale dumitale, şi azi la revizuire, patronul a găsit bilanţul perfect, nu lipsea niciun pfenig.

— Şi domnul Fregusson nu s-a mirat găsind atâta aur în casă? întrebă Isac neîncrezător.

— Deloc. Până aici toate bune. Însă iată cum şi-a amestecat dracu coada. Când puneam fişicurile la loc, am scăpat jos câteva monede de aur…

— Ce-i cu asta? monezile sună bine, zise Isac.

— Pentru o ureche de rând sună minunat. Însă nepotul lui Fregusson care este casier la banca imperială era de faţă… El are urechi aşa ca să deosebească cântecul unei ciocârlii de al unei privighetoare.

— „Aurul e fals!” strigă el.

Şi se plecă de ridică monezile de pe jos. Eu am rămas ca împietrit. Nu-mi venea pe buze nicio vorbă de dezminţire. Însuşi Fregusson s-a făcut apărătorul aurului nostru.

— „Aurul acesta să fie fals?!” exclamă el. „Haida de! ce stai să vorbeşti, tinere. Am mare consideraţie pentru priceperea ta, însă de data asta te înşeli. Fiind tot aurul acesta fals, atunci un sfert din averea mea ar fi pierdută.”

— Poate că are dreptate, zise Isac în batjocură.

Dar casierul răspunse în grabă:

— Aş! patronii de la Fregusson & Co. sunt destul de bogaţi ca să nu simtă pierderea a 300 de mii de mărci. Dar să-ţi spun ce-a urmat după asta, Isac. Domnul Emil, nepotul, mă privi cu mare neîncredere şi răspunse:

— „Dacă a patra parte din averea ta constă în aur de acesta, atunci eşti un om nenorocit. Credinţa mea e nestrămutată că aurul e fals. Cu voia dumitale, o să iau monezile astea şi mâine am să-ţi aduc dovezi convingătoare că nu au mai deloc valoare de aur.”

— Şi ce-a răspuns Fregusson? întrebă Isac cuprins de o mare grijă.

— A râs şi a plecat, iar eu am venit acum aici.

— Şi crezi că acest domn Emil o să-şi îndeplinească ameninţarea dând aurul spre analizare?

— Cred cu siguranţă. Mă mai tem apoi că o să afle de speculaţiile

mele de bursă şi o să informeze pe unchiul său. Vezi dar, scumpul meu Isac, că ne aflăm în faţa unei catastrofe şi că se poate ca eu să fiu arestat mâine-dimineaţă în contuarul meu.

— Ai să fii dumneata aşa de şiret, răspunse Isac, să nu aştepţi evenimentul acesta neplăcut. Stai aici în casa mea, am să te ascund bine până va pleca „Cimbria”.

Grenzer stătu pe gânduri.

— Ai hârtiile matelotului pe care trebuie să-l înlocuiesc pe vapor? întrebă dânsul.

— Nu le am încă, răspunse Isac… Dar peste câteva ceasuri vor fi în mâinile mele. Matelotul acela care, cum ţi-am spus seamănă cu dumneata la figură, e acum jos în cârciumă şi bea grozav la „apă de Elba”. Se numeşte Bob şi a mâncat adineauri câţiva pumni în cap care l-au dezmeticit puţin. E bine să cunoşti toate amănuntele. Am însă nădejdea că în curând o să fie turtă şi o să sufle ca o focă sub masă.

— Şi atunci?

— Atunci îl aduc binişor în camera asta, îl scormonesc prin buzunare, îi iau toate hârtiile ce va fi având, toate actele de legitimaţie şi ţi le dau dumitale care ai să te transformi îndată în bătrânul Bob.

— Însă pe vapor fi-voi oare recunoscut ca Bob?… Ce-au să creadă camarazii vechi ai matrozului?

— Bob n-are deloc pe vapor camarazi vechi pentru că el a fost până de curând pe nu alt vas care făcea serviciu între Germania şi China. Totuşi cred că e bine să vii acum jos în cârciumă, să-i observi mişcările, vorbirea şi chipul de purtare. Hai cu mine.

— Ce stai de vorbeşti… Poate sunt spioni poliţieneşti în cârciumă… Poate aurul a fost deja constatat de fals şi copoii se află pe urmele mele.

— O! ho! prea iute o ia! La dracu, nu-ţi pierde mintea până a nu vezi primejdia cu ochii. Până acum ai condus comerţul nostru cu o dibăcie şi răceală pe care n-am găsit-o încă la altul cu practică lungă. De aceea te rog să nu începi a vedea acum fantome. Eu cunosc pe toţi agenţii şi spionii din Hamburg şi niciunul nu şi-ar băga nasul în prăvălia mea fără ca eu să-l simt… Acum nu e niciunul în cârciumă la mine… Dar ca să fii mai sigur, uite, alege-ţi de-aici din garderoba asta o travestire.

Zicând vorbele astea, Isac scoase din buzunar o cheie şi deschise un dulap secret.

Acest dulap era ascuns în zid.

Grenzer avu înainte-i un adevărat magazin de haine de mateloţi, de uniforme, de livrele împodobite cu fir de aur şi argint, de haine civile de la cele mai elegante până la cele mai murdare.

— Asta e o adevărată garderobă de haine de bal mascat, exclamă casierul uimit.

— Omul trebuie să fie prevăzător, răspunse Isac râzând.

De câte ori n-am scăpat eu persoane mari din încurcătură cu un rând de haine de astea!…

— Ce costum să-mi aleg eu? întrebă casierul.

— Te sfătuiesc să te îmbrac! cu livreaua asta lungă, să-ţi pui cilindrul acesta pe cap şi iată-te travestit.

După câteva minute, casierul transformat în servitor, de casă bună, stătea înaintea lui Isac care-i mai dădu câteva poveţe asupra chipului cum trebuia să se poarte.

— Însă eu trebuie să mai plec o dată din casa dumitale, zise Grenzer; vreau să mă întorc la contuar, căci am de luat ceva de-acolo.

— Ai să te întorci la noapte, răspunse evreul, să-ţi iei tot ce ai acolo, iar în ziua de mâine ai să stai ascuns aici într-un loc.

Isac coborî în cârciumă însoţit de Grenzer, care luă loc la o masă mică aproape de Bob.

Bătrânul matelot, stătea deja cu capul pe piept şi sforăia ca un cal, dovadă că „apa de Elba” îşi făcuse efectul.

— În sfârşit, ai venit, câine de evreu, răcni cârmaciul „Condorului”. Ne trebuie cărţi de joc fiindcă tânărul nostru prieten, Jack, are plăcere să ne scuture buzunarele şi nevasta ta nu vrea să ne dea.

— Nu pot, zise Estera de după tejghea… Tu ştii bine Isac, că poliţia ne-a oprit să permitem joc de noroc în cârciuma noastră. Am putea să ne pierde concesiunea.

— Nevasta mea are dreptate, zise Isac dând din umeri. Poliţia ne ţine din scurt şi îndată ce ne-o prinde cu o contravenţie, ne închide prăvălia. Atunci suntem ruinaţi.

— Noi vrem însă să jucăm, strigă cârmaciul. Poliţia nu-i aici şi când va veni, toate cărţile zboară sub masă şi începem a ne povesti ceva.

— Nu pot să îndrăznesc, se plânse Isac cu un ton rugător. Mi-aş

pune în risc tot viitorul.

— Dacă-i aşa, băieţi, zise cârmaciul dând cu pumnul în masă, haide, toţi în picioare să plecăm din magherniţa asta.

Echipajul „Condorului” se ridică ca un singur om şi porni spre uşă.

Isac strigă iute:

— Staţi! staţi! că aduc cărţi! Dacă vreţi numaidecât să jucaţi, n-am ce să vă fac. Însă vă declar dinainte că e numai un joc de societate.

— Desigur numai un joc de societate, zise râzând Jack cel frumos. N-ai grijă, Isac, poliţia n-o să-ţi poată face nimic.

Isac privi pe tânărul marinar cu o vădită neîncredere.

Figura lui îi plăcuse de la început. Nu-şi amintea să-l fi mai văzut vreodată, cu toate astea Jack se purta acolo aşa de familiar ca şi cum ar fi călătorit pe ocean de mai bine de 30 de ani şi după fiecare călătorie ar fi chefuit la „Inima sângeroasă”.

Nu trecu mult şi întregul echipaj se afla la masa de joc, unde tânărul Jack ţinea banca.

Monezile de aur şi argint curgeau ca ploaia înaintea lui, căci cărţile îi erau mereu favorabile.

Cârmaciul băgă deodată mâna în buzunar şi, scoţând un pumn de argint, acoperi cu el o carte.

— Jack tot pe damă, strigă dânsul. Vreau să câştig ceva, ori să rămân chel de tot.

Jack începu să dea cărţi, încet.

— Ai pierdut! zise dânsul deodată, pentru că dama căzuse de partea lui.

— Drace! băiatul ăsta are noroc, strigă cârmaciul. Mi-a curăţat toţi banii şi e o fericire că „Condorul” pleacă curând, altfel aş fi nevoit să lungesc socoteala la tata Isac…

— Să nu fii deloc în încurcătură, răspunse evreul de după tejghea, şi nici nu-i nevoie să-ţi baţi capul cu socotelile… Ai la brâu un ceasornic greu de aur şi un lanţ masiv. Oricând îţi dau pe nimicurile astea 120 de mărci, nu, vreau să zic 100 de mărci…

— Câine de evreu! strigă cârmaciul râzând, nu mai departe decât azi-dimineaţă mi s-a dat pe ceasornic şi pe lanţ trei sute de mărci şi acum tu vrei să-mi retezi capul!… Dar nu-i nimic. Iată ceasornicul şi lanţul. Adu banii încoace!… Am să mă uit la soare ca să văd ce oră este…

Marinarul îşi desprinse lanţul de la brâu şi aruncă ceasornicul evreului, care sub un zâmbet melancolic încerca să-şi ascundă bucuria ce simţea pentru o aşa strălucită afacere.

— Lucrurile noi sunt noi şi pentru cele vechi nu se plătesc aşa mulţi bani, zise el.

— Haide, haide, să nu mă zăpăci cu vorbele dumitale, zise bătrânul marinar las' că te cunosc.

Evreul nu răspunse nimic.

Trase un sertar şi scoase dintr-însul câteva monede de aur şi, întinzându-le marinarului, zise:

— Vezi că-ţi plătesc preţul în bani buni. Iată cinci coroane, târgul e făcut… domnii sunt martori.

Cârmaciul luă cu nepăsare cele cinci monede.

Le băgă în buzunar şi-şi întoarse din nou atenţia spre jucători.

Jocul deveni tot mai aprins cu cât Jack câştiga mereu.

Servitorul de casă bună privise lung şi cu nespusă patimă la birlici şi la fanţi din locul de lângă tejghea unde stătea fără a se mişca.

La un moment dat se sculăm.

Se apropie de masa jucătorilor ca împins de o putere neînvinsă.

Isac, trecând din întâmplare lângă el, îi şopti:

— Ce faci? Nu cumva vrei să te trădezi singur?…

Şi cârciumarul se uită speriat la casier.

Dar acesta se întoarse încet, nevrând să trădeze printr-o mişcare imprudentă deghizarea lui şi răspunse tot aşa de încet aşa ca să nu fie auzit de ceilalţi muşterii ai cârciumii:

— Vreau să joc.

Isac se uită la el uimit.

Atât de mare era mirarea încât nu ştia ce să zică:

În sfârşit, deznodându-şi limba, zise cu o voce pe care se silea s-o facă înceată:

— Am auzit eu bine? Dumneata vrei să joci?

— Da, răspunse falsul servitor de casă bună.

— Dar asta este o nebunie.

— Nicidecum.

— O să te trădezi cu imprudenţa dumitale.

— N-avea grijă. Voi şti să mă moderez la timp.

— Dar gândeşte te că n-ai vreme de pierdut…

— Mai am încă timp de o jumătate de ceas.

Silindu-se să zâmbească, casierul lui Fregusson & Co. continuă tot şoptind:

— De altfel, completa nepăsare ce voi arăta, va depărta de la mine orice bănuială.

Isac se mulţumi să-i zică:

— Să fii cu băgare de seamă!

Cârciumarul se întoarse murmurând la tejghea.

Patima jocului exercita asupra casierului o atracţie magică.

Cum ştim, timpul îi lipsea cu desăvârşire.

În noaptea aceea chiar, avea de scos la capăt bun o ispravă primejdioasă, ispravă de care atârna libertatea sa imediată.

Avea să treacă prin primejdia de a i se recunoaşte mişcările stângace în haina de servitor care nu era făcută pentru un om de felul său.

Totuşi nu putu să-şi înfrâneze pofta de joc.

În sfârşit, se aşeză şi dânsul la masa de joc.

Era lângă Jack.

Casierul travestit, adresându-se tânărului, îi zise:

— Am voie? Aş vrea să-mi încerc şi eu norocul.

Jack se întoarse.

Îl privi o dată pătrunzător.

Apoi răspunse cu o oarecare politeţe:

— De ce nu? poftim. Oricine are bani buni, adevăraţi, în buzunar, poate să joace.

Vorbind astfel, frumosul Jack se prefăcu nepăsător.

Însă observă pe furiş impresia ce vorbele sale făcură asupra falsului servitor.

Casierul travestit se înfioră.

Îi trebui o mare forţă morală pentru ca să nu se scoale imediat şi să fugă de-acolo, dar aceasta ar fi dat naştere la bănuieli; de aceea se stăpâni.

Însă, oricât de nepăsător se arătă la răspunsul lui Jack, acesta îi ghici tulburarea.

Mai mult stăpân pe sine decât fostul casier, dânsul îşi ascunse un zâmbet sarcastic care-i lunecă pe buze, ducându-şi o mână la gură.

Falsul servitor, tot mai tulburat, se gândea:

— Ce, oare tânărul acesta ştie că eu am în buzunar monedă falsă? Aş! de unde ar fi cu putinţă!

Întorcându-se către Jack, căută să-i citească gândul.

Dar nedescoperind nimic pe obrazul tânărului, care să fi putut da loc la bănuială, el se linişti puţin şi-şi zise:

— Expresia a fost cu totul întâmplătoare.

Întoarse iar atenţia la jucători.

Jocul îşi continuă cursul. Norocul stătu tot de partea celui care ţinea banca, înaintea căruia se formase un munte de bani de aur şi de argint.

Cârmaciul nu se pusese din nou la joc; el stătea în picioare lângă tejghea şi încerca să lege o conversaţie cu frumoasa Estera.

Evreica era o femeie prea iubitoare de câştig pentru a lăsa să i se vadă dezgustul de glumele brutale ale cârmaciului.

Pe când vorbea însă, se uita cu grijă la jucători şi pe fereastră în stradă ca să vadă de nu vine vreun ogar.

— O! ho! exclamă deodată cârmaciul „Condorului”, iată vin şi turturelele Hamburgului.

Uşa se deschise şi intrară şase fete, însoţite de o bătrână.

Fetele erau învăluite în mantii lungi sub care se desenau formele lor graţioase şi bogate.

Lepădându-şi mantiile, rămaseră în rochii scurte până la genunchi sau în costume fantastice, cu o parte a pieptului şi cu braţele goale.

Era o scenă într-adevăr teatrală.

Fetele acestea tinere şi frumoase formau un tablou atrăgător.

O brunetă zveltă, cu ochii vrăjitori, era îmbrăcată ca ţigancă.

O blondină gingaşă, cu părul ca aurul, purta un costum de matroz.

Dar cea mai frumoasă din toate era cea mai tânără.

O copilă de 16 ani.

Cu ochi ca azurul şi cu doi trandafiri în faţă, era îmbrăcată ca ţărăncile din Pădurea Neagră.

Cârmaciul privea şi admira cu lăcomie toate fetele, una câte una.

Cu cât le contempla, cu atât mai mult le găsea frumoase.

De altfel, copilele astea, cu forme pline şi voluptoase atrăgeau atenţia tuturor muşteriilor.

Se auzeau chiar murmure de simpatie circulând printre bărbaţi.

Cineva, apropiindu-se de fete, le arunca câte un compliment mai

mult sau mai puţin poetic.

Bob, întinzând mâna sa groasă italiencei, îi zise:

— Ştii că şcolăriţele dumitale se fac din an în an mai frumoase?

Italianca, măgulită, răspunse cu un surâs de satisfacţie:

— Si, signore.

— Şi cu frumuseţea fetiţelor creşte şi câştigul dumitale.

Bătrânul marinar nu ascunse un zâmbet maliţios.

Însă bătrâna se prefăcu ca n-aude.

Cârmaciul continuă:

— Desigur că dumneata ai întâmpinat mari greutăţi ca să înveţi şi să dresezi aşa de bine aceste amabile şi graţioase porumbiţe.

— Bine zici, signore, răspunse italianca. Am întâmpinat greutăţi foarte mari şi am făcut jertfe considerabile spre a-mi ajunge scopul. Din fericire, şcolăriţele mele sunt inteligente…

— Şi sacrificiile dumitale au fost încoronate de cel mai splendid succes, o întrerupse marinarul.

— Dumneata mergi prea iute. Însă pot zice cu siguranţă că concertele mele dobândesc din ce în ce mai mult favoarea publicului.

— Da, doamnă, reluă cârmaciul, poţi să spui asta cu siguranţă.

— De altfel, continuă bătrâna, e adevărat că nu se găseşte o altă femeie care să ştie să descopere ca mine talentele născânde. O Doamne, cine ar fi crezut, când eram în leagăn, că o să ajung să dau concerte prin cârciumile Hamburgului, înaintea unui public neînţelegător de artă, căci trebuie să ştii domnule, că în venele mele curge sânge princiar. În Neapole mi se zicea prinţesa Caletti. Însă vezi dumneata, intrigile rudelor mele care nu se învoiau să-mi pun glasul în serviciul artei m-au adus aici unde mă aflu acum. După multe greutăţi, am înfiinţat aici o şcoală de cântece. Ei, şi cum zici că-ţi par elevele mele?…

— Foarte frumoase, răspunse cârmaciul zâmbind, au crescut şi s-au îngrăşat de minune, dar nici dumneata n-ai dat îndărăt. Ha! ha! ia te uită la şiretele fete, ce iute s-au împrietenit cu băieţii mei.

— Tinereţea e zglobie, răspunse italianca zâmbind cu cochetărie cârmaciului „Condorului”.

Apoi întorcându-se spre Isac îl rugă să-i umple un pahar mare cu „apă de Elba” pe care o sorbi dintr-odată.

În vremea asta şcolăriţele ei se aşezară între mateloţi şi nu se

arătau deloc zgârcite în confidenţe şi declaraţii de amor.

Ceva mai mult, aţâţau pe matrozi să le ia în braţe şi să le atragă pe genunchii lor.

Numai fata îmbrăcată ca ţărăncile din Pădurea Neagră stătea retrasă departe, într-un colţ al cârciumii şi privea sfiită destrăbălările ruşinoase ale colegelor.

— Ce, tu tremuri, Marietta? zise evreul care se uitase din întâmplare la fată. Ţi-e frig poate. Ia şi bea ceva ca să te încălzeşti.

Tânăra nu răspunse nimic.

Atunci doamna Caletti se uită posomorâtă la ea, se repezi, o apucă de braţ, o zgudui şi-i zise cu asprime:

— Iar stai ca un băţ?… Fii veselă, înţelegi?… Fii guralivă.

— Da, oricine trebuie să fie vesel aici, zise Isac râzând. Doamna Caletti trebuie să fi fost desigur, foarte veselă în tinereţea ei.

— Închipuie-ţi că mi s-a trimis fata asta din Berlin, zise bătrâna către evreu, pentru ca să-i dau instrucţie şi să-i deschid o carieră. Şi când colea văd că e o prinţesă a jalei şi a lacrimilor. Crede poate că e menită să cânte la opera din Viena.

— Nu vreau să cânt, răspunse fata cu îndărătnicie. Domnul Bindermann care m-a angajat la Berlin pentru dumneata, nu mi-a vorbit despre asta. Dânsul mi-a spus numai că o profesoară de canto din Hamburg vrea să aibă o fată de companie.

— De companie! zise bătrâna în batjocură. Dar ce companie mai vrei? Nu e aici o societate în care se poate amuza o fată? Nu te conduc mereu în astfel de societăţi? Ia priveşte la celelalte cum îşi petrec de bine. Dar tu vrei să faci pe sfânta, ca şi cum niciun bărbat nu te-ar fi sărutat până acum.

Fata îşi întoarse capul: roşeaţa vie a ruşinii îi acoperise obrajii.

Lacrimile îi izbucneau în ochi.

Cu un ton de nespusă durere ea zise patroanei:

— Ah! bunicule, dacă al trăi, ce ai zice văzând pe Elsa ta în acest loc!

— Ridică-ţi capul sus, ordonă bătrâna; şi fă-ţi figura amabilă. Urcă pe masa asta şi zi un cântec frumos. Eu am să te acompaniez cu chitara.

— Nu, nu, nu pot să cânt, răspunse ea.

— Trebuie să cânţi! Te sfătuiesc, ascultă-mă, sau de unde nu, ai să

mă faci să scriu poliţiei aşa lucruri despre trecutul tău, încât numaidecât ai să te trezeşti închisă la un loc cu târfele.

Fata se cutremură.

— Ce calomnie infamă!… zise ea cu glasul întrerupt de plâns.

Sărmana fată era foarte emoţionată.

— Calomnie, e adevărat, şopti bătrâna, însă o să fie crezută. Du-te acum şi cântă unul dintre cântecele tale nemţeşti, care plac aşa de mult domnilor matrozi.

Fata urcă pe o masă susţinută de bătrână.

Cârmaciul îi urmărea toate mişcările cu ochi lacomi.

Doamna Caletti se aşeză pe un scaun lângă masă şi începu să scoată din chitară accentele unui preludiu.

Atunci fata, cu un glas limpede, argintiu începu să cânte un cântec german ale cărui versuri se sfârşesc toate cu refrenul acesta:

Numai acolo unde iubirea domneşte.
Acolo cerul mereu e albastru.

— Ei, Jack, dar ce ai, de arunci aşa cărţile şi nu-ţi iei nici banii câştigaţi? strigă unul dintre jucători.

— Ia te uită cum priveşte la cântăreaţă, parcă n-a mai văzut fustă de când este el, zise altul în bătaie de joc.

La primele accente ale fetei, Jack se cutremurase într-adevăr.

Sărise de pe scaun, aruncând cărţile chiar când trebuia să le tragă.

Se uită la fată cât ţinu cântecul, o văzu dându-se jos roşie ca un bujor şi retrăgându-se în colţul ei.

Toţi cei prezenţi cântau în cor refrenul:

Numai acolo unde iubirea domneşte.
Acolo cerul mereu e albastru.

Iar în vremea asta, Isac şi frumoasa Ester, dădeau în brânci de multă treabă, grăbindu-se a găti punciul comandat pentru întreaga companie.

În mijlocul gălăgiei asurzitoare se petrecură două fapte importante, dar muşterii nu le observară.

Bătrânul Bob, în somnul lui greu, căzu de pe scaun sub masă şi stătu acolo nemişcat, iar matrozul căruia i se zicea „frumosul Jack” se apropie de tânăra fată îmbrăcată ca ţărăncile din Pădurea Neagră.

Dânsa, văzându-l apropiindu-se simţi o mare frică, dar îşi schimbă sentimentele când el pronunţă aceste două vorbe:

— Elsa Balder!

Fata se cutremură şi se frecă la ochi ca şi cum voia să se convingă că nu visează; apoi murmură cu un glas nesigur:

— Nu, nu-i cu putinţă! Nu mă cunoşti!…

— Te cunosc foarte bine, răspunse matrozul, care acum avea pe figură o altă expresie şi în gură un alt glas decât acelea ce avusese între mateloţi. Unde ai stat până acum, fată, de când stăpâna ta lady Nelson, descoperită ca ucigaşă, a dispărut?

— Pentru Dumnezeu! dar de unde ştii că am fost în casa acestei femei? zise fata cuprinsă de tremur.

— Îţi spusei că te cunosc şi pot să adaug că ai fost căutată, Elsa, după ce justiţia a concediat pe servitorii ucigaşei, ai fost căutată cu durere.

— M-a căutat poliţia? O Doamne, dar eu nu ştiam nimic, nici nu bănuiam că lady era o ucigaşă.

— Nu te-a căutat poliţia, fată, răspunse Jack râzând, ci un altcineva care te iubea şi avea un interes cald ca să te regăsească.

— Cineva care mă iubea? repetă fata ca şi cum nu putea cuprinde înţelesul acestor vorbe. Să fie cineva care mă iubeşte în lumea asta?… Nu pot să cred.

— Şi cu toate astea, Elsa, nu eşti aşa străină în lume precum crezi dumneata… Dacă acela care are dreptul şi datoria să te iubească, nu se face cunoscut ţie, vina este numai a împrejurărilor care nu permit asta.

Fata răspunse:

— Îmi vorbeşti aşa blând şi dulce cum nimeni nu mi-a vorbit de la moartea bunicului meu, şi totuşi mie-mi eşti cu totul străin, te văd azi pentru întâia oară… Mai adineauri când erai între matrozi, mi se părea că eşti comandantul acestor oameni răi, un om mai rău ca dânşii.

Frumosul Jack zâmbi.

Elsa continuă:

— Iar acum glasul dumitale sună cu totul altfel şi mi se pare că hainele ce porţi sunt numai o travestire şi că nu faci parte din societatea de-aici.

— Ai ghicit, Elsa. Hainele de pe mine sunt o travestire şi sper că numai tu ai observat asta. Însă şi tu eşti travestită… te găsesc iar într-o societate ciudată. Dacă n-aş fi convins de virtutea şi onestitatea ta, aş avea motiv să te întreb: Ce-ai devenit, Elsa?

Răpitoarea fată îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile.

— Vrei să zici cum am ajuns în puterea acestei femei? Printr-o înşelăciune grozavă, domnule. Când poliţia a pătruns în casa noastră şi am aflat că lady era o ucigaşă, am fugit cât mai curând gândindu-mă că toţi cei din casă o să fim arestaţi ca părtaşi la acea crimă. Voiam să mă depărtez cât de mult de Berlin.

— Ce frică prostească! murmură matrozul. Cine fuge, atrage bănuiala asupră-i. Tu ai fi făcut mult mai bine, fată, să stai pe loc şi să răspunzi la toate întrebările poliţiei.

— Acum îmi recunosc greşeala, zise Elsa, însă atunci în disperarea mea, m-am apucat de cea dintâi ramură de scăpare ce mi s-a prezentat. M-am adresat comisionarului Bindermann ca să-mi găsească un loc afară din Berlin. Dânsul mi-a spus că e un loc bun la o damă distinsă din Hamburg. Am primit cu bucurie. Ah! ce dezamăgire mă aştepta aici!… Am ajuns în casa acestei femei care mă ţine cu sila purtându-mă eu fete desfrânate prin cârciumile cele mai proaste ca să cânt.

Frumosul Jack devenise deodată foarte serios.

— Te ţine cu sila? întrebă el cu ton apăsat. Cum se poate asta?

— Mă ameninţă să mă denunţe poliţiei că am dus o viaţă scandaloasă şi desigur Bindermann o să confirme denunţarea.

— Ah! mizerabilii! exclamă matrozul bătând din picior. N-au să scape de pedeapsă.

În momentul acela păru a-şi lua seama că vorbise prea tare. Se uită deodată împrejur ca să vadă de nu l-a observat cineva. Asta nu era cu putinţă de vreme ce toţi muşteriii aveau pânza beţiei pe ochi şi vorbeau toţi deodată aşa că nu izbuteau să se înţeleagă.

Jack, asigurat, adăugă în şoaptă:

— Spune-mi iute, Elsa, unde locuieşti:

— Aproape de aici, în strada Portului, numărului 4, răspunse frumoasa fată, căreia matrozul, prin vorbirea şi întreaga lui fiinţă, îi inspirase încredere.

— Ai să mai stai acolo câteva zile, adăugă dânsul, să nu întreprinzi

nimic până nu vei avea ştiri de la mine. De tot ce auzi şi vei vedea azi aici să nu te miri deloc. Crede numai ceea ce-ţi spusei, că e cineva în lume care te iubeşte mult, foarte mult.

Jack se întoarse la masa de joc.

Aici desfrâul era aproape de culme. Elevele doamnei Caletti încurajau din ce în ce mai mult pe matrozi la dragoste prefăcută, împinse de o dorinţă necurată de câştig.

Estera plecase demult de la tejghea şi se retrăsese în camera ei.

Dânsa ceruse pentru asta învoirea lui Isac căruia-i zise strângându-i mâna şi oftând:

— Numai dacă ziua asta s-ar sfârşi cu bine… Ah! Isac, ce bine am trăi să n-avem aşa meserie, să nu mai vedem înainte-ne pe aceşti mizerabili!..

— Lasă că o să vină şi vremea asta, iubită nevastă, răspunse Isac. Ne plecăm acum în noroi şi ţărână pentru ca pe urmă să ne sculăm mult mai mândri.

După plecarea Esterei, gălăgia deveni cu mult mai mare şi mai înspăimântătoare.

Punciul tare, pe care Isac îl împărţise, tulburase de tot capetele.

Când doamna Caletti, înfierbântată şi dânsa, se urcă cu chitara pe o masă şi începu să zică un cântec de dans, tavanul şi ferestrele se cutremurară de exclamaţiile de „bravo!” ale beţivilor.

Numaidecât una dintre fete se urcă pe masa de joc şi după dânsa sări un matelot din echipajul „Condorului”. El o apucă în braţe şi amândoi începură să joace după cântecul bătrânei, legănându-se în chipurile cele mai scandaloase. Ceilalţi matrozi şi celelalte fete formară perechi şi începură să se învârtească în jurul mesei.

— Iute! mai iute! strigă femeia de pe masă. Să jucăm până se va zdrobi masa sub noi… Aşa e jocul valurilor…

Casierul Grenzer, al firmei Fregusson & Co., îmbrăcat ca un servitor de casă bună, se retrase binişor din mulţimea gălăgioasă şi se apropie – neobservat, cum credea dânsul – de stăpânul „Inimii Sângeroase”.

— Acum e vreme să plec, zise el în şoaptă. Peste un ceas sunt înapoi şi atunci n-o să mai ies de-aici decât în calitate de matroz experimentat care a străbătut oceanul de sute de ori.

— Iar Grenzer, casierul vestitei bănci Fregusson, va fi pentru vecie dispărut şi uitat, răspunse Isac tot în şoaptă. Hai dar sus, să-ţi laşi

halatul şi cilindrul.

Conversaţia asta se ţinuse foarte încet lângă tejghea.

Fiindcă toţi muşterii erau ocupaţi cu dansul şi cu ţipetele, tovarăşii se credeau neobservaţi şi neascultaţi de nimeni.

Tocmai din pricina asta Grenzer se sperie grozav când văzu pe frumosul Jack întins lângă tejghea.

Dânsul stătea cu ochii închişi având pe o mână rezemat capul, iar în cealaltă un pahar pe un sfert plin.

Răsuflarea lui regulată şi horcăitoare arăta un somn adânc.

— Pe toţi dracii! murmură Grenzer, dar dacă ne-o fi auzit?

— Acesta să ne-audă?! zise Isac ironic. Haida de! se vede că tot nu te-ai vindecat de sperietură. Nu vezi că este beat mort şi doarme ca o veveriţă? Să n-ai nicio grijă. Hai de-ţi schimbă hainele, du-te şi vino curând… Eu am să-ţi deschid portiţa de din dos…

De-abia plecaseră când Jack îşi ridică încet capul şi se uită împrejur cu băgare de seamă.

Văzând că nu-l observa nimeni, se ridică deodată, trecu iute prin cârciumă şi ieşi afară.

Nu putu să observe în cârciumă decât pe cei doi care jucau pe masă, căzuţi în nesimţire, pe doamna Caletti rostogolindu-se sub un scaun în vreme ce cârmaciul căuta să o mângâie cu o sticlă de rachiu.

Fata îmbrăcată ţărăneşte stătea tot în colţul ei, cu mâinile la ochi ca să nu vadă.

Jack alergă pe malul apropiat al Elbei, pustiu la acea oră.

Se mai uită o dată împrejur apoi se dezbrăcă iute de costumul de marinar şi aruncă hainele în Elba.

Rămase atunci într-un costum de om sărac, prăpădit.

Ce mult s-ar fi mirat mateloţii din cârciuma lui Isac, văzându-i acea transformare momentană.

Îşi scoase din buzunar o barbă şi şi-o aşeză cu meşteşug pe bărbie.

Apoi îşi zise în sine:

— Astfel n-o să mă mai recunoască nimeni. Acum să mă duc să m-ascund lângă portiţa de din dos şi să-i ţin bine urma. Mi se pare că de data asta am secretul lor în palmă.

După vreo cinci minute, portiţa dosnica a casei în care se afla „Inima Sângeroasă” se deschise pe dinăuntru şi o formă neagră se strecură afară.

— Peste două ceasuri sunt îndărăt, şopti Grenzer către tovarăşul său de crime.

— Să fii cu băgare de seamă, zise Isac, pentru ca planul nostru să nu se zădărnicească în ultimul moment. Odată înapoiat aici şi îmbrăcat cu hainele lui Bob, nimic nu te va mai opri să călătoreşti liniştit în lumea nouă.

— La revedere! repetă casierul.

Porni înainte fără să bage de seamă că o umbră îl urmărise plecându-se pe lângă ziduri.

Siguranţa cu care lucra fostul casier şi încrederea ce avea că nu poate fi recunoscut, trebuia să-i fie fatală.

Dar să nu precedăm faptele.

Acum vom duce pe cititori într-un loc deja cunoscut, unde vom regăsi câteva personaje ale acestei istorii pe care demult le uitasem.

– Sfârşitul volumului II –

CĂLĂUL DIN BERLIN

VOLUMUL II